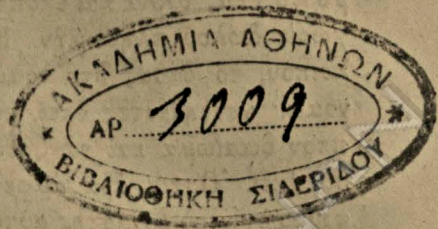

ΛΕΥΚΟΣ ΛΥΚΟΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΓΑΛΛΙΣΤΙ

ΥΠΟ

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ.

Α'. ΤΟ ΔΑΣΜΑ.

Ο από Παρισίων εις Βρέστην, ἦτοι ἀπὸ τῆς βασιλευούσης τῆς Γαλλίας εἰς τὴν πρῶτην τῶν ναυτικῶν αὐτῆς πόλεων μεταβαίνων, δις κοιμᾶται καὶ ἐξυπνᾷ νανουριζόμενος ἀπὸ τὸν κρότον τῆς ἀμάξης, πρὶν ἰδῆ τοὺς ἰσχνούς στάχεις, τὰς καχεκτικὰς μηλέας καὶ τὰς γυμνὰς δρῦς τῆς Βρετανίας. Τὴν πρῶτην φοράν ἐξυπνᾷ εἰς τὰς γονίμους πεδιάδας τῆς Πέρχας, πλησίον τῆς Βώσης, τοῦ παραδείσου τούτου τῶν ἀλευροπωλῶν κοιμᾶται δὲ ἐκ νέου καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν ὑπόξυνον ὄσμην τῶν μῆλων τῆς Ὀρνῆς, καὶ ἀπὸ τὰς ὑπορβίνους φωνὰς τῶν αὐτοχθόνων τῆς Κάτω Νορμανδίας. Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης τὸ θέαμα μεταβάλλεται ἰδοῦ ἡ Βιτρέ, πόλις γοθικῆς, κλίνουσα τὰς μαύρας οἰκίας τῆς καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου τῆς πρὸς τὴν ἀπότομον κατωφέρειαν λόφου ἀποκρήννου ἰδοῦ ἀπέραντα λιβάδια διακοπτόμενα ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ οἴσους καὶ ἰτέας, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ ποταμὸς Βιλλαίνης περιστρέφει ἐντὸς στενοῦ κύτους τὰ κυανᾶ ὕδατά του. Μακρὰν, πρὸς δεξιὰ, ὀπισθεν σειρᾶς λόφων ξηρῶν καὶ σπαρτοφύτων, βλέπεις μαύρην γραμμὴν εἶναι δὲ αὕτη τὸ δάσος τῆς Ρεδόνης (Rennes).

Τὸ δάσος τῆς Ρεδόνης δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ δόξαν. Αἱ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις κατέστρεψαν πρὸ πενήτηντα ἐτῶν τὰ ὠραῖά του δένδρα, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐκυνήγουν ἄλλοτε οἱ Κύριοι Ρογὰν καὶ Μονβουρσέ

καὶ Σατωβοριὰνδ, ὁμοῦ μετὰ τῶν Κυρίων Λαβᾶλ προσκεκλημένων ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἐπολυνοστιμεύοντο. Ἀλλὰ σήμερον μόλις οἱ κοκκίνοπρόσωποι ὑπάλληλοι τῶν σιδηρουργῶν εὐρίσκουσι νὰ φνεύσωσιν ἐνίοτε ἰσχνὸν λαγίδιον, ἢ φθισικὴν δαρκάδα. Δὲν ἀκούονται πλέον τερπνὰ σαλπίσματα, οὔτε πόδες εὐγενῶν ἵππων πατοῦσι τὴν χλόην πάντα σιγῶσι, πλὴν τῶν σφυρίων καὶ τῶν κυκλωπέων φυσῶν. Πολλοὶ, βλέποντες τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην, παρατίθουσι τὰς χεῖρας λέγοντες ὅτι πρὶν τὸ δάσος ἦτο ἄχρηστον, ἐνῶ σήμερον τὰ σιδηρουργεῖα κατασκευάζουσιν ἤλους. Τὸ καθ' ἡμᾶς ὅμως ἔχομεν ἄλλην ἰδέαν, ἀλλ' ἀναβάλλομεν νὰ εἰπώμεν αὐτήν.

Πρὸ πενήτηντα ἐτῶν τὸ δάσος τῆς Ρεδόνης εἶχεν ὀκτῶ λευγῶν περιφέρειαν, δρυμοὺς δένδρων ὑψηλῶν, τοσοῦτῳ ἐκτεταμένους καὶ τοσοῦτῳ πυκνοὺς, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ δασοφύλακες ἀπεπλανῶντο. Ὅσῳ δὲ διὰ καταστήματα, μόλις εὐρίσκοντό τινα ἐργαστήρια ξυλίνων ἐμβάδων, καὶ τινες καλύβαι ὅπου κατασκευάζον στεφάνους πίθων. Εἰς τὸ κέντρον τῶν ἀδένδρων μερῶν, ἔκειντο δέκα ἢ δώδεκα οἰκίσκοι σετωρευμένοι διὰ τοὺς ἀνθρακίς ἦσαν δὲ πολλοὶ τοιοῦτοι, καὶ, ὡς ἐλέγετο, ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τοῦ δάσους δὲν ἦτο κατώτερος τῶν τεσσάρων ἢ πέντε χιλιάδων.

Τὸ πλῆθος τοῦτο ἀπετέλει φυλὴν ἰδιαί-

τέραν, λαόν ἡμιάγριον, ἐχθρόν παντός νεωτερισμοῦ, μισοῦντα ἐκ φύσεως καὶ ἐκ συμφέροντος πᾶσαν ἄλλην διοίκησιν πλὴν τῶν ἀρχαίων ἐθίμων, καθ' ἃ εἶχον δικαίωμα ἐφ' ὧν τῶν προϊόντων τοῦ δάσους ἐκτὸς τῶν θηρευσίμων ζώων. Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, οἱ σανδαλοποιοί, οἱ πιλοποιοί, οἱ ἀνθρακεῖς καὶ οἱ καλαθοπλέκται ὄχι μόνον ἠγνόουν τὸ ὄνομα φορολογία, ἀλλὰ καὶ ἐκοπτον ὅσα ξύλα ἤθελον χωρὶς διόλου πληρωμῆν. Κατὰ τὴν ιδεάν των λοιπὸν, τὸ δάσος ἦτο νόμιμος αὐτῶν κληρονομία γεννηθέντες ἐκεῖ, εἶχον τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα καὶ νὰ ζήσωσι καὶ ν' ἀποθάνωσιν ἐκεῖ. Ὅστις ἄρα ἀμφεσβήτει τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐγένετο δυνάστης αὐτῶν ἀσεβέστατος. Ἦσαν δὲ ἐξ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἐνδίδουσιν ἀνευ ἀντιστάσεως.

Λοδοβίκος ὁ ΙΔ' εἶχεν ἀποθάνει, Φίλιππος δὲ ὁ τῆς Αὐρηλίας, καταφρονῶν τὴν διαθήκην τοῦ μονάρχου, ἐκυβέρνα ὡς ἀντιβασιλεὺς. Ἄν καὶ ὁ ἡγεμονόπαις οὗτος, τὸν ὅποιον ἐπικρίνει τοσοῦτω αὐστηρῶς ἀλλὰ καὶ τοσοῦτω δικαίως ἡ ἱστορία, ἐλησμόνησεν ἐκουσίως τὴν μεγάλην πολιτικὴν τοῦ κυρίου του, ἢ πολιτικὴ ὅμως αὐτῆ ὑπῆρχεν οἰκοθεν, παντοῦ ὅπου χεῖρες ἀνεπιτήδεοι ἢ ἐπίβουλοι δὲν ὑπέσκαπτον αὐτήν. Εἰς Βρετανίαν, ἢ μακρὰ καὶ ἰσχυρὰ ἀντίστασις τῶν κοινῶν συνόδων εἶχε τελειώσει. Ἐφορος οἰκονομικὸς εἶχε διορισθῆ εἰς Ρεδόνην, καὶ ἡ πράξις τῆς ἐνώσεως, τροποποιηθεῖσα διὰ τῆς βίαις, δὲν διετηρεῖτο πλέον ἀκριβῶς καθόσον μάλιστα ἀπέβλεπε τὰς ἐλευθερίας τῆς ἐπαρχίας. Ἡ βρετανικὴ μερίς εἶχε λοιπὸν ἠττηθῆ ἢ Βρετανία ἐγένετο Γαλλία, καὶ δὲν εἶχε πλέον ὅρια.

Ἄλλ' εἴαν εἶναι εὐκόλον τὸ νὰ παραδεχθῶμεν διάταξιν τινα ἐπὶ συνελεύσεως, δὲν εἶναι εὐκόλον καὶ τὸ νὰ παραδεχθῶσιν αὐτὴν οἱ λαοί, τῶν ὁποίων μάλιστα ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη κατέστη παροιμιακὴ. Naί μὲν ὁ οἰκονομικὸς ἐφορος ἐπροσπάθει νὰ ἐνεργήσῃ τὸ χρέος του, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐκόλον· διότι ὅλοι κατεδίκασαν τὴν ἀπόφασιν τῆς συνελεύσεως ὡς παράνομον, καὶ ὅλοι ἠναντιώθησαν πανταχοῦ. Ἡ ἑταιρεία τῶν ἀδελφῶν Βρετανῶν, ὀργανισθεῖσα μὲν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐλευθεριῶν τῆς ἐπαρχίας, μὴ ἔχουσα δὲ πλέον μηδένα σκοπὸν πολιτικόν, ὑπῆρχε πάντοτε καὶ ἐνήργει ἐν τῷ σκοτει. Καὶ τῶντι ἴδιον εἶναι τῶν μυστικῶν συνελεύσεων νὰ ἐπιζῶσιν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίσημον ὑπαρξίν των. Οἱ ἀδελφοὶ Βρετανοὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἀπεποιήθησαν ἐνόπλιως γὰ πληρώσωσι φόρον, ἔπειτα δὲ ἐνέδωκαν· ἀλλ'

εἰ καὶ ἐνδόντες διεμαρτυρήθησαν. Εἴκοσιν ἔτη μετὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν συνέβησαν ὅσα μέλομεν νὰ διηγηθῶμεν, θέλομεν ἀνευρῆ τὰ ἴχνη των· τὸ μυστήριον ἐνυπάρχει εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ μυστικαὶ συνελεύσεις ἀποθηήσκουσιν ὑπὸ γήρατος, καὶ ὁ Θεὸς μόνος γινώσκει πόσον διαρκεῖ τὸ γῆρας τοῦτο!

Τὸ 1719 ἔτος, ὅλοι σχεδὸν οἱ εὐγενεῖς ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τὴν ἑταιρείαν, αὐτὴ ὅμως διετηρεῖτο ζωηρὰ καὶ ἀκατάστρεπτος μετὰ τῶν ὄχλου τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν. Ὅσοι δὲ εὐγενεῖς ἔμενον εἰσέτι μέλη αὐτῆς, ἦσαν ἀντικείμενον ἀληθοῦς λατρείας. Τὰ μέρη ὅπου ὠχυροῦντο οἱ ἰσχυρογνώμονες οὔτοι ὀπαδοὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, ἐγένοντο κέντρα περίξ τῶν ὁποίων συνήρχοντο οἱ δυστηρεστημένοι. Ἦσαν ἰσως ἀσθενεῖς ὥστε νὰ μὴ ἐπιχειρήσωσι μέγα τι, ἀλλ' ἢ ἀντιπολίτευσις αὐτῶν, (ζιτουμένον συγχώρησιν διὰ τὸν ἀναχρονισμόν) ἐγένετο ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ἐπρεπε, διὰ νὰ τοὺς ὑποτάξωσι, νὰ κοταστρέψωσι τὴν χώραν.

Ἐκ τῶν ρηθέντων φαίνεται ὅτι τὸ δάσος τῆς Ρεδόνης ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἐστιῶν τῆς ἀντιστάσεως. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ὅλοι πτωχοί, ἀμαθεῖς καὶ συνειθισμένοι εἰς τὴν σκληραγωγίαν, ἦσαν καταλληλότατοι διὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν αὐτὴν ἣτις συνίστατο εἰς ἀπλὴν ἀποποίησιν συνοδευομένην καὶ ὑποστηριζομένην καὶ ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἀδρανείας. Πολυάριθμοι καὶ ἔτοιμοι εἰς πόλεμον, ἔμενον πλήρεις θάρρους εἰς τὰ ἀπρόσιτα καταγωγιάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ δάσους, τοῦ ἀγανοῦς καὶ ζοφεροῦ ἐκείνου λαβυρίνθου οὗ τινος οἱ δρυμῶνες ἐφθانون μέχρι τῆς πεδιάδος τῆς Ρεδόνης καὶ τῶν προαστείων τῆς Φουγέρης καὶ Βιτρέ. Καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας πόλεις εἶχον ὀπαδοῦς. Σύνθημα ἦτο κρότος πυροβόλου, τὸν ὅποιον ἀμ' ἀκούσαντες οἱ ἱστορικοὶ πολῖται τῆς Βιτρέ, καὶ ὁ ῥακενδύτης ὄχλος τῆς Ρεδόνης, καὶ οἱ ἐπιδέξιοι λαθροθῆρες τῆς Φουγέρης ἔπρεπε νὰ συνέλθωσι. Τότε ἦτο ἀμφίβολον ἂν οἱ χωροφύλακες τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου θὰ ὑπερίσχυον.

Ἐπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον ἀνθρωπός τις τὸν ὅποιον ἐσέβοντο εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ὥστε εἶναι ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς· « Πληρώσατε φόρους εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, » θὰ ὑπήκουον ἀμέσως· ἀλλ' ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς δὲν τὸ ἔλεγεν ἐξ ἐναντίας ἦτο εἰς τῶν μᾶλλον ἰσχυρογνωμόνων λειψάνων τῆς Βρετανικῆς ἑταιρείας, καὶ ἡ φωνὴ του ἀντήχει ἐνίοτε εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν κοινῶν συνόδων, κατὰ τῶν καταπίεσεων τῆς Βουρβονικῆς οἰκογενείας. Ὀνομάζετο δὲ

Νικόλαος Τρέμλ δὲ λά Τρεμλαί, κύριος τοῦ του. Ῥωμαλέος τὴν καρδίαν ὡς καὶ τὸ σῶμα, Bouexis-en-Forêt, καὶ ἐξουσίαζεν ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν τοῦ χωρίου Λιφφρέ, ὑποστατικὸν ἐνεκα τοῦ ὁποίου ἦτο δεσπότης ὅλης σχεδὸν τῆς χώρας. Καὶ ἡ μὲν ἑπαυλὶς τοῦ δὲ λά Τρεμλαί ἦτο ἐκ τῶν ὠραιότερων τῆς ἀνω Βρετανίας, τὸ δὲ ὑποστατικὸν τοῦ ἦτο ἐπίσης μεγαλοπρεπές. Δύω ὠρῶν ἀπόστασις διεχώριζε τὴν μίαν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, καὶ ὄλαιαι μεταξὺ αὐτῶν γαῖαι ἀνῆκον εἰς τὸν Νικόλαον Τρέμλ. Ἦτο γέρον, ὑψηλὸς καὶ αὐστηρὸς τὸ ἦθος, οἱ βόστρυχες τῆς λευκῆς καὶ μακρᾶς κόμης τοῦ ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ ἐνδύματός του, καὶ ἡ ἡλικία δὲν εἶχε μετριάσει τὴν φλογεράν ζωηρότητα τοῦ βλέμματός του. Ὅσάκις τὸν ἐβλεπον εὐθὺν καὶ στέρσον ἐπὶ τοῦ ἵππου, οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους ἐνθαρρυνόμενοι ἔλεγον·

— Ἐνόσω ζῆ ὁ κύριός μας δὲν θὰ ἐκλείψουν οἱ Βρετανοὶ, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὰς βδέλλας τῆς Γαλλίας!

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ ὠμίλει, οἱ εὐγενεῖς ἐγέλασαν, καὶ πολλὰ στόματα ἐψιθύρισαν·

— Βεβαίως, ὁ Κ. δὲ λά Τρεμλαί τὰ ἔχατεν!

Αὐτὸς δὲ ἐστάθη ἀμέσως, καὶ ὠχρότης περιεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του· ὁ ὀφθαλμὸς του ἐξηκόντισεν ἀστραπὴν καυστικὴν. Ἐσκεπάσθη καὶ διευδύνη ἀργοπατῶν πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης. Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ κατώφλιον ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας καὶ ἔρριψε πρὸς τοὺς εὐγενεῖς βλέμμα προκλήσεως.

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν, εἶπε μὲ φωνὴν βραδείαν καὶ ἐντονον ἠχήσασαν μέχρι τῶν ἄκρων τῆς αἰθούσης, εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διότι δὲν ἔχασα παρὰ μόνον τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ οἱ κύριοι ὁμότιμοί μου ἔχασαν τὴν καρδίαν!

Μόλις ἤκουσαν τὴν ὕβριν αὐτὴν, καὶ ἀνεπήδησαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἀγέρωχοι εὐγενεῖς. Εἰκοσι ξίφη ἀνεσπάσθησαν συγχρόνως, ἀλλ' ὁ Νικόλαος Τρέμλ οὐδὲ κἄν ἐκινήθη.

— Ἀφήσατε, κύριοι, τὰ ξίφη σας· κ' ἐγὼ ἐπίσης ὕβρισθην, ἀλλ' ἀποχωρῶ ἡ ὀργή μου δὲν θέλει αἷμα βρετανικόν· ὑγιαίνετε, Κύριοι. Παρακαλῶ τὸν Θεὸν ὥστε τὰ τέκνα σας νὰ λησμονήσουν τοὺς πατέρας των καὶ νὰ ἐνθυμηθοῦν τοὺς πάπους των. Ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σας καὶ σὰς ἀποκρούω. Ἐφέρετε τὴν Βρετανίαν εἰς τὸν τάφον. Ὅταν δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ πολεμήσητις, εἶναι κἄν καιρὸς νὰ ἐκδικηθῆ!

Ὁ Κ. δὲ λά Τρεμλαί ἀνέβη τὸν καλὸν τοῦ ἵππου καὶ διευδύνη εἰς τὸ ὑποστατικὸν του.

Ὅσοι τὸν ἀπήντησαν δὲν ἐδυνήθησαν νὰ μαντεύσωσι βεβαίως τοὺς φιλεκδικούς λογισμούς

εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρύπτῃ τὴν ὀργὴν του. Τὸ μέτωπόν του ἦτο γαλήνιον, καὶ τὸ βλέμμα του ἐπλανᾶτο ἀόριστον καὶ ἀδιάφορον.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν. Παρατήρησε πολλάκις μὲ εὐχαρίστησιν τὰ παμπληθῆ φυσικὰ καὶ ἀπόρθητα χαρακώματα, καὶ ἐμέτρησεν ἀκουσίως τοὺς Ῥωμαλέους καὶ ἀνδρείους ἐκείνους οἵτινες τὸν ἐχαιρέτιζον μακρόθεν εὐσεβάστως.

— Ὁ πόλεμος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἤμπορεῖ ν' ἀποκάτασταθῆ φρικτὸς ὅταν ἔχη τις τοιοῦτους στρατιώτας καὶ τοιαῦτα καταφύγια.

Καὶ ἀναχαιτίσας τὸν ἵππον τοῦ ἐσκέπτετο. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἰδέα τις δυσάρεστος τὸν ἐβίασε νὰ συστείλῃ τὰς ὑπολεύκους ὀφρὺς του· ἀνωρῶθη, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς του ἤκτινοβόλει λάμψεις ἀγρίας καὶ ἀορίστους.

— Διόλου πόλεμος! ἀνέκραξε τότε. Μονομαχία! Μία μόνον πληγὴ, καὶ ἓνας μόνος θάνατος!

Καὶ ἐνῶ ἐβύθιζε τοὺς πτερονιστήρας του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου, ἀνεπόλει ἐν τῶν σχεδίων ἐκεῖνων τῶν ὁποίων ἡ μὲν παράδοξος τόλμη κινεῖ τὸν γέλωτα τῶν φρονίμων, ἡ δὲ ἐπιτυχία μόλις καθιεροῖ τὴν ἐπιχείρησιν· σχέδιον παράτολμον καὶ ἵπποτικόν, ἀλλ' ἀδύνατον καὶ μαρὸν, οὔτινος ἡ ἰδέα δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπέλθῃ εἰμὴ εἰς κεφαλὴν χωρικοῦ, ἀγνοοῦντος τὰ τοῦ κόσμου, καὶ μετροῦντος τὸν πεζὸν λόγον τοῦ ἐνεστώτος μὲ τὸ ποιητικὸν μέτρον τοῦ παρελθόντος.

Ἄλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀπατηθῶμεν καὶ νὰ μεμφθῶμεν τὸν Νικόλαον Τρέμλ ἐπὶ παραφροσύνῃ, διότι ἡ ἐπιχείρησις του ἦτο ἀδύνατος. Τὸ ἐγνώριζε καὶ αὐτὸς, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του δὲν τὸν ἀπετύφλου ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου. Ἄλλ' ἦτο ἐξ ἐκεῖνων οἵτινες ἔχουσιν ἐγκέφαλον σιδηροῦν, καὶ βλέπουν μὲν τὸν κρημνὸν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ὀπισθοδρομοῦσι.

Μία μόνη περίστασις θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ διστάξῃ. Ὁ οἶκος τῶν δὲ λά Τρεμλαί, ἓνα μόνον εἶχεν ἀπ' εὐθείας κληρονόμον, ἔγγονον τοῦ γέροντος. Τί θὰ ἐγίνετο τὸ πενταετὲς τοῦτο παιδίον, ἐὰν ἐστερεῖτο τοῦ φυσικοῦ προστάτου του; Ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἠγανάκτει κατὰ τοῦ ἐμποδίου τούτου τὸ ὁποῖον διήγειρεν ἡ συνείδησις του.

— Ἐὰν μὲν ἐπιτύχω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὁ Γεώργιος θὰ λάβῃ κληρονομίαν δόξης· ἐὰν δὲ ἀποτύχω, ὁ ἐξαδελφός μου Βενουὰ θὰ φυ-

λάξη τὴν κληρονομίαν του. . . Ὁ Βωνουά εἶναι ἄνθρωπος εὐθύς.

Ἐνῶ δὲ ἀνεπόλει ταῦτα, ἡ ἡχώ ἔφερεν εἰς τὰς ἀκοάς του τὴν ἐπωδὴν ἄσματος θρηνώδους, μονοτόνου καὶ μελαγχολικοῦ, ἀφορώντος τὸν θάνατον τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας, φονευθέντος ἐπιβούλως ἀπὸ τὸν θεῖόν του Ἰωάννην τὸν Ἀκτῆμονα.

Ὁ Κ. δὲ λά Τρεμλαί ἀνεσκίρτησε, καὶ ὀλέθριον προαίτημα ἠγέροθη εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ἀδύνατον! ἐψιθύρισε, ὁ Βωνουά εἶναι καλὸς συγγενής. . .

Ἐν τσοῦτω ἡ φωνὴ ἐπλησίαζε, καὶ τὸ ἄσμα ἐφαίνετο γινόμενον εἰρωνικόν.

— Ἄλλως, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον, ὁ Γεώργιος εἶναι Βρετανός· ἡ εὐτυχία του ὡς καὶ τὸ αἷμά του ἀνήκουν εἰς τὴν Βρετανίαν.

Ἡ φωνὴ εἰσίγησε μετὰ μικρὸν, καὶ ἔπειτα ἠκούσθη αἴφνης ἀνωθεν τοῦ Κ. Τρεμλαί, ὅστις ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν ἴδεν ἐπάνω γιγαντιαίας καστανεᾶς τῆς ὁποίας ἡ κορυφή, ὑψομένη ὑπὲρ τὰ περίξ δένδρα, ἐφωτίζετο ἀπὸ τὰς πλαγίας ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου, ὃν, ἔβην ἔχον ἀλλόκοτον καὶ σχεδὸν σατανικόν· τὸ σῶμά του, φωτιζόμενον ὡς εἶπομεν, ἀπέπεμπε λάμπην ὠχράν. Ἐάν τις ἀπῆντα τὸ ὄν τοῦτο εἰς τὰ δάστη τοῦ νέου κόσμου δὲν θὰ τὸ ὠνόμαζε βεβαίως ἄνθρωπον, καὶ ἡ φυσικὴ ἱστορία τοῦ Βυρσῶν θὰ περιελάμβανεν ἓν ἄρθρον περιπλέον· «*Περί λευκοῦ χειροπίθηκος.*» Καὶ τῶντι ὠμοίαζε πίθηκα μέγιστον ὑπόλευκον, πηδῶντα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον κλάδον με ἀπραδειγμάτιστον εὐστροφίαν ὁσάκις δὲ ἐπήδα, πλήθος μικρῶν κλαδίων ἐπιπτον κατὰ γῆς. Ἐξηκολούθει δὲ νὰ τραγοῦδῃ.

Φαίνεται ὅτι ὁ Κ. Τρεμλαί δὲν ἀπῆντησε τότε πρῶτον τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο ὄν· διότι ἀναχαιτίσας τὸν ἵππον του χωρὶς νὰ δώσῃ κανὲν σημεῖον ἀπορίας, ἐσύριξεν ὅπως ὅταν καλῆ τις σκύλον.

Τὸ ἄσμα ἐτελείωσε μετ' ὀλίγον, καὶ τὸ ὄν ἐκεῖνο, καταβαίνον ἀπὸ κλαδίου εἰς κλαδίον ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος ἀφένων τὴν φιλικὴν καὶ ἐνδεικτικὴν σεβασμοῦ.

Τὸ ὄν ἐκεῖνο ἦτο ἄνθρωπος, καὶ ὅμως ἦτο πολὺ πλέον ἀλλόκοτον ἐκ τοῦ πλησίον ἡμικρόθεν. Αἱ γυμναὶ καὶ δασύμαλλοι κνήμαί του ἦσαν στρεβλαὶ καὶ βραχυτάται. Ὁ τράχηλός του, ὀστεώδης καὶ ρίζαν ἔχων στήθος κοῖλον, ἐβάσταζε πρόσωπον πολὺγωνον εἰς τὰ ὀστά τοῦ ὁποίου ἐκολλᾶτο δέρμα λευκωπὸν καὶ πιλωδες. Ἡ κόμη, ἡ ὄφρυς, τὸ φυτόμενον γένειόν του, ὅλα ἦσαν λευκά, καὶ μεταξὺ τῶν λευκό-

τητος ταύτης ἐφαίνοντο πυρρῶδεις οἱ ὀφθαλμοί του. Ἀπὸ κανέν σημεῖον δὲν ἐξήγετο ἀσφαλῶς ἡ ἡλικία του. Ἴσως ἦτο παιδίον, ἀλλ' ἴσως ἦτο καὶ γέρον. Ἄλλ' ἡ ἄκρα εὐστροφία του τὴν ὁποίαν ἴδωμεν καθίστανεν ἀβασίμους καὶ τὰς δύο ταύτας ὑποθέσεις. Μόνῃ ἡ νεότης ἐδύνατο νὰ κρύψῃ τοιαύτην δύναμιν ὑπὸ εὐτελὲς καὶ ἄλλιον ἐξωτερικόν.

Ἀναπηδήσας δὲ διὰ μιᾶς ἐστάθη ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, πρὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου.

— Πῶς εἶναι ὁ πατήρ σου, Ἰωάννη Λευκέ; ἠρώτησεν ὁ Κ. Τρεμλαί.

— Πῶς εἶναι ὁ υἱός σου, Νικόλας Τρέμλ; ἠρώτησεν ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος πηδήσας.

Νέφος ἐκάλυψε τὸ μέτωπον τοῦ γέροντος· διότι ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶχε σχέσιν πρὸς τὸ τελευταῖον ἀντικείμενον τῶν ἀνησύχων σκέψεών του.

— Εἶσαι αὐθάδης, φίλε μου, εἶπεν ὁ Κ. Τρέμλ. Δίδω παραπολὺ θάρρος εἰς σὰς τοὺς χωρικοὺς, καὶ διὰ τοῦτο γίνεσθε αὐθάδεις. Παραμέρησε, καὶ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ πλέον.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης Λευκός, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην δοθεῖσαν τσοῦτω ἐντόνως, ἤρπασε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ ἀταράχως.

— Λανθάνεσαι, κύριέ μου, εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν. Δὲν εἶσαι πολλὰ καλὸς μὲ ἡμᾶς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ μὲ ἄλλους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς ἐνῶ αὐτοὶ σέμισουν.

— Σιωπῆ! Εἶται τρελός, ἀνέκραξεν ὁ γέρον. Ἄλλ' ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸν χαλινὸν, ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ πατήρ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ εἶναι καλός. Ὁ Ἰωάννης Λευκός χθὲς ἔμεινεν ἄγρυπνος πλησίον του· θὰ κάμῃ τὸ ἴδιον καὶ αὐριον. Χθὲς καὶ σὺ ἔμεινες ἄγρυπνος πλησίον τοῦ Γεωργίου Τρέμλ· θὰ κάμῃς τὸ ἴδιον καὶ αὐριον, κύριέ μου;

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὡραῖον τραγοῦδι εἶναι τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας. Ἄκουσε· ἠξεύρω νὰ πηδῶ εἰς τὰ δένδρα, νὰ ἀναβαίνω εἰς τὰς κορυφάς των. Σὲ ἐβλεπα πολλὴν ὥραν εἰς τὸ ὄσος· ὠμίλεις μὲ τὴν συνειδήσιν σου· τὸ ἐνόησα, καὶ ἐτραγοῦδησα τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀρθούρου.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Τρεμλαί, μὲ ἠκουσες; τὰ ἠξεύρεις ὅλα;

— Ὅλα, ὄχι· εἶπες τόσας τρέλας ὥστε ποῦ νὰ τὰς ἐννοήσω. Πλὴν πιστεύσέ με, μὴν ἀφήσῃς τὸν μικρὸν μας κύριον Γεώργιον εἰς τὴν διάκρισιν ἑνὸς ἐξαδέλφου. Ἐάν θέλῃς νὰ ὑπάγῃς πολλὰ μακρὰν, λάβε τὸν ἐγγονόν σου

ἀπ' ὀπίσω σου· ἐὰν δὲν ἤμπορῆς, φόνευσέ τον ἀλλὰ μὴ τὸν ἀφήσης. Τώρα πηγαίνω νὰ κόψω κλαδία διὰ νὰ κάμω στεφάνια διὰ τὰ βαρέλια, Νικόλαε Τρέμλ. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ!

Εἶπε καὶ ἀφῆκε τὸν χαλινὸν, καὶ ὡς γαλή ἀγρία ἀνέβη εἰς καστανέαν. Ἡ νύξ ἐπῆλθε τότε, καὶ τὸ ἔνδυμα τοῦ παραδόξου ἐκείνου ὄντος, συγκείμενον ἐκ δερμάτων λαγωῶν λευκοτάτων ὅπως ἦτο καὶ αὐτός, διεκρίνετο διὰ τῶν κλαδίων εἰς ἃ ἐπῆδα μὲ ἀπερίγραπτον ταχύτητα.

Ὁ Κ. Τρεμλαὶ ἐξηκολούθησε προχωρῶν, ἀλλὰ σκεπτικὸς.

— Εἶναι τρελὸς! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ἄλλ' ἡ καρδία του ἐλλίβετο ἔτι μᾶλλον· καὶ ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, ἠχῆσασα ἐκ νέου ἐπὶ τῶν πυκνῶν κορυφῶν τῶν ὑπερνεφῶν δρυῶν ἐπανελάβε τοὺς θρηνώδεις τόνους τοῦ ἁσματος τοῦ Ἀρθούρ τῆς Βρετανίας, ὁ γέροντα εὐγενῆς ἠσθάνθη συντριβομένην τὴν καρδίαν του, καὶ ἐπρόφερε τρέμων τὸ ὄνομα τοῦ ἐγγόνου του.

Β'. ΤΟ ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ.

Ὅτε ὁ Νικόλαος Τρέμλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὠραίαν του ἑπαυλιν διὰ τῆς μεγάλης πύλης, ἦτο πλέον σκότος. Ἐρρίψε τὸν χαλινὸν πρὸς τοὺς ὑπηρετάς του χωρὶς κἂν λέξιν νὰ προφέρῃ, ἀνέβη τὴν κλίμακα ἀλλοφρονῶν, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἐγγόνου του.

Ὁ Γεώργιος ἐκοιμᾶτο. Ἦτο δὲ ὠραῖον παιδίον λευκὸν καὶ ῥοδαρὸν, οὔτινος ἡ ξανθὴ καὶ βοστρυχώδης κόμη ἦτο ἐπιχαρίτως ἐσκορπισμένη ἐπὶ τῶν κεντημάτων τοῦ προσκεφαλαίου του. Ἀναμφιβόλως γλυκὺ ὄνειρον θὰ ἔτερπε τὴν ὥραν ἐκείνην τὸν ὕπνον του, διότι τὸ στόμα του ἐμειδία, ἐνῶ αἱ μικραὶ χεῖρές του ἐσεῖοντο.

Ὅσάκις τὰ παιδιά βλέπωσι τοιαῦτα ὄνειρα, οἱ κάτοικοι τῆς Ῥεδόνης λέγουσιν ὅτι γελῶσι πρὸς τοὺς ἀγγέλους. Ὁραία καὶ ποιητικὴ εἰκὼν! Ἄλλ' εἰς τὴν Βρετανίαν, πᾶν ποιητικὸν καὶ ὠραῖον μεταβάλλεται ταχέως εἰς μελαγχολίαν· ἡ καθ' ὕπνου αὐτῆ χαρὰ θεωρεῖται ὡς ὠκινὸς θανάτου. Τὸ παιδίον γελᾷ πρὸς τοὺς ἀγγέλους, ἐπειδὴ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖ περὶ τὸ προσκεφαλαῖόν του, διὰ νὰ μεταφέρωσι τὴν ψυχὴν του εἰς οὐρανοὺς.

Ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἐκυψε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἐγγόνου του, καὶ τὸ δασύμαλλον χεῖλός του ἤγγισε τὴν στιλπνὴν παρειὰν τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον ὁμῶς δὲν ἐξύπνησεν.

— Ἀρθούρ τῆς Βρετανίας! ἐψιθύρισεν ὁ γέροντα ὅστις δὲν ἐδύνατο νὰ λησμονήσῃ τοὺς

λόγους τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ. Ἐὰν, ὁ τελευταῖος γόνος τῆς γενεᾶς μου ἐθυσιάζετο! . . . Ἄλλ' ὄχι, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι τρελὸς, καὶ ὁ ἐξάδελφός μου Βωνουὰ δὲν ὁμοιάζει τὸν Ἄγγλον Ἰωάννην τὸν Ἀκτῆμονα.

Καὶ καθήσας παρὰ τὸν Γεώργιον, ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς λογισμύς.

Ὁ Κ. Τρεμλαὶ, βαθύπλουτος καὶ εὐγενῆς, ὡς εἶπομεν, εἶχε στερηθῆ τὸν μόνον υἱὸν του πρὸ δύο ἐτῶν. Ὁ υἱὸς οὗτος, ὅστις ὠνομάζετο Ἰακώβος καὶ ἦτο πατὴρ τοῦ Γεωργίου, ὑπῆρξεν ἀνὴρ ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος. Ὁ Νικόλαος Τρέμλ εἶχε διαδώσει πρὸς αὐτὸν τὸ κατὰ τῆς Γαλλίας μῖσός του, τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Βρετανίαν, ἦτοι δύο αἰσθήματα τὰ ὅποια παρ' αὐτῷ εἶχον χαρακτῆρα πάθους. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰακώβου κατέστρεψε τὸν γέροντα πατέρα του· διότι δὲν ἀπέθανε μόνον ὁ υἱὸς του ἀλλὰ καὶ ὁ κληρονόμος τῶν δοξασιῶν του. Καὶ ἐπειδὴ ἐγήρρασε, θὰ ἐπρόφθανεν ἄρα νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ εἰς τὸν Γεώργιον τὸ μῖσος καὶ τὸν ἔρωτά του;

Οἱ μονάρχαι ἀφ' ὧν ὁ Θεὸς ἀφαιρεῖ τὸν υἱὸν ὅστις ἐμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ πολιτικὸν ἔργον αὐτῶν, μετὰ τοσοῦτου μόχθου παρασκευασθὲν, ἀτενίζουσιν ἀπῆλπισμένοι τὴν κοίτην τοῦ ὄρφανου βασιλοπαιδός. Εἴκοσιν ἔτη ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἡλικίαν νόμιμον τὸ βρέφος ἐκεῖνο, ἐνῶ μία μόνη ἡμέρα ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐξοντωθῇ ὀλόκληρος δυναστεία. Ναι μὲν ὁ Νικόλαος Τρέμλ δὲν ἦτο βασιλεὺς, ἀλλ' ἐθεωρεῖτο ὡς τελευταῖος ἀντιπρόσωπος γνώμης ἠττηθείσης μὲν, ἀλλὰ δυναμένης καὶ νὰ νικήσῃ. Ὁ Ἰακώβος ἦτο ὁ δεξιὸς του βραχίων, ὁ διάδοχός του, ὁ ἀληθὴς ἀντιπρόσωπός του· ἐνῶ ὁ Γεώργιος ἦτο εἰσέτι βρέφος. Ἀντὶ ὄπλου δοκιμασθέντος, ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἐκράτει κάλαμον ἀσθενῆ.

Ἵπῃρξεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βρετανίας οἰκογένειά τις ἐνδεὴς καὶ ἀμφιβόλου εὐγενείας, ἀξιοῦσα ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν γενεάν τοῦ Τρέμλ, καὶ προσθέτουσα τὸ ἐπώνυμον τοῦτο εἰς τὸ ἑαυτῆς. Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γεωργίου ὁ Κ. Τρεμλαὶ εἶχεν ἐνάξει εἰς τὸ δικαστήριον τὴν οἰκογένειαν ταύτην τῶν Βωνουὰ, διὰ νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀξιώσεως ταύτης. Ἡ δίκη ἦτο ἐκκρεμῆς, καὶ, κατὰ τὰ φαινόμενα, τὸ δικαστήριον θὰ καταδίκαζε τοὺς Βωνουὰ ὅτε ἀπέθανεν ὁ Ἰακώβος. Ἡ ὀλεθρία αὕτη περίστασις μετέβαλεν αἰφνης τὰς ἰδέας τοῦ Κ. Τρεμλαὶ, ὅστις διέκοψε τὴν δίκην, καὶ ἐπροσκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν Ἐρβὲ Βωνουὰ, πρωτότοκον τῆς οἰκογενείας. Οὗτος δὲ ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ.

Διέβη τὸ δάσος ἀναβαίνων εὐτελεῖ ἵππον γεωργικόν, φθὸς δὲ εἰς τὸ μέρος τὸ ὅποιον διε-

χάριζε τὸ ὑπόστατικὸν τοῦ Τρέμλ ἀπὸ τῶν δρυμῶν τοῦ Βουαξίς, ἐγύμνωσεν εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐχαιρέτισεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλούτη, ἐνῶ μειδιάμα θριαμβικὸν ἀνεσήκωσε τὰς ἄκρας τῶν λεπτῶν χειλέων του ὑπὸ τὸν ξανθὸν μύστακά του.

Ὁ Ἐρβέ Βωνουά ἦτο τότε τεσσαρακοντοῦτης. Ἦτο δὲ μικρὸς, παχὺς, πυρρόθριξ, καὶ οἱ πολυπληθεῖς βόστρυχες τῆς κόμης του περιέβαλλον πρόσωπον γαλήνιον καὶ ἦθος ἔχον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκαλύπτοντο σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ τὰς μακρὰς τρίχας τῶν ὀφρῶν του· ἀλλὰ καὶ τὸ ὀλίγον μέρος τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, εἶχεν ἄπειρον χάριν καὶ ἐσυμβιδάζετο ἀξιολόγως μὲ τὸ ἀνθρὸν τῶν παρεῶν του. Ἐνὶ λόγῳ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχεν ἦθος ἀγαθοτάτου ἀνδρὸς, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἴδῃ τις ἄπαξ μόνον χωρὶς νὰ εἶπῃ· « Ἴδου ἀξιόλογος ἄνθρωπος. » Τὴν δευτέραν ὁμοίως φορὰν δὲν θὰ ἔλεγες τίποτε, τὴν δὲ τρίτην θὰ ἔλεγες κατ' ἐαυτὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἴσως τόσῳ ἀγαθὸς ὅσῳ ἐφαίνετο.

Καθ' ὅσον ἐπεθεώρητε τὸ ὑπόστατικὸν τοῦ Βουαξίς, εὐρὸν αὐτὸ κατὰ τὴν ὄρεξίν του, καὶ τὰ δάση τῶν ὁποίων ἐθαύμασε τὴν γονιμότητα. Καθ' ὅλα δὲ ταῦτα, τὸ θριαμβικὸν μειδιάμα του δὲν τὸν κατέλιπε. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἐθεώρει ἤδη ἐαυτὸν κύριον ὅλων ἐκεῖνων τῶν ὠραίων πραγμάτων. Ἐθαύμασε δὲ πρὸ πάντων τὴν ἐπαυλὴν αὐτῆν τοῦ Τρέμλαι, ὅτε ἶδε τὸ μέγα ἐκεῖνο κτίριον εἰς ὃ εἰσῆρχετο διὰ πλατυτάτης ὁδοῦ καὶ μεγάλου πυλῶνος φέροντος οἰκόστημα, ἀνεχαιτίτισε τὸν ἀχρεῖον ἵππον του καὶ ἀφῆκε στεναγμὸν ἀγαλλιᾶσεως.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε, ὀλόκληρος ἡ οἰκία μας μὲ τοὺς σταύλους, καὶ τὰ ἵπποτροφεῖα, καὶ τοὺς περιστερῶνας ἤμπορεῖ νὰ σκεπασθῇ ἀπὸ μόνῃν τὴν πύλην τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς! Θὰ εἶναι πολλὰ σκληρὸς ἄνθρωπος ὁ ἐξάδελφός μου Νικόλαος Τρέμλ ἐὰν δὲν μὲ δώσῃ καμμίαν γωνίαν· καὶ ὅταν πατήσῃ τις ἄπαξ τὸ ποδᾶρι του εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔχη καλὴν θέλησιν, ὁ διάβολος ἀποτελεῖται τὸ πρᾶγμα.

Καὶ ἀνασηκώσας τὸ βαρὺ ρόπτρον, ἀφῆκε τὸ μειδιάμα του καὶ ἔλαβεν ἦθος ταπεινὸν καὶ σεμνόν.

Ὁ Κ. Τρέμλαι ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ ἐστιατορίου. Πλησίον του, μέγας καὶ ὠραῖος σκύλος ἐκοιμάτο ἀναλγήτως· εἰς τινὰ δὲ ἄκραν ὁ μικρὸς Γεώργιος, τετραετής τότε, ἐπαίζεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τροφοῦ του. Ὑπηρέτης τις ἀνήγγειλε τὸν Ἐρβέ Βωνουά,

Καὶ ὁ μὲν γέρων ἐστρεψε βραδέως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἐλθόντα, ὁ δὲ σκύλος ἀνεγερθεὶς, ἀφῆκε μικρὰν ὑλακίην.

— Σιωπῆ, Πιστέ! εἶπεν ὁ Κ. Τρέμλαι.

Ὁ σκύλος ἐξηπλώθη ἐκ νέου χωρὶς ὁμοίως νὰ παύσῃ ἀτενίζων τὸ κατώφλιον ὅπου ἴστατο ἀσκεπῆς καὶ κλίνων εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν ὁ Ἐρβέ. Ὁ Κ. Τρέμλαι ἐξηκολούθει παρατηρῶν αὐτὸν ἐν σιωπῇ. Μετὰ μικρὸν δὲ ἐφάνη ὅτι ἔλαβεν ἀπόφασιν τινὰ καὶ ἐσηκώθη.

— Πλησίασε, εἶπεν εὐγενῶς, Κ. ἐξάδελφέ μου· καλῶς ὤρισε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν κοινῶν μας προγόνων.

Ὁ Ἐρβέ ἐσκήρτησεν ἀπὸ χαρὰν ἀκούσας τὴν συγγένειαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐπίστευεν οὐδ' αὐτός. Ὁ γέρων εἶπε πρὸς αὐτὸν νὰ καθήσῃ πλησίον του.

Ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ ὀριστική.

— Ἐλπίζω, Κ. Βωνουά, εἶπεν ὁ Νικόλαος Τρέμλ, ὅτι εἶσαι ἀληθὴς Βρετανός.

— Ἀναμφιβόλως, ἐξάδελφέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρβέ, ἀληθὴς Βρετανός.

— Ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσῃς καὶ τὴν ζωὴν σου διὰ τὸ καλὸν τοῦ δουκάτου;

— Καὶ τὴν ζωὴν μου, καὶ τὸ αἷμά μου, Κ. Τρέμλαι!... καὶ τὰ κόκκαλα, καὶ τὴν σάρκα!

— Μισῶν τὴν Γαλλίαν;

— Ἐννοεῖται, μισῶν τὴν Γαλλίαν, κύριε ἐξάδελφέ μου.

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξε χαίρων ὁ Νικόλαος Τρέμλ. Δός με τὴν χειρά σου, Βωνουά φίλε μου. Θὰ συνεννοηθῶμεν κάλλιστα, καὶ ὁ ἐγγονός μου Γεώργιος θὰ ἔχη πατέρα εἰς περίστασιν δυστυχίας.

Ὁ Ἐρβέ κατώκησεν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τρέμλαι, καὶ ἔκτοτε δὲν ἀνεχώρησε πλέον. Ὁ Γεώργιος ἀνετέθη ἰδίως εἰς τὰς φροντίδας του, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐπροσποιεῖτο ἀγάπην μεγίστην πρὸς τὸ παιδίον.

Δεκαοκτῶ μῆνες παρῆλθον ἔκτοτε, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἐρβέ ἐμπιστοσύνη τοῦ Κ. Τρέμλαι ἤϋξανε κατ' ἐκάστην τὸν ἐθεώρει ὡς συγγενῆ ἀξιόλογον καὶ τίμιον ἀλλὰ καὶ οἱ λοιποὶ κάτοικοι τῆς ἐπαύλεως ἐμιμοῦντο τὸν οἰκοδεσπότην, καὶ οὕτως ὁ Βωνουά ἠγαπᾶτο παρ' ὅλων. Δύο μόνον ὑπῆρχον τῶν ὁποίων τὴν ἀγάπην δὲν κατώρθωσε νὰ ἐλκύσῃ πρῶτος καὶ σημαντικώτατος, ὁ ἀγαπητὸς σκύλος τοῦ Τρέμλ, Πιστός, καὶ δεύτερος ὁ Ἰωάννης Λευκός, τὸ ἀλλόκοτον ὄν. Ὅσακις ὁ Βωνουά εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ Πιστὸς προσήλου ἐπ' αὐτοῦ

τὰς στρογγύλας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἐγρύλλιζεν ὑποκώφως· τότε ὁ Κ. Τρέμλ τὸν διέταττε νὰ σιωπήσῃ. Εἰς μάτην ὁ Βωνουὰ τὸν ἐπεριποιεῖτο ὡς πιστὸς καὶ ἀληθὴς Βρετανὸς εἶχε τὴν κεφαλὴν σκληρὰν, καὶ δὲν ἤλλαζεν ἐκουσίως αἰσθημα. Πολλάκις ὁ Κ. Τρέμλαι ἠπόρει διὰ τὸ μῖσος τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐσκέπτετο σπουδαίως περὶ αὐτοῦ, διότι εἶχε τὴν ιδέαν ὅτι ὁ Πιστὸς ἦτο ὀξυδερκής, φρόνιμος καὶ ἀγαθὸς σύμβουλος· ἀλλὰ καὶ ὁ Βωνουὰ ἦτο τὸσῶ ταπεινὸς, πρόθυμος, ἀφωσιωμένος, καὶ πρὸ πάντων ἐμίσει τὸσῶ ἐγκαρδίως τὴν Γαλιαν! Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συλλάβῃ τις ὑποψίας ἐναντίον ἀνθρώπου ἀποστρεφομένου τὸν ἀντιβασιλεία; Τὸ δὲ μῖσος τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ δὲν ἦτο τὸσῶ ἐπίφοβον, διότι αὐτὸς, κατεῖχεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κλίμακα θέσιν πολὺ ταπεινότεραν τῆς τοῦ Πιστοῦ. Ἐπάγγελμα εἶχε τὸ νὰ κόπτῃ στεφάνας πίθων, ὑπελαμβάνετο βλάξ, καὶ ἀνευ τῆς φιλάνθρωπου συνδρομῆς τοῦ Κ. Τρέμλαι δὲν ἐδύνατο νὰ θρέψῃ τὸν γέροντα πατέρα του. Ἐγένετο δὲ δεκτὸς εἰς τὰ μαγειρεῖα τῆς ἐπαύλεως, ἐπειδὴ ἡ Βρετανικὴ φιλοξενία ἐδέχετο πάντας, καὶ ἀνθρώπους, καὶ ζῶα, καὶ ἐπαίτας μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας. Μὲ μεγίστην ὁμως δυσκολίαν κατῴρθωσε νὰ εὕρῃ χάριν παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ, ὅστις μετὰ πολλὰ πηδήματα καὶ γελοίας περιστροφὰς ἐκ μέρους τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, ἀπεφάσιζε νὰ δώσῃ καὶ πρὸς αὐτὸν τροφήν.

— Φύγε, ἀχρεῖε λαγῶ ἄσπρε! ἔλεγεν ὁ πρῶτος οὗτος ὑπηρέτης τοῦ Τρέμλ. Δὲν ἐντρέπσαι ζῶον νὰ ζητῆς τροφήν ἀπὸ ἑνα χριστιανόν;

Ὁ Ἰωάννης, κατὰ τὴν διάθεσίν του, εἴτε ἀνεκάγχαζεν ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν, εἴτε ἐνευε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀκτίς λογικοῦ ἢ φιλοτιμίας ἐφαίνετο λάμπουσα ἐν αὐτῷ. Τότε αἱ φλογεραὶ ἄκραι τῶν βλεφαρίδων του ἐγίνοντο μελαναί, ἐνῶ στίγμα κατακόκκινον ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τῆς παρεΐας του. Ἀλλὰ τοῦτο διήρκει ὀλίγον.

Ὁ ἵπποκόμος Ἰούδας συνηγόρει τότε ὑπὲρ τοῦ ταλαιπώρου Ἰωάννου Λευκοῦ, οὗ τινος ἢ φυσικὴ ἀπάθεια ὑπερίσχυεν ἐπὶ τέλους τῆς προσκαίρου ὀργῆς του.

— Ἔσο πλέον φιλάνθρωπος, κύρ Ἀλαῖν, ἔλεγεν ὁ ἵπποκόμης Ἰούδας πρὸς τὸν ἐπιστάτην ὁ Ἰωάννης Λευκὸς εἶναι υἱὸς τοῦ πατρὸς του, ὁ ὅποιος ἦτο καλὸς ὑπηρέτης τοῦ Τρέμλ. Ὁ κύριός μου δὲν θέλει νὰ μεταχειριζώμεθα οὕτω πως τοὺς καλοὺς κατοίκους τοῦ δάσους.

Καὶ τῶντι ὁ Ἰούδας δὲν ἐψεύδετο· ὁ Νικό-

λαος Τρέμλ ἦτο ἠπιώτατος πρὸς τοὺς ὑποτελεῖς του· ἀλλ' ὅσον τέλειος καὶ ἂν εἶναι ὁ κύριος, ἡ αὐθάδεια, ἡ γάγγραινα αὐτῆ τῶν ὑπηρετῶν, εὐρίσκει πάντοτε ὠραν διὰ νὰ δειχθῇ.

Ἀλαῖν, ὁ ἐπιστάτης, ἔκοπτε βλασφημιῶν καὶ δυσανασχετῶν τεμάχιον ἄρτου διὰ τὸν Ἰωάννην Λευκόν. Οὗτος δὲ βάπτων αὐτὸν εἰς τὸ ρόφημά του χωρὶς νὰ δεῖξῃ δυσἀρέσκειαν, τὸν κατέτρωγε μὲ μεγίστην γαλήνην ψυχῆς. Ἀφοῦ δὲ ἐγεύετο, ἐδίδον πρὸς αὐτὸν καὶ δεύτερον πιναχίον μὲ ρόφημα θερμότατον, τὸ ὅποιον ἐφερην εἰς τὸν πατέρα του, τὸν Ματθαῖον Λευκόν, τὸν γέροντα καλαθοπλέκτην.

Ἡ ἀναληγητία αὐτῆ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ ἦτο ἄρα ἀληθὴς ἢ προσποιητῆ; Τὸ ζήτημα τρῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ λύσωμεν ἀκριβῶς· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες τὸν ἐγνώριζον διεφώνουν. Ὡς πρὸς τοῦτο μόνον ἐσυμφώνουν ὅτι ὁ ἐγκέφαλός του δὲν περιεῖχε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλλόγων ἰδεῶν ὅσων εἶναι ἐπίδεκτικὸς ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' ἦτο τῶντι βλάξ; Διαρκούσης τῆς ἡμέρας ἐφαλλεν ἀλλόκοτα ἄσματα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων ἐπὶ ὁδόν, καὶ εἰς τὸν ἑσπερινόν, τὸ ὄχρον πρόσωπόν του ἐμόρφαζεν οὕτω πως, ὥστε ἐξεκαρδίζοντο γελῶντες καὶ ψάλται, καὶ ἀναγνώσται, καὶ κανδηλάπται. Καὶ ὁμως ὁ Ἰωάννης ἐπεριποιεῖτο τὸν γέροντα πατέρα του ὡς κόρη πλήρης ἀφοσιώσεως· καὶ ὁσάκις ὁ Ματθαῖος εἶχεν ἀνάγκην ἰατρικῶν, ὁ Ἰωάννης εἰργάζετο διπλάσιως, καὶ πολλοὶ χωρικοὶ ἐβεβαίουν ὅτι τὸν ἴδον τὸ ἑσπέρας γονυκλινῆ καὶ προσευχόμενον εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ κοιμωμένου γέροντος. Πλὴν τοῦτου, ἡ εὐγνωμοσύνη του ἦτο ἀπεριόριστος. Ὄρμησεν ἄοπλος ἐναντίον ἀγριοχοίρου ἀπειλοῦντος τὸν ἵπποκόμην Ἰούδα, τὸν προστάτην του, καὶ ἀνέβη πολλάκις τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους τοῦ Τρέμλαι μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φιλήσῃ, κλαίων ἀπὸ χαρὰν, τὰς χεῖρας τοῦ μικροῦ Γεωργίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ εὐεργέτου του. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ βρέφος εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀληθὲς πάθος, καὶ ὅσοι ἐπίστευον ὅτι δὲν ἦτο βλάξ ὁ Ἰωάννης, ἔλεγον ὅτι τὸ πρὸς τὸν Βωνουὰ μῖσός του προήρχετο ἀπὸ τὴν ιδέαν τὴν ὅποιαν εἶχεν ὅτι ἦλθε διὰ νὰ ἀσφετερισθῇ τὴν κληρονομίαν τοῦ Γεωργίου.

Ἐλεγον δὲ ταῦτα ὁσάκις δὲν εἶχον τί ἄλλο νὰ εἴπωσι, διότι ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἦτο ἀντικείμενον συνομιλίας λίαν ἐπουσιῶδες. Πλὴν τοῦ Βωνουὰ ὅστις δὲν ἐφοβεῖτο χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν αἰτίαν, καθὼς καὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Κ. Τρέμλαι, οἵτινες δὲν ἀπῆξιον νὰ συνομιλῶσιν ἐνίοτε μὲ αὐτὸν, καεῖς δὲν ἤθελε νὰ

ἐξετάσῃ τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἐθαύμαζον μόνον τὴν ἀξιολύμαστον ἐπιδειξιότητά του εἰς ὅλα τὰ γυμνάσια τοῦ σώματος, καθὼς θὰ ἐθαύμαζον τὴν εὐτροφίαν δερμάδος· ἡ ἀμφίβολος παρὰ φροσύνη του δὲν εἴλκυε πρὸς αὐτὸν οὔτε τὴν μυστηριώδη ἐκείνην συμπάθειαν ἣτις χορηγεῖται εἰς τὰς ἡμιαγρίους χώρας, πρὸς τοὺς στερομένους τοῦ λογικοῦ των. Οἱ μὲν κάτοικοι τοῦ δίσκου δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν παραφροσύνην του, αἱ δὲ γυναῖκες, εἴτε ἐγχεύαζον αὐτὸν, εἴτε τὸν ἀπεστρέφοντο. Ἐγέλων παρατηροῦσαι μακρόθεν τὸ ἀλευρωμένον πρόσωπόν του, καὶ ἔτρεμον ὅτε τὸ ἐσπέρας ἔβλεπον ἀκτινοβολοῦσαν, ὑπὸ τὴν χιονώδη σινδόνα τῆς κόμης του, τὴν φωτφόρον λάμψιν τῶν ἐρυθρῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Νικόλαον Τρέμλ τὸν ὁποῖον ἀρήκαμεν σκεπτόμενον παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἐγγόνου του Γεωργίου. Ἀναντιρρόητως, τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεών του θὰ ἦτο σπουδαιότατον· ἐπειδὴ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐστάθη ἀκίνητος καὶ τόσῳ συλλογισμένως, ὥστε θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς ἓνα τῶν γερόντων ἐκείνων οἵτινες κοίμωνται πέριξ τῶν ἀρχαίων μνημείων. Τὸ ὥρολόγιον τῆς ἐπαύλεως εἶχε πρὸ πολλοῦ σημάνει, ὅτε ἀνένηψεν. Ἐσηκώθη ἐπὶ τέλους, τὸ πρόσωπον ἔχον κατηφές μὲν ἄλλ' εὐσταθές. Ἐδραξέ το κηρίον τὸ ὁποῖον ἔκαθεν ἐκεῖ πλησίον, καὶ διέβη ἡρέμα τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ μὴ ταραξῆ τὸν ὕπνον τοῦ Γεωργίου ὁ κρότος τῶν πτερινιστῆρων του.

— Ὁ Βωνουά, ἐψιθύρισε, δὲν εἶναι ἀξίος νὰ μὲ προδώσῃ· τὸ πιστεύω . . . εἰς τὴν ψυχὴν μου, τὸ πιστεύω! ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τὸ νὰ προστρέξω εἰς τὴν φρόνησιν· μόνος ὁ Θεὸς γνωρίζει τὰς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων. Θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

Ὁ ἀνεμος τῶν νυκτῶν ἔπνεεν εἰς τὰς μακρὰς εὐράς τοῦ Τρέμλαι, καὶ ὁ Νικόλαος Τρέμλ, σκεπάζων μὲ τὴν χεῖρα τὴν φλόγα τοῦ κηρίου, κατέβη τὴν μεγάλην κλίμακα καὶ διευθύνθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὀπλων, ὅπου ἀνεπαύετο ὁ Ἰούδας Λέκερ, ὁ ἵπποκόμος του. Ἐξυπνίσας δὲ αὐτὸν τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ὁ Ἰούδας ὑπήκουσεν.

Ὁ Κ. Τρέμλαι ἀνέβη ἐκ νέου ταχυπατῶν τὴν κλίμακα, διέβη καὶ αὖθις διὰ τῶν μακρῶν στοῶν καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Ἰούδα εἰς μικρὸν δωμάτιον κυκλοτερές, ὅπου διέτριβε κατὰ προτίμησιν.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν, ἔκλεισεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Ὁ καλὸς ἵπποκόμος δὲν συνείθιζε νὰ προκαλῆ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου του. Ὅσακις ὠμίλει ὁ Νικόλαος Τρέμλ, ὁ Ἰούδας ἤκουε μὲν εὐτεβάστως, ἀλλὰ δὲν ἠρώτα· τὴν φορὰν ὁμως ταύτην, ἡ διαγωγὴ τοῦ κυρίου του ἦτο τόσῳ παράδοξος, τὸ ἦλός του ἦτο τοσοῦτον εὐσταθές, ὥστε ὁ ἵπποκόμος δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν περιέργειάν των.

— Σεβαστέ μου κύριε . . . εἶπεν.

Ἄλλ' ὁ Νικόλαος Τρέμλ τὸν διέταξε διὰ νεύματος νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἤνοιξεν ἱματιοθήκην ἐσφραγισμένην ἐντὸς τοῦ τοίχου.

Ἀπὸ τὴν ἱματιοθήκην δὲ αὐτὴν ἐξήγαγε σιδηροῦν κιβώτιον κενόν, τὸ ὁποῖον ἐνεχείρησεν εἰς τὸν Ἰούδαν.

Μετὰ δὲ ταῦτα, λαβὼν ἀπὸ μέρος κρύφιον ἀφθονον χρυσόν, ἀπέθεσεν αὐτὸν ἐν τάξει εἰς τὸ κιβώτιον, ἀφοῦ ἐμέτρησεν ἐν πρὸς ἐν τὰ νομίματα. Τοῦτο δὲ διήρκεσε πολλὴν ὥραν, ἐπειδὴ ἐμέτρησεν ἑκατὸν χιλιάδας λιβρῶν τυρωνικῶν.

Ὁ Ἰούδας δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμούς του· δὲν ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὸ αἴτιον τῆς παραδόξου αὐτῆς διαγωγῆς.

Ἀφοῦ δὲ ἔβαλεν εἰς τὸ κιβώτιον τὰς ἑκατὸν χιλιάδας, ὁ Νικόλαος Τρέμλ τὸ ἔκλεισε καλῶς.

— Αὔριον, εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ ἀτάραχον, νὰ φορτώσῃς τὸ κιβώτιον αὐτὸ ἐπάνω εἰς ἄλογον . . . εἰς τὸ καλλήτερόν σου ἄλογον . . . καὶ νὰ ὑπάγῃς νὰ μὲ περιμένῃς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὴν Φὸς-ῶ-Λού.

Ὁ Ἰούδας ἔκλιε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσῃς, παροκάλεσον τὸν ἐξαδελφόν μου Βωνουά νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἰδῇ . . . Ὑπαγε!

Ὁ Ἰούδας ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Περιμένε! νὰ ἐνδύθῃς ὅπως ὅταν θὰ λείψῃ τις πολὺν καιρὸν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του . . . νὰ ὀπλισθῆς ὡς διὰ μάχην εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀποθάνῃς . . . ν' ἀποχαιρετίσῃς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς. Ἐκαμῆς τὴν διαθήκην σου:

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούδας.

— Να τὴν κάμῃς λοιπόν.

Καὶ ὁ Ἰούδας νεύσας τὴν κεφαλὴν ἔλαβε τὸ κιβώτιον καὶ ἐξῆλθε.

Γ'. Η ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Ὁ δὲ Νικόλαος Τρέμλ οὐδόλως ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ἐκείνην. Τὴν ἐπαύριον, κατὰ τὸν ὄρθρον ἤκουσεν ἐν τῇ αὐλῇ τὰ βήματα τοῦ ἵππου τοῦ Ἰούδα. Καὶ ἀκριβῶς σχεδὸν τότε ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἠνοιχθη, ἐφάνη δὲ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ὁ Ἐρβὲ Βωνουά. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ ἦθος ἐκεῖνο τὸ ταπεινὸν καὶ δειλὸν ὑφ' ὃ τὸν εἶδομεν ὅτε τὸ πρῶτον εἰπήρχετο εἰς τὴν ἐπαυλιν. Τὸ μείδιμά του διέστειλε χαρμωδῶς τὰ χεῖλη αὐτοῦ. Ἦγειρε δὲ ὑψιτενὲς τὸ μέτωπον, καὶ ἐπεδείκνυε φιλαρέσκως ἐξωτερικὸν ἀφελείας ἀποτόμου, καὶ μόλις κολαζομένης διὰ σεβασμοῦ ἐπιδεικτικοῦ.

— Ἐ! Παναγία μου! εἶπεν εἰσερχόμενος, ἐξύπνηστες πρῶτ', φίλτατέ μου ἐξάδελφε. Ἥμην ἀκόμη εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον μου, ὅταν.....

Ἀλλὰ διεκόπη αἴφνης βλέπων τὴν σοβαρὰν καὶ ὠχρὰν ὄψιν τοῦ Τρέμλ, οὐτινος τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα προσηλοῦτο αὐστηρὸν ἐπὶ τὸ ἰδικὸν του, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν ἀδύτων τῆς συνειδήσεώς του.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἀκουσίως τρομάξας.

Ὁ δὲ Τρέμλ τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἔδραν, καὶ ὁ Βωνουά ἐκάθησε.

— Ἐρβὲ, εἶπεν ὁ γηραιὸς εὐπατρίδης διὰ φωνῆς βραδείας καὶ θλιβερὸν ἐχούσης τὸν τόνον, ὅταν ὁ Θεὸς μου ἐπήρην ὀπίσω τὸν υἱόν, ἦσο πολὺ μέτριος ἄνθρωπος, ἀδύνατος, καὶ ἐπάλαιες κατ' ἐμοῦ, ὅστις εἶμαι δυνατός. Ἐμελλες νὰ καταστραφῆς....

— Ἐδείχθης γενναϊόφρων καὶ εὐγενῆς, ἐξάδελφέ μου, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Βωνουά, ὅστις ἠθάνετο ἤδη ἀόριστόν τινα ἀνησυχίαν.

— Θα δειχθῆς εὐγνώμων; ὑπέλαβεν ὁ γέρον.

Ὁ δὲ Βωνουά ἠγέρθη καὶ ἔλαβεν ἐν ὄρμηϊ τὴν χεῖρά του ἦν ἠσπάζθη.

— Ὁμνύω! Κύριε, ἀνέκραξεν, ὅτι εἶμαι ὁλος ἐδικός σου ψυχῆ τε καὶ σώματι!

Ὁ δὲ Νικόλαος Τρέμλ εἰσίγησεν ἐπὶ τινα καιρὸν πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ. Τὸ βλέμμα του ἐμεινεν ἀκίνητον ἐπὶ τὸν Βωνουά.

— Σὲ πιστεύω, εἶπε τέλος· θέλω νὰ σὲ πιστεύσω. . . Ὅθεν, δὲν εἶναι πλέον καιρὸς δισταγμοῦ· ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ὀριστική· ἄκουσε.

Ἐκάθησε δὲ παρὰ τὸν Βωνουά καὶ ἐξηκολούθησε λέγων·

— Μέλλω ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀναχωρήσω, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπιστρέψω ποτέ πλέον. . . μὴ με διακόπτῃς. . . ὁ δρόμος μου ἐστὶ μακρὸς, καὶ εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ θὰ εὕρω ἄβυσσον. Ἡ

θεία πρόνοια δύναται νὰ με βοηθήσῃ νὰ διαφύγω τὸν βέβαιον τοῦτον καὶ φοβερὸν κίνδυνον. Ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια προστατεύει ἄρα εἰσέτι τὴν βρετανικὴν χώραν; Μικρὰν ἔχω ἐλπίδα καὶ ἡ βεβαία πεποίθησίς μου λέγει ὅτι πορεύομαι εἰς τὸν θάνατον.

— Εἰς τὸν θάνατον! ἐπανέλαβεν ὁ Βωνουά μὴ ἐννοῶν τί ἤκουσεν.

— Εἰς τὸν θάνατον, ἀνέκραξεν ὁ γέρον οὐτινος τὴν ὄψιν ἐφώτισεν ἐνθουσιασμός ἐξάλλος. Δὲν ἐπεθύμησες ποτὲ ν' ἀποθάνῃς διὰ τὴν Βρετανίαν, Κύριε Βωνουά;

— Ἐ! Θεέ μου! ἀγαπητέ ἐξάδελφε, εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη πρέπει νὰ ἦλθε ποτέ εἰς τὸν νοῦν μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρβὲ, μηχανικῶς διανοούμενος.

— Ν' ἀποθάνῃ τις διὰ τὴν Βρετανίαν! . . ν' ἀποθάνῃ διὰ τὴν τυραννομένην μητέρα του, Κύριε, δὲν εἶναι τοῦτο χρέος εὐπατρίδου;

— Βέβαια. . . ὅμως. . .

— Ὁ καιρὸς ἐπείγει, καὶ τὸ σχέδιόν μου δὲν ἐπιδέχεται ἀνωφελεῖς ἐξηγήσεις. Ὅταν ἐγὼ δὲν θά ὑπάρχω πλέον, ὁ Γεώργιος θὰ ἔχη ἀνάγκην προστατάτου.

— Θα εὕρη ἐμέ.

— Ἀνάγκην πατρός. . .

— Δὲν σὰς χρεωστῶ τὴν εὐγνωμοσύνην υἱοῦ; ἀπήγγειλε περιπαθῶς ὁ Βωνουά.

— Θα τὸ ἀγαπᾷς πολὺ, ἀλήθεια, Ἐρβὲ, τὸ πτωχόπαιδον αὐτὸ τὸ ὅποιον ἀναθέτω εἰς τὴν μέριμνά σου. Θα τὸ διδάξῃς ν' ἀγαπᾷ τὴν Βρετανίαν, νὰ μυσάττεται τὸν ξενισμὸν. . . Θα εἶσαι δι' αὐτὸ ὅ,τι ἐγώ;

Ὁ δὲ Βωνουά ἐποίησέ τι κίνημα ὡς ἵνα ἀπομάξῃ δάκρυ.

— Ναί, εἶπεν ὁ γέρον καταστέλλων τὴν παρσχὴν του ἐν ἑαυτῷ, εἶσαι ἀγαθός, ἀγαθός καὶ νομοταγής. Ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ καὶ ἡ τελευταία ὥρα μου θὰ ἦναι ἡτυχος.

Ἦγέρθη, διήλθε τὴν αἴθουσαν ἐν σταθερῷ βήματι, καὶ ἠνέωξε κιβώτιον ἀφ' οὗ ἐξήγαγεν ἔγγραφον ἐσφραγισμένον διὰ τῶν οἰκοσήμενων του.

— Ἴδου αὕτη ἡ πράξις, εἶπε, τὴν ὁποίαν συνέταξα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐφῆς τὴν νύκτα, καὶ ἦτις σὲ καθιστᾷ κύριον ὅλων τῶν κτημάτων τοῦ Τρέμλ.

Ὁ δὲ Βωνουά ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῆς ἐδρας αὐτοῦ. Οἱ τεθαμβωμένοι ὀφθαλμοί του εἶδον χιλίους σπινθῆρας. Τὸ αἷμά του σύνολον ἀνέβρευσεν εἰς τὰς παρειάς του. Ὁ δὲ Κ. Δελατρεμλὰ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διαθήκης, οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰς ἐνδείξεις ἐκείνας τῆς πυρετώδους χαρᾶς του, ἀλλ' ἐξηκολούθησε.

— Χωρίς νὰ σοὶ ἀνακρινῶσω τὸ μυστικόν μου, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν Βρετανίαν, δύναμαι νὰ σοὶ εἰπῶ ὅτι ἡ ἐπιχειρήσις μου μὴ ἐκθέτει εἰς κατηγορίαν ἐπὶ ἐγκλήματι καθοσιώσεως. Τὸ κακούργημα τοῦτο, διότι τὸ ἀποκαλοῦσι κακούργημα! ἐπισύρει οὐχὶ μόνον τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὴν δήμευσιν ἀπάσης τῆς περιουσίας τοῦ κατηγορουμένου. Ὅθεν πρέπει ἡ κληρονομία τοῦ Γεωργίου Τρέμλ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ τῆς περιπετείας ταύτης, καὶ σὲ ἐξέλεξα ὡς φύλακα τῆς περιουσίας τοῦ ἐγγόνου μου.

Ἄλλ' ὁ Βωνουά δὲν ἐδυνήθη ν' ἀποκριθῇ, διότι ὁ ἐγκεφαλός του κατεταράχθη ὅλος ἕκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐκείνης ἀναγγελίας. Ἐπέθηκε δὲ μόνον τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν καρδίαν του, καὶ ἠκόντισεν εἰς τὴν ὀροφήν τὸ ὑποκριτικὸν βλέμμα του.

— Δέχεσαι; ἠρώτησεν ὁ Τρέμλ.

— Ἄν δέχωμαι! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά ἀνευρίσκων πρὸς ἔπος τὸν λόγον· ἄ! ἐξάδελφέ μου! ἰδοὺ λοιπὸν ἦλθεν ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἐὰν δέχωμαι!... Παναγία μου! καὶ μὴ ἐρωτᾷς;

Καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς δύο χεῖράς του τὴν τοῦ γέροντος.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐγενῆ ἐξάδελφέ μου, ἐξηκολούθησε λέγων ἐκθύμως, ἐπικαλοῦμαι τὸν οὐρανὸν μάρτυρα, ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη σου ἤρρε τὸν ἄνθρωπὸν τῆς.

Ὁ δὲ Πιστός, ὁ εὐνοούμενος κύων τοῦ Κ. Τρέμλ, διέκοψεν ἀκριδῶς τότε τὸν Βωνουά διὰ γρυσμοῦ ὑποκόφου καὶ μικροῦ. Ἐπειτα, ἀφῆκε τὸ προσκέφαλον παρ' ᾧ διήνυσεν τὴν νύκτα, καὶ ἐλθὼν ἐξηπλώθη μεταξὺ τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ Ἑρβέ, ἐφ' οὗ προσήλωσε τοὺς ἀγριωποὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ δὲ Βωνουά ἀνεσκίρτησε, καὶ ὠπισθοδρόμησε μηχανικῶς.

— Ὁ σκύλος καὶ ὁ χωριάτης! διανοήθη ὁ γέρον, ὅστις εἶχε γνήσιον βρετανικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας, καὶ ἐτήρει ἐν τῷ κέντρῳ τῆς καρδίας του τὴν χορδὴν ἐκείνην τὴν πάλλουσαν λίαν εὐκόλως εἰς τὰ ἀρμορικανὰ στήθη, τὴν χορδὴν τῆς δεισιδαιμονίας.

Ἐδίστασε δὲ ἐπὶ δευτερόλεπτον, καὶ ἐπειράθη ἴσως νὰ συμπύξῃ τὸ ἔγγραφο, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ παρ' αὐτοῦ καλουμένου καθήκοντος τὸν ὦθει ἐμπρός· ἀπεμάκρυνε τραχέως διὰ τοῦ ποδὸς τὸν Πιστὸν καὶ ἐνεχείρισεν τὴν διαθήκην εἰς τὸν Βωνουά.

— Ὁ Θεὸς σὲ βλέπει, τῷ εἶπε, καὶ αὐτὸς τιμωρεῖ τοὺς προδότας. Ἴδου, ἔγινες ὑπέρτατος κύριος τῆς τύχης τοῦ Τρέμλ.

Ὁ δὲ κύων, ὡς ἂν ἐνόησε τὴν ἐπιστημότητα τῶν λέξεων τούτων, κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου του, καὶ ὑλάκτησε θρηνηδῶς.

— Καὶ τώρα, κύριε Βωνουά, ἐπανέλαβεν εἰπὼν ὁ Νικόλαος Τρέμλ, ὅχι διότι δὲν σ' ἐμπιστεύομαι, ἀλλὰ διότι πᾶς ἄνθρωπος εἶναι θνητός, καὶ εἶναι δυνατὸν ν' ἀφήσῃ αἰφνης τὸν κόσμον χωρὶς διαθήκης, σοὶ ζητῶ μίαν ἐγγύησιν.

— Ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἐξάδελφέ μου.

— Γράψε λοιπὸν, εἶπεν ὁ γέρον, δεικνύων αὐτῷ τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς ὑπῆρχε μελάνη, γραφὴς καὶ χάρτης.

Ὁ Βωνουά ἐκάθησε, καὶ ὁ Τρέμλ ὑπηγόρευσεν.

« Ἐγὼ, ὁ Ἑρβέ Βωνουά, ὑπόσχομαι καὶ ὑποχρεοῦμαι νὰ ἀποδώσω τὸ κτῆμα τοῦ Τρέμλ, καὶ τὸ τοῦ Βουεξί Ἀνφορέ, καὶ ὅλα τὰ παραρτήματά των εἰς πάντα ἀπόγονον κατ' εὐθείαν γραμμὴν τοῦ Νικολάου Τρέμλ, ὅστις, ἀπόγονος, μοὶ παρουσιάσει τὸ παρὸν ἔγγραφο μου. . . . »

— Κύριε ἐξάδελφέ μου, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Βωνουά, αὐτὸ τὸ ἔγγραφο εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ἀντὶ ὄπλου εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου. Ἐὰν καταδικασθῆς ὡς ἔνοχος ἐγκλήματος ἐσχάτης προδοσίας, ἡ πράξις αὐτὴ θὰ εἶναι φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑποπτος. . . .

— Ἐξακολούθει. . . « Τὸ παρὸν ἔγγραφο καὶ ἑκατὸν χιλιάδες λίτρων τίμημα τῆς πωλήσεως τῶν εἰρημένων κτημάτων καὶ παραρτημάτων. . . » Καθὼς βλέπεις, Κύριε, τὸ Δημοσίον δὲν θὰ ἔχη τίποτε τοῦ ὁποίου νὰ ἐπιληφθῇ ἑκατὸν χιλιάδες λίτρων σχηματίζουν ἀξίαν ὅχι μικράν καὶ τοι πολὺ κατωτέραν τῆς τῶν κτημάτων. . . .

Ὁ δὲ Βωνουά ἀπέμεινε σύννους. Μετὰ δὲ τινα δευτερόλεπτα ἀνέπτυξε τὴν διαθήκην τὴν ἐγγχειρισθεῖσαν αὐτῷ παρὰ τοῦ Κ. Τρέμλ. Ἦτο πωλητήριον κατ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διατυπώσεις. Καὶ τότε ἡ γραμμὴ τῶν ὀφρῶν του ἡ ἐλαφρῶς σκεπασμένη, διεστάλη εὐθὺς ὅτε εἶδε τὸ χαρτίον.

— Καλὰ εἶπε, ὅλα εἶναι διὰ τὸ καλεῖτερον, ἀφοῦ τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησις σου. . . . Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι εὐχομαι ἀπὸ βάθους τῆς καρδίας μου, ὥστε αὐτὰ τὰ παλαιόγάρτα νὰ γίνουσι ἄχρηστα διὰ τῆς εὐτυχοῦς ἐπανόδου σου.

— Εὐχου, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ γέρον ἀνασείων τοὺς ὤμους, ἀλλὰ μὴ τὸ ἐλπίζεις. . . Ἐχε τὴν καλωσύνην νὰ ὑπογράψῃ καὶ μονογράφῃ τὴν ὑποχρέωσίν σου.

Καὶ ὁ Βωνουά ὑπέγραψε καὶ ἐμονογράφησε.

Ἐπειτα, ἐκάτερος τῶν ἐξαδέλφων ἐνέθηκε τὸ χαρτίον του εἰς τὸ ἑαυτοῦ θυλάκιον.

— Στοχάζομαι, ἐπανελάθε λέγων ὁ Βωνουά μετὰ σιγὴν μακρὰν καθ' ἣν ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἀνεβυθίσθη εἰς τὴν ὄνειροπόλησιν του, στοχάζομαι ὅτι αἱ προετοιμασίαι αὗται δὲν προαναγγέλλουν ἀναχώρησιν ταχεῖαν;

Καὶ ἐν τούτοις διανοεῖτο ὅπως ἐκ τούναντίου καὶ δὲν ἤπατάτο.

Ἡ φωνὴ του διεξήγειρεν ἀνασκιρτήσαντα τὸν Κ. Τρέμλαι, ὅστις ἠγέρθη, ἀπόθησε βιαίως τὴν ἔδραν του, καὶ ἀνέφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡσεὶ βεμβάζων.

— Εἶναι καιρός! ἐπιθύρισε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης. Μ' ἐνθυμίζεις τὸ χρέος μου. Ἀναχωρῶ.

— Τώρα εὐθύς; . . .

— Μὲ περιμένουν, καὶ ἐβράδυνα . . . Πήγαινε, Βωνουά, πρόσταξε νὰ ἐτοιμάσουν τὸν ἵππον μου. Ὁ ἀποχαιρετίσω τὸν πατρικὸν οἰκόν μου, καὶ θὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν τελευταίαν φορὰν τὸ τέκνον τοῦ υἱοῦ μου.

Ὁ δὲ Βωνουά ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν δι' ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδείξεων θλίψεως εἰλικρινοῦς, καὶ μετέβη εἰς τὰ ἵπποστάσια.

Ὁ Τρέμλ ἐζώσθη τὸ μέγα τῶν προπατόρων του ζῆφος, χάλυθα στιβαρὸν, πεποικιλμένον ἐκ τῆς σκωρίας, ὅστις διέσχισεν ἀγγλικά κρανία κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐθνικῶν πολέμων. Ἐκάλυψε τοὺς ὤμους αὐτοῦ διὰ μανδύου, καὶ ἐπέθηκε τὸ πιλίον του ἐπὶ τῶν διεσπαρμένων βοστρύχων τῆς λευκῆς αὐτοῦ κόμης.

Μεταξὺ δὲ τοῦ δωματίου του, καὶ τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾧ ἀνεπαύετο ὁ Γεώργιος ὁ ἔγγονός του, ἔκειτο ἡ μεγάλη αἵθουσα τῆς ὑποδοχῆς. Ἦτον εὐρὺ δῶμα ἔχον τὰ φατνώματα ἐκ δρυὸς μελανῆς γεγλυμμένης, καὶ ὧν τὰ πλαίσια διεχωρίζοντο ὑπὸ κιονίσκων μετὰ ἡμιαναγλύρων κεχρυσωμένων τὰ ἄκρα. Ἐν μέσῳ δὲ ἐκάστου πλαισίου ἀνηρτάτο εἰκὼν τῆς οἰκογενείας, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἦτον ἐζωγραφημένος θυρεὸς εἰς τέταρτον. Ὁ Νικόλαος Τρέμλ διήλθε τὴν αἵθουσαν ταύτην βραδέως καὶ δυσχερῶς βαδίζων. Τὸ πρόσωπόν του ἔφερε τὸν τύπον αὐστηροῦ καὶ μεγάλου πόνου. Ἐστάθη δὲ ἐνώπιον τῶν τελευταίων εἰκόνων, τούτέστι τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς του τεθνηκότων, καὶ ἔπεσε γονυκλινῆς.

— Ὑγίαινε, Κυρία, ἐπιθύρισε, ὑγίαινε, πάτερ μου, ὑπάγω ν' ἀποθάνω καθὼς σεῖς ἐζήσατε. ὑπὲρ τῆς Βρετανίας.

Ἐνῷ δὲ ἀνεγείρετο, λοξῆ τις ἀκτίς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, περῶσα τὰ ὕαλια τῆς αἰ-

θούσης, ἤστραψεν ἐπὶ τῶν χρυσωμάτων, καὶ φῶς ζωῆς ἐπεχύθη ἐπὶ τῶν ξηρῶν προσώπων ἀρχόντων καὶ ἵπποτων. Ἐλεγέ τις ὅτι αἱ ἐγγενεῖς ἀρχόντισσαι ἐμειδίων καὶ ἀνέπνεον τὸ πολυχρόνιον ἄρωμα τῆς αἰωνίου βοδοδέσμης αὐτῶν. Ἐλεγέ τις ὅτι οἱ ὑπερήφανοι ἀρχόντες ἐστήριζον ἀλαζονικώτεροι τότε τὴν πυγμὴν ἐνδεδυμένην βουβαλῆν, ἐπὶ τῆς ὀσφύος αὐτῶν τῆς πεφρουρημένης διὰ σιδήρου, ἀκούοντες τὴν φωνὴν τοῦ τελευταίου ἐκείνου Βρετανοῦ ὅστις ὠμίλει περὶ θανάτου ὑπὲρ τῆς Βρετανίας.

Ἡρὶν ἡ καταλίψη τὴν αἵθουσαν ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐχαιρέτισε τὰς εἰκοσι τῶν προγόνων του γενεάς, αἵτινες ἐπεδοκίμαζον τὴν θυσίαν του.

Ὁ δὲ μικρὸς Γεώργιος ἐκοιμᾶτο εἰσέτι, ἀλλ' ὁ πρωινὸς ἐκεῖνος ὕπνος του ἦτο ἑλαφρὸς, διότι ἡ ἐπαφὴ τοῦ στόματος τοῦ πάππου του ἤρκεσε ν' ἀποδιώξῃ τὸ ὄνειρόν του. Ἠγέρθη γλυκὺ μειδιῶν, καὶ ἀνέτεινε τοὺς ῥοδόχρους βραχιόνάς του περὶ τὸν τράχηλον τοῦ γέροντος.

Ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ ἀπεχαιρέτισεν εὐθαρσῶς τὰς σεβασμίας εἰκόνας τῶν προγόνων του, ἀλλ' ἀπέμεινεν ἄφωνος ὅτε εἶδε τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὴν μόνην τῆς γενεάς του ἐλπίδα, ὅπερ ἔμελλε μὲν νὰ μείνῃ ὄρφανόν, ἐμειδία δὲ ἤρέμα ὡς εἰς τὸ λυκαυγὲς ἡμέρας εὐτυχούς.

— Ὁ Θεὸς ἔστω προστάτης σου, υἱέ μου! ἐπιθύρισε, ἐνῷ δάκρυ, καταστειλόμενον ἀλγεινῶς, ὕγρανε τὰς ἄκρας τῶν λευκοτριχῶν βλεφάρων του. Εἶθε αὐτὸς νὰ σὲ καταστήσῃ εὐπατρίδην καὶ Βρετανόν! Εἶθε νὰ ὁμοιάσῃς τοὺς προγόνους σου οἵτινες ἦσαν ἀνδρεῖοι καὶ ἐλεύθεροι!

Ἠσπάσατο δὲ τελευταῖον τὸ μέτωπον τοῦ παιδίου, καὶ ἔφυγε, διότι ἡ συγκίνησις κατεπάλαιε τὸ θάρρος του.

Ἐν τῇ αὐτῇ ὁ Ἐρβὲ Βωνουά ἐκράτει ἐκ τοῦ χαλινοῦ ἐτοιμον τὸν ἵππον. Τὸ πρωτότυπον δὲ τοῦτο τῶν ἐξαδέλφων ἠθέλησε παντὶ σθένει νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Δελατρεμλαὶ μέχρι τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπαύλευς. Τὸν δὲ Ηιστόν ἠναγκάσθησαν ν' ἀλυσοδέσωσι διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωσι τοῦ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κύριόν του.

Κατὰ τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ ἀνεχαίτιζε τὸν ἵππον, καὶ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Βωνουά,

— Ἐπίστρεψε εἰς τὴν ἐξοχὴν, τῷ εἶπε κανεὶς δὲν πρέπει νὰ εἰξεύρη ποῦ διευθύνομαι.

— Ὑγίαινε λοιπόν, ἐξάιρετε φίλε μου! ἀπήγγειλε θρηνῶν ὁ Βωνουά. Ἡ καρδιά μου σχίζεται προφέρουσα τὰς θλιβεράς ταύτας λέξεις.

— Ὑγίαινε, εἶπεν ἀποτόμως ὁ γέρον. Ἐν-

Θυμῷ τὰς ὑποσχέσεις σου καὶ δέου πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἐκέντησε δὲ διὰ τῶν δύο πτερνιστήρων τὸν ἵππον καὶ ἔγινεν ἄφαντος ἐντὸς ὀλίγου καλπάζων ἐπὶ τοῦ πυκνοῦ βρύου τοῦ δάσους.

Ὁ δὲ Ἑρβὲ Βωνουὰ ἐτήρησεν ἐπὶ τινα δευτερολεπτα τὸ πρόσωπόν του συνεσταλμένον, ἔπειτα ἐκρότησε θορυβωδῶς τὰς χεῖράς του πρὸς ἀλλήλας καὶ ἀνακαγχάζων,

— Ὡ Παναγία μου! εἶπε, μ' ἐτοποθέτησαν εἰς μικρὰν γωνίαν, καὶ ὁ διάβολος ἐκατόρθωσε τὸ ἐπίλοιπον . . . Καλὸν κατευόδιον, ἀξιέ μου ἐξάδελφε! μείνε ἤσυχος! θὰ ἐκπληρώσωμεν ὅσα τὸ καλῆτερον τὰς ὑποσχέσεις μας, καὶ τὰ κτήματά σου θὰ πέσουν εἰς καλὰ χέρια!

Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν ἑπαυλιν τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑψιτενῆ καὶ τὸ πιλίον ἐπὶ τὸ οὖς. Διερχόμενος παρὰ τὸν Πιστόν, ἐκτύπησε τραχέως τὸ ἀτυχὸν ζῶον διὰ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του λέγων·

— Οὕτω θὰ μεταχειρισθῶ τὸν ὅστις δὲν θὰ ὑπακούσῃ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Τρέμλ ἐλησμώνησαν νὰ ψάλωσι τὰ χαρμόσυνα χριστούγεννα κατὰ τὸ νυκτέρευμα. Ἐπέκειτο δὲ περὶ τὴν ἑπαυλιν οἴονει ἀτμοσφαῖρά τις δυστυχίας, καὶ ἕκαστος προησθάνετο μέλλον τι ἀπαίσιον.

Ὁ Νικόλαος Τρέμλ διῆλθε καλπάζων τὰς σχολιάς ἀτραποὺς τοῦ δάσους. Ἀντὶ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν τετριμμένων λεωφόρων, ἐβυθίζετο ὡσεὶ ἀρεσκόμενος εἰς τὰς πυκνοτάτας τοῦ δάσους συστάδας. Ἐφρόσον δ' ἐχώρει, ἡ θεὰ τοῦ χωρίου καθίστατο σκιερωτέρα καὶ ἡ φύσις ἀγριωτέρα. Γιγαντιαία βᾶτοι ἀνεῖρχνοντο ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον ὡς οἱ σχοῖνοι τῶν ἀπατήτων δασῶν τοῦ νέου κόσμου. Τῆδε κακεῖσε ἐν μέσῳ διακένου τινός, ὅπου ὑψοῦτο ὁ θαλάσσιος σχοῖνος καὶ τὸ ἄγονον σπάρτον, ἀθλία καλύβη εἶχε καπνὸν ἀναθρώσκοντα καὶ ἐξωογόνει τὸ εἰκονογράφημα ζωῆς μελαγχολικῆς.

Μεθ' ἡμίσειαν δὲ λεύγαν ἦν διέτρεξεν ἀπὸ ρυτῆρος ὁ γηραιὸς εὐπατρίδης, ἠναγκάσθη νὰ βραδύνη τὸν δρόμον του, διότι τὸ δάσος καθίστατο ἔτι πραγματικῶς ἀδιάβατον. Προσέδεσε δὲ τὸν ἵππον του εἰς τὸν κορμὸν δρυὸς παρ' ἣν ἔβασκεν ἤδη ὁ τοῦ ἵπποκόμου τοῦ Ἰούδα, ὅστις θὰ ἦτο ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἠνέωξε διάβασιν εἰς τὸ νεογνὸν δάσος. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνεῦρε τὸν πιστόν αὐτοῦ ὑπηρέτην καθήμενον ἐπὶ τοῦ σιδήρου κιβωτίου.

Δ'. Ο ΛΑΚΚΟΣ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ.

Ὦραν ἡμίσειαν ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ δάσους τῆς Ρεδόνης, μακρὰν πάσης κώμης, καὶ εἰς τὸ κέντρον τῶν μάλιστα πυκνῶν συστάδων εὐρίσκεται φάραγξ ἐπιμήκης βαθεῖα, ἧς τὸ κατωφερές, ξηρὸν καὶ βραχῶδες φέρει δένδρα ἐπάλληλα ἀνάμικτα τῆδε κακεῖσε διὰ πυκνῶν θάμνων πρίνων καὶ συστάδων σχοίωνων εἰς ἄκρον ὑψηλῶν. Ἀσθενὴς δὲ ρύαξ λούει κατὰ τὴν ὥραν τῶν βροχῶν τὸ βάθος τῆς φάραγγος, ἀλλὰ τὸ θέρος πᾶν ἵχνος ὑγρότητος ἀφανίζεται, καὶ ἡ κοίτη τοῦ ρύακος σημαδεύεται μόνον διὰ τῆς πρασίνου γραμμῆς τῆς χαρασσομένης ὑπὸ τῆς χλόης τοῦ κιτρινωποῦ ἀπεξηραμένου βρύου.

Ἡ φάραγξ αὕτη χωρεῖ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν. Καὶ ἡ μὲν μίξ τῶν ὄχθων τῆς ἡ πρὸς ἀνατολὰς καλύπτεται ὑπὸ φυτείας δρυῶν, ἡ δὲ ἑτέρα ὑψοῦται σχεδὸν εἰς κορυφὴν, ὑλομανῆς παρὰ τὴν βᾶσιν, ἔπειτα ἐξυρισμένη καὶ γυμνὴ ὡς χέρσος ἀρκτῶα μέχρις ὕψους ἱκανοῦ· ἡ δὲ φαλακρὰ κεφαλὴ τοῦ βράχου ἀνεγείρεται ἐκεῖ κατὰ πᾶν βῆμα μεταξὺ συστάδων ἐρείχης. Εὐρεῖαι δὲ ραγάδες ἀνοίγονται τῆδε κακεῖσε ἐστεμμέναι διὰ κυπαρίσσων λίαν μικρῶν, καὶ σμιλάκων μελανὸν ἐχόντων τὸ φύλλωμα.

Κατὰ τὸ 1719 ἡ θεὰ τοῦ χωρίου ἐκείνου ἦτο περισσότερον σκοτεινὴ, ἀν τοῦτο ἦναι δυνατόν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κατωφεροῦς μέρους ὁ ἤδη περιεγράψαμεν, δύο πύργοι τοιχοκτιστοὶ, οἵτινες ἄλλοτε βεβαίως ἐχρησίμευσαν ὡς ἀνεμόμυλοι, ἀνύφουν τοὺς διεῖρρηγμένους τοίχους των ὄλως ἐτοιμορρόπους πρὸ χρόνου ἀμνημονεύτου. Πέριξ δὲ ἡ χλόη ἠφανίζετο ὑπὸ τὰ ἐρείπια.

Ἐπὶ τινα βήματα ἐκεῖθεν, δεξιᾶ, τὸ ἔδαφος ἐφαίνετο κατεργασμένον, καὶ διετήρει ἵχνη ἐργῶν ἀρχαίων. Τῆ δε κακεῖσε ἀπεκαλύπτοντο τάφοι βαθεῖαι, ὧν τὰ χεῖλη κυκλοφερῆ γενόμενα διὰ τοῦ χρόνου, θὰ ἦταν ἄλλοτε γωνιώδη, καὶ θ' ἀνταπεκρίνοντο εἰς τι φρέαρ λατομείου ἢ μεταλλείου. Ἐπὶ δὲ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς τοῦ ἀνωφεροῦς, ἐρείπια τοίχων ἐμαρτύρουν ὅτι οἰκοδομαὶ πολλαὶ καὶ μεγάλαὶ ὑπῆρξαν ἄλλοτε εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Ἀλλ' ἅπαντα τὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων ἐκείνων οἰκοδομημάτων ἦσαν πολὺ προγενέστερα τῶν ἀνεμομύλων, οἵτινες ἐντοσούτω καὶ αὐτοὶ κατεβάλλοντο ὑπὸ γήρατος. Διὰ ν' ἀναδράμωμεν δὲ εἰς τὴν καταγωγὴν των, καὶ νὰ μάθωμεν τὸν προφανὴ βιομήχανον προορισμὸν των, ἔπρεπε, διερχόμενοι τὸν μεσαιῶνα ὀλόκληρον,

ν' ἀνέλθωμεν μέχρι τῶν μάλιστα πεπολιτισμένων ἐποχῶν τῆς ῥωμαϊκῆς δυναστείας. Ἄλλως τε δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἐν τῷ δάσει τῆς Ρεδόνης περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ὁ ἀριθμὸς τῶν σοφῶν ἀρχαιολόγων ἦτο καθ' ὑπερβολὴν σμικρὸς.

Ἀκριβῶς πρὸς μέτωπον καὶ ὑποκάτω τῶν ἐρήμων ἀνεμομύλων ἡ φάραγξ ἀπεστενοῦτο ἀποτόμως ἐν τοιούτῳ τρόπῳ, ὥστε τὰ μεγάλα δένδρα τὰ ἐπὶ τῶν δύο κατηφόρων, διέπλεκον τοὺς πυκνοὺς αὐτῶν κλάδους, καὶ ἐσχημάτιζον θόλον κατάπυκνον. Ἡ ἀπέραντος δ' ἐκείνη ἀναδενδράς, μελανή, πένθιμος, ἐρημική, ὠνομάζετο ἐπιχωρίως ὁ Λάκκος τῶν Λύκων. Καὶ δὲν εἶναι καμμία ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν πιθανὴν παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος τούτου.

Ὁ πεπλανημένος ὁδοιπόρος ὁ διερχόμενος τυχαίως τὴν ἀγρίαν ἐκείνην θέσιν, ἧς τὰ πένθιμα χρώματα μεταφερόμενα ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος ὑπὸ χρωστήρος διασήμου, ἐμελλον νὰ σχηματίσῃσι καλλώπισμα θαυμασίως ἐμπρέπον εἰς τινὰ τῶν καθ' ἡμᾶς δραμάτων τῆς λεωφόρου, ὁ ὁδοιπόρος, λέγω, δὲν ἐβλεπεν ἐκ πρώτης ὄψεως οὐδὲν ἔχνος γειτονίας ἢ παρουσίας ἀνθρώπων. Πανταχοῦ ἐρημία, πανταχοῦ σιγὴ διακοπτομένη μόνον διὰ τῶν ἀπειραριθμῶν ἐκείνων θορύβων ὅσοι ἀκούονται ἐκεῖ ὅπου ἡ φύσις εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἀνεξάρτητος. Καὶ ἐδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὐρίσκετο ἐν μέσῳ ἐρήμου. Ἐν τοσούτῳ ἀκριβεστέρα τις ἐρευνα ἐμελλε ν' ἀνακαλύψῃ ἡμίκρυπτον ὑπὸ συστάδα μελιῶν μικρὸν οἴκημα πλίνθινον, ἐστεγασμένον δι' ἀχύρου, οὗ τινος τὸ μοναδικὸν ἀνοιγμα ἐχοσμεῖτο διὰ ρακίων χρησιμευόντων ἀντὶ ὑέλων τὸ οἴκημα τοῦτο ἐστήριζετο ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν πύργων. Ἡ δὲ ἀθλία θεὰ του ἀντὶ νὰ κοσμήσῃ τὸ χωρίον ἐρρίπτει ἐπὶ τῶν πέριξ ἀντανάκλασιν καταστροφῆς καὶ ἐγκαταλείψεως.

Εἶπομεν ὅτι εἰς τὸν Λάκκον τῶν Λύκων ὁ Ἰούδας, ὁ ἵπποκόμος τοῦ Νικολάου Τρέμλ, ἀνέμενε τὸν κύριόν του κατὰ προηγουμένην συμφωνίαν. Ὁ ἀγαθὸς ὑπρέτης ἀφίχθη ἐκεῖ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἐνῶ δὲ περιμένει ἐν ὑπομονῇ τὸν κύριόν του, καθήμενος ἐπὶ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων λιτρῶν ὅσαι παριστάνουσι τώρα τὸ ὄλβιον ὑποστατικὸν τοῦ Τρέμλ, ἄς ἀνυψώσωμεν τὸ ρακῶδες ὑφασμα τὸ κλειὸν τὸν πτωχὸν καλαμοσχέπαστον οἰκίσκον, καὶ ἄς περιφύρωμεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ βλέμμα ἐταστοῦ.

Ὁ οἰκίσκος ἦτο ἐν μόνον δωμάτιον. Τὰ δὲ ἐπιπλά του συνίσταντο εἰς ἓνα κράββατον καὶ δύο διφρίσκους· καὶ ἀντὶ μὲν σακιδώματος, τὸ

ἔδαφος γυμνὸν καὶ ὑγρὸν ἀντὶ δὲ ὀροφῆς ἐφαίνετο τὸ ἀνάστροφον τῆς στέγης, τουτέστιν ἡ καλάμη βασταζομένη ὑπὸ ῥάβδων μακρῶν ἀντὶ δοκῶν· καὶ εἰς μίαν δὲ τῶν γωνιῶν ὀλίγον ἄχυρον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχύρου ἄνθρωπος κοιμώμενος.

Ἐπὶ δὲ τοῦ κραββάτου ἕτερος ἄνθρωπος ἐγρηγόρει, ἄνθρωπος γέρων ὃν ἡ ἡλικία καὶ ἡ νόσος ἐξησθένισαν ὑπερβολικῶς. Ἐπασχε, καὶ αἱ δύο χεῖρές του αἱ πιέζουσαι τὸ στῆθος αὐτοῦ ἐφαίνοντο ὡσεὶ θέλουσαι νὰ καταστειλῶσι παράπονόν τι.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ κείμενος ἐπὶ τοῦ κραββάτου, καὶ ὁ κοιμώμενος ἐπὶ τοῦ ἀχύρου εἶχον πρὸς ἀλλήλους ὁμοιότητα ἐκπληκτικὴν. Οἱ χαρακτηριστῆρες τῶν ἦσαν ἐπίσης ὠχροὶ καὶ ὡς ἐξηλειμμένοι ἀμφοτέρων δὲ ἡ κόμη ἦτον χιονώδης. Καὶ προφανῶς ἦσαν πατὴρ καὶ υἱός· ἀλλ' ὁ μὲν χρόνος ἐλεύκανε τὴν κόμην τοῦ γέροντος, ὁ δὲ νεανίας, πλάσμα ὑπερφύες καὶ ἐξαιρετικὸν, ἔφερε γεννηθεὶς τὸ σύνθημα τοῦτο σημεῖον τῆς παρακμῆς. Ἦτο δὲ ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ὁ λευκαῖθιψ.

Ἄλγος ὄξυ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ γέροντος κραυγὴν θρηνώδη· ὁ δὲ Ἰωάννης ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ πεπιεσμένου ἀχύρου τῆς κρίτης του, καὶ ἀνωρθώθη πάραυτα. Ἐπλησίασεν εἰς τὸν κράββατον καὶ ἔλαβε τοῦ πατρός του τὴν χεῖρα, ἣν ἐθλίψε σιωπηλῶς ἐπὶ τὴν καρδίαν του.

— Διψῶ· εἶπεν ὁ Μαθθίας Λευκός.

Ὁ Ἰωάννης ἔδραξε κώθωνα ῥαγισμένον ὅπου ὑπῆρχον εἰσέτι σταγόνες τινὲς κράματος οἴνου καὶ ὕδατος, καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα του ὅστις τὸ κατερρόφησεν ἀπλήστως.

— Διψῶ ἀκόμη, ἐψιθύρισεν ὁ γέρων μετὰ τὴν πόσιν, πολὺ διψῶ.

Ὁ δὲ Ἰωάννης περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὴν καλύβην· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτε.

— Πηγαίνω νὰ δουλεύσω πατέρα, ἀνέκραξε ῥιπτόμενος εἰς τὴν ἀξίνην του· ἐκοιμήθηκα παραπολύ· θὰ σὲ φέρω ἰατρικόν.

Ὁ δὲ γέρων Μαθθίας ἀνεστράφη δυσχερῶς ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ· ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰωάννης ἐμελλε νὰ ὑπερβῇ τὸ κατώφλιον, τὸν ἀνεκάλεσε.

— Μείνε, εἶπε, πάσχω πολὺ ὅταν εἶμαι μοναχός.

Ὁ Ἰωάννης ἀπέθηκεν εὐθὺς τὴν ἀξίνην του, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην.

— Θὰ μείνω, πάτερ, ἀπήντησε· καὶ ὅταν ἀποκοιμηθῆς θὰ τρέξω ἴσα εἰς τὸν πύργον, καὶ θὰ ζητήσω ὅ,τι χρειάζεται ἀπὸ τὸν Νικόλαον Τρέμλ ὁ ὁποῖος δὲν ἀρνεῖται ποτέ.

— Ποτέ! ἀπήγγειλε βραδέως ὁ Μαθθίας.

Αὐτὸς εἶναι τέλειος κύριος, δὲν λησμονεῖ πο-
τὲ τὸν δούλον του ὅταν δὲν ἔχη πλέον χέρια
νὰ δουλεύσῃ ἢ νὰ πολεμήσῃ. . . . Δὲν κατα-
φρονεῖ κανὲν παιδί ἂν ἔχη τὰ μαλλία ἀπὸ ἄλ-
λο χρῶμα παρὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ
Θεὸς νὰ τὸν εὐλογῆσῃ!

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ! εἶπεν ὁ λευ-
καιθίοψ.

Ὁ δὲ Μαθθίας ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης
του καὶ ἐέβλεψε κατὰ πρόσωπον τὸν υἱὸν του.

— Ἰωάννη, ὑπέλαβε ζωηρῶς, τὸ μνημονι-
κόν μου εἶναι ἀδύνατον, διότι εἶμαι πολὺ γέρων.
Ὅμως, μὲ φαίνεται ὅτι ἐνθυμοῦμαι. . . . Δὲν
μὲ εἶπες σὺ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Τρέμλ ἔτρεχε με-
γάλον κίνδυνον;

— Τώρα! εἶναι δύο χρόνοι ἀφοῦ ἀπέθανεν.

— Ἀλήθεια! Τὸ μνημονικόν μου εἶναι ἀδύ-
νατον. . . . Τὸ παιδί τοῦ παιδίου του λοιπόν;
ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Τρέμλ;. . .

— Σὲ τὸ εἶπα.

— Ποῖον κίνδυνον, υἱέ μου, ποῖον κίνδυνον;
ἀνέκραξεν ὁ γέρων ἐν πυρετώδει ἐξάψει. Δὲν
εἰμπορῶ καθόλου νὰ τὸν βοηθῆσω;

Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀπεύθυνεν ἀναγλήτως θλιβε-
ρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κατίσχνου σώματος τοῦ
πατρὸς του.

— Προσευχῆσου· εἶπεν ἐγὼ ἐνεργῶ. . .
Χθὲς, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐνὸς δένδρου τοῦ ὁποῖου
ἐκλάδευα τὰς ἄκρας, εἶδα ἀπὸ μακρόθεν τὸν Νι-
κόλαον Τρέμλ ὅταν ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Ρεδόνην
ὅπου εἶναι ἡ Συνέλευσις. . .

— Ἀρχοντικὴ καὶ ἀνδρεία συνέλευσις, Ἰω-
άννη!

— Ἦτον καὶ προτῆτερα, πάτερ. Κατέβη-
κα εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ χαιρετίσω τὸν αὐ-
θέντην μας καθὼς εἶναι ἡ συνήθειά μου, ἦτον
ὅμως τόσῳ πολὺ συλλογισμένος ὥστε ἀπέρα-
σεν ἀπὸ πλησίον χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ· ἐγὼ τὸν ἀ-
κολούθησα. Ὁμιλοῦσε μόνος μὲ τὸν ἑαυτόν του,
καὶ ἤκουσα τὰ λόγια του.

— Τί ἔλεγεν;

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ λευκαιθίοπος συνεστάλη-
σαν αἴφνης, καὶ σπασμὸς ἀκάθεκτος διέδραμεν
ὅλους τοὺς μυῶνας τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

— Τί ἔλεγεν; ἐπανέλαβεν ὁ γέρων.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ἀντι' ἀποκριθὴ ἤρξατο δια-
σκελιζῶν τοῦ δωματίου τὸ ἐμβαδόν, καὶ ἄδων
μονότονόν τι ἐγγύριον ἄσμα. Ὁ δὲ πατὴρ αὐ-
τοῦ ἐποίησε κίνημα ἄλγους σιωπηλοῦ, καὶ ἐ-
στράφη πρὸς τὸν τοῖχον ὡς ἂν ἦτον εἰθισμέ-
νος εἰς τοιαύτης παραφροσύνης θλιβεράς σκηνάς.

Καὶ οὕτως εἶχεν. Ὁ Ἰωάννης, καὶ τοι μὴ
ἀγροῖκος οἶον τὸν ἐπίστευον οἱ βέλτιστοι τοῦ

δάτους ἰθαγενεῖς, ὑπέπιπτεν εἰς συχνούς νοερούς
σπασμούς μεθ' οὓς ἀπελείπτο αὐτῷ συνήθως βλα-
κία τις καὶ μελαγχολία, ἡ δὲ φυσικὴ ἀσχημία
του καὶ ἡ ἀβεβαίος ἀσθένεια τῶν δυνάμεών του
τὸν καθίστων ὄν τι φύσεως ἰδιαζούσης. Τὸ ἐγί-
νωσκε τοῦτο, καὶ αἰσθανόμενος τὸ ὑποδέξαι αὐ-
τοῦ πρὸς τοὺς βαναύσους συναδέλφους του, ὧν
ὑπερεῖχεν ἐν τούτοις διὰ τῆς νοημοσύνης του
κατὰ τὰς ὥρας τῆς νηφαλιότητος, ἀπέκρυπτεν
ἐν φροντίδι τὴν νοημοσύνην ταύτην, ἀπεχώρει
καὶ ὑπεκρίνετο παραδόξους μανίας, αἵτινες τῷ
ἐχρησίμευον ὡς προτειχίσμα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ
τοῦ πλήθους. Ἐν μέρει μανικός, ἐν μέρει μι-
σάνθρωπος, ἦτο ὅτε μὲν γελωτοποιὸς ἐκούσιος,
ὅτε δὲ πραγματικὸς ἄφρων.

Καὶ μόνον πρὸς τὸν πατέρα του, δυστυχῆ
γέροντα ὅστις ἀπεσβέννυτο εἰς τὴν ἀθλιότητα,
Ἰωάννης ὁ Λευκὸς ἐδεικνυτο ὁποῖος ἦτο, καὶ ἀ-
πεκάλυπτε τοὺς θησαυροὺς τῆς υἱικῆς στοργῆς
τοὺς κρυπτομένους ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Πρὸς δὲ τὸν Νικόλαον Τρέμλ, ὁ λευκαι-
θίοψ εἶχεν ἀφοσίωσιν ἀπεριόριστον. Ἄλλ' ὁ Ἰω-
άννης ὁ Λευκός, ὁ κατασκευαστὴς στεφανῶν,
ὁ δυστυχῆς εἰς ὃν ὁ Θεὸς ἀπηρηθή καὶ αὐ-
τὸ τὸ ἀνθρώπινον ἐξωτερικόν, εἶχεν ἐν τῇ ψυ-
χῇ ἀκατοδάμαστον ὑπερηφάνειαν. Αὐτὸς μόνος
περιώριζε τὰ εὐεργετήματα τοῦ ἄρχοντος, καὶ
μόνον ἐδέχετο τὸ ἀπολύτως χρειώδες. Ἄλ-
λως τε ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ ἀποκλειστικῶς
ἀσχολούμενος διὰ τῶν ἰδεῶν του κατὰ τῶν
σκευωριῶν τοῦ στέμματος, ἠγγόει μέχρι πό-
σου ὁ γηραιὸς αὐτοῦ ὑπηρέτης ὁ Μαθθίας ἐστε-
ρεῖτο βοηθημάτων. Εἶπεν ἀπαξ διὰ παντός εἰς
τὸν ἐπιστάτην τῆς οἰκίας του νὰ μὴ ἀποποι-
ηθῇ μηδὲν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Μαθθίου, καὶ ἀνε-
παύετο ἕκτοτε εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

Ὁ δὲ Ἀλαῖν, ὁ ἐπιστάτης, κατεφρόνει τὸν
Ἰωάννην Λευκὸν καὶ ἐξεπλήρου κακῶς τὸ ἐφ'
ἑαυτῷ τὴν γενναίαν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου του.
Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης Λευκός δὲν ἐφρόντιζε νὰ πα-
ραπονεθῇ ὅτε ἀπηντα τυχαίως τὸν Κ. Δελα-
τρεμλαὶ εἰς τὰς ἀτραποὺς τοῦ δάσους, τῷ ὠ-
μίλει περὶ τοῦ Γεωργίου, ὃν ἠγάπα περιπαθῶς,
καὶ ὑπέκρυπτε διὰ παραβολῶν μυστηριωδῶν
τὴν ἐκφρασιν τῶν ὑπονοιῶν του ἅς συνέλαβε
κατὰ τοῦ Ἑρβὲ Βωνουά.

Αἱ δὲ συνεντεύξεις του εἶχον χαρακτῆρα τι-
νὰ ἀλλόκοτον· ἐφέροντο ἀμφοτέροι πρὸς ἄλ-
λήλους ὡς ἴσοι, ὁ ἄρχων καὶ ὁ ἀγροῖκος, διότι
ὁ πρῶτος ὤχτειρεν εἰλικρινῶς τὸν ἕτερον, καὶ
διότι οὗτος, ἀφωσιωμένος, ἀλλ' ἔξω μέτρου ἀ-
λαζῶν, εὐχαριστεῖτο παραξένως νὰ σκεπάζηται
ὡς εἶπειν διὰ τῆς παραφροσύνης του ὡσεὶ διὰ

μανδύου ὅστις τῷ ἐπέτρεπε νὰ περιφρονῇ πᾶσαν ἐθιμοτυπίαν κοινωνικῆς διακρίσεως.

Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς διέμεινε ἡμίσειαν ὥραν σχεδὸν ταρασσομένος ὑπὸ τοῦ παροξυσμοῦ τοῦ λήρου αὐτοῦ. Ἐπῆδα καὶ ἐμορμύριζεν.

— Εἶμαι τὸ ἄσπρο κουνέλι, τὸ κουνέλι! . . .

Καὶ ἐγέλα γέλωτα πικρὸν, καὶ μεστόν πάθους σαρκαστικοῦ.

Εἰς δὲ τὸν ὑπατον βαθμὸν τοῦ παροξυσμοῦ του ἀνεστάλη αἴφνης, καὶ τὸ ἐρυθρὸν ὄμμα του ἀπέβαλε τὴν πυρετώδη αὐτοῦ κίνησιν. Ἐπρότεινε δὲ ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐρρίψε τὸ ἀπληστον βλέμμα κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Νικόλαος Τρέμλ καὶ ὁ ἵπποκόμος του Ἰούδας ἐξήρχοντο τῆς φάραγγος καὶ ἀνέβαινον τὴν ἀντικυρηνὴν ἀνωφέρειαν. Ὁ Ἰωάννης ὠρμησεν ἐξω, ἀλλ' ἐνῶ ἐξήρχετο τῆς θύρας ὁ κύριος καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐγένοντο ἄφαντοι ὀπίσω τῶν μεγάλων δένδρων.

Καὶ ἰδοὺ τί μεταξὺ αὐτῶν ἐγένετο.

Ε'. ΤΟ ΚΟΙΛΩΜΑ ΔΡΥΟΣ.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων ὑψοῦτο δρυὸς στέλεχος κολοσσιαίας τῆς πάχος καὶ τὸ ὕψος, καὶ ἐξαπλούσης τὰς ὑψηλὰς καὶ ὀζώδεις ρίζας τῆς ἐπὶ τοῦ κατωφεροῦς τῆς ὄχθης. Οἱ δὲ κλώνες τῆς χονδροῖ ὡς τὰ συνήθη δένδρα ἐξετεινόντο πανταχόθεν, καὶ ἀπετέλουν οἰονεὶ τὴν κλειδα τοῦ πρασίνου θόλου τοῦ καλύπτοντος τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς φάραγγος.

Καὶ φῆμαι ὑπῆρχον διάφοροι ἐκ παραδόσεως εἰς τὸν τόπον περὶ τοῦ γιγαντιαίου τούτου δένδρου καὶ τῶν δύο πύργων τῶν ἐπιστεφόντων τὴν μεσημβρινὴν κατωφέρειαν τῆς φάραγγος.

Ἐλέγετο μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ δρυὸς ὑψοῦτο κατ' εὐθείαν ἐπὶ εὐρυχώρου ὑπογείου οὔτινος ἢ εἰσοδος ἔπρεπε νὰ ᾖ εἰς τὰ θεμέλια τοῦ ἐτέρου τῶν πύργων ἢ μάλιστα ἐπὶ τῆς ἀντικρῆς πλευρᾶς τῆς ἀνωφερίας ἐν μέσῳ τῶν τάφων καὶ τῶν ἠρημωμένων τοίχων περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν. Οὐδεὶς δὲ, καὶ ἐδῶ κυρίως συνίσταται ὁ ἴδιος χαρακτήρ τῆς βρετανικῆς ἀπαθείας, δὲν ἐσκέφθη ποτὲ περὶ τῆς βεβαιώσεως τῶν ἀδοκίμων τούτων, καὶ τούτου ἕνεκεν ἅπαντες τὰ ἐπίστευον ὡς ἀληθῆ. Ἀλλὰ διεφώνουν μόνον περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ὑπογείων ἅτινα οὐδεὶς ποτὲ ἀνηρεύνησε. Καὶ οἱ μὲν ἤξιουν ὅτι τὰ ὑπόγεια ἦσαν ἀπλῶς ἀρχαῖα φρέατα ἐξ ὧν ἄλλοτε ἐξήγετο γῆ σιδηροῦχος· οἱ δὲ ἄλλοι, ἀποχρούοντες τὴν ἀβάσιμον ταύτην ὑπόθεσιν, ἐβεβαίουν ὅτι τὰ ἀπέραντα ταῦτα ὑπόγεια διήρ-

χοντο πανταχόθεν ὑπὸ τὸ δάσος καὶ ἠνοῦντο μετὰ τοῦ ὑποστατικοῦ τοῦ Βουεξί ὅπου κατὰ παράδοσιν ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρξε μία τῶν κεντρικῶν ἀντιπολιτεύσεων κατὰ τῆς συμβάσεως τῆς ἐνώσεως ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ἀγαθῆς δουκίσεως Ἀννης, τῆς δημοτικῆς ἐκείνης ἡγεμονίδος ἣς αἱ πράξεις ἦσαν κατάρτοι καὶ ἡ μνήμη εὐλογημένη. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ταύτην ὑπόθεσιν τὸ ὑπόγειον ἔπρεπε νὰ ᾖ καταφύγιον ἢ τόπος συνελύσεως τῶν πρώτων συνωμοτῶν οἵτινες εἰς τὴν ἄνω Βρετανίαν ἔφερον τὸ ὄνομα Ἀδελφοὶ Βρετανοί. Ὅπως δ' ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὑπογείων αὐτῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀμαθὴς ἢ ἄφρων.

Ἐν τοσούτῳ οὐδὲν ἔχνος ἐμαρτύρει τὴν γειτονίαν των, καὶ θὰ ἔκειντο εἰς μέγα βάθος, διότι ἡ δρυὸς ἔφθανε σχεδὸν μέχρι τῆς κοίτης τῆς φάραγγος, καὶ αἱ ρίζαι τῆς ἐκ τούτου ἐπέρων ἐπὶ μακρὸν τὸ ἔδαφος. Ἡ περιμέτρος τῆς ἤτον ἀπέραντος, καὶ ἐνῶ οὐδὲν εἰσέτι σημεῖον παρακμῆς ἐφαίνετο εἰς τὸ θαλερὸν φύλλωμα τῆς, τὸ στέλεχος ἦτο ἐντελῶς ἐστερημένον ἐντεριώνης, νηματώδους στρώματος, καὶ φλοιοῦ. Δύο εὐρεῖαι ὁπαὶ ἐχρησίμευον ἀντὶ εἰσοδοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν εἰς ὃ ὡς εἰς ἀληθῆ αἰθουσαν δέκα ἄνθρωποι ἐδύναντο νὰ καθίσωσιν ἐν ἀνέσει.

Παρὰ τοὺς πόδας λοιπὸν τῆς δρυὸς ταύτης ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ ἀνεῦρε τὸν ἵπποκόμον του.

Ὁ γέρον εὐπατρίδης ἦτο ὠχρὸς τὴν ὄψιν. Οἱ πικροὶ συλλογισμοὶ οἱ πολιορκοῦντες τὴν καρδίαν του ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ προσώπου. Ὁ Ἰούδας ἦτον ἐνδεδυμένος καὶ ὠπλισμένος ὡς διὰ μακρὸν ταξείδιον. Πλησιάζαντος τοῦ κυρίου του ἠγέρθη καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ σιδηρὸν κιβώτιον.

— Καλὰ εἶπεν ὁ Τρέμλ.

Γονυπετήσας δὲ πρὸ τοῦ κιβωτίου τὸ ἠνοῖξε διὰ τῆς κλειδός. Ἐπειτα, ἐκφέρων ἀπὸ τοῦ κόλπου τὸ ἔγγραφο τοῦ Ἐρδὲ Βωνουά, τὸ ἐκρῦψεν ὑπὸ τὰ χουσα νομίσματα.

— Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν, ἐψιθύριζεν ἀνακλείων τὸ κιβώτιον, πτωχοὶ ἢ πλούσιοι οἱ Τρέμλ θὰ δυνηθῶν ν' ἀπαιτήσῃ τὴν κληρονομίαν των, καὶ ἡ προδοσία θὰ ἤττηθη . . . ἐὰν ὑπάρξῃ.

Ὁ δὲ Ἰούδας οὐδόλως ἐνόει· καὶ ἔμενε ἀκίνητος, ἐτοιμὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν προσταγῆς οἵασιδήποτε, ἀλλὰ μὴ φροντίζων νὰ τὴν μαντεύσῃ.

Ὁ Ἰούδας ἦτον ἀνὴρ εὐρώστου ἀναστήματος καὶ εἶχε πρόσωπον τραχέως ἀνώμαλον. Τὰ γωνιώδη τοῦ προσώπου του ὄσα ἐξείχον ἀποτόμῳ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῶν παρεῶν του

καὶ ἀπετέλουν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν του τὴν τραχύτητα τοῦ συνήθους βρετανικοῦ τύπου.

Εἶχε τὴν κόμην μακρὰν καὶ τὸ ὑπόφαιον γένειον τοῦ περιέβαλλεν ὡς παχὺ περιδέριον τὸν λαιμόν· ὁ ἱματισμὸς του, ὡς καὶ ὁ τοῦ Τρέμλ θὰ ἦτο λίαν νεοφανῆς ἑκατὸν ἔτη πρότερον, καὶ, ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ μήκους τῆς μαχαίρας, ἐδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ καιρὸς τῶν πλανήτων ἵπποτων καὶ τῶν χαλυβδίνων θωράκων δὲν παρῆλθε πρὸ αἰώνων. Διότι ἐν Βρετανίᾳ ὁ χρόνος δὲν ἵπταται ἀλλὰ βαδίζει, αἱ πτέρυγές του ἐκλύονται καὶ βαρύνουσιν εἰς τὴν ὀμιχλώδη ἐπαφὴν τῆς ἀρμορικανῆς ἀτμοσφαιρας. Τὰ ἔθιμα καθίστανται σεβαστότερα διὰ τοῦ χρόνου· ποικίλλονται δὲ ἢ μένουσιν ἀναλλοίωτα. Ὑπάρχει εἰσέτι, καθ' ἣν ὥραν γράσομεν τὰς γραμμὰς ταύτας, μεταξὺ Παρισίων καὶ τῆς δεῖνα πόλεως τῆς χώρας τοῦ Λεόν, τῆς Κορνούαλης, ἢ τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Ρεδόνης ἢ αὐτῆ ἀπόστασις ἣτις ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τοῦ Μεσαιῶνος καὶ τῆς ἡμετέρας χρονολογίας, μεταξὺ τῆς ῥητίνης καὶ τῆς φλογίδος, μεταξὺ τῆς ἀμάξης καὶ τοῦ ἀτμοῦ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ μεταξὺ τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου, μεταξὺ τῶν τρυπητῶν βελῶν τῆς μητροπόλεως, καὶ τῶν νόθων στεγῶν τῶν νεωτέρων ἡμῶν χρόνων, μεταξὺ εὐγενοῦς ἀνδρὸς καὶ τῶν πανούργων τοῦ μικροῦ χρηματιστηρίου.

Κατὰ τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἔποψιν ὁ Ἰούδας ἦτο ἐκ τῶν ἀφελῶν ἐκείνων ἀνθρώπων τῶν πεπλασμένων πρὸς τὴν παθητικὴν ὑπακοήν, οἵτινες ἔχουσιν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῶν ἐγκεντροισμένην τὴν θέλησίν των εἰς θέλησιν ἄλλην προστάτιδα. Ὁ Ἰούδας ὑπήκουε καὶ αὐτὸς ἦτον ὁ προσορισμὸς του, τὸ ἔργον του, ἀλλ' ἢ ὑπακοή του ἦτον ἀφοσίωσις καὶ ὄχι ὑποδούλωσις. Οὐδ' ἐννοοῦμεν σχεδὸν κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν τὰ σιωπηλὰ ἐκείνα καὶ ἀμετάκλητα συναλλάγματα τὰ ἀποτελοῦντα ἐκ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ ἐν ὄλον, εἰς ὃ ἦνούτο δύο ἀνδρῶν ἰσχὺς ὑπήκουος μιᾶς μόνης θελήσεως. Ἡ κατάστασις τοῦ οἰκέτου συνεπάγεται τὴν ιδεάν τοῦ ἐξουθενισμοῦ, καὶ δικαία ἢ ὄχι ἢ ἰδέα αὕτη, βαρύνει ὀλόκληρον κλάσιν τῆς κοινωνίας ἡμῶν, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐποχὰς ἐκείνας, ὅτε ἡ ὀργανισμένη ὑποτελεῖς ἀνέβαινε ἀπὸ τοῦ δούλου μέχρι τοῦ ἡγεμόνος δι' ὄλων τῶν βαθμίδων συστήματος ἐντελοῦς καὶ ἀνευ ἐλλείψεων, ὁ οἰκέτης ἦτο πρὸς τὸν ἄρχοντά του ὅ,τι ὁ ἄρχων αὐτὸς πρὸς τὸν βασιλέα του. Ὡστε, ὑπῆρχεν ἀναλογία, καὶ ἐπομένως σύγκρισις, πᾶσα δὲ σύγκρισις ἀποκλείει τὴν ἀπόλυ-

τον περιφρόνησιν. Εἰς ἐποχὰς μᾶλλον μεμαχρυσμένας ἡμῶν καὶ ὅτε ἡ ἵπποσύνη ἦτον εἰσέτι ἀλήθεια, οἱ παῖδες τῶν εὐπατριδῶν δὲν ἔφερον τοὺς πτερινιστήρας αὐτοδικαίως. Διότι ὤφειλον νὰ φέρωσι λόγῃν ἄλλου πρὶν ἢ ἐπιγράψωσι τὸ ἀξίωμα των ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτῶν, καὶ διὰ τῶν δοκιμασιῶν οἰκετείας ἀληθοῦς ὤφειλον διερχόμενοι νὰ ἀποκτήσωσι τὸν τίτλον τὸν λαμπρότερον ἐξ ὧν ποτὲ ἀνδρεῖος ἀνὴρ ἐτιμήθη, τὸν τίτλον τοῦ ἱππότου. Ἐπειτα, ὡς τὸ εἶπομεν ἤδη, τὰ ἦθη εἶναι στάσιμα ἐν Βρετανίᾳ, καὶ αἱ ἀναμνήσεις ζωηραί. Περὶ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἵωνος ὅστις εἶδε συρραπτομένην τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, καὶ ἀνήγειρε τὴν προτομὴν τοῦ Βολταίρου, τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ὅστις ἐξέτεινε τὸ μίσους ἐμπλεων καὶ ζηλοτυπίας πνεῦμά του ὡς σάβανον παγετῶδες ἐπὶ τῶν δοξασιῶν χιλίων πεντακοσίων ἐτῶν, περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἵωνος τούτου, λέγομεν, τὰ τιμαριωτικὰ δόγματα δὲν ἐλησημονήθησαν εἰσέτι ἐν Βρετανίᾳ. Οἱ γαιοκτῆμονες αὐτῆς εὐπατρίδαί οἵτινες δὲν ἐμακρύνοντο πώποτε ἀπὸ τὰς οἰκίας αὐτῶν, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ μεταβάλωσι τὸ πνεῦμα ἐκ τῶν νέων ἐκείνων ιδεῶν. Οἱ δὲ ὑποτελεῖς ἦσαν τοιοῦτοι καθ' ὅλην τὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως, οὔτε περισσώτερον, οὔτε ὀλιγώτερον, τούτέστι βαθμίδες τῆς μεγάλης τιμαριωτικῆς κλίμακος.

Οἱ οἰκέται ἦσαν ὑποτελεῖς.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παραξενευθῆ τις ἐὰν διακρίνωμεν τὸν Ἰούδαν ἀπὸ ὑπηρετοῦ ὑπομίσθου· διότι λέγομεν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Ἰούδας, καὶ τοι ὅλως ἐτοιμὸς εἰς τὴν παθητικὴν καὶ ἀνευ συζητήσεως ὑπακοήν, ἐτήρει ὅμως σύνολον τὴν ἀνδρικὴν αὐτοῦ ἀξιοπρέπειαν. Ἡ δὲ ὑπακοή του εἶχε τὴν αὐτὴν πηγὴν, ἀν ὄχι τὴν αὐτὴν ἀξίαν, ἣν εἶχε καὶ ἡ ἀφοσίωσις μεγιστάνος βαρόνου εἰς τὸν βασιλέα.

Ὅτε ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ ἐπανεκλείσει τὸ κιβώτιον διὰ στροφῆς διπλῆς, ἔφερε περίξ αὐτοῦ βλέμμα λίαν ἀνήσυχον.

— Εἶμεθα μόνοι; ἠρώτησε χαμηλῆ τῆ φωνῆ καθαυτοῦ μοναχοί;

Ὁ δὲ Ἰούδας ἐποίησε λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν εἰς τὰς πλησίον συστάδας τῶν θάμνων, καί,

— Εἶμεθα μοναχοί, ἀπεκρίθη.

— Διότι, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον εὐπατρίδης, βαλὼν τεταμένην τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ κιβωτίου, διότι ἡ ζωὴ καὶ ἡ παρουσία τοῦ Τρέμλ εὐρίσκονται ἐδῶ μέσα, Ἰούδα· διότι αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν μου, ἢ ἔλπις τῆς γενεᾶς μου, ἢ ἀμοιβὴ τῆς θυσίας μου, καὶ διότι ὁ

ἀκριβέστερος τῶν φίλων μου τρέχει κίνδυνον θανάτου ἐὰν μ' εὕρῃ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Πρέπει ν' ἀπομακρυνθῶ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούδας.

— Ὅχι· σὺ εἶσαι ἐδικός μου. Εἰξεύρω ὅτι ὁ ἀποθάνῃς πρὶν ἢ προδώσῃς.

Ὁ δὲ Ἰούδας ἐπέθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν.

— Εἶσαι μόνος, ἐπανέλαβεν.

Ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ περιέφερε καὶ πάλιν τὸ βλέμμα εἰς τὰ περίξ δένδρα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεγείρας τοὺς ὀφθαλμούς,

— Τί εἶν' ἐκεῖ; ἠρώτησε, δακτυλοδεικτῆσας εἰς τὰ ὀπίσω τῶν ἡρημωμένων πύργων τὸ οἶκῆμα τοῦ Ματθίου Λευκοῦ.

— Δὲν εἶναι τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Ἰούδας. Τὸ ἄσπρο κουνέλι κοιμᾶται, καὶ ὁ πατήρ του ἀποθνήσκει.

Καὶ ἀμέσως νέφος ἐπεσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ γέροντος εὐπατρίδου.

— Ὁ Ἰωάννης Λευκός! ἐψιθύρισεν.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς σκηπῆς τῆς προτεραίας ἐπανήλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὡς ἀπειλή, ἢ ὡς κακὸς οἰωνός.

— Τὸ πτωχόπαιδον, εἶπεν ὁ Ἰούδας, δὲν ἀγαπᾶται καθόλου ἀπὸ τὸν Κύρ Ἀλαῖν. Καὶ κύριος οἶδε τί θ' ἀπογίνη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας!

Ὁ δὲ Νικόλαος Τρέμλ ἔτεινε τὸ μετάξινον βαλάντιόν του εἰς τὸν Ἰούδαν, ὅστις, ἐνοήσας, τὸ ἐξεσφενδόνισεν ὑπὲρ τὰ δένδρα. Τὸ δὲ βαλάντιον, δεξιῶς διεθυνθὲν, ἔπεσε παρὰ τὸ κατώφλιον τοῦ οἰκίσκου.

— Καὶ τώρα, εἰς τὸ ἔργον μας! εἶπεν ὁ γέροντος εὐπατρίδης· τῆ βοήθεια δὲ τοῦ Ἰούδα, ἔφερε τὸ κιβώτιον εἰς τὸ κοίλωμα τῆς δρυός.

Ὁ τόπος οὗτος ἐχρησίμευεν ἀντὶ ἀποθήκης εἰς τὸν Ἰωάννην Λευκόν, καὶ περιεῖχε τὰ ἐργαλεῖα του μετὰ διαφόρων δεσμῶν κλάδων κασταγέας. Ὁ Ἰούδας λαβὼν ἀξίνην ἤρχισε νὰ σκάπτῃ. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἐργασίας τραχείας ἐνεκα τῆς σκληρότητος τοῦ ἐδάφους, τὸ κιβώτιον ἐκρύβη καλυφθὲν διὰ χώματος· καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἰούδας ἀποκατέστησε τοσούτῳ δεξιῶς τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν θέσιν, ὥστε ἦτο ἀνάγκη προδοσίας διὰ νὰ ὑποπτεύσῃ τις ὅτι ἢ γῆ ἀνεσχάφη.

Ὁ ἥλιος ἐν τούτοις ἀνυψοῦτο καὶ ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς του ὑπὲρ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Νικόλαος Τρέμλ· ὁ δρόμος εἶναι διεξοδικὸς καὶ βιάζομαι νὰ τελειώσω.

Καὶ εὐθὺς, καὶ κύριος καὶ ὑπηρέτης ἀνέβησαν τὴν ἀνωφέρειαν ἐσπευσμένως.

ΝΕΑ ΠΑΝΔΩΡΑ.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Ἰωάννης ἐξεληθὼν τοῦ οἰκίσκου τοὺς εἶδε ταχύπους εἰς ἄκρον ἐκ φύσεως ἐπήδησεν ὡς ἔλαφος καὶ ἔφθασεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν θέσιν τοῦ δάσους, ὅπου ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ ἐγένετο ἄφαντος. Ἡρεύνησεν ἐντὸς τῆς συστάδος, καὶ ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν ὁδὸν ἤκουσε τὸ κάλπασμα τῶν δύο ἵππων. Ἐτρεξε δὲ δρομαίως καὶ πάλιν. Ἄλλ' οἱ ἵπποι ἔτρεχον ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων. Καὶ ὅσον καὶ ἂν ἐσπευσε δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. Τότε ἐξ ἐμπνεύσεως αἰφνιδίως ἀνεβρίχθη ἐπὶ δρυὸν εὐλύγιστος ὡς σκίουρος, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐντὸς δευτερολέπτων τιῶν. Εἶδε δὲ δύο ἵππους τρέχοντας πρὸς τὴν Φουγέρην.

— Νικόλαε Τρέμλ! ἀνεκραύγασεν.

Ὁ γέροντος εὐπατρίδης ἐστρεψε μὲν τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον.

Ὁ Λευκὸς ὁμως, στρογγυλῆσας τὰς χεῖρας ὡς σάλπιγγα, ἔφαλλε τὸ ἄσμα τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀφελὴς ἐκείνη ἐπιπόρσις ἐμελλε νὰ φέρῃ τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα. Καὶ τῶντι ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἀνεχαίτισε τὸν ἵππον ταλαντευόμενος, ἀλλὰ μετέπειτα εἶδεν ὅτι ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡς ἰν' ἀποδιώξῃ στοχασμοὺς σκληροὺς καὶ ἐνέπηξε τοὺς πτερνηστῆρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου.

Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς κατέβη καὶ ἐπανήλθε σιωπηλῶς εἰς τὸν Λάκκον τῶν Λύκων, ὅπου, παρὰ τὸ κατώφλιον τοῦ οἰκίσκου, εἶδεν ἀστράπτειν τι μεταξὺ τῶν ἐρειπίων ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἦτο δὲ τὸ βαλάντιον τοῦ γηραιοῦ ἀρχοντος. Καὶ δάκρυα κατέρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἰωάννου.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ! ἐψιθύρισεν. Εἶναι καλὸς, καὶ θέλει νὰ κάμῃ τὸ καλόν.

Καθίσας ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἀπέμεινε σύννοος.

— Ταλαίπωρέ μου αὐθέντα, Γεώργιε! εἶπε μετὰ μακρὰν σιωπὴν· μόνος εἰς τὰς χεῖρας τοιοῦτου ἀνθρώπου!... Ὅμως, τὸ κουνέλι εἰμπορεῖ νὰ δαγκάσῃ καθὼς ὁ λύκος ὅταν ὑπερασπίζεται ἢ ἐκδικῆται ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, προσέθηκε μικρὸν διακοπεῖς... Θὰ προσπαθῆσω...

ΣΤ'. ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ.

Ἡ τελευταία φωνὴ ἦν ὁ γέροντος Τρέμλ ἤκουσεν ἐντὸς τῶν κτημάτων του, ἦτο ἡ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, οὕτινος τὸ θλιβερόν καὶ ἀπειλητικὸν ἄσμα τὸν ἀπεχάρετα ἀπερχόμε-
Φυ. 11. 106.

νον ὡς ἀπαίσιος οἰωνός. Ἐδέησεν ἅπασα ἡ ψυχικὴ ἰσχύς τοῦ γηραιοῦ ἀρχοντος, καὶ ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη ἡ ἰδιάζουσα εἰς τὸν βρετανικὸν χαρακτήρα, διὰ τὰ καταβάλλει τοὺς θλιβεροὺς λογισμοὺς ὅσοι κατετάρασσον τὴν πατρικὴν καρδίαν του. Ἀπεδίωξε δὲ μακρὰν του τὴν εἰκόνα τοῦ Γεωργίου καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Καὶ βεβαίως δὲν ἤθελε νὰ γενῆ γνωστὸν τὸ ταξειδίον του, διότι μετὰ πορείαν δεκαεξὶ σταδίων πρὸς τὸ Κόυσον καὶ τὴν θάλασσαν ἐπανέστρεψεν αἰφνης, περιῆλθε τὸ Βιτρεὸς οὐτινος τὸ ζοφερὸν πολίχνιον ἀπεβρόφα τὰς ἀκτῖνας τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου, καὶ ἀφίχθη εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Λαβάλης ἀφίει δεξιόθεν τοὺς καλλιμόρφους λειμῶνας ἐφ' ὧν ῥέει ἡ Βιλαίνη.

Μεταξὺ δὲ τῆς Λαβάλης καὶ τοῦ Βιτρεὸς, κάτω τῆς κώμης Ἐρναίας ἣτις μετέσχεν ἀξιολόγως, ὀγδοήκοντα ἔτη μετὰ ταῦτα, τῶν πολέμων τῶν ἀντιδημοκρατικῶν, ὑψοῦντο ἐπὶ μικροῦ λόφου δύο πᾶσσαλοι ὧν αἱ κεφαλαὶ ἦσαν κεκομμένα. Οἱ πᾶσσαλοι οὗτοι, ἀπέχοντες ἐξ ὀδοῦ ἀλλήλων, ἐχωρίζοντο διὰ δύο τάφρων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο εἰσέτι τὰ σκωληκόβρωτα λειψάνα φραγμοῦ.

Ὁ Ν. Τρέμλ ἀναχαιτίσας τὸν ἵππον, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν ἐμιμήθη δὲ τὸ παραδειγματὸν καὶ ὁ Ἰούδας Λέκερ.

— Ὀλίγα βήματα ἀκόμη, εἶπεν ὁ Δελατρεμλαὶ καὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὴν ἐχθρικὴν γῆν . . . τὴν γῆν τῆς Γαλλίας! Ἐνόσω οἱ πόδες μας ἐγγίζουσι ἀκόμη τὸ ἔδαφος τῆς Βρετανίας, πρέπει νὰ εἰπῶμεν τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας τῆς Λογγίτισσας.

Καὶ ἀμφοτέροι ἀπίγγειλον ἐν κατανύξει τὸν ὕμνον.

— Ἄλλοτε, ἐπανελάβεν ὁ πρεσβύτερος, αὐτοὶ οἱ πᾶσσαλοι εἶχον κεφαλὰς. Ἐκεῖνος ἔφερεν ἀσπίδα ἐκ λευκοῦ κτιδὸς ἐσφραγισμένην μὲ στέμμα δουκός. Οὗτος δὲ σάπφειρον μὲ τρεῖς χρυσοὺς κρίνους, — ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο τῶν δρυφράκτων ἐστέκετο ἀνὴρ ἐνοπλος Βρετανός, ἐκείθεν δὲ ἄλλος ἐνοπλος Γάλλος. . . . Οἱ στρατιῶται ἐβλέποντο κατὰ πρόσωπον καὶ τὰ ἐμβλήματα ἀνωρθοῦντο ὑπερηφάνως εἰς μῆκος λόγχης ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα. Ἡ Δρεύξη καὶ ἡ Βαλεσία ἦσαν ἴσαι.

— Ἐνδοξοὶ χρόνοι! εἶπε στεναῆξας ὁ Ἰούδας.

— Ἡ Δρεύξη δὲν ὑπάρχει πλέον. Ὁ Βουρβῶνος ἐκλεψε τὴν κληρονομίαν τῆς, καὶ ἡ Βρετανία εἶναι ἐπαρχία, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Νικόλαος Τρέμλ. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος· θὰ καταστήσῃ ἰσχυρὸν τὸν βραχίονά μου. . . Ἐλα!

Εἶπε, καὶ ὑπερβάντες τὸ ἀρχαῖον ὄριον τῶν εὐώ ἐπικρατειῶν, ἐξηκολούθησαν σιωπηλοὶ τὴν πορείαν των.

Τὸ ταξειδίον ἐγένετο μακρὸν. Εἶδον ἐμπρώτοις τὴν Λαβάλην, ἀρχαῖον τιμᾶριον τοῦ Λατρεμουάλ, τὴν Μαυέννην ἣτις ἔδωκε τὸ ὄνομά της εἰς τὸν διασημότετον τῶν Γυιζῶν, τὸ Ἄλεσσὸν ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ κληρονομία διαφόρων βασιλοπαίδων τῆς Γαλλίας. Διέκοπτον δὲ τὴν πορείαν των εἰς ἐκάστην τῶν πόλεων τούτων πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἵππων, καὶ ἔπειτα ἀνεχώρουν σπεύδοντες.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτα ἐνίοτε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰούδας Λέκερ.

Ἄλλὰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην δὲν τὴν ἐπρότεινε ποτέ φανερώς. Ἀφοῦ ὁ Ν. Τρέμλ ἀπεσιώπα τὸν ὄρον τοῦ ταξειδίου των, δὲν ἤτο ἀρμόδιος αὐτός, ὁ Ἰούδας, νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ τούτου.

Ἄλλ' ἡ ἀβεβαιότης του δὲν ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρὸν· διέβησαν τὴν Μορτάννην, ἔπειτα τὴν Βερνέλην, ὕστερον τὴν Δρεύξην, καὶ, τὴν πρῶταν τῆς ἕκτης ἡμέρας ὑπερέβησαν τὴν χρυσὴν κίχλιδα τοῦ παραδείσου τῶν Βερσαλλίων.

Αἱ Βερσαλλίαι ἦσαν μὲν ἐγκαταλελειμμέναι, ἀλλὰ τὰ λευκὰ μαρμάρινα βάρθρα των διέτηρουν εἰσέτι τὴν λαμπρότητα τῶν ἐνδοξῶν αὐτῶν ἡμερῶν. Ἀνδριάντες, κιονοστοιχίαι, λάρνακες ἀρχαίων, καὶ πλουσιοκόσμητα ἀετώματα, ἐπέδεικνυον εἰσέτι τὴν λαμπρότητα τῆς τελευταίας βασιλείας. Τόσον ὀλίγος ἦτον ὁ χρόνος τῆς χηρείας τοῦ βασιλικοῦ ἀστέος! Ἡ ἄμμος τῶν δένδροστοιχιῶν δὲν ἔφρεν εἰσέτι τὰ ἰχνη τῶν μεταξωτῶν σανδαλίων, καὶ τῶν ὑψηλῶν πελμάτων, τῶν ἐστιλθωμένων ὡς αἱ παρειαὶ γυναικὸς φιλαρέσκου; Δὲν ἔθαλλον εἰσέτι ἄνθη εἰς τὰ ἀγγεῖα, δὲν ὑπῆρχον ἔπη ἐρωτικὰ κεχαραγμένα ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, βρύσεις κρυστάλλου εἰς τὰ μειδιῶντα στόματα τῶν ὀρειχαλκίων ναϊάδων; Οἴμοι! ἡ χηρεία ἐξηκολούθησε διαρκούσα ἐπὶ χρόνον μακρὸν· τὰ ἄνθη κατεμυράνθησαν, ὀρειχαλκος καὶ μάρμαρα ἐνεδύθησαν τὴν σοβαρὰν καλλονὴν ἐποχῆς μεμακρυσμένης. Δὲν ἀκούονται πλέον οὔτε ἄσματα οὔτε γέλωτες, οὔτε φαίνονται κυματίζουσαι λοφιαὶ αὐλικῶν, οὔτε γλαφυραὶ ὑποθήσεις δουκισσῶν. Εἶναι τώρα παρελθὸν περὶ οὗ πρέπει τις νὰ ὀμιλῇ ὡς ὁ ποιητής:

Ὁ πόσον ἦτον ἐνδοξὸς
ἡ Βερσαλλία,

Ὅτε κηλὶς τὴν δόξαν τῆς

δὲν ἤγγιζε καμμία!

Ὅτε, πηγὴ εὐτυχιῶν,
ἦτορ ἀκμαία! . . .

Ἐκεῖ ἡ πολυτέλεια
ὑπέρμετρος καὶ ρέα·

Ἐκεῖ πᾶρ δένδρον ἔβαλλε
κεκοσμημένον,

Τὸν ἄνθρωπον τὸν ἔβλεπε
χρυσᾶ ἐνδεδυμένον.

Τὸ πᾶρ τὸν νόμον ἤκουε
τοῦ ἡγεμόνος,

Τῶν μεγαλείων ἦν ἐκεῖ
τὸ κέντρον καὶ ὁ θρόνος,

Ὡς λήγουρ ἑκατὸν ὁδοὶ
εἰς μίαν πόλιν.

Κ' ἐκεῖ ὁ μέγας Βασιλεὺς
τὴν δόξαν εἶχεν ὄλην.

Ὁ Τρέμλ καὶ ὁ ἵπποκόμος του δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ἀσχολούμενοι παρὰ πολὺ εἰς τὰ περιγλυπτικῆς ἢ πηδᾶκων. Ὄθεν ἐρρίψαν πορευόμενοι βλέμμα τυχαῖον ἐφ' ὄλων τῶν θεῶν ἐκείνων τῆς εἰδωλολατρείας, οἵτινες ἐμειδίω, ἠΰλου, ἢ ὠρχοῦντο σταφυλῆ ἑστεμμένοι, καὶ παρῆλθον.

Μετὰ νέαν δὲ πορείαν ὠρῶν τινῶν ἀπήντησαν τὸν Σηκούαναν.

— Τὰ Παρίσια εἶναι ἀκόμη μακράν; ἠρώτησεν ὁ Τρέμλ ἀστὸν τινα ὅστις, ἀναβάτης ἵππου μικρῶμου, ἐπορεύετο παρὰ τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ.

Ὁ ἀστὸς ἐστράφη καὶ ἔτεινε τὸν βραχίονα πρὸς ἀνατολάς· ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην διέκρινεν εἰς τὸν ὀρίζοντα σημεῖόν τι φωτεινόν· ἦτον δὲ ὁ χρυσὸς τοῦ θόλου τοῦ καταστήματος τῶν ἀπομάχων, ἀντανακλῶν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

— Θάρρος, φίλε, εἶπε τῷ Ἰούδα· ἰδοὺ τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου μας.

Καὶ ὁ Ἰούδας ἀπεκρίθη·

— Πολὺ καλά.

Ἐὰν οἱ ἵπποι ἐδύναντο νὰ ὀμιλήσωσιν, ἐμελλόν βεβαίως νὰ δηλώσωσι τὴν εὐχαριστήσιν των διὰ τρόπον μᾶλλον ἐκφραστικῶν.

Ἐνῶ δὲ εἰσῆρχοντο εἰς τὴν πόλιν ὁ Τρέμλ ἠρώτησε καὶ τῷ ἔδειξαν τοῦ Ἀντιβασιλέως τὸ ἀνάκτορον πρὸς ὃ διευθύνθη ἐν μεγάλῃ σπουδῇ διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον. Εἶδος δέ τι πυρετοῦ ἐφάνετο ὅτι τὸν κατέλαβεν. Ὁ Ἰούδας τὸν ἠκολούθει κατὰ βῆμα, ἀλλ' ἡ ὄψις τοῦ πιστοῦ εἰκέτου ἐμαρτύρει τὴν φορὰν ταύτην περιέργειαν ἰσχυράν. Καὶ πραγματικῶς, τί ἐδύνατο νὰ θέλῃ τὸν Ἀντιβασιλέα ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ;

Καὶ πεζεύσας πρὸ τῆς θύρας τῶν ἀνακτόρων, ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' οἱ θυρωροὶ τὸν ἐμπόδισαν.

— Πηγαίνετε νὰ εἰπῆτε, εἰς τὸν Φίλιππον τῆς Αὐρηλίας, εἶπεν, ὅτι ὁ Νικόλαος Τρέμλ θέλει νὰ τὸν ὀμιλήσῃ.

Οἱ δὲ ὑπνέται, ἀτενίσαντες τὸν γοτθικὸν ἱματισμὸν τοῦ γηραιοῦ εὐπατρίδου, ὅστις ἦτο κατὰ γράμμα κονιοσκεπῆς, ἔστρεψαν τὴν ῥάχιν ἀνακαγχάζοντες.

Ἄλλὰ τις φιλοφρονέστερος τῶν ἄλλων εἶπε δι' ἄκρων τῶν χειλέων· ὁ Ὑψηλότατος εἶναι εἰς τὸ παλάτιόν του εἰς Βιλλέρ Κοτερέ!

Καὶ ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ ἀνεπήδησεν εἰς τὸν ἵππον του.

— Θέλει κανεὶς ἀπὸ σᾶς, ἠρώτησε, νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς αὐτὸ τὸ παλάτιον;

Οἱ περὶ τὸν Ἀντιβασιλέα ἐδιπλασίασαν τὸν περιφρονητικὸν αὐτῶν γέλωτα.

— Καλὲ κύριε, ἀνεφώνησαν, οἱ ἄνθρωποι τῆς τάξεώς σου δὲν εἶναι δεκτοὶ εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βιλλέρ Κοτερέ.

— Θὰ εἶναι κανεὶς χωριάτης ἀπὸ τὸν Δούναβιν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα θὰ ἐξηπάτησεν, ὡς φαίνεται, ὁ Ὑψηλότατος, ἐψιθύριζέ τις τῶν οἰκετῶν.

— Θὰ εἶναι πιθανώτερον, ὑπέλαβεν ἄλλος, ἀπὸ τὴν Πικαρδίαν, ὁ σύζυγος καμμιᾶς εὐμορφούλας.

— Εἶναι ὁ Βιργίνιος!

— Ὁ Μενέλαος!

Ὁ Ἰούδας ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ξίφους, ἀλλ' ὁ κύριός του τὸν ἐκράτησε διὰ νεύματος, καὶ ἔστρεψε τὸν ἵππον· ἡ ὕβρις ἢ ἐρχομένη ἐκ μέρους τὰ μάλιστα χαμηλοῦ, ἐκλείπει καθ' ὁδὸν καὶ δὲν ἀκούεται.

Ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ κατέβη εἰς ξενοδοχεῖον φέρον ὡς ἐμβλημα τὰ παράσημα τῆς Βρετανίας. Μὴ θέλων δὲ εἰσεῖτι νὰ ἐξυποδηθῇ, ἐζήτησε τὸν ξενοδόχον, καὶ τὸν διέταξε νὰ εὔρητινὰ διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἀμέσως εἰς Βιλλέρ Κοτερέ.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ἀμηχανία τοῦ Ἰούδα εἶχε φθάσει εἰς ὑπατον βαθμόν. Ἡ περιέργειά του, καταστελλομένη, τὸν ἀπέπνιγε. Τέλος δὲ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ σιωπήσῃ,

— Κύριέ μου, εἶπε συνεσταλμένως, ἔχετε, μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῆτε τὸν Φίλιππον τῆς Αὐρηλίας;

— Καὶ τὸ ἐρωτᾶς! ἀνέκραξε τραχέως ὁ Τρέμλ.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ὑπερηύξησε τὴν ἐκπληξίν τοῦ Ἰούδα.

— Νὰ σχάσω! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν, ἂν

εἰξεύρω τί θέλει ὁ Κύριός μου τὸν Ἀντιβασιλέα!

Ὁ δὲ Τρέμλ ἀκούσας, ἔδραξε τὸν βραχίονα τοῦ ἵπποκόμου του, καὶ εἶπε.

— Θέλω νὰ τὸν φονεύσω!

Ὁ Ἰούδας ἐκάκισεν ἑαυτὸν διότι δὲν ἐδυνήθη νὰ μαντεύσῃ πρᾶγμα τοσοῦτον ἀπλοῦν.

— Εὐλογητός ὁ Θεός! εἶπε.

Καὶ ἀνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ ψυχικὴν γαλήνην.

Ἐντοσοῦτω ἔφθασεν ὁ ξενοδόχος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ.

Z. ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΒΙΛΛΕΡ ΚΟΤΕΡΕ.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς παλάτιον τῆς ἐξοχῆς τοῦ ἀντιβασιλέως Φιλίππου τῆς Αὐρηλίας εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρόσοψιν χαριεστέραν ἢ συνήθως. Ἐφαίνοντο οἱ ἵπποκόμοι συνθλιβόμενοι ἐν ταῖς αὐλαῖς περὶ τὰ ὄχηματα τὰ ἔτοιμα πρὸς πορείαν. Οἱ κέλητες ἵπποι ἐσφάδαζον ὡς ἵνα καλέσωσι τοὺς κυρίους των, καὶ στρατιὰ ὀλίγη ἀκολουθῶν, πεζοδρόμων καὶ οἰκετῶν κομφᾶς στολᾶς φερόντων, κατεπλήρουν τὸν χώρον τὸν ἐγγὺς τῶν πεδίων τοῦ παλατιοῦ.

Ὁ δὲ ἀντιβασιλεὺς ἐγεύετο εἰσέτι. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος, οὗ τινος ἡ ἀντιβασιλεία παρήγαγεν ἄφθονον ὕλην εἰδυλλίων ἀσέμων, καὶ μυθιστοριῶν ἀγοραίων, δὲν εἶχε τὰ βασιλικά ἦθη τῶν πατέρων αὐτοῦ Βουρβόνων. Ἐκ τῶν πολυδαπάνων καὶ ἐπιδεικτικῶν ὀρέξεων Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' αὐτὸς, μικροπρεπῆς, ἐξελέξατο δύο μόνον εἰς ἃ περιορίζε τὰ πάθη του· τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸν κοιτῶνα. Ἡ αὐλή του ἐμύριζεν ὄργια. Ὑπῆρχον κηλίδες οἴνου ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν εὐνοουμένων αὐτοῦ, καὶ ἴσως μόνος ὁ ἡγεμὼν οὗτος θὰ ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, ἐπὶ τῶν ἀγοραίων τούτέστι θραυίων τῶν μικρῶν ἡμῶν θεάτρων. Ἄουδοβίκος ὁ ΙΔ' εἶχε τὰ γνωστὰ τοῖς πᾶσιν ἐλαττώματα, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν ἐσυμποδίσθη ποτὲ ἐκ τῆς μέθης, οὐτ' ἔπεσεν ἐξωκείλας εἰς βύακα.

Ἡ ἀντιβασιλεία ὑπῆρξε καλὴ ἐποχὴ διὰ τὸ κυνήγιον τῶν δασῶν τοῦ στέμματος. Ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐθῆρευεν ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας, καὶ πολὺ προετίμα τὰ ἀπαλὰ προσκεφάλαια ὀχλήματος ἀντὶ τοῦ δέρματος τοῦ ἐφιππίου του, οἱ δὲ περίπατοί του ἐγίνοντο μετὰ τὴν πόσιν.

Ἄλλ' ὅλα τὰ τοῦ κόσμου τούτου ἔχουσι καὶ τὸ τέλος των. Τὸ γεῦμα ἐπεραιώθη, αὐλικοὶ καὶ ὠραῖαι κυραὶ κατέβησαν τὴν μεγάλην κλίμακα, ἅπαντες ὄντες, ὡς δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ, εἰς ἄκρον εὐθυμοί. Ὅλα τὰ ῥοδόχροα στόματα ἐμειδίων μειδιάμα προκλητικόν, ὅλοι

αἱ φενάκαι ἐκλονοῦντο φιλαρέσκως, ἐνῶ οἱ φέροντες αὐτὰς ἀπήγγειλλον διὰ ζώσης ἢ ἐξεμυστηρεύοντο ἐμβληματικῶς τὸν ἔρωτά των, ἀσπαζόμενοι χειρόκτιον ἀρωματισμένον. Ἦτο ἡδονικὴ τις ἀδολοσχία, καθ' ἣν φύρδην μύγδην καὶ λίαν γραφικῶς συνεπιέζοντο μαρκεσῖαι παρσῖνοι καὶ ὑποκόμητες σῖνοβαρεῖς· αἱ τραγγηλαὶ ἦσαν ζαρωμέναι, οἱ κεκρύφαλοι ἐν ἀταξίᾳ, ἀλλ' ἡ ἠθικὴ τοῦλάχιστον διέμενεν ἀκεραία, καθότι ὁ σεβάσμιος Γουλιέλμος Δυβουὰ ὅστις μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ἀναγορευθῆ καρδινάλιος, καθιέρου διὰ τῆς παρουσίας του τὴν ἀξιοθαύμαστον ἐκείνην τελετήν.

Ἡ δὲ Κυρία Καρναβαλέ ἦτις εἶχε τὴν τιμὴν νὰ διακριθῆ ὑπὸ τοῦ Ἀντιβασιλέως πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀνέβη πρώτη εἰς τὸ ὄχημα, καὶ ἔδωκεν οὕτω τὸ σύνθημα· αἱ ἄμαξαι κατεκοσμήθησαν ἀμέσως διὰ προσώπων θελκτικῶν, οἱ δὲ ἵπποι ἐχόρευσαν ὑπὸ τοὺς ἀναβάτας αὐτῶν, καὶ ἡ πύλη τῆς αὐλῆς ἠνοίχθη.

Κατὰ τύχην ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας δὲν ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημά του. Ἐδοκίμαζε δὲ ἵππον τινὰ μεγαλοπρεπῆ ὃν τῷ εἶχεν ἀποστείλει ἡ βασίλισσα Ἄννα τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὸ δῶρον τοῦτο ἐτίμα κυρίως τὴν βρετανικὴν καταγωγὴν του, διότι ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἦτο Ἀγγλος τὴν καρδίαν.

Ἄπαντες οἱ ἱστορικοὶ συμφωνοῦσι λέγοντες ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχε τὸ πρόσωπον ὠραῖον· ἀλλ' ὡς τε αἱ εἰκόνες του τὸ ἐπιμαρτυροῦσιν· ὁσάκις κατέλειπε τὸ ἀτημέλητον βᾶδισμά του, καὶ τοὺς ἀγοραίους καὶ ἀσέμους τρόπους του, ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀπόγονος τῶν βασιλέων, καὶ ἐδύνατο νὰ ἐπιδειχθῆ ὡς ἡγεμῶν. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην, ἔμπλεως ὦν εὐθυμίας, ἵππευσεν ἀνέτως καὶ πάραυτα ἐξεκίνησεν ἡ ἴλη.

Μεταξὺ τοῦ ἀγρίου δάσους τῆς Ῥεδόνης καὶ τῶν τεχνικῶς δισταλμένων συστάδων τοῦ Βιλλέρ Κοτερέ ὑπῆρχε πλήρης ἀντίθεσις. Κ' ἐδῶ ἐπίσης ὑψοῦντο μεγάλα δένδρα σκιερῶτατα, δρυὲς ὑψίκομοι, θόλοι ὑφ' οὓς στρατὸς ὅλος ἀπεπλανᾶτο, ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινος χεὶρ ἦτον ἐπαισθητὴ πανταχοῦ. Καλὸν εἶναι καὶ ἐπωφελὲς εἰς τι χωρίον ὅταν γίνεταί κτήμα πλουσίον. Διότι ὅταν ἡ χεὶρ τοῦ κυρίου δύναται νὰ σκορπίσῃ ἀφειδῶς τὸν χρυσόν, ἡ φύσις μεταβάλλεται καὶ κοσμεῖται καίτοι οὐδὲν ἀποβάλλουσα ἐκ τῆς ἀρχετύπου αὐτῆς καλλονῆς. Καί, ὅτε μὲν αἱ εὐρύχωροι δεινροστοιχίαι ἐξετυλίσσοντο εἰς ἐλιγμούς ἰδιορβύθμους, καὶ διευθυνομένους ὡσεὶ αὐταρέσκως, ὅτε δὲ ἐμήκυνον εἰς τὸ ἐπάπειρον τὴν διπλὴν ἐκ λεπτοφυῶν κορμῶν σειρᾶν των, καὶ ὡμοιάζον ἀπέραντον κιογστοιχίαν φέρουσα

θόλον πράσινον. Μεταξὺ τῶν δύο τοποθεσιῶν, πρέπει νὰ τὸ εἰπώμεν, ἢ προτίμησις δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν Βρετανίαν. Τὸ δάσος τοῦ Ρέτζ εἶναι κατάπλεων θαυμασιῶν θέσεων. Κατερχόμενοι τὰς σκιερὰς ἀτραπούς ὅσαι ἄγουσιν εἰς τὴν κοιλάδα φανταζόμεθα τὸν ἐπίγειον Παράδεισον. Ὅταν δὲ φθάσωμεν εἰς ὑψηλὰ μέρη, ὁ ὀρίζων ἐκτείνεται, καὶ τοσοῦτον εἶναι τὸ εὖρος αὐτοῦ ὅσον οὐδαμοῦ σχεδὸν φαίνεται κατὰ τὰ βρετανικὰ χωρία. Καὶ ἔπειτα τὸ ἀτυχον δάσος τῆς Ρεδόνης δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ εἰμὴ ἀγροικίας τινος εὐπατριδῶν, ἢ τὸ ἀγνωστον κωδωνοστάσιον ἐκκλησίας τινὸς χωρικῆς, πρὸς τὸ βασιλικὸν παλάτιον τὸ ἀκοδομημένον παρὰ τῶν Βαλουά, καὶ πρὸς τὸ εὐγενὲς μοναστήριον τοῦ Πρεμοντρέ.

Παρήλθε δὲ ὥρα μία ἀφ' ἧς ἡ συνοδία τῶν ἰπέων κατέλιπε τὴν ὁδὸν τοῦ Βιλλέρ Κοτερέ, καὶ ἐπροχώρει βραδέως. Οἱ εὐπατρίδαι περιφέροντο παρὰ τὰς θυρίδας τῶν ὀχημάτων τῶν κυλιόμενων ἀθορύβως ἐπὶ τῆς πρασιάς τῶν δεινδροστοιχιῶν. Ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας συνωμίλει μετὰ τῆς Κ. Καρναβαλὲ ἣτις παρετήρει τὸν καλλιμόρφον Ναγκρέ διὰ τῆς ἄλλης θυρίδος.

Ἀλλὰ περὶ τροπὴν τινα τῆς ὁδοῦ, δύο ἰπέεις παρουσιασθέντες ἀπροσδοκῆτως ἐστάθησαν ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τῷ προδῆλῳ σκοπῷ νὰ φράξωσι τὴν διάβασιν. Ἦσαν δὲ ἄνδρες ἀναστήματος ὑψηλοῦ, καὶ βώμης ἀθλητικῆς. Ὁ ἱματισμὸς τῶν, ὅστις δὲν ὠμοιάζε καλοῦ τὸν τῆς ἐποχῆς, ἦτο κεκαλυμμένος ἀπὸ κονιορτόν. Ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο τούτων ἀγνώστων, στραφεὶς πρὸς τὸν ὁδηγὸν τοῦ χωρικὸν ἀναβαίνοντα ἵππον μικρόσωμον, τὸν ἠρώτησε:

— Τίς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας;

Ὁ δὲ χωρικὸς ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἠγεμόνα καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

Ὁ ἀγνώστος διευθύνθη ἀμέσως πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα, ὅστις ὠπισθοδρόμησε μηχανικῶς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος. Οἱ αὐλικοὶ ἐκπλαγέντες κατ' ἀρχάς, ὠρμησαν μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν κύριόν των. Ἡ δὲ Κ. Καρναβαλὲ ἣτις παρ' ὀλίγον ἐλειποθύμησε, συνεχέντρωσεν ὅλην τῆς τῆν προσοχήν.

— Τίς εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ Ἀντιβασιλεὺς μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— Ὁ Νικόλαος Τρέμλ Δελατρεμλαί, ἄρχων τοῦ Βουεξι Ἀνφορέ.

— Καὶ τί θέλεις;

— Να μονομαχήσω μετὰ τὸν Ἀντιβασιλέα τῆς Γαλλίας.

Οἱ παράδοξοι δὲ οὗτοι λόγοι ἀπηγγέλθησαν διὰ τόνου σοβαροῦ καὶ εὐσταθοῦς χωρὶς οὐδεμιᾶς κενოდόξου ἐπιδειξεως.

Οἱ αὐλικοὶ ἠτένισαν ἀλλήλους· καὶ μειδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη των αἱ Κυρίαὶ ὅμως ἐθεώρησαν σπουδαιότερον τὸ πρᾶγμα· παρετήρουν δὲ ταῦτα ὡς βλέπει τις παράστασιν δραματικὴν. Τὸ πᾶν εἶναι θέατρον διὰ τὰς γυναῖκας.

Καὶ τῶντι ἦτο μοναδικὸν τὸ θέαμα· οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, λείψανα αἰῶνος ἄλλου, ἀλλὰ λείψανα στιβαρά, ἀπειλητικὰ, ἀπτότητα, ἐν μέσῳ ἀνδραρίων ἐχόντων πρόσωπα ἐκτεθηλυμένα, θὰ ἔλαγες ὅτι ἀντεπροσώπευον τὴν Βρετανίαν τοῦ 11. αἰῶνος ἐξελθούσαν τοῦ τάφου, διὰ νὰ ζητήσῃ λόγον διὰ τὴν κατὰκτησιν παρὰ τοῦ μικροῦ ἀνεψιοῦ τῶν κατακτητῶν.

Ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας ἠσθάνθη τὸ πρῶτον ταραχὴν τινα ἀνησυχίας, ἀλλὰ δέκα εὐπατρίδαι τὸν ἀπεχώρισαν ἀπὸ τοῦ γηραιοῦ Βρετανοῦ. Καὶ ἐλησμόνητε τὸν παροδικὸν αὐτοῦ πρόμον.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι τρελὸς, εἶπε γελῶν, θὰ τρομάξῃ τὰς κυρίας μας. Διώξατέ τον!

Καὶ ἡ μὲν διαταγὴ ἦτο σαφής, ἢ σπᾶθη ὁμῶς τοῦ Νικολάου Τρέμλ ἦτο μακρά. Οἱ εὐπατρίδαι δὲν ἐπέσπευδον τὴν προσβολήν.

Τότε ὁ γέρον Βρετανὸς ἀπέβαλε τὸ χειρόκτιόν του τὸ ἐκ βουβαλῆς, καὶ ζυγίζον σχεδὸν μίαν λίβραν.

— Πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ σκηνὴ αὐτὴ, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀντιβασιλεὺς.

— Πρέπει νὰ τελειώσῃ! ἐπανέλαβεν ἐμβριθῶς ὁ Νικόλαος Τρέμλ. Μὲ εἶχαν εἰπεῖ ὅτι τὸ αἷμα τῶν Βουρβόνων ἦτον αἷμα ἠρωϊκόν· ἀλλ' ἡ φήμη εἶναι ἀπατεῶν, τὸ βλέπω, ἢ μᾶλλον μόνος ὁ πρωτότοκος κλάδος ἐκληρονόμησεν ὅλην τὴν ἀνδρίαν. . . Φίλιππε τῆς Αὐρηλίας, ἀντιβασιλεὺ τῆς Γαλλίας, δευτέραν φοράν σε προκαλῶ εἰς μονομαχίαν.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Δελατρεμλαί ἐξιφούληκην.

Οἱ εὐπατρίδαι ἐπραξαν τὸ αὐτό. Αἱ δὲ Κυρίαὶ ἔβλεπον ὅτι ἡ κωμωδία ἐχώρει κατ' εὐχὴν.

— Ἔστὲ μάρτυρες! ἀνέκραξεν ὁ Τρέμλ μεγαλοφώνως· μὴ δυνάμενος νὰ κατηγορήσῃ τὸν Βασιλέα ὅστις εἶναι παιδίον, κατηγορῶ τὸν Ἀντιβασιλέα τῆς Γαλλίας ὅτι κρατεῖ ὑπόδουλον τὴν βρετανικὴν χώραν ἣτις εἶναι αὐτοδικαίως ἐλευθέρα. Καὶ διὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου, προσφέρομαι εἰς τὴν μονομαχίαν μέχρι θανάτου καὶ ἀνευ ἐλέους. Ἐάν θεία παραχωρήσει ἡττηθῶ, ἡ Βρετανία ἐν μό-

νον τέκνον θὰ χάσῃ. Ἐὰν νικήσω θ' ἀνακτήσῃ τὰ νόμιμα προνόμιά της.

— Μονομαχία μέχρι θανάτου! ἐμορμύρισαν οἱ αὐλικοὶ οἵτινες ἐπεθύμουν πῶς νὰ διασκεδάσωσι. Μονομαχία μεταξύ τῆς Βασιλικῆς Ὑψηλότητός Του καὶ τοῦ Κύρ Νικόλα . . . ἡ ἰδέα ἀξίζει κάτι τι! . . .

Ἄλλ' ὁ Ἀντιβασιλεὺς δὲν ἐγέλα πλέον.

Αἱ δὲ Κυρίαὶ καταπληχθεῖσαι τὸ πρῶτον ἐκ τῆς μυθιστορικῆς ὄψεως τοῦ συμβάντος ἐκείνου, ἐθαύμαζον ἤδη τὸ αὐστηρὸν πρόσωπον τοῦ γέροντος, καὶ ἐδείκνυον συμπάθειαν πρὸς τὸν λευκὸν πώγωνά του.

— Ἔ! λοιπόν! ἐπανελάβεν ὁ Νικόλ. Τρέμλ οὔ τινας ὁ ὀφθαλμὸς ἐξήπτετο ἐκ περιφρονησεως, ἀντιβασιλεὺ τῆς Γαλλίας, δὲν ἀποκρίνεσαι;

Καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐπηκολούθησε τοὺς λόγους τούτους. Ἐκαστὸς δὲ προσηθάνετο σύμβαμά τι ἀσύνηθες. Καί, ὅτε ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἤνοιξε τὸ στόμα διὰ νὰ προστάξῃ ὀριστικῶς τοὺς περὶ αὐτὸν ν' ἀπομακρύνωσι τὸν γέροντα Βρετανόν, οὗτος προλαβὼν αὐτὸν ἐστράφη πρὸς τὸν ἱπποκόμον του.

— Παραμέρισε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους! εἶπε ψυχρῶς.

Ὁ δὲ Ἰούδας ὀρμήσας ἀκαθέκτως μὲ τὸν εὐρωστὸν αὐτοῦ ἵππον εἰς τὸ μέσον τοῦ κύματος τῶν αὐλικῶν, ἀπώθησε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

Καὶ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, ἀλλὰ ἐν μόνον, ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας καὶ ὁ Νικόλαος Τρέμλ εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι τὸ βραχὺ δὲ τοῦτο διάστημα ἤρκεισεν εἰς τὸν γέροντα εἰς τὸ νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ χειρόκτιόν του καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸν Ἀντιβασιλέα τῆς Γαλλίας κατὰ μέσον τοῦ προσώπου, καὶ νὰ ἀνακράξῃ μεγαλοφῶνως.

— Διὰ τὴν Βρετανίαν!

Ἄλλὰ συγχρόνως τριάκοντα ξίφη ἠπέιλησαν τὸ στῆθός του. Τότε αἱ κυρίαὶ ἐλειποθύμησαν, διότι ἡ λύσις ὑπερέβαινε πᾶσαν προσδοκίαν.

Κατὰ τὴν αἵματηρὰν ταύτην ὕβριν ὁ Φίλιππος τῆς Αὐρηλίας ὠχρίασεν. Ἔσυρε τὸ ξίφος ὡς ὁ ἔσχατος τῶν περὶ αὐτὸν εὐγενῶν, καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ἐπιτεθέντος.

Ἄλλ' ἀνεστάλη καθ' ὁδόν διότι ἡ ὀργὴ ὀλίγον ἐκράτει τῆς φύσεως ἐκείνης καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ ἐκυρίευεν ἐντελῶς τῆς καρδίας. Καὶ ἐπανελλῶν πρὸς τὴν Κ. Καρναβαλέ ἦτις ὑπεκρίνετο τὴν ἀναίσθητον, προσεποιήθη ὅτι τὴν βοηθεῖ.

Ἐν τούτοις πάλῃ ἄνισος, ἧς τὸ τέρμα δὲν ἐδύνατο νὰ μὲνῃ ἀμφίβολον, ἤρχισε μεταξύ

τῶν δύο Βρετανῶν καὶ τῆς συνοδίας τῆς Βασιλικῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος· οἱ Γάλλοι εὐπατρίδαι οἵτινες, καὶ τοὶ εἰς ἄκρον ἐκτεθηλυμένοι, διετήρησαν τοῦλάχιστον τὴν τοῦ γένους αὐτῶν ἀνδρίαν, προσεπάθουν ν' ἀφοπλίσωσι τοὺς ἀντιπάλους οὐχὶ δὲ καὶ νὰ τοὺς φονεύσωσι. Μετὰ μικρὸν ὁ Τρέμλ, ἀποσεισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἵππου, συνελήφθη καὶ ἐδέθη εἰς δένδρον.

Ἐκτοτε, οὐδὲ λέξις ἀπήγγειλεν ἄλλ' ἴστατο ὑφίτηνές ἔχων τὸ μέτωπον ἐνώπιον τοῦ νικητοῦ.

Ὁ δὲ Ἰούδας ἐκράτει εἰσέτι τὸ ξίφος του, περιεκλεισμένος μὲν πανταχόθεν ἀλλὰ μὴ καταβαλλόμενος.

Ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ κρίνων ἀνωφελεὴ τὴν παράτασιν τῆς πάλης τῶ ἐνευσε μακρόθεν. Καὶ εὐθὺς ἐκεῖνος ἔβριψε τὸ ὄπλον του εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀντιπάλων του οἵτινες τὸν συνέλαβον πάραυτα.

Τότε ἄλγος πικρὸν καὶ αἰφνίδιον ἐπεφάνη εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ γέροντος εὐπατρίδου, ὅστις διετήρει ἕως τότε ἐξωτερικῶς ἀπάθειαν στωϊκὴν. Ἀνάμνησις τις διεπέρασε τὴν ψυχὴν του· διότι εἶδε τὸν Γεώργιον μειδιῶντα εἰς τὴν κοιτίδα του.

Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ παράβολος αὐτοῦ ἀπελπισία ὑπέθαλπε τὸ θάρρος του. Ἐπίστευσε ὅτι ἐξεβίασε τὸν Ἀντιβασιλέα νὰ καταβῆ εἰς τὴν κονίστραν, καὶ νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτοῦ ξιφῆρας τὸ πεπρωμένον τῆς Βρετανίας. Ἠλπισεν εἰς τὴν ἐτχάτην ὕβριν, φρονῶν ὅτι οἱ ἡγεμόνες, εὐπατρίδαι πρὸ παντὸς ἄλλου, δὲν ἐδύνατο ἄλλως νὰ ἐκδικηθῶσι τὴν ὕβριν εἰμῆ διὰ τῆς δίκης τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ τῶρα ἐννόει τὴν ἀλήθειαν. Ὁ πυρετὸς παρήλθεν, ὡς δὲ συμβαίνει πάντοτε μετὰ τινὰ καταστροφὴν, χίλιοι στοχασμοὶ ἀπαίσιτοι συνεσωρεύοντο εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἠσθάνετο γεννωμένην εἰς τὴν καρδίαν του ἀμφιβολίαν τινὰ κατὰ τῆς τιμότητος τοῦ συγγενοῦς του Ἐρβὲ τοῦ Βωνουά, καὶ ἡ ἀμφιβολία αὕτη μόλις συλληφθεῖσα ἐμεγαλύνετο, καὶ καθίστατο τρομερὰ ὡς βεβαιότης. Ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὴν ἀπειλητικὴν καὶ μεμακρυσμένην φωνὴν τοῦ ταλαιπώρου λευκαίθιοπος, καὶ ἡ φωνὴ αὕτη τῶ ἔλεγε τὴν ἐξάλειψιν τῆς γενεᾶς του.

Ῥίψας δὲ βλέμμα ἀποθαρρύνσεως πρὸς τὸν Ἰούδαν, ἔδειξεν ὅτι μετενόησεν ὅτι τὸν διέταξε νὰ παραδώσῃ τὸ ξίφος του.

— Λάβε ὀπίσω τὴν σπάθη σου, φίλε μου· κατὰβαλε τοὺς ἀνάνδρους αὐτοὺς, καὶ ὑπάγε νὰ φροντίσῃς περὶ τοῦ Γεωργίου.

Ὁ Ἰούδας ὑπήκουσεν ὡς πάντοτε. Καὶ εἰ

ἀγῶνος ἰσχυροῦ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῶν ἐχθρῶν του· ἀλλὰ τὸ πλεθος εἶχεν ἤδη αὐξήσει. Οἱ οἰκέται καὶ ἵπποκόμοι ἠνώθησαν μετὰ τῆς αὐλῆς καὶ ὁ Ἰούδας κατεβλήθη ὑπτιος. Πίπτων δὲ ἔστρεψε πρὸς τὸν κύριόν του τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ πλήρεις λύπης καὶ σεβασμοῦ.

— Δὲν ἠμπόρεσα! ἐψιθύρισεν ὡσεὶ θέλων νὰ δικαιολογήσῃ παρακοὴν τινα.

Ὁ δὲ Νικόλαος Τρέμλ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν.

— Ταλαίπωρε Γεώργιε! εἶπεν ἄς τιμωρήσῃ ἐμὲ ὁ Θεὸς, σὲ ὅμως ἄς εὐσπλαγχνισθῇ.

Ἡ Κ. Καρναβαλὲ κρίνουσα ὅτι ἡ λειποθυμία τῆς παρετάθη ἐφ' ἱκανόν, συνήλθεν εἰς ἑαυτήν. Ὁ δὲ Ἀντιβασιλεὺς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστροφῆς.

Καθ' ὅλην τὴν πορείαν, ἐδείχθη λίαν εὐθυμος. Μόνον δὲ ὅτε ἀνέβαιναν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἱερέως Δυβουά, καὶ ἀπήγγειλε τὸ ὄνομα τῆς Βαστίλλης· καὶ ὁ Δυβουά ἔκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ὑπακοῆς.

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς διέταξε νὰ φυλακίσωσι τὸν Νικόλαον Τρέμλ καὶ τὸν ἀγαθὸν Ἰούδαν τὸν ἵπποκόμον του.

Η'. ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ.

Μετά τινος ὥρας ἀπὸ τῆς παραξένου μάχης ἧς ἐμνήστημεν, ὁ Κ. Δελατρεμλαὶ καὶ ὁ ἵπποκόμος του ἐφυλακίσθησαν εἰς τὴν Βαστίλλην.

Εἶναι συγκεχωρημένον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ γέρον Βρετανὸς ἀνεπόλει σκέψεις ὀλιβερὰς ὅτε ὑπερέβη τὸ κατώφλιον τοῦ ἀπαισίου φρουρίου. Τὸ κατὰ τὸν Ἰούδαν, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι οὐδεμίαν συνέλαβε σκέψιν.

Ὅποια δὲ καὶ ἂν ἦσαν αἰ μυστικαὶ αὐτοῦ ἀγωνίαι, ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἦτο τόσῳ ἀλαζῶν καὶ τόσῳ αὐτεξούσιος, ὥστε οὐδὲ ὅπως ἐφαίνοντο εἰς τὸ πρόσωπόν του· ἀνέβη σιγῶν τὰς μελανὰς βαθμίδας τῆς Βαστίλλης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰρκτὴν ὡς εἰσῆρχετο ἄλλοτε εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ παλατίου του, ὑψῶν τὸ μέτωπον καὶ τὴν ὄψιν ἔχων γαληναιάν.

Ὅτε ὅμως ἔμεινε μόνος, ἔδειξε πόσῳ ἦτο περίλυπος.

Μετενόησεν ὅτι κατέλιπε τὸν Γεώργιον καὶ κατηράσθη σχεδὸν τὸν μάταιον πατριωτισμὸν του. Ἡ δὲ ἐπιχείρησις του τῷ ἐφαίνετο ἤδη ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς σημασίαν. Ἡ θεὰ τῆς αὐλῆς μετήλλαξε τὰς ἰδέας του. Καὶ ἐνόει, ἀλλὰ λίαν παρακαίρως ὅτι ἡ ἀπόπειρά του, ἧτις καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς ἱπποτείας θὰ ἦτο τολμηρὰ, ἐγένετο εἰς τὸν ἸΗ' αἰῶνα, πράξις ἐντελοῦς παραφροσύνης.

— Ἐπραξα ὑπὲρ τῆς Βρετανίας! ἔλεγε συχνάκις διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

Ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος δὲν τὸν παρηγόρει καθόλου· ἀλλ' ὁ πόνος καὶ ἡ μετάνοιά του θὰ ἐγίνοντο ἐτι μᾶλλον πικροὶ ἐὰν ἐδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ τί συνέβαινε εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Δελατρεμλαί. Καὶ τῶντι ὁ Ἐρβὲ Βωνουά δὲν ἄφινε τὰ πράγματα ἡμιτελῆ. Λέξεις τινες ἐκφυγούσαι τοῦ στόματος τοῦ Τρέμλ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν συνομιλίαν παρέσχον λαβὴν συμπεράσματος εἰς τὸν Ἐρβὲ καὶ ἐμάντευε σχεδὸν τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου τοῦ γηραιοῦ συγγενοῦς του.

Ἐπὶ ὀλόκληρον ἐβδομάδα δὲν ἔπραξέ τι, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος αὐτῆς βλέπων ὅτι ἡ ἐπάνοδος τοῦ Νικολάου Τρέμλ καθίστατο τὰ μάλιστα προβληματικὴ, ἐνήργησεν ὅπως ἐνόμιζε δι' ἑαυτὸν συμφερότερον. Καὶ πρῶτον μὲν ἀπέλυσε τὸ πλεῖστον τῶν γηραιῶν ὑπηρετῶν τῆς ἐπαύλειος, διατηρήσας μόνον ἐκείνους μεθ' ὧν ἐδυνήθη νὰ φιλιωθῇ πρὸ πολλοῦ, καὶ Ἀλαῖν τὸν ἐπιστάτην ὅστις ἦτον ὁ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοῦ.

Μετήλλαξε δὲ ἐξ ὀλοκλήρου καὶ τὸν χαρακτῆρα του. Ἀπὸ διετίας ὠνειρεύετο νυχθημερὸν τὴν κυριότητα τῶν πλουσιῶν κτημάτων τοῦ Τρέμλ, καὶ ἰδοὺ σήμερον τὸ ὄνειρον τοῦτο ἀπροσδοκῆτως πραγματοποιούμενον. Πτωχὸς γθὲς καὶ κύριος μόνον τοῦ τετρμμένου αὐτοῦ μανδύου, ἐξεγείρετο σήμερον ὀλιβιώτερος παντὸς ἄλλου. Εὖρε πλοῦτον οὐτινος ἡ θεὰ συνετάρασε πᾶσαν οἰλόδοξον κεφαλὴν· ὅθεν καὶ ὁ Βωνουά ἐπαθέ τι χειρότερον.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι κατ' οὐσίαν ἡ ὀλιβιότης ἐκείνη οὐδεμίαν εἶχε τὴν πραγματικότητα. Μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐρβὲ, ἡ ἔπαυλις μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῆς ἦτον ἀπλῆ παρακαταθήκη, καὶ ἡ ἐνέργειά του περιωριζέτο εἰς τὴν τοῦ κηδεμόνος. Ἀλλ' ἡ ἐνέργεια αὕτη δύναται νὰ ἐπεκταθῇ· πᾶς ἄνθρωπος εἶναι θνητός. Ὁ δὲ ἐπιτροπευόμενος ὑπόκειται εἰς τὴν πληθὺν ἐκείνην τῶν τυχαίων δυστυχημάτων ὅσα ἐπαπειλοῦσι τὴν ἀθλίαν ἡμῶν ἀνθρωπότητα. Ἀποθνήσκει τις ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ἐκ τῆς συνάγχης, ἀποθνήσκει μὴ τρώγων ἱκανὰ ἢ τρώγων ὑπὲρ τὸ μέτρον, τραγανίζεται ὑπὸ τοῦ λύκου, ἀλλαχοῦ μάλιστα ἢ ἐν τοῖς διηγήμασι τοῦ Μερβῶλτου πνίγεται, τίς οἶδε; Μετὰ ταῦτα ἐπέρχονται μονομαχίαι, καταπτώσεις ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ ἔρωσ ὅστις ἐξηφάνισε τὴν Τροίαν. Ἐνεκα δὲ τούτων ὄλων ὁ ἐπιτροπευόμενος τοῦ ἐμπειροῦ κηδεμόνος γίνεται σπανίως ἐνήλιξ ὅτε ἡ κληρονομία μεταβαίνει εἰς χεῖράς του.

Πλὴν τούτου ὁ Κ. Βωνουά ἦτον ἄνθρωπος

ἀξιότατος. Καί ἐπειδὴ ἠσθάνετο ὑπέρμετρον ἀνυπομονησίαν εἰς τὸ ν' ἀπολαύση ἀνεξελέγκτως τὴν παρουσίαν τοῦ ἐξαδέλφου του, δὲν ἀνέθεσε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὰς τυχαίας ἐκείνας περιστάσεις. Ὁ μικρὸς Γεώργιος, αὐστηρῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος, ἐδύνατο νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς ἀφ' ὅλων τούτων τῶν δοκιμασιῶν, καὶ ὁ Κ. Βωνουὰ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ μὴ διατρέξῃ τσαούτας ἐπικινδύνους περιπετείας. Ὁ Βρετανὸς εἶναι συνήθως ἀγαθὸς καὶ γενναιόφρων, ἀλλ' ὅταν ἀρχίξῃ νὰ ἐξαχρειοῦται, καὶ αὐτοὶ οἱ προδόται εἶναι ἄγγελοι συγκρινόμενοι πρὸς αὐτόν. Οὐδὲν ἔχει ἱερόν, καὶ τὰ μέσα του εἶναι σατανικά. Ὁ ἀναγνώστης θὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὀλίγων τὰ ὁποῖα θὰ εἴπωμεν.

Ὁ Βωνουὰ ἐξηκολούθησε νὰ μεταχειρίζηται τὸν Γεώργιον ὡς τὸ ἀγαπητόν καὶ σεβαστόν τέκνον τοῦ ἀρχοντός του. Ἦθελε νὰ περιποιήτῃ ἑαυτῷ τὴν ἀγάπην τοῦ παιδίου ὡς ὑποστήριγμα κατὰ τὴν ἐπιφοβὸν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Δελατρεμλαὶ ἐδύνατο ἀπροσδοκῆτως νὰ ἐπανεέλθῃ. Εἰς μὴν, δύο μῆνες παρήλθον. Ὁ δὲ Ἐρβὲ ἐξεκαθάρισε τὴν ἐπαυλιν ἀπὸ παντός, ὅ,τι ἔτρεφεν ἀγάπην πρὸς τὸ ἀρχαῖον αἷμα τοῦ Τρέμλ. Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἀφωσιωμένος τις ὑπηρέτης τὸν ὁποῖον δὲν ἀπεδίωξεν, ὁ Πιστὸς, ὁ εὐνοούμενος κύων τοῦ Νικολάου Τρέμλ.

Μάτην οἱ οἰκέται, ὠπλισμένοι διὰ μαστίγων, ἀπεδίωξαν τὸν Πιστὸν μέχρι μεγάλης ἀποστάσεως εἰς τὸ δάσος· αὐτὸς ἐπανεστρεφε πάντοτε. Καὶ ἐνῶ ὁ Ἐρβὲ τὸν ἐνόμιζε πολὺ μακρὰν, τὸν ἀνεύρισκε τὸ ἐσπέρας καθήμενον παρὰ τὴν κοίτην τοῦ κοιμωμένου Γεωργίου. Ὁ σκύλος ἐγρηγόρει, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν, ἐάν, χωρὶς τῆς παρουσίας τοῦ ἀνδρείου ἐκείνου φύλακος, ὁ κληρονόμος τοῦ Τρέμλ θὰ διήρχετο ἀκινδύνως τὰς νύκτας αὐτοῦ, διότι ὁ Κ. Βωνουὰ ἔρριπτε συχνάκις ἀλλόκοτα βλέμματα ἐπὶ τὴν κοιτίδα τοῦ νέου ἀνεψιοῦ του.

Καὶ δὲν ἦτο μόνος ὁ Πιστὸς ὅστις ἠγρύπνει ἐπὶ τοῦ μικροῦ Γεωργίου· ἄλλος προστάτης περιέβαλλε τὸ παιδίον διὰ τῆς μυστηριώδους αὐτοῦ φροντίδος. Χάρις εἰς τὸ χρυσίον τοῦ Νικολάου Τρέμλ, Ἰωάννης ὁ Λευκὸς ἀνακουρίσας τὰς δόξνας τοῦ πατρός του, δὲν εἰργάζετο πλέον, ἀλλὰ τὴν μὲν ἡμέραν ἐκοιμάτο ἢ περιεφέρετο περὶ τὴν ἐπκυλιν, τὴν δὲ νύκτα ἀνέβαινεν εἰς ἓν τῶν δένδρων τοῦ κήπου, οὗ τινος οἱ μακροὶ κλώνες ἐθιγον τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνος τοῦ Γεωργίου, καὶ ἐκεῖ ἐφρούρει μέχρι τῆς πρωίας. Ὁ Ἐρβὲ τὸν ἠπειλήσε πολλάκις διὰ πυροβόλου, ἀλλ' ὁ Λευκὸς ἔτρεχεν ἐπὶ πᾶν πρασίγων κορυφῶν τῶν δένδρων ὡς ὁ

ναύτης εἰς τὰ ἐξάρτια. Δὲν ἐφοβεῖτο τὰς σφαίρας, ἀφοῦ μάλιστα εἶχεν εἰπεῖ· Θὰ προσπαθήσω!

Θ'. Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΤΡΕΜΛΑΙ.

Παρήλθον ἕξ μῆνες ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ γέροντος Τρέμλ, καὶ οὐδεὶς ἐγένωσκεν ἐν Βρετανίᾳ τί ἀπέγεινεν· οἱ δὲ τοῦ δάσους ἰθαγενεῖς τὸν ἐπόθουν, διότι ἦτον ἀγαθὸς κύριος, καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Ἐσπέραν τινὰ φθινοπωρινὴν ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ, βαλὼν τὸ πυροβόλον του ἐπὶ τοῦ ὤμου, καὶ κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν μικρὸν Γεώργιον, διευθύνθη πρὸς τὴν λίμνην τοῦ Δελατρεμλαί. Ὁ δὲ Πιστὸς παρηκολούθει αὐτούς. Ἐκ διαλειμάτων ὁ Βωνουὰ, ἔρριπτε βλέμμα λαθραῖον πρὸς τὸ πιστὸν ζῶον, καὶ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἀνῆγγελλε σκοποῦς, οἵτινες βεβαίως δὲν ἦσαν ἀγαθοί.

Ὁ δὲ Γεώργιος ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς χλόης δρέπων τὰ χρυσὰ ἄνθη τῶν σπάρτων. Τὴν ξανθὴν του κομὴν ἐκυμάτιζεν ἡ ἐσπερινὴ αὔρα, καὶ αὐτὸς ἦτο φαῖδρος καὶ ἐράσμιος ὡς ἔρως.

Ἡ λίμνη τοῦ Τρέμλαί κεῖται πρὸς ἀνατολὰς ἐν τεταρτῶν τῆς ὥρας μακρὰν τῆς ἐπαύλεως, σχῆμα ἔχουσα τραπεζίου, οὗ τινος αἱ μὲν τρεῖς πλευραὶ στέφονται διὰ κληθρῶν πυκνῶν καὶ μεγαλοσώμων, ἡ δὲ τετάρτη κοπτομένη ἀποτόμως, ἔχει τὴν κορυφὴν κατάφυτον. Ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ σημείου τοῦ κατωφεροῦς τούτου, ἐξέχοντος τῆς λοιπῆς ἐπιφανείας καθόσον ἀρχαιοθεν συνέβησαν περὶ αὐτὸ καταβυθίσεις τῆς γῆς ἀνεγείρεται σχεδὸν ὀριζοντεῖως, τὸ ὀγκῶδες καὶ ἀπεξηραμένον στέλεχος ὄρουδς μαύρης ἧς οἱ μακροὶ κλώνες κρεμῶνται ἐπὶ τῆς λίμνης, καὶ καλύπτουσι τὸ τεταρτὸν μέρος αὐτῆς.

Ἀντικρὺ δὲ τῆς ὄρουδς, ὀλίγον μακρὰν τῶν τελευταίων τῆς κλώνων, ὁ πυθμὴν τῆς λίμνης εἶναι βαθύτερος. Εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τὸ ὕδωρ καλύπτει ἰλὸν ἐφ' ἧς φύονται φύκη καὶ κάλαμοι, ὅπου συναγελάζονται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος μυριάδες ὑδροβίων πτηνῶν.

Ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθῆς τῆς λίμνης τοῦ Δελατρεμλαί κεῖται σήμερον μικρὰ κώμη ἔχουσα παρεκκλήσιον καὶ μύλον· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παρουσίας ἱστορίας, ὁ τόπος οὗτος ἦτο ἐντελῶς ἔρημος, καὶ πολὺ σπανίως ἤρχετο διαβάτης νὰ ταραξῇ τὰς ἡσυχούς τέρψεις τῶν κερκυθ ἀλλίδων ἢ τῶν τιλλῶνων.

Ὁ Κ. Βωνουὰ ἔλυσε μικρὰν λέμβον, ἐκάθισε τὸν Γεώργιον ἐφ' ἑνὸς τῶν θρανίων καὶ ἀπεμακρύνθη τῆς ὀχθῆς. Ὁ δὲ Πιστὸς καὶ τοὶ μὴ

αληθείς ἐπήδησε δι' ἐνὸς ἄλματος εἰς τὴν λέμβον, καὶ ἐξηπλώθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ παιδίου.

Μετὰ βραχεῖν δὲ κωπηλασίαν φθὰς εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης ὁ Βωνουά, ἐγέμισε τὸ πυροβόλον του, καὶ περιέφερε βλέμμα κυνηγοῦ πρωτοπείρου· αἰθυιά τις ἐδείξε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν καλάμων καὶ ὁ Ἑρβὲ ἐπυροβόλησεν.

Ὁ Πιστὸς ἀκούσας τὸν κρότον ἀνεσκίρτησεν ἢ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος διέστειλε τοὺς μυκτῆρας του, καὶ ἀνορθωθείς ἐτόξευσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν γραμμὴν τοῦ καλάμωνος.

— Ἐκεῖ... ἐκεῖ! εἶπεν ἡρέμα ὁ Βωνουά.

Ὁ δὲ Πιστὸς ἐνδίδων εἰς τὴν ἔμφυτον αὐτοῦ ῥοπήν, ἐπήδησεν ἐκτὸς τῆς λέμβου καὶ ἀφῆκε τὸν Γεώργιον ἐντρομον.

— Ἐκεῖ... ἐκεῖ! εἶπε καὶ πάλιν ὁ Βωνουά, ὅστις ἐγέμιζεν ἐκ νέου μετὰ σπουδῆς τὸ πυροβόλον του.

Καὶ ἡρέυνα μὲν ὁ κύων, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ εὔρη τὴν αἰθυϊαν ἣτις ἔχαιρεν ἄκραν υγείαν.

Ὁ δὲ Βωνουά ἐσκόπευσε καὶ πάλιν διὰ τοῦ πυροβόλου.

— Ἴδὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν δρῦν, Γεώργιε, εἶπεν. Ἐνῶ δὲ τὸ παιδίον ἦτο ἐστραμμένον, ἐκεῖνος ἐπυροβόλησε, καὶ ὁ Πιστὸς ἐκβαλὼν θρηνώδη κραυγὴν, κατεκλίθη νεκρὸς μεταξὺ τῶν καλάμων.

— Εἶδα ὀπίσω ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς δρυὸς, εἶπε τὸ παιδίον, ἕνα μέγαν λευκὸν πρόσωπον τὸ ὁποῖον μᾶς ἐβλεπε.

Καὶ ὁ Βωνουά ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὸ δένδρον, ἀλλ' οὐδὲν εἶδεν.

— Ἴδὲ πάλιν, εἶπε διὰ φωνῆς θωπευτικῆς. Καὶ ἔπειτα ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτόν·

— Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ κατηραμένος σκύλος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον.

— Ἴδέτε! ἀνεκραξεν ὁ Γεώργιος, ἰδοὺ πάλιν ἡ λευκὴ μορφή.

Ὁ Βωνουά εὐρίσκετο τότε εἰς μίαν τῶν ὥρῶν ἐκείνων καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος φοβεῖται καὶ τὴν σκιάν του. Ἡ νύξ ἐπήρχετο ταχεῖα· περιειργάσθη μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα τῆς μαύρης δρυὸς, καὶ πάλιν οὐδὲν εἶδε. Βεβαίως δὲ κατ' αὐτὸν τὸ παιδίον θὰ ἠπατήθη.

Ἄλλὰ καὶ ἡ χεὶρ τοῦ Βωνουά ἔτρεμε καταθέτουσα τὸ πυροβόλον εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοιαρίου καὶ ἀναλαμβάνουσα τὰς κώπας. Διευθύνθη δὲ βραδέως πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης τὸ ἀντικρῦζον τὴν μεγάλην δρῦν, ὅπου τὸ ὕδωρ καθόλου λεῖον καὶ σκοτεινόν, ἐδείκνυε βαθὺν τὸν πυθμένα. Ἐκεῖ ὁ Βωνουά ἔπαυσε κωπηλατῶν, καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ ἀναπνοῆς του ἦτο

δύσκολος καὶ σταγόνες ἰδρώτος ἐκυλίοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ὅτε δὲ ἀνωρθώθη ἦτο ἡδὴ νύξ. Εἰς μάτην δις καὶ τρίς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γεώργιον, ἀλλὰ τέλος, καταστείλας μέγαν ἀγῶνα,

— Ἐ! Γεώργιε, εἶπε διὰ φωνῆς βραγχῶδους, δὲν βλέπεις πλέον τὴν λευκὴν μορφήν;

Τὸ δὲ παιδίον σραφέν,

— Μάλιστα, εἶπεν ἐκεῖ!

Καὶ ὁμιλοῦντα εἰσέτι ὁ Βωνουά τὸ ἤρπασεν ὀπισθεν καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν λίμνην.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν μορφή μακρὰ καὶ λευκὴ ἐφάνη τῶντι εἰς τὸ φύλλωμα τῆς δρυὸς, ἀλλ' ὁ Βωνουά δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν ἤδη κωπηλατῶν καὶ σπεύδων νὰ φύγῃ.

Ἡ δὲ ἐπιτέλλουσα σελήγη, ῥίπτουσα τὰς πρῶτας αὐτῆς ἀκτῖνας ὑπὲρ τὸ δάσος, ἐφώτισε τὸ ὠχρὸν πρόσωπον Ἰωάννου τοῦ Λευκοῦ.

Ὅτε ὁ Βωνουά ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην, ὁ λευκαίθιοψ, καθήμενος ἐπὶ κλαδίου δρυὸς τὸ ἐλύγισε πρὸς τὰ ἄκρα διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του, ὥστε κατεκλίθη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης. Ἐπειτα, διὰ τῶν ποδῶν ταλαντευθείς ἰσχυρῶς καὶ τείνας τὰς χεῖρας, κατέπεσεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ Γεώργιος ἐδυσθίθη.

Ὁ Βωνουά ἤκουσε μὲν βεβαίως τὸν πάταγον, ἀλλὰ προκατελημμένος ἐκ δεισδιαιμονίας, καὶ φρίττων διὰ τὸ ἔγκλημα, ἔφραξε τὴν ἀκοήν του, καὶ ἐφυγεν ἔξω φρενῶν.

Μετὰ μικρὸν ὁ Λευκὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν φέρων τὸ παιδίον λειποθυμημένον.

Ἡ δὲ πελιδνὴ ὄψις τοῦ λευκαίθιοπος ἐξέφρασε φαιδρότητα παραφροσύνης ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην· ἐκείθεν, τρέχων καὶ θλίβων σπασμῶδως εἰς τοὺς βραχίονάς του τὸν Γεώργιον, ἀνεχαιτίσθη ἐν ἀποστάσει μακρᾷ ἀπὸ τῆς ἐπαύλευς τοῦ Τρεμελαί.

— Ἡμῖν ἐκεῖ παρῶν... ἔλεγε γελῶν εἴξευρα ὅτι ἤθελαν νὰ κακοποιήσουν τὸν μικρὸν κύριον... Τώρα, εἶναι ἐδικός μου, τὸν ἐκέρδησα... Παρεμόνευα ἐκεῖ ἔτοιμος νὰ βοηθήσω τὸν ἀσθενῆ τὸν ὁποῖον ὁ ἰσχυρὸς ἤθελε νὰ βλάψῃ, καθὼς εἰς τὸ ἄσμα τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας.

Ἄλλ' οἱ γνωρίζοντες τὸν δυσυχῆ Ἰωάννην θὰ ἐμάντευον ἀπὸ τὰς διακεκομμένας αὐτοῦ λέξεις σύμπτωμα τι, πρόδρομον τοῦ παροξυσμοῦ. Καὶ αὐτὸς οὗτος ἠσθάνετο ἀορίστως τὴν προσέγγισιν καταιγίδος διανοητικῆς, διότι αἴφνης ἔπαυσε ἡ χαρὰ του. Ἐστάθη δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λεωφόρων τοῦ δάσους, καὶ ἀπέθηκε τὸν Γεώργιον ἐπὶ κατωφεροῦς πρασιᾶς.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ψυχρὰ, καὶ δρόσος ἄ-
φυ.11. 107.

φθονος ἐχέετο ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν φυλλορρό-
ούντων δένδρων. Ὁ Γεώργιος ἔμενεν ἀκίνητος,
τὰ μέλη του ἦσαν σκληρὰ καὶ κατάψυχρα, καὶ
τὸ εὐμορφον πρόσωπόν του ἐσκέπαζε τοῦ θα-
νάτου τὸ χρῶμα.

— Πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃ! ἐπιθύριζε δυσχε-
ραίων ὁ Ἰωάννης καὶ προσπαθῶν νὰ τὸν θερ-
μάνῃ θλίβων αὐτὸν εἰς τὸ στήθος του, πρέπει...
πρέπει. Παναγία Παρθένος! ἐξύπνισέ τον!

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξεδύθη τὸ δερμάτινον ἔν-
δυμά του δι' οὗ ἐτύλιξε τὸ παγωμένον σῶμα
τοῦ παιδίου. Τὸ στήθός του ἐπνευσία, οἱ ὀφθαλ-
μοὶ του ἐγένοντο βλοσυροὶ, καὶ ἐπάλαιε πρὸς
τὸν παροξυσμὸν τῆς παραφροσύνης, ἧτις κατέ-
βαλλεν ἤδη τὸ ἀσθενές λογικόν του.

— Παναγία Παρθένος! ἀνέκραξεν ἐπὶ τέ-
λους ἐν ἀπελπισίᾳ, δός μοι τὸν καιρὸν νὰ τὸν
ἐξυπνίσω. Τάζω...

Ἄλλὰ γέλωσ βίαιος καὶ ἀκάθεκτος διέκοψε
τὴν θερμὴν του ἐπίκλησιν. Καὶ τότε, ἐκ τελευ-
ταίας τινος λάμψεως τῆς διανοίας φερόμενος, ἀ-
φῆρσεν ἀπὸ τοῦ στήθους του νομισματόσημον
χαλκοῦν φέρον τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας,
καὶ τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ἀκίνη-
τοῦντος παιδίου. Ἀμέσως δὲ μετὰ ταῦτα, πα-
ρασυρόμενος ἐκ τοῦ πυρετοῦ τῆς κεφαλῆς του,
ἐρρίφθη ὡς βέλος ἀναπηδῶν, γελῶν καὶ ἄδων
εἰς τὴν πυκνοτέραν συστάδα τοῦ δάσους.

Τὸ δὲ λειποθυμημένον παιδίον ἔμεινεν ὑπὸ
τὴν φύλαξιν τῆς Παναγίας.

Ὁ παροξυσμὸς τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ διήρκε-
σεν ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ συγκίνησις ἢ προκαλέσασα
αὐτὸν ἦτο ἰσχυρά· καὶ πλέον ἢ ἐπὶ μίαν ὥραν
διέτρεχε τὸ δάσος ἐπαναλαμβάνων τὴν ἀλλό-
κοτον αὐτοῦ ἐπωδῆν.

— Εἶμαι τὸ ἄσπρο κουνέλι... τὸ κουνέλι!

Μετὰ ταῦτα ὁ πυρετὸς ἐκόπασε καὶ ὁ λευκαί-
θισθ' ἠσθάνθη ἐπανερχομένης τὰς ἰδέας του, ἢ
δὲ ἀνάμνησις τοῦ Γεωργίου κατετάραξεν ἀπροσ-
δοκῆτως τὴν καρδίαν του.

Ἐπήδῃσε τότε ἀνατρέπων πᾶν τὸ ἐμποδῶν,
καὶ ἀνευρίσκων τὴν ὁδὸν ἐξ ἐμφύτου μαντείας
ἔφθασε μετὰ μικρὸν εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν· ἢ
δὲ καρδία του ἐσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς διότι ἀκτίς
τῆς σελήνης περῶσα τοὺς κλάδους ἐφώτισέ τι
λευκὸν ἐπὶ τῆς κατωφερείας.

— Γεώργιε! ἀνέκραξεν.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς διὰ δύο ἀλμάτων φθᾶς
εἰς τὴν κατωφέρειαν ἔπεσε γονυκλινῆς.

— Γεώργιε! εἶπε καὶ αὖθις.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ λευκὸν πρᾶγμα ἔμεγεν ἀκί-

νητον ὁ Ἰωάννης τὸ ἤγγισε, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο
τὸ ἐκ δερμάτων φόρεμά του.

Τὸ παιδίον ἀνελήφθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.

Γ'. Η ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

Εἴκοσιν ἔτη προστιθέμενα εἶναι μέγα βάρος
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ, διὰ τὸ
σύνολον τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ, μὴ θε-
ωρουμένου τοῦ ἀνθρώπου καθ' ἑαυτὸν, τουτέστι
διὰ τὸ μέγιστον μέρος τῆς φύσεως τὸ μάλιστα
διαρκές, τὸ μάλιστα ζωντανόν, εἴκοσιν ἔτη δι-
έρχονται ὡς πνοή αὐρας ἧτις θίγει καὶ οὐδὲν
ἀποφέρει.

Μετὰ εἴκοσιν ἔτη τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας
ὑμῶν κατέστησαν δυσδιάγνωστα, διότι τὸ παι-
δίον ἠδύρυνθη, ὁ ἀνὴρ ἐγήρασεν, ὁ γέρον ἐ-
παυσε τοῦ ζῆν.

Ἡ καλλιπρεπὴς ἔπαυλις τοῦ Τρεμλαὶ ὑψοῦ-
ται ἀείποτε εὐθεῖα καὶ εὐπαγῆς εἰς τὴν ἄκραν
τῶν ἐκ μεγάλων δρυῶν στοίχων τῆς. Καὶ ἂν
δένδρα τινὰ ἐν τῷ δάσει παρήκμασαν, ἀλλὰ ὁ-
μως ἀναβλαστάνουσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀ-
νορθοῦνται μεστὰ χυμοῦ πρὸς τὸν ὠραῖον ἥλιον
τὸν θερμαίνοντα τὸν θόλον τοῦ φυλλώματος. Ὁ
λάκκος τῶν Λύκιων τηρεῖ εἰσέτι τὰς ζοφώδεις
αὐτοῦ σκιάς, καὶ τὸ στέλεχος τῆς δρυὸς ὑπο-
βαστάζει στιβαρῶς τὸ βάρος τῶν κολοσιαίων
αὐτοῦ κλώνων. Οἱ δύο μύλοι εἰσὶν ἐτοιμόρροποι
ὡς καὶ πρότερον, μόλις δὲ διακρίνονται τὰ λεί-
ψανα τῆς ἐδαρισθείσης πενιχρᾶς καλύβης τοῦ
Μαθίου Λευκοῦ.

Ἡ δὲ λίμνη τοῦ Τρεμλαὶ ἔχει πάντοτε τὰ
αὐτὰ νεκρὰ ὕδατα, καὶ τὴν αὐτὴν συστάδα τῶν
καλαμῶν ὑφ' ἧς κείνται λευκάζοντα τὰ ὀστᾶ τοῦ
Πιστοῦ, τοῦ φίλου τῶν Τρέμλ.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ 1740,
ἔτους, καὶ παννυχίς γίνεται ἐν τοῖς μαγειρείοις
τοῦ Ἑρβῆ Βωνοῦ Δελατρεμλαὶ ἄρχοντος τοῦ
Βουεξὶ Ἀμφορέ.

Τὸ μαγειρεῖον εἶναι μέγα δωμάτιον τετρά-
γωνον φωτιζόμενον διὰ τεσσάρων ὑψηλῶν πα-
ραθύρων· εὐρεῖα δὲ θύρα δρύϊνος σιδηροσκεπῆς
ἔχει ἀνοικτὰ τὰ δύο τῆς φύλλα ἀντικρῶ τῆς με-
γάλης πυρεστίας, ἧς τὸ ἐπικάλυμμα ὡσεὶ στέ-
γη ἐδύνατο νὰ σκεπάσῃ ὀμίγηurin οὐχὶ εὐάρι-
θμον. Πέντε ἕξ κορμοὶ δένδρων καίονται ἐπὶ
τοῦ δαπέδου τῆς, καὶ ἀναμιγνύουσι τὸ ἐρυθρόν

αὐτῶν πῦρ μετὰ τῆς σκοτεινῆς λάμπews τῆς ῥητίνης. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄωματιοῦ τραπέζης σειρά σταμνίων μεθοδικῶς τεταγμένων διασκορπίζει γλυκεῖαν ὀσμὴν μηλίτου ἀφρώδους. Γεώμηλα ἐφῆγονται ὑπὸ τὴν στάκτην καὶ τεμάχια χοιρομηρίου περιστρεφόμενα εἰς τὴν ἀνθρακίαν ἐπιδεικνύουσιν ἐκατέρωθεν τὸ διὰ πάχους κεκαλυμμένον δέρμα. Παραλείπομεν δὲ τὰ πύραυλα, τοὺς λέβητας καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εἴκοσιν ἄνθρωποι κάθηται ὑπὸ τὸ στέγασμα τῆς ἐστίας, ἐξ ὧν οἱ πλείστοι εἶναι θεράποντες ἢ θεράπαινοι τοῦ Βωνοῦ, καὶ δύο τρεῖς ξενιζόμενοι.

Διὰ νὰ μὴ φανῶμεν δὲ ἄμοιροι ἀβρότητος θὰ ὀμιλήσωμεν πρῶτον περὶ τῶν γυναικῶν. Ἐπὶ τὸ τρίπον τοῦτο θρανίον τὸ τοσοῦτον κείμενον ἐγγὺς τῆς πυρᾶς, ὡς ἡ ἄκρα τῶν ἐρεισμάτων του περικαίεται, κάθηται ἡ κυρὰ Παρασκευὴ ἐπιστάτις τοῦ οἴκου Τρεμλαί. Ἡ κυρὰ αὕτη, ἐὰν πιστεύσωμεν τὰ χρονικὰ τοῦ δάσους, διήγνησεν ἐν εὐθυμίᾳ καὶ χαρᾷ τὴν νεότητά της· ἀλλ' ἡ ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε παρέλθει πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, καὶ σήμερον ἐκμυζᾷ βραχείαν καπνοσύριγγα, μεμαυρισμένην ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως, ἐν ὄλῃ τῇ σοβαρότητι ἧτις ἐμπρέπει εἰς ἐπιστάτιδα σημαντικὴν ὡς ἡ κυρὰ Παρασκευή.

Παρ' αὐτῇ καὶ βαθμηδὸν μεμακρυσμένα τῆς ἐστίας κάθηται αἱ θεράπαινοι τῆς ἐπαύλεως, ἡ ὀρνιθοτρόφος, ἡ περιστεροτρόφος, ἡ γαλακτοκόμος, καὶ πρὸς ταύταις ἡ τῆς κυρίας Ἀλεξίας Βωνοῦ θαλαμηπόλος ἧτις βεβαίως ταπεινοῦται μετὰ τοιαύτης ὀμηγύρεως· ἀλλ' ὅπως ἂν ἔχη, πρέπει νὰ διασκεδάσῃ τὴν ὥραν καὶ Ὑβῶν ὁ κυνοτρόφος ὅστις, μετὰ ὄλων, καλεῖται ὠραῖος ἀνὴρ.

Ἐτέρωθεν τῆς ἐστίας παρατάσσονται οἱ ὑπηρέται· πρῶτον μὲν ὁ Ἀνδρέας ὁ δασοφύλαξ, δεύτερος ὁ Σίμος ὁ ἐπιστάτης τοῦ λινοῦ, τρίτον ὁ Κορεντῖνος ὁ ἄμαξηλάτης, καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοὺς ὁποίους μακρὸν εἶναι νὰ ἀπαριθμήσωμεν.

Ἐπὶ τὸ στέγασμα τῆς ἐστίας, καὶ καταντικρὺ τῆς κυρᾶς Παρασκευῆς κάθηται ἄνθρωπός τις τοῦ δάσους ξενιζόμενος ἐν Τρεμλαί ἐπὶ τινος ὠρας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἰδιαιτέρας περιγραφῆς ἄξιος.

Καὶ κατὰ μὲν τὸ ἐξωτερικὸν του εἶναι ἀνθρακεῦς· μαύρη κόνις πυκνὴ σκεπάζει τὸ πρόσωπόν του οὕτινος τὸ φυσικὸν χρῶμα φαίνεται ὀλίγον μόνον πρὸς τὰς ἐξεχούσας γωνίας, ὡς γίνεται εἰς τὰ χάλκινα προσωπεῖα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, σπινθηροβολοῦντες, φαίνονται ὅτι φεβδῶνται τὴν ζωηρὰν τῆς ἐστίας λάμψιν, καὶ

προφυλάσσονται ὑπὸ τὴν πλατεῖαν μεμαυρισμένην παλάμην του. Εἶναι δὲ ἐνδεδυμένος ὡς οἱ λοιποὶ τοῦ δάσους ἰθαγενεῖς· φέρει δηλαδὴ βαμβακομάλλινον πιλίον, κολόβιον μακρὸν εἰς σχῆμα ἐπενδύτου, περισκελίδας βραχείας, περικνημίδας κυανᾶς καὶ ἐμβάδας μὲ πόρπας σιδηρᾶς.

Τὸ ἀνάστημά του εἶναι προβληματῶδες, διότι καθήμενος μὲν φαίνεται μικρὸς, ὀρθούμενος δὲ διὰ νὰ λάβῃ σταμνίον καὶ νὰ πῖῃ, οἱ ὑψηλοὶ του πόδες τὸν ἀναδεικνύουσιν ὑψηλότατον. Συνήθως τὸ σῶμά του εἶναι μᾶλλον εὐλύγιστον ἢ ἰσχυρόν. Τὴν ἡλικίαν του δὲ οὐδεὶς γνωρίζει, διότι πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ὁ ἀνθρακεὺς Πέλο Ρουὰν τρέχει εἰς τὸ δάσος, καὶ ὁποῖος ἐφάνη τὴν πρώτην φοράν, τοιοῦτος φαίνεται καὶ σήμερον.

Ἄς ἀκούσωμεν ἤδη καὶ τὴν συνομιλίαν τῶν προσώπων τῆς ἱστορίας μας, διότι ἐπανερχόμενοι μετὰ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τρεμλαί μόλις θὰ γνωρίζωμεν αὐτήν.

Ῥενὲ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀλεξίας Βωνοῦ ὀμιλεῖ χαμηλῇ τῇ φωνῇ μετὰ τοῦ ὠραίου Ὑβωνος, ὅστις ἐπιδιορθοῖ τὴν μάστιγά του καὶ πλέκει κλωσσὸν εἰς τὴν ἄκραν αὐτῆς τὸν ὁποῖον ὁ Κέρβερος, ὁ Ἄργος, ὁ Κεραυνὸς θὰ αἰσθανθῶσι πολλάκις ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν πλευρῶν των. Ἀνδρέας δὲ ὁ δασοφύλαξ τρίβει δι' ἐλαίου τὸ ἐλατήριον τοῦ πυροβόλου του, καὶ ὁ Κορεντῖνος ἰσάζει φιλοφρόνως ῥάβδον διὰ τὴν Ἄνναν τὴν ἐπιμελήτριαν τῶν δαμάλεων. Ἡ συνομιλία δὲν εἶναι εἰσέτι γενική.

Ἐσήμνησεν ἤδη ἐξ ὥρας ὁ ῥαγισμένος κώδων τοῦ παρεκκλησίου· ὁ γέρων Σίμος, ἐπιστάτης τοῦ ληνοῦ ἐτραύλισεν εὐλαβῶς τὸ Ἄγγελος Πρωτοστάτης, καὶ σιγῇ ἐπεκράτησε καθ' ἣν οἱ μὲν προσηυχῆθησαν, οἱ δὲ ἐπροσποιήθησαν ὅτι προσηύχοντο.

Ἀφοῦ δὲ διήρκεσεν ἡ σιγὴ αὕτη ὅσον ἐπεθύμει ἡ κυρὰ Παρασκευή, ἐσφραγίσθη ἡ κυρὰ αὕτη καὶ διὰ τελευταίου σημείου τοῦ σταυροῦ, καὶ τεινάξασα τὴν στάκτην τῆς σύριγγός της μὲ προσοχήν.

— Αἱ ἡμέραι, εἶπε, περνοῦν!

Καὶ πάντες ἀνεξαιρέτως ἀνεγνώρισαν τὴν αἰωνίαν ἀλήθειαν τῆς παρατηρήσεως ταύτης.

— Εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα, θὰ ἔχωμεν τὴν ῥητίνην ἀναμμένην καὶ θὰ λέγωμεν τὸ ἔσπερινόν Ἄγγελος Πρωτοστάτης.

— Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια, εἶπεν ἐμφαντικῶς ὁ Κύρ Σίμος.

Ὅλοι δὲ οἱ περίεστώτες ἐπανελάβον ἐν πεποιθήσει,

— Αἱ ἡμέραι περνοῦν, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια!

Ἡ δὲ κυρὰ Παρασκευὴ ἐμεγαλύνθη διὰ τὴν γενικὴν ἐκείνην ἐπιδοκιμασίαν.

— Κύρ Σίμο, ἐπανελάβεν εἰπούσα, ἂν ἦναι μὲ εὐχαρίστησίν σου, δός με τὸ σταμνίον. Ἡ γλῶσσά μου καίεται.

Ἄντι δὲ ἐνός ἐδόθησαν δέκα σταμνία καὶ ἅπαντες ἐδροσίσθησαν ἀφθόνως.

— Περιφημον καὶ νοστιμότατον! ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα λείχουσα ἡδυπαθῶς τὰ χεῖλη της μετὰ τὴν πόσιν· ὅ,τι εἰμπορῶ νὰ εὐχηθῶ εἶναι νὰ ὁμοιάσῃ τὸ ἐφετεινόν κρασίον μὲ τὸ περισυνόν . . . ἀλήθεια;

Καὶ πάλιν ἡ πρότασίς της ἔτυχεν ἐπιδοκιμασίας ἀναμφιβόλου, διότι ἅπαντες συνεψήφισαν, καὶ ὁ κύρ Σίμος ἔπικε καὶ δεύτερον ἀποδείξας οὕτω τὴν εἰλικρίνειαν τῆς γνώμης του.

— Ὅσω διὰ τὸ τοῦ ἐρχομένου χρόνου, εἶπε, τίς γνωρίζει τὰ μέλλοντα; Θὰ ξηρανθοῦν πολλὰ δένδρα τὸ φθινόπωρον εἰς τὸ δάσος, καὶ ὁ αὐθέντης μας λέγει ὅτι ὁ σήμερον καιρὸς εἶναι καιρὸς κινδύνων.

Ἡ Ῥενὲ ἔπαυσεν ὁμιλοῦσα μετὰ τοῦ Ὑβωνος καὶ ἤγειρεν ἀνήσυχος τὴν κεφαλὴν.

— Εἶναι φόβος μήπως μᾶς κτυπήσουν οἱ Λύκοι; ἐφιθύρισε.

Ὅτε ἠκούσθη ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἐδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὸν ἀνθρακέα ἡμικλείοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ρίπτοντα πέριξ αὐτοῦ βλέμμα λαθραῖον.

— Οἱ Λύκοι! ἐπανελάβεν ὁ Κύρ Σίμος κτυπῶν τὴν πυγμὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐάν εἶχα μόνον τὸ δέρμα τοῦ ἀντιβασιλέως, δὲν θὰ τοὺς ἐφοβαῖτο πολὺν καιρὸν ὁ κόσμος τοὺς κατηραμένους ληστές! . . . Νὰ εἰπῶ ὅτι ἔκαυσαν τὸν ὠραῖον ληγόν μου τοῦ Βουεξί! Ἀμφορέ . . .

— Ὅτι ἔκλεψαν τὰς ἀγελάδας μου προσέθηκεν ἡ γαλακτοκόμος.

— Ὅτι μοῦ ἀφάνισαν τὸ κτηνοτροφεῖον! εἶπεν ὁ Ὑβων.

— Ὅτι ἔκλεψαν περισσότερον κυνήγιον παρ' ὅσον κυνηγεῖ εἰς τρία ἔτη ὁ κύριός μας! Ἐπεφώνησεν ὁ δασοφύλαξ.

— Ὅτι ἐσκότωσαν τὰς ὄρνιθάς μου, κατεπάτησαν τὰ χωράφιά μου, κατεσύντριψαν τὰ ἄνθη μου, ἀνέκραζαν ἐν χορῶ οἱ διάφοροι ὑπηρέται τοῦ Τρεμλαί.

Ἡ δὲ κυρὰ Παρασκευὴ ἐγέμιζε σοβαρῶς τὴν σύριγγά της καὶ οὐδὲν ἔλεγεν. Ὁ Πέλο Ρουάν ὁ ἀνθρακεὺς, ἐφαίνετο ὅτι κοιμᾶται ἐρειδόμενος εἰς τὸ φάτνωμα τῆς ἐστίας.

— Ὄ! τοὺς κατηραμένους ληστές! ἐπανελάβεν ὁ χορὸς ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ἡ λιγυρὰ καὶ ὀξύτατη φωνὴ τῆς θαλαμηπόλου.

Ἡ Παρασκευὴ ἤναψε τὸν καπνὸν της, καὶ ἀνεφύσησε τρία φοβερὰ καπνίσματα.

— Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, ἐφιθύρισε, ὁ κύριος τοῦ Τρεμλαί εἶχεν ὄνομα Νικόλαος Τρέμλ. Καὶ αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ὀνομάζετε Λύκοις ἦσαν ἀρνία τότε. Ἡ δυστυχία ἀκόνισε τὰ ὀδόντιά των.

Ψιθυρισμὸς ἀποδοκιμασίας ἠκούσθη μετὰ τὸν λόγον τοῦτον.

— Οἱ Τρέμλ ἦσαν καλοὶ ἄρχοντες, εἶπεν ὁ Κύρ Σίμος ἀμηχανῶν ὡς ὁ γέρων αὐλικὸς ὅταν ὁμιλῆ ἐν μέσῳ νέας αὐλῆς περὶ βασιλέως ἐκθροισθέντος, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἰπῶμεν τὸ ἐναντίον. Οἱ Λύκοι ὅμως εἶναι κακοποιοὶ, καὶ μόνον σὺ, κυρὰ Παρασκευὴ τοὺς ὑπερασπίζεσαι.

Ἀνεπαίσθητον μειδίαμα συνέσπειλε τὰ χεῖλη τοῦ Πέλο Ρουάν, ἐνῶ ἡ γραῖα ἀνεγείρασα τὴν πολιὰν κεφαλὴν της ἀξιοπρεπῶς,

— Κύρ Σίμο, εἶπε· δὲν ὑπερασπίζομαι τοὺς Λύκοις οἱ ὅποιοι εἰξεύρουν πολὺ καλὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν μόνοι των. Λέγω ὅμως ὅτι εἶναι Βρετανοὶ, καὶ τίποτε ἄλλο, καὶ ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι εἶναι περισσότερον ἀνδρεῖοι ἐξω ἀπὸ τὸν πόλεμον, παρὰ μέσα εἰς αὐτόν.

Πρὸς ταῦτα, τὸ μειδίαμα τοῦ ἀνθρακέως ἠξήθη. Οἱ δὲ οἰκέται τῆς ἐπαύλευς ἀπέμειναν ἀλαλοὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῆς ἀνανδρίας τὴν ἀπαγγελθεῖσαν οὕτω πως ἀποτόμως.

— Ὑπομονή! ὑπομονή! εἶπε τέλος ὁ Κύρ Σίμος. Ἐρχεται μετ' ὀλίγον ἀπὸ Παρισίους ἀνδρεῖός τις ἀξιωματικὸς διὰ νὰ διοικήσῃ τὴν φρουρὰν τῆς Ῥεδόνης, καὶ νὰ συνοδεύῃ πρὸς ἀσφάλειαν διὰ μέσου τοῦ δάσους τὰ δημόσια χρήματα. Αὐτοὶ οἱ ἀναθεματισμένοι Λύκοι ἐθανάτωσαν τὸν τελευταῖον λοχαγόν . . .

— Ἄς φυλαχθῆ καὶ ὁ νέος! διέκοψεν ἡ κυρὰ Παρασκευὴ.

— Θαῤῥεῖ τις ὅτι εὐχεται νὰ μᾶς εὔρηκαν ἐν δυστύχημα, ἀνέκραξε τραχέως Ῥενὲ ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἀγάπη μου, ἀπήντησεν εἰρωνευομένη ἡ Παρασκευὴ, εἶμαι γραῖα καὶ ποθῶ τὸν περασμένον καιρὸν. Συνομιλεῖ μὲ τὸν Ὑβωνα, σὲ συμβουλεύω, καὶ ἐνθύμησέ τον ὅτι πρὶν τρέξτε δύο δύο εἰς τὸ δάσος, εἶναι καλὸν νὰ προφέρετε μερικὰς λέξεις ἐνώπιον τοῦ ἐφημερίου.

Ἡ Ῥενὲ ἐρυθρίασασα δὲν ἀπήντησεν. Ἡ δὲ

συνόμιλία ἔμελλε νὰ παύσῃ ἐντελῶς ἢ νὰ μεταβληθῇ τὸ προκείμενόν της, ὅτε ὁ Πέλο Ρουάν ὅστις εἶχε βεβαίως τοὺς λόγους του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὡσεὶ ἀφυπνούμενος καὶ εἶπεν·

— Ὁνειρεύθην, Κύρ Σίμο . . . ἢ ἔχω λάθος; Δὲν εἶπες ὅτι θὰ ἔχωμεν νέον λοχαγὸν διὰ νὰ βάλῃ γινῶσιν εἰς τοὺς Λύκους . . . ἀνάθεμά τους!

— Τὸ εἶπα, φίλε μου, καὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἐνόσω οἱ Λύκοι ἐλήστευαν τὸν Κ. Βωνουά, ἢ κυβέρνησις τῶν Παρισίων δὲν ἔβλεπε τίποτε κακόν. Οἱ τολμηροὶ ὅμως ληστὰι, καθὼς εἶναι γνωστὸν, ἐπροχώρησαν ἕως τὴν Ῥεδόνην, καὶ ἐφώρμησαν ἐν πλήρει μεσημβρία εἰς τὸ παλάτιον τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου· κλέπτουν τοὺς φόρους . . .

— Κρίμα! ὑπέλαβεν ἡ ἀδιόρθωτος Παρασκευὴ σαρκαστικῶς μειδιῶσα.

— Εἶναι ὑπερήφανοι! εἶπεν ὁ Πέλο Ρουάν ἐν ἀφελείᾳ· ἀλλ' εἰξεύρεις, Κύρ Σίμο, πότε φθάνει ὁ ἀξιωματικὸς περὶ τοῦ ὁποίου λέγεις;

— Τὸν προσμένουν, φίλε μου.

Ὁ Πέλο ἠγέρθη, καὶ λαβὼν σταμνίον τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ εἶπεν ἐν ἀφελείᾳ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν μόνῃ ἡ Παρασκευὴ ἐνόησεν ὅτι ἐκρύπτετο μικρά τις χλεῦθ.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ νέου λοχαγοῦ!

— Εἰς ὑγείαν του! ἀπήντησαν οἱ θεράποντες τοῦ Τρεμλαί.

ΙΑ'. ΑΝΘΟΣ ΣΠΑΡΤΟΥ.

Ὁ δὲ Πέλο Ρουάν πρὶν ἢ ἀποθέσῃ τὸ σταμνίον ἐπὶ τῆς τραπέζης, προσέθηκεν ὡς συμπλήρωμα τῆς προπόσεώς του.

— Καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Λευκοῦ Λύκου καὶ τῶν λυκοπούλων του!

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! εἶπεν ἡ γραῖα Παρασκευὴ, ἀφοῦ ἅπαντες ἐπεκρότησαν ἀκούοντες τὴν φιλάνθρωπον ταύτην εὐχὴν. Ὁ Πέλο Ρουάν εἶναι μικρὸς κάτοικος τοῦ δάσους· καὶ ἀποδεικνύει γενναϊότητα ὅταν καταρᾶται φανερὰ τὸν λευκὸν Λύκον, ὁ ὁποῖος εἶναι μέγας καὶ πολὺς, καὶ χίλια χεῖρα ἐκτελοῦν τὰς προσταγὰς του· διότι μετ' ὀλίγον ὁ Πέλο Ρουάν θὰ πάρῃ τὸ βραβδίον του καὶ θὰ ὑπάγῃ τὴν νύκτα εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν Λύκων! Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Δὲν εὐχομαί ποτὲ τὸ κακὸν τοῦ Πέλο Ρουάν.

— Εὐχαριστῶ Κυρά! ἀπήγγειλε βραδέως ὁ ἀνθρακεὺς, ἐγὼ σέ εὐχομαί καλόν.

Παράδοξος ἄνθρωπος ἦτο ὁ ἀνθρακεὺς οὗτος· ἐνῷ τοιαῦτα ἔλεγε, τὸ ἀτενὲς ὄμμα του

προσηλοῦτο σύνολον ἐπὶ τῆς Παρασκευῆς, καὶ ἡ ἐρυθρὰ γραμμὴ τῶν βλεφάρων του ἐκάμμιζε προσβαλλομένη ἀπὸ λάμψιν τοῦ πυρός. Ὑπῆρχε δὲ εἰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο εὐγνωμοσύνη μείζων ἢ ὅσης βεβαίως ἤξιζεν ἡ γραῖα ἐπιστάτης. Πλὴν τούτου, πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν ἐν πρώτοις, τὸ πλεῖστον τῶν πράξεων τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ ἦσαν δυσεξήγητοι. Ἐνόμιζέ τις ἐνίοτε ὅτι προέβαινε βραδέως εἰς σκοπὸν τινα μυστηριώδη· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ ἴχνη του ἠφανίζοντο καὶ ἡ κατασκοπεῖα ἢ μάλιστα ὀξυδερκὴς καὶ ἐπιμονος ἐματαιοῦτο ἐκ τῆς διαγωγῆς του. Ἄλλως τε οὐδεὶς ἐφρόντιζε νὰ τὸν κατασκοπεύσῃ. Καὶ πρὸς τί ὄφελος; Αἱ συχναὶ ἐπισκέψεις αὐτοῦ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βωνουά, προσωπικοῦ καὶ θανασίμου ἐχθροῦ τῶν Λύκων, ἀπεμάκρυνον πᾶσαν ἰδέαν συνεννόσεως μετὰ τῶν τελευταίων τούτων, καὶ μόνῃ ἢ τοιαύτῃ συνεννόησις ἐδύνατο νὰ χορηγήσῃ δυνάμιν τινα εἰς μέλος τοσοῦτω εὐτελὲς τῆς κοινωνίας.

Πρὸ δεκαπέντε ἢ δεκαῆξ ἑτῶν ὁ Πέλο (Πέτρος) Ρουάν ἐλθὼν ἀποκατέστη εἰς τὸ δάσος τῆς Ῥεδόνης. Ἐφερε δὲ μετ' ἑαυτοῦ μικρὰν κόρην θηλάζουσας ἐτι. Ἐρημόβιος συνήθως, καὶ φεύγων τὴν συγκατοικίαν τῶν ὁμοίων του, ἤγειρε καλύβην μικρὰν εἰς τὸ ἐρημικώτερον μέρος τοῦ δάσους, ἔσκαψε κλίβανον ὑπόγειον καὶ κατεσκεύαζεν ἀνθρακας ὅσοι ἀναγκαίως ἀπῆρτοῦντο διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ Μαρία εἶχεν ἤδη ἀνάστημα γυναικός. Χωροῦσα δὲ εἰς ἡλικίαν ἐγένεν ὠραιότατη ἀλλὰ τὸ ἠγνόει. Καὶ πολλοὶ μὲν θὰ δυσχυρισθοῦν ὅτι ἡ τελευταία ἡμῶν φράσις ἐρμηνεύει τί ἀδύνατον, ἡμεῖς δὲ διατεινόμεθα τὸ ἐναντίον. Ἡ Μαρία τέκνον τῆς ἐρημίας ἦτο τολμηρὰ μόνον κατὰ τοῦ κινδύνου, ἢ θεὰ ὅμως ἀνθρώπου τὴν ἐτρόμαζε· καὶ ὅταν τὸ κέρασ τῶν κυνηγῶν ἀντήχῃ ἐν τῷ δάσει, ἡ Μαρία ἔπραττεν ὡς αἱ ἔλαφοι, ἐκρύπτετο δηλαδὴ εἰς τοὺς θάμνους. Οὐδεὶς ποτε τῶν ἐγγχωρίων φιλερώτων ἐδυνήθη νὰ τὴν πλησιάσῃ ἱκανῶς, ὡστε νὰ τὴν καλέσῃ, ἀγάπη μου, ὡς πράττουσιν ἅπαντες οἱ φιλέρωτες ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ποτὲ δὲν ἔβαλεν εἰς ἐστιλβωμένον κάνιστρον τυρὸν διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν μετὰ μήλων, ὠῶν καὶ ἀνθογάλακτος, ὡς γίνεται τοῦτο καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν εἰσέτι ἐποχὴν εἰς τὸ βασιλικὸν θέατρον τοῦ Κωμικοῦ Μελοδράματος, οὐτ' ἐχώρευεν ἡ Μαρία· ἐνὶ λόγῳ δὲν ἦτο νεανὴς ῥοδοστεφῆς ἐκ τῶν τῆς Κ. Γενλί, κατοπτριζομένη τὰ σεμνοπρεπῆ θέληγητρά της εἰς τὸν χρύσταλλον τῶν κρηνῶν, οὕτε εὐφυῆς ἐκ τῶν τοῦ

Κ. Μαρμοντέλ πραγμάτευομένη περί Θεοῦ, περί φύσεως καὶ λοιπῶν. Ἄλλ' ἦτο κόρη τοῦ δάσους ἀφελῆς, ἀγνή, ἡμιαγρία, φέρουσα δὲ ἐν ἑαυτῇ τὸ σπέρμα παντός ὅ,τι εὐγενές, χάριεν, ποιητικὸν καὶ καλόν.

Τὸ ἐξωτερικὸν ἐν γένει τοῦ προσώπου τῆς ἦτο μίγμα ἐξαισίας σεμνοπρεπείας καὶ ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας. Εἶχε μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς σκεπτικούς καὶ γλυκεῖς, ὧν τὸ μειδίημα ἐθερμάνει τὴν ψυχὴν ὡς τις ἀκτίς τοῦ ἡλίου. Ἡ δὲ ὑπωχρος παρεῖα τῆς περιεβάλλετο ὑπὸ διπλῶν βοστρύχων χρυσῶν, ἀπαλῶν, εὐλυγίστων, ἐλαστικῶν, κυμαινομένων εἰς πᾶσαν τῆς κεφαλῆς τῆς κίνησιν, καὶ χαριέντως σειομένων ἐπὶ τῶν σεμνῶς κεκαλυμμένων ὤμων τῆς. Τὸ χρώμα τῆς κόμης ἐκείνης θὰ ἔφερεν εἰς ἀμηχανίαν τοὺς ζωγράφους, διότι τὰ χρώματα τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης ἀδυνατοῦσι πολλάκις νὰ ἐξεικονίσωσι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Τὸ χρώμα τοῦτο εἰς εἰκονογραφίαν, θὰ ἐφαίνετο ἀμαυρόν· ὁ ὀφθαλμὸς δὲν θὰ ἐτέρπετο ὅπως καὶ ἀπὸ τὸ πρωτότυπον· τὸ χρώμα δὲν θ' ἀνεδείκνυεν ἀρκετὰ τὴν λευκότητα τοῦ δέρματος· τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μόλις τὸ ἥμισυ τῶν χρωμάτων τῆς φύσεως ὑπεξήρτηεν. Ἀλλὰ παρὰ τῇ Μαρίᾳ τὸ χρώμα τοῦτο ἐπηύξανε τὰ θέλγητρά της· οἱ λεπτοφυεῖς ἀλλὰ ζωηραὶ αὐτῆς χαρακτῆρες ἐπιστεφόμενοι ἀπὸ τὴν χρυσῆν ἐκείνην κόμην ἐγίνοντο γλυκύτεροι. Ἐφαίνετο ὡς τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο νέφος δι' οὗ οἱ ζωγράφοι τοῦ μεσαιῶνος περιέβαλον τὸ θεῖον μέτωπον τῆς Θεοτόκου. Ἡ Μαρία ὁμοίαζε τὸν πατέρα της, ἠγάπα δηλαδὴ τὴν ἀπομόνωσιν. Ὅτε δὲ ἔμενον εἰς τὴν καλύβην ἀσχολουμένη νὰ πλέκη κάνιστρα ἐξ αἰγοκλήματος, ἅτινα ὁ Πέλο Ρουὰν ἐπῶλει, αὐτὴ ἐπλανᾶτο μόνη καὶ σκεπτομένη, εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους ἀτραποὺς τοῦ δάσους.

Συχνάκις ὁ ὁδοιπόρος ἀνεκοπτε τὸ βῆμα διὰ ν' ἀκροασθῇ φωνὴν καθαρὰν καὶ ὁμοίαν τῇ φωνῇ τῶν ἀγγέλων ἄδουσαν τὸ ᾄσμα τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας, περὶ οὗ ὠμιλήσαμεν εἰς τὸν πρόλογον τῆς παρουσίας διηγήσεως. Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν δυστυχῆ Ἰωάννην τὸν Λευκὸν τὸν ἀνεπόλουν ἀκροώμενοι τὸ ἀγαπητὸν ᾄσμα του. Οἱ πλείστοι δὲ ἐτέρποντο ἐκ τῆς μουσικῆς μὴ ἐνθυμούμενοι τὸν λευκαίθιοπα, διότι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔψαλλον τὴν ᾠδὴν ταύτην, ἣτις ἀποκοιμίζει τὰ παιδιά εἰς ὅλας τὰς καλύβας τῆς Ρεδόνης. Ἄλλως τε ὅλοι ἤκουον σχεδὸν πάντοτε τὴν Μαρίαν ὡς ἀηδόνα, τούτέστι μὴ βλέποντες αὐτὴν διότι μόλις παρετήρει ξένον τινα, καὶ ἐξ ἐμφύτου συστολῆς, ὡς τις ἀγρία, ἐτρέ-

πετο εἰς φυγὴν. Ἐβλεπες τότε τοὺς θάμνους σειομένους, ὡς ἂν διέβαινε τρέχων νεβρὸς ἐλάφου· διότι ἡ Μαρία ἦτο ὠκύπους καὶ ζωηρά.

Καὶ ὁμως τὴν εἶχον ἰδεῖ τινες καὶ ἡ φήμη τῆς ἀπαραμίλλου καλλονῆς τῆς διεδόθη πανταχοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκον τὸ ὄνομά της, διότι ὁ μὲν Πέλο Ρουὰν ἀπέκρουε σχεδὸν πάντοτε τὰς ἐρωτήσεις, καὶ κυρίως ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ τῆς θυγατρὸς του· ἡ δὲ Μαρία καθίστατο ἀλαλος ὅτε τις τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον. Ὅθεν ἐνεκα τῆς ἀγνοίας ταύτης, καὶ κατὰ μίμησιν τῆς ἵπποτικῆς ποιήσεως ἣτις ἤμασεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν Βρετανίᾳ, ἐξέλεγον ὡς ὄνομα τῆς Μαρίας τὰ ὄνοματὰ τῶν ὠραιότερων ἀνθέων. Οἱ νεανῖαι τοῦ δάσους ὠμίλουσαν περὶ αὐτῆς τόσῳ μᾶλλον συχνότερον ὅσω ἤ ὑπαρξίς της ἦτο μυστηριώδης. Μετὰ χρόνον δὲ ἡ ἑξὺς ἀπεφύλλισε τὸν ἀνθινὸν τοῦτον στέφανον τῶν παρωνυμίων της καὶ ἐν μόνον τῇ ἀφῆκε πρὸς παράστασιν τοῦ χρώματος τῆς κόμης· τὴν ἐπωνόμαζον Ἄνθ ο ς σ π ἄ ρ τ ο υ.

Ὁ Πέλο Ρουὰν ἄφινε τὴν θυγατέρα του ὁλως ἐλευθέραν, καὶ τῆς ἐλευθερίας της ἀπήλαυεν ἡ Μαρία ὡς ἀνέπνεε τὸν ἀέρα, ἀγνοοῦσα ὅτι ὑπῆρχε καὶ διάφορός τις ἀπόλαυσις. Ἄλλως τε, ὁ ἀνθρακεὺς, καὶ ἂν τὸ ἤθελε, δὲν ἐδύνατο νὰ ἐπιτηρῇ τὴν κόρην του, διότι αἱ ἀπουσίαι του ἦσαν συχναὶ καὶ πολυχρόνιοι· ὁ λόγος δὲ τῶν ἀπουσιῶν τούτων ἦτο μυστήριον καὶ εἰς αὐτὴν προσέτι τὴν Μαρίαν. Ἐνίοτε μάλιστα ὁ κλίβανος τοῦ Πέλο ἔμενε ψυχρὸς ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδομάδας, ὅτε ὁμως ἐπέστρεφεν εἰργάζετο διπλασίως, καὶ ἐκέρδαινε τὸν παρελθόντα χρόνον.

Οὐδεὶς ἦτο δεκτὸς εἰς τὴν καλύβην. Ἐν καιρῷ δὲ νυκτὸς ἤρχοντο καὶ ἐζήτουν ἐκ διαλειμμάτων τὸν Πέλο Ρουὰν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τοῦ ἀνθρακέως δι' ὑποθέσεις ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς, ἔκρουον τὴν θύραν διὰ τρόπον ἰδιάζοντος. Καὶ ὁ μὲν Πέλο ἐξήρχετο, ἡ δὲ Μαρία συνειθισμένη εἰς ταῦτα ἔμενον ἀδιάφορος.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινα, ἀπόντος τοῦ Πέλο Ρουὰν, ξένος τις ὑπερέβη τὸ κατώφλιον τῆς ἀξένου καλύβης· ἦτο δὲ νεανίας καλλιμόρφος, καὶ τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου δὲν ἐφοβήθη. Ἡ καρδιά της ἐπαλλεν ἰσχυρῶς· καὶ ἐρύθημα φλογερὸν ἐκάλυψε τὴν ἀβρὰν χροιάν τῶν παρεῖων της· ἡ δὲ πατρικὴ καλύβη τῇ ἐφάνη ἀπροσδοκῆτως ὀλιγώτερον καπνισμένη, τὰ δένδρα πράσινα, ὁ οὐρανὸς φωτεινότερος. Ἡσθάνθη ὅτι ἔζη περισσότερον καὶ καλῆτερον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ νομαδικοὶ αὐτ

της περίπατοι έτεινον προς τι σημεῖον ἀπήντα τὸν ὠραίον ξένον, ὅστις ἀπέθετε φίλημα εἰς τὴν παρεῖάν της καὶ ἐκόθητο παρ' αὐτῆ ὑπὸ δρυῶν. Μόνοι αἱ δορκάδες ἢ ἐνεδρεύουσά τις ἀλώπηξ ἐδύναντο νὰ εἰπωσι τὸ ἀντικείμενον τῶν μακρῶν αὐτῶν συνδιαλέξεων. Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Λαφονταῖνος, ἤτο τεθνεῶς καὶ τὰ ζῶα δὲν εἶξευραν πλέον νὰ ὀμιλῶσιν. Αἱ συνεντεύξεις αὐταὶ διήρχεσαν μῆνας τινὰς μεθ' οὗς ὁ ξένος ἀνεχώρησεν ἀφείς τὴν μνήμην του ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας, ἣν ἐτήρησεν ἀγνὴν ὡς ἂν ἦτο ἀδελφός της.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ ξένου, οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους ἐπανεῖδον τὸ Ἄνθος τοῦ σπάρτου. Ἐβάδιζε δὲ πλάνωμένη τῆδε κακείσε, τὸν ὀφθαλμὸν ἔχουσα σχεπτικόν, καὶ ἄδουσα μελαγχολικῶς τὸ ἄσμα τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας.

Ὁ δὲ Πέλο Ρουὰν δὲν τὴν ἠρώτα περὶ τῆς αἰτίας τῶν θλίψεών της, διότι τὴν εἶχε μαντεύσει.

Ἐν τούτοις ἡ παννυχὶς ἐξηκολούθει ἐν τῷ μαγειρείῳ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Τρεμλαί. Ὁ Πέλο μετὰ τὴν πρόποσιν περὶ ἧς ὠμιλήσαμεν, ἔλαβε τὸ ραβδίον του, ὡς προεῖπεν ἡ γραία ἐπιστάτρια, ἀλλὰ, ἀντὶ ν' ἀναχωρήσῃ, ἐτείναξε βραδέως τὴν σύριγγά του, καὶ ἐστάθη στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸ πῦρ, ἀντικρῦ τοῦ Κύρ Σίμου.

— Καὶ . . . εἶναι γνωστὸν τὸ ὄνομά του; ἠρώτησεν ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον.

— Τὸ ὄνομα τίνος;

— Τοῦ νέου λοχαγοῦ.

— Ὁ κύριός μας τὸ εἰξεύρει ἴσως.

— Πρέπει νὰ εἶναι καλὸς ὑπηρέτης τοῦ Βασιλέως· αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον. . . . Θὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν;

— Ἡ εἰς τοῦ Βασιλικῆς Ἐφόρου.

Ὁ Πέλο Ρουὰν ἐφάνη ταλαντευόμενος, ἐνῶ ἤθελε νὰ προτείνῃ νέαν ἐρώτησιν.

— Βέβαια, εἶπε τέλος, φιλοτιμοῦνται ποῖος νὰ πρωτοδεχθῆ τὸν ἀνδρεῖον ἀξιοματικόν, καὶ τοὺς καλοὺς στρατιώτας τῆς χωροφυλακῆς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Διερχόμενος δὲ παρὰ τὸν Ὑθῶνα, τοῦ ἔθλιψε λαθραίως τὴν χεῖρα, καὶ ἀπέυθυνε πρὸς τὸν Κορεντίνον βλέμμα συννενοήσεως.

— Καλὴν νύκτα, Κύρ Σίμο, καὶ εἰς ὄλους σας, εἶπε.

Ἐνῶ δὲ ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὸ κλειθρον, σφοδρὸν κτύπημα τοῦ ῥόπτρου ἀντήχησεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πύλην. Ὁ Πέλο ἔμεινε.

Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθον δύο ἄνδρες κεκαλυμμένοι διὰ μανδυῶν ὁ πλατύς γύρος τῶν πιλίω των ἐκάλυπτε σχεδόν ὀλοκλήρως τὸ πρόσ-

ωπὸν των. Καὶ ὁμῶς κινηθέντος ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἡ λάμψις τοῦ πυρὸς ἐφώτισεν ἐν μέρει τοὺς χαρακτήρας του. Ὁ Πέλο Ρουὰν ἀνεσκίρτησεν ἰδὼν αὐτὸν, καὶ ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἐχώθη ἐν τάχει εἰς τινὰ γωνίαν.

IB' EN Τῷ ΔΑΣΕΙ.

Οἱ νεήλυδες εἶχον ἀμφοτέροι τὸ ἀνάστημα ὑψηλόν, καὶ ῥωμαλέον τὸ ἐξωτερικόν. Ἐκεῖνος οὖτινος ὁ Πέλο διέκρινε τὴν ὄψιν εἶχεν ὄλην τῆς νεότητος τὴν ἰσχύν, ὠραίον πρόσωπον καὶ θαυμάσιον σῶμα. Ὁ ἕτερος ἔφερε κόμην φαίαν, καὶ εἶχεν ἡλικίαν πλέον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν.

— Ὅποιοι καὶ ἂν ἦσθε, εἶπεν ὁ Κύρ Σίμος κατὰ τὴν φιλόξενον τῶν ἀρμορικανῶν συνήθειαν, καλῶς ἦλθατε. Τί ζητεῖτε;

Ὁ νεώτερος τῶν δύο ξένων κατεβίβασε τὸν μανδύαν πρὸς τὸν ἀγκῶνά του καὶ ἔδειξε τὴν στολὴν λοχαγοῦ.

— Θέλω νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν Κ. Βωνουά, ἀπήντησεν.

— Ὁ νέος λοχαγός! ἐψιθύρισαν οἱ θεράποντες τοῦ Τρεμλαί.

Καὶ ἡ μὲν Ρενὲ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀλεξίας, διευθέτησεν ἀμέσως τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός της· αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες, ἤττον εἰδήμονες τοῦ κόσμου, ἠρυθρίασαν μόνον, ἐνῶ ὁ Πέλο Ρουὰν μετέβη ἀθορύβως εἰς τὴν θύραν, ἀφοῦ ἀντήλλαξε δεύτερον βλέμμα συννενοήσεως μετὰ τοῦ Ὑθῶνος καὶ τοῦ Κορεντίνου.

— Ἄ! αὐτὸς εἶναι ὁ νέος λοχαγός! . . . ἐψιθύρισε σύννους.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἔγινεν ἄφαντος εἰς τὸ δάσος.

Ὁ δὲ Κύρ Σίμος ἀνέλαβεν ἤθος σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ἀξιοπρεπῶς τὰ καθήκοντα διαγγελέως ἀντὶ τοῦ Κύρ Ἀλαῖν τοῦ ἐπιστάτου, ὅστις ἤτο ἤδη γέρων, καὶ συνήθως ἐκοιμάτο κατὰ τοιαύτην ὥραν οἰνοβαρῆς. Ἀποκαλυφθεὶς λοιπὸν, ἐπροπορεύθη τῶν δύο νεοελθόντων πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου ἤτο ὁ Ἐρβὲ Βωνουά μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ἐνῶ διέρχεται τὸν πρόδομον καὶ τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἀναδράμωμεν ἐπὶ τινὰς ὥρας, διὰ νὰ ἰδῶμεν τοὺς δύο ξένους ἀφίνοντας τὴν καλὴν πόλιν Βιτρή καὶ εἰσερχομένους εἰς τὸ δάσος. Καὶ, ἐνῶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ τούτου μέσου θὰ τοὺς γνωρίσωμεν, μέλλομεν συγχρόνως νὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερείας τινὰς ἀναγκαιοτάτας.

Ὡς δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ συμπεράνῃ, ὁ λευκοπῶγων γέρων ἐξετέλει παρὰ τῷ νεῷ λοχαγῷ καθήκοντα ὑπηρέτου. Τὸ μὲν πρόσω-

πόν του εξέφραζε σεμνότητα και αυστηρότητα, τὸ δὲ ἀνάστημά του ὀπωσοῦν λιγυσμένον ἀπεδείκνυε κάματον και καυχίαν· ἀλλὰ τὸ μέτωπόν του δὲν εἶχε ρυτίδας, και τὸ γαλήνιον βλέμμα του διημήνευε μεγίστην ψυχικήν γαλήνην.

Τὸ μείδιωμα τοῦ λοχαγοῦ, ὑπὸ τὸν μαῦρον, και λεπτὸν μύστακά του ἦτο μείδιωμα ἐμφαίνον ἀποστροφὴν πρὸς τὰς μερίμνας και πνεῦμα· εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ λυμὴν ἀκαταδάμασον, φαιδρότητα εἰλικρινῆ και καρδίας εὐθύτητα. Σπανίως ἐβλεπέ τις ἀναβάτην γενναιότερον, και ἀνάστημα κομψότερον, και χαριέστερον τρόπον τοῦ φέρειν στολήν στρατιωτικήν. Εἶχε δὲ ἡλικίαν εἴκοσι πέντε περιποῦ ἢ εἴκοσι ἑπτὰ ἐτῶν.

Και ὁ μὲν ὑπηρέτης ἐκαλεῖτο Ἰούδας Λέκερ, ὁ δὲ κύριος ἀπλῶς Διδιέ.

Ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος τοῦ Νικολάου Τρέμλ δὲν μετεβλήθη πολὺ κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἴκοσι ἐτῶν. Τὰ παθήματα ἤγγισαν τὴν καρδίαν του ὄσω και ὁ χρόνος τὴν τραχεῖαν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου του. Ἐκάθητο εἰσέτι εὐτονος ἐπὶ τοῦ ἵππου και ἀντὶ τοῦ μακροῦ ξίφους του ἐφόρει σπάθη τῶν νεωτέρου συρμοῦ.

Ἦτο ἴσως δευτέρα ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ὄτε ὁ Διδιέ και ὁ Ἰούδας διέβησαν τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους. Τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου αἱ ὠχραὶ ἀκτίνες ἐπαίζον εἰς τὸ ὑποκίτρινον φύλλωμα, και τῶν ἵππων οἱ πόδες, ἐβυθίζοντο εἰς τὸ ἀπαλὸν φυλλόστρωμα τὸ ἐκτεινόμενον κατὰ Νοέμβριον παρὰ τοὺς πόδας τῶν δένδρων ὁ Ἰούδας ἐφαίνετο ἀναπνέων ἡδυπαθῶς εἰς ἀτμοσφαῖραν γνωστήν και ἐχαιρέτα ἕκαστον γηραιὸν στέλεχος διὰ βλέμματος φίλου και σχεδὸν υἱικοῦ, διότι πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ὁ Ἰούδας δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸ δάσος τῆς Ῥεδόνης.

Ἐνῶ δὲ ὠδοιπόρουν και κύριος και ὑπηρέτης ἐξηκολούθουν τὴν συνομιλίαν των.

— Ἦτον, μὰ τὴν ψυχὴν μου, ἀνδρεῖος γέρων ὁ Νικόλαος Τρέμλ! ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ, διακόφας μακρὰν διήγησιν τοῦ Ἰούδα· μὲ ἀρέσει τὸ βουβάλειον χειρόκτιόν του τὸ ὅποιον εἶχε βάρους μιᾶς λίτρας, και ἐπεθύμουν νὰ ἶδω ποίαν ὄφιν εἶχεν ὁ ἀντιβασιλεὺς.

— Ὁ ἀντιβασιλεὺς μᾶς ἔβαλεν εἰς τὴν Βασιλλίαν, ἀπὴντησε στενάξας ὁ Ἰούδας.

— Και ἐν συνειδήσει αὐτὴ ἦτον ἢ ἐλαφρότερα ποινή, φίλε μου.

— Ὁ Νικόλαος Τρέμλ, (ὁ Θεὸς ἀναπαύστω τὴν ψυχὴν του!) ἦτον τότε πολὺ γέρων, και ἔπειτα, ἐσυλλογίζετο πάντοτε περὶ τοῦ παιδίου. . . .

— Περί τίνος παιδίου; διέκοψε πάλιν ὁ Διδιέ.

— Τοῦ Γεωργίου Τρέμλ, ὅστις θὰ εἶναι σήμερον ἀνδρεῖος στρατιώτης, ἀν διετήρησεν εἰς τὰς φλέβας του μίαν σταγόνα τοῦ ἥρωικοῦ αἵματος τῶν πατέρων του.

Ἡ ἱστορία ἐξησθένει, ὁ Διδιέ ἐχασμῆθη, ἀλλ' ὁ Ἰούδας ἐξηκολούθησεν.

— Ἐσυλλογίζετο λοιπὸν τὸ τέκνον τὸ ὀποῖον ἔμενεν εἰς τὰ κτήματά του ἀνευ προστάτου και ἀνευ στηρίγματος. Γῆρας και λύπη ἐνταυτῷ εἶναι μέγιστον βάρους, νέε μου κύριε· ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἀποθνήσκων, μὲ ἀφῆκεν εἰς κληρονομίαν τὸν μικρὸν Γεώργιον. . . . Εἶναι τῶρα τρία ἔτη.

— Και τί ἀπέγεινεν αὐτὸς ὁ Γεώργιος;

— Κύριος οἶδεν. . . Ἐγὼ ἐλευθερώθην δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου μου. Δὲν εἶχα οὔτε λεπτὸν, και ἀν ἡ θεία Πρόνοια δὲν μ' ἔστειλε τὴν γνωριμίαν σας ὄτε ἐζητεῖτε ὑπηρέτην διὰ τὸ ταξείδιον, δὲν εἰξεύρω πῶς θὰ ἐπέστρεφα εἰς τὴν Βρετανίαν. . . . τὴν ἀγαπητήν μου, τὴν εὐγενῆ Βρετανίαν! ἐπανέλαβεν ὁ Ἰούδας δακρύων ἐκ χαρᾶς.

Ὁ Διδιέ, ἀναχαιτίσας τὸν ἵππον και τείνας αὐτῷ τὴν χεῖρα,

— Ἐχεις χρυσὴν καρδίαν, φίλε μου, εἶπε· σὲ ἀγαπῶ πολὺ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν σου εἰς τὴν μνήμην τοῦ γέροντος κυρίου σου, και διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα σου ἀγάπην. Ἄν θέλῃς δὲν θὰ χωρισθῶμεν ποτέ.

Ὁ δὲ Ἰούδας θλίψας μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ λοχαγοῦ, και σείσας τὴν κεφαλὴν,

— Τὸ ἐπεθύμουν, ἐφιθύρισε, εἰς τὴν τιμὴν μου τὸ ἐπεθύμουν, διότι ἔχετε κάτι τι τὸ ὀποῖον μὲ ἐνθυμίζει τὴν εὐθύτητα τοῦ Νικολάου Τρέμλ. . . Ἀλλὰ ἀνήκω εἰς τὸ παιδίον, και εἶμαι Βρετανός. . . Δὲν μὲ εἶπατε ὄτι ἐρχεσθε νὰ καταστρέψετε τὴν τελευταίαν Βρετανικὴν ἀνταρσίαν;

— Βέβαια. . . ἑκατοντάδας τινὰς λυσσασμένων τρελλῶν. Ὡς εἰξεύρεις, ὄταν ἡ ἀνταρσία ἐξασθενίζετα, μεταβάλλετα εἰς ληστείαν, ἐρχομαι νὰ τιμωρήσω κακούργους.

Ὁ δὲ Ἰούδας καταστέλλων κίνημα ὀργῆς,

— Εἰς τὸν καιρόν μου, ἐφιθύρισε, οἱ κύριοι τῆς βρετανικῆς ἀδελφότητος, δὲν ἤξιζαν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ἐχεις δίκαιον ἐκεῖνοι περὶ τῶν ὀποίων λέγεις ἦσαν μόνον μανιακοί. . . Ἀλλ' οἱ Βρετανοὶ Ἄδελφοὶ ἐγιναν σήμερον Λῦκοι.

— Λῦκοι; ἐπανέλαβε μὴ ἐννοῶν ὁ Ἰούδας.

— Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐδιάλεξαν τὸ ἄγριον αὐτὸ

επώνυμον. Ἐρχομαι κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως νὰ πολεμήσω τοὺς Λύκους καὶ ὄχι τὴν Βρετανίαν.

Ἀλλὰ πιθανῶς ὁ Ἰούδας δὲν ἐπέισθη ἐκ τῆς μόλις ἐπαυθητῆς ταύτης διακρίσεως, διότι ἀπήντησεν ἀπλῶς·

— Δὲν εἰξεύρω τί κάμνουν οἱ Λύκοι, ἀλλ' εἶναι Βρετανοί, καὶ ὑμεῖς εἰσθε Γάλλοι.

— Φθάνει πλέον! ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ λοχαγός. Περὶ δὲ τοῦ ἀν' ἡμαί ἢ ὄχι Γάλλοι, εἰς τοῦτο δὲν δύναμαι ν' ἀποκριθῶ... Πιε ὀλίγον, φίλε μου.

Καὶ ἔτεινε τὸ πλατκίον του πρὸς τὸν Ἰούδα, ὅστις δὲν ἐναντιώθη τὴν φορὰν ταύτην.

— Καὶ τώρα, ἐπανελάβεν ὁ λοχαγός, ἃς ἴδωμεν ποῦ εὐρισκόμεθα. Ἰδοὺ μονοπάτιον τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ εἰς ἅγιον Ὠβίνον Κορμιέ...

— Εἶναι ὁ δρόμος μου, εἶπεν ὁ Ἰούδας, καὶ θὰ χωρισθῶμεν ἐδῶ... διότι πηγαίνετε εἰς Ρεδόνην νομίζω;

— Ὑπάγω εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τρεμλαί.

Ὁ δὲ Ἰούδας ἀνασκιρτήσας ἐγένετο σύννους.

— Ἦλθετε καὶ ἄλλοτε ἐδῶ; ἠρώτησε μετὰ μικρὰν σιγὴν, διότι, βλέπω, γνωρίζετε τὸν τόπον ὡς κ' ἐγώ... Ἴσως δὲν πηγαίνετε πρὸς τὴν φορὰν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τρεμλαί;

— Ἴσως, ἐπανελάβεν ὁ λοχαγός ὑποδείξας ὅτι ἀπέφευγεν ἀπόκρισιν ὀριστικὴν.

— Ἐὰν ὑπάγετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰούδας πλήρης περιεργείας, θὰ ἴδετε ἕνα νέον... ὠραῖον νέον... τὸν κληρονόμον τῶν κτημάτων τοῦ Τρέμλ... τὸν μόνον ἀπόγονον γενεᾶς ἀρχαίας ὡς καὶ ἡ Βρετανία...

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Γεώργιος Τρέμλ.

Ἀλλὰ τώρα ἐξεπλάγη αὐτὸς ὁ λοχαγός. Πρῶτον ἤδη παραβαλὼν τὸ ὄνομα Τρέμλ πρὸς τὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐνόησεν ὅτι ὁ γέρον ἐπαυτρίδης, οὗτινος ἤκουσε τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν, ἦτο ὁ ἀρχαῖος κύριος τοῦ Τρεμλαί.

— Δὲν εἶδα ποτὲ τὸν νέον αὐτὸν, ἀπήντησεν.

ΙΓ'. Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΔΙΔΙΕ.

Ὁ Ἰούδας ἀπέμεινεν ὡσεὶ ἀπόπληκτος.

— Παναγία μου! διελογίζετο, τί νὰ ἐγίνεν ὁ μικρός μας κύριος;

Ἀλλὰ καὶ ὁ λοχαγός κατέστη σύννους. Καὶ ἴσως γινώσκων ἱκανῶς τὸν Κ. Βωνουά συνέλαβεν ὑπόνοιαν τινα περὶ τῆς τύχης τοῦ κληρονόμου τοῦ Τρέμλ.

— Τὸ χρέος μου εἶναι ὠρισμένον, ἐπανελάβεν ὁ Ἰούδας· θὰ τὸ ἐκπληρώσω... Κύριε,

προσέθηκε διὰ φωνῆς ἣν ἡ συγκίνησις του καθίστα ἐπίσημον, σὰς ἐξορκίζω εἰς τὸν τίτλον σας τοῦ εὐπατρίδου, νὰ μὲ συνδράμετε.

Ἀλλὰ μειδιάμα θλιβερὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ λοχαγοῦ, καί,

— Εὐπατρίδου!.. εἶπεν·

— Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός σας!... ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰούδας.

— Τῆς μητρός μου! ἐπανελάβεν ὁ λοχαγός· ὦ! φίλε μου, εἶσαι ἀπατημένος. Τί κάθου καὶ μὲ λέγεις περὶ τίτλων καὶ περὶ μητρός; Ἀλλὰ, εἶμαι ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλέως καὶ ὁ τίτλος αὐτὸς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τῆς εὐγενείας. Ναί! θὰ ἔχῃς τὴν συνδρομὴν μου.

— Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας. Κ' ἐγώ, πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς χάριτος εἶμαι ἐδικός σας, Κύριέ μου, ἐδικός σας ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ὅσον καιρὸν ἐπιθυμεῖτε. Τώρα κάμετέ με τὴν χάριν ν' ἀφήσετε ὀλίγον τὸν δρόμον σας καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε· θὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ θὰ φθάσωμεν ὁμοῦ εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ὁ λοχαγός ἠκολούθησεν ἀμέσως τὸν Ἰούδα καὶ ὠδύεσεν ἐν τέταρτον ἡσ ὥρας ἐπὶ τῆς ἀγοῦσης εἰς τὴν κώμην τοῦ ἀγίου Ὠβίνου· ἔπειτα ὁ Ἰούδας τραπεῖς ἀριστερὰ εἰσέδου εἰς δάσος πυκνὸν, ἀλλὰ μετὰ ἑκατοντάδα βημάτων ὁ Διδιὲ ἀνεχαίτισας τὸν ἵππον του,

— Ποῦ μὲ ὀδηγεῖς; ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ Νικόλαος Τρέμλ ὁ κύριός μου, ἀναχωρῶν διὰ τὴν αὐλὴν τῶν Παρισίων, ἔκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἀπογόνων του.

— Ἐχεις λοιπὸν μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

Ὁ δὲ Ἰούδας σταθεῖς ἐταλαντεύθη.

— Σὰς ἐμπιστεύομαι καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου, εἶπε μετὰ ταῦτα, ἀλλ' ὁ θησαυρὸς τοῦ Τρέμλ δὲν εἶναι ἐδικός μου. Ἐχετε δίκαιον, καλεῖτερα νὰ γνωρίζω μόνος τὸ μυστικὸν τοῦτο.

— Καὶ καλεῖτερον εἶναι νὰ μὴ προχωρήσωμεν περιπλέον εἰς τὸ δάσος τοῦτο πέραν τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ φωλεὰ τῶν Λύκων... Εἴμπορεῖ νὰ μὲ μωρισθοῦν, φίλε μου... Ὑπάγε, μ' ἐπανεურίσκεις ἐδῶ.

Ὁ Ἰούδας πεζεύσας, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν πυκνὴν τοῦ δάσους συστάδα εἰς ἣν εἶδομεν ἄλλοτε πορευόμενον τὸν Νικόλαον Τρέμλ, ὅτε ἐφερην ἐν τῷ θυλακίῳ τὴν ἐνυπόγραφον ὁμολογίαν τοῦ ἐξαδέλφου του Ἐρβέ Βωνουά.

Ἀλλὰ καὶ ὁ νέος λοχαγός μείνας μόνος ἐπέπεσε, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς πρασιάς παρεδόθη εἰς ὄνειροπολήσεις· αἰσκέψεις του ἦσαν γλυκεῖαι, διότι ἀξιωματικὸς ἐκ τύχης, καὶ ὑψωθείς

διὰ τῆς ἀξίας του εἰς βαθμὸν εἰς ὃν οἱ ὁμοιοὶ του μόλις ἐφθانون ἀφοῦ ἐβλεπον λευκὸν τὸν μύστακα καὶ πολὴν τὴν κεφαλὴν, προέβλεπε μέλλον πλήρες ἐλπίδων καὶ εὐτυχίας. Ἡ εἰς Βρετανίαν ἀποστολὴ του δὲν ἦτο ἀσήμαντος, ἤλπιζε δὲ ὅτι ἐμελλε νὰ κατισχύσῃ εὐχερῶς τῶν εὐαρίθμων καὶ ἀτρομήτων ἀνδρῶν, ἀπλῶν ὅμως καὶ ἀγροίκων, οἵτινες ἀνθίσταντο εἰσέτι εἰς τὴν ἀπότισιν τῶν φόρων, παρηγόχλουν τοὺς ὑπηκόους τοῦ βασιλέως, καὶ ἐξέτεινον ἐνίοτε τὸ ἀνταρτικὸν αὐτῶν θράσος μέχρι τῆς ἀρπαγῆς τοῦ δημοσίου πλοῦτου.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ πολιτικοῦ τούτου συμφέροντος, ἡ εἰς τὴν χώραν τῆς Ρεδόνης ἀφίξις του ἦτο δι' αὐτὸν καὶ ἰδιαίτερος συμφέρουσα, ὡς θὰ τὸ εἴπωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Ὁ Διδιὲ δὲν ἤρχετο πρώτην φοράν εἰς τὴν Βρετανίαν, διότι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διέτριψεν ἕξ μῆνας εἰς Ρεδόνην ὡς ὑπασπιστῆς τοῦ κόμητος τῆς Τολόσσης διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας, ὅστις ἐνεργήσας τὸν κατέταξε μετὰ ταῦτα εἰς σύνταγμα σωματοφυλάκων, ὅπου ἔλαβε τὸν σημερινὸν βαθμὸν του. Καλλιπρόσωπος καὶ εὐσχήμων, φιλέως, ἀλλ' ἄστατος καὶ ἐπιπόλαιος, συνέδεσε πολλὰς ἐρωτικὰς σχέσεις ἐν τῇ βρετανικῇ πρωτεύουσῃ, ὅπου αἱ κυρίαί, ὡς λέγεται, ἦσαν τοσοῦτον συμπαθητικαὶ ὅσον καὶ ὠραῖαι. . . Καὶ τὸ μὲν τελευταῖον τοῦτο πλεονέκτημα τὸ διατηροῦσιν ἀναμφισβήτητως καὶ μέχρι τῆς σήμερον, διὰ δὲ τὸ πρῶτον οὐδόλως δυνάμεθα νὰ δώσωμεν πληροφορίαν τινα εἰς τοὺς περιέργους. Ὁ Διδιὲ λοιπὸν κατὰ τὴν ἐν Ρεδόνην διαμονὴν του ἐπέτα ἀπὸ τῆς μελαχροινῆς εἰς τὴν ξανθὴν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἀκαδημιακοῦ τινος, θερίζων καρποὺς πλουσίους τοῦ ἔρωτός του, καὶ διάγων βίον ἀρμόζοντα εἰς τὸν εὐθυμον χαρακτῆρά του.

Ἀπέκτησεν ἐρωμένας πολλὰς, καὶ μετὰ αὐτῶν ὅλων δύο ἐνεθυμεῖτο μόνον ἀνεξελείπτως ἅς ὁ νικητῆς ἔρωτος του ἐσέβετο μὴ δυνάμενος νὰ τὰς λησμονήσῃ.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἦτο ἡ Ἀλεξία Βωνουὰ Τρεμλαί, εὐγενὲς καὶ ὠραῖον πλάσμα οὐτινος τὸ μὲν ἐπαγωγὸν πρόσωπον ἦτο ὀλιγώτερον ἐντελὲς ἢ τὸ πνεῦμα, τὸ δὲ πνεῦμα μετριώτερον τῆς καρδίας. Ὁ Διδιὲ τὴν εἶδεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ διοικητοῦ, ὅστις ἐφόσῃ διέμενεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, διήγεν ὡς ἀληθῆς βασιλεὺς, καὶ ἤρασθη αὐτῆς, ἐνῶ καὶ ἡ Ἀλεξία δὲν ἔκρυψε τὴν πρὸς αὐτὸν κλίσιν τῆς. Ἡ δὲ συνεννόησις των, καίτοι μὴ ὑπερβάσα τὰ ὅρια τῆς αὐστηροτάτης ἠθικῆς, ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸ κοινόν, διότι ὁ Κ. Βωνουὰ ἐφαίνετο ὅτι δὲν παρετήρει, ἢ ὅτι ἐπεδοκίμαζεν αὐτήν, δι' ὃ ἠπόρουσαν ὅλοι· διότι

ὅλοι ἐγνώριζον ὅτι ὁ Βωνουὰ εἶχε διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς μονογενοῦς αὐτοῦ θυγατρὸς ἀξιώσεις πολὺ μεγάλας, καὶ ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν τὸν Κ. Βεχαμεῖλ μαρκέσιον τοῦ Νουαντέλ βασιλικὸν ἔφορον, καὶ ἕνα τῶν τότε ὀλβιοτάτων κατοίκων τῆς Γαλλίας.

Καὶ ὅμως ὁ Βωνουὰ, ὅστις ἐθεώρησε κατ' ἀρχὰς τὸν νέον ἀξιοματικὸν διὰ περιφρονησεως ὄλως ἰδιαζούσης, συνωκείωθη μετ' οὐ πολὺ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπεριποιεῖτο ὡς ἂν ἦτο ἀπόγονος σημαντικωτάτης οἰκογενείας· πικραδόξως δὲ ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τοῦ Βωνουὰ συνέπεσε μὲ τὴν μετάβασιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του Λαπιέρου τινὸς πρῶτην θεράποντος τοῦ Κ. διοικητοῦ, ἀλλὰ δὲν ἦτο πιθανὸν ὅτι ἡ μικρὰ ἐκείνη μεταρρύθμισις τῆς θεραπείας τοῦ διοικητοῦ ἐπενήργησε κατὰ τι εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ Κ. Τρεμλαί.

Ὅπως δὲ καὶ ἂν εἶχεν, ἐσπέραν τινα ὁ Διδιὲ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βωνουὰ πλήρης ἐρωτικῶν λογισμῶν, προσεβλήθη καθ' ὁδὸν ὑπὸ τριῶν ὑπηρετῶν ἐπιπεσόντων κατ' αὐτοῦ ἀποτόμως. Ἐφερε δὲ μόνον τὸ μικρὸν ξίφος του ὅπερ μετεχειρίσθη ὡς ἔδει, καὶ οἱ τρεῖς ἀντίπαλοί του ἀπέμειναν μὲ τοὺς κόπους των καὶ τὰς πληγὰς ἅς ἔλαβον εἰς τὴν κεφαλὴν. Ὁ δὲ Διδιὲ, τραυματισθεὶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παλάτιον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κόμης τῆς Τολόσσης ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ρεδόνης μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ ὑπόθεσις ἀπεσιωπήθη.

Ὁ δεῦτερος ἔρωτος τοῦ λοχαγοῦ, καίτοι πολὺ μᾶλλον ταπεινός, ἦτο ὅμως βαθύτερα ἐρριζωμένος εἰς τὴν καρδίαν του· τὸ ἀντικείμενον δὲ αὐτοῦ ἦτο ξανθὴ τις κόρη τοῦ δάσους ἣν πολλὰκις εἶδε κατ' ὄναρ· κεφαλὴ ἀγγελικὴ ἐπὶ σώματος νηρηίδος.

Καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην προσέτι ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης, καὶ γοητευόμενος ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεών του, αὐτὴν ἀνεπόλει. Τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας ἐδίωκεν ἀπὸ τῶν χειλέων του τὸ τῆς Ἀλεξίας, καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς διανοίας του ὑπεμειδία ἡ χαρίεσσα εἰκὼν τοῦ Ἄνθους τοῦ Σπάρτου.

Ὁνειροπόλει λοιπὸν τὸν ἔρωτα, ὡς πρέπει νὰ ὄνειροπολῇ πᾶς ὠραῖος λοχαγός. Οἱ λύκοι, οἱ φόροι, ἡ προσεγγίζουσα μάχη, οὐδὲν ἐξ ὅλων τούτων ὑπῆρχε δι' αὐτὸν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην.

— Ἐὰν ἤρχετο! ἐπιθύρισε περιφέρων τὸ ἄπληστον βλέμμα του εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ δάσους.

Ἄλλ' ὅ,τι πιθανώτερον ἐδύνατο νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν ἦτο ἡ σφαῖρα Λύκου τινός, διότι εἶχε

τὸν μανδύαν τοῦ ἐστρωμένον καὶ τὰ χρυσᾶ κεν-
τήματα τῆς στολῆς τοῦ ἔλαμπον ἀπροκάλυπτα.
Ἐπάρχει ὁμως θεὸς τις προστάτης τῶν ἐρώτων·
ὄθεν φωνή τις γλυκεῖα ἀλλὰ μακρόθεν ἐρχομένη
τῷ ἐφάνη ὅτι ἀπεκρίνετο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ.
Ἠκροάσθη μὲ προσοχὴν, καὶ ἤκουσε τὴν φω-
νὴν πλησιάζουσαν· ἔφαλλε δὲ τὸ ἄσμα τοῦ
Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας.

Ὁ Διδιὲ ἠκροαζέτο ἠδουπαθῶς τὴν γνωστὴν
ἐκείνην φωνὴν καὶ τὴν μελωδίαν τῆς, ἀλλὰ
χωρὶς νὰ δράμῃ πρὸς αὐτὴν, διότι καὶ οἱ γα-
στρίμαργοι αὐτοὶ δὲν σπεύδουσι νὰ φέρωσιν εἰς
τὸ στόμα φαγητόν τι νόστιμον, καθόσον καὶ ἡ
προσδοκία ἔχει ἐπίσης τὴν ἡδονὴν τῆς.

Ἐφόσον δὲ ἡ φωνὴ ἐπλησιάζεν, οἱ λόγοι ἐγί-
νοντο εὐκρινέστεροι. Τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου
ἔφαλλε τὸ ἐξῆς μέρος τοῦ δημῶδους ἄτματος
καθ' ὃ ἡ Κωνσταντία τῆς Βρετανίας ἀπελπίζε-
ται ὅτι δὲν θὰ ἐξαναίδη τὸν υἱὸν τῆς. Μετα-
φράζομεν ὡς ἔπεται τὸ δημῶδες ἰδίωμα τῶν
χωρικῶν τῆς Ἰλλῆς καὶ Βιλαίνης.

Ἡ Μαρία ἔλεγε·

*Μητέρα ἦτον κ' ἐπρόσμερε
Τὸ ἀκριβὸς τῆς τὸ παιδί
Μὲ τὴν καρδιὰ τὴ θ' ἀνερέη...
Μητέρα ἦτον κ' ἐπρόσμερε!*

*Καὶ ἦτον ὅλη δέησις,
Καὶ ἔλεγε « Θεέ μου! σὺ
» Φέρ' τὸ χρυσὸ μου τὸ παιδί, »
Καὶ ἦτον ὅλη δέησις!*

Ἡ Μαρία ὀλίγα βήματα ἀπέχετο τοῦ Διδιέ,
ἀλλὰ δὲν ἐβλεπον εἰσέτι ἀλλήλους, διότι πο-
λὺ πυκνὸν ἦτο τὸ δάσος· ὁ λοχαγὸς ἐκράτει
τὴν ἀναπνοὴν τοῦ, ἡ δὲ Μαρία ἐξηκολούθει
ἐπαναλαμβάνουσα κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς τε-
λευταίους στίχους ὡς ἐπωδὴν.

*Καὶ ἔλεγε Θεέ μου! σὺ
Φέρ' τὸ χρυσὸ μου τὸ παιδί,
Καὶ ἦτον ὅλη δέησις!*

*« Ἀρτούρ! Ἀρτούρ! ἀλοῖμονορ
Μοῦ λείπει, χάρετ' ἡ ἐλπίς. »
Καὶ ἔκλαιεν ἡ δυστυχὴς —
« Ἀρτούρ! Ἀρτούρ! ἀλοῖμονορ... »*

Ὁ χαρακτήρ τοῦ ἄσματος τούτου εἶναι γλυ-
κεῖα τις καὶ τοσοῦτω βαθεῖα μελαγχολία ὥστε
ὁ πλάνης μουσουργὸς ὁ ἄδων αὐτὸ εἰς ἀκροα-
τήριον χωρικῶν εἶναι βέβαιος ὅτι μέλλει ν' ἀπο-
σπάσῃ τὰ δάκρυα τῶν ἀκροατῶν. Ἐφαίνεται δὲ
ὅτι ἡ δυστυχὴς Μαρία ἀνέφερεν εἰς ἑαυτὴν τὴν
τελευταίαν στροφὴν, διότι τὸ ἄσμα ἐξῆλθεν ἀπὸ

τῶν χειλέων τῆς ὡς ἐναρμόνιος στεναγμὸς.
— Ἄνθος τοῦ Σπάρτου! ἐφιθύρισε ὁ Διδιὲ
ἀδυνατῶν νὰ κρατηθῆ περισσότερον.

Ἡ Μαρία ἀκούσασα, ἐξέβη δι' ἐνὸς ἄλματος
τῆς συστάδος, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν εἶδε τί-
ποτε, τοσοῦτον ἦτο τεθολωμένη ἐκ τῆς συγκι-
νήσεως ἢ ὄρασις τῆς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀφοῦ διέ-
κρινε τὸν λοχαγόν, τὰ γόνατά τῆς ἐλίγυσαν,
καὶ ἔπεσεν ὑφόνουσα τοὺς μεγάλους γλαυκοὺς
ὄφθαλμούς τῆς πρὸς οὐρανόν.

ΙΑ'. ΕΝΤΑΥΘΑ Ο ΛΕΥΚΟΣ ΛΥΚΟΣ ΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΑΚΡΑΝ ΤΟΥ ΡΥΓΧΟΥΣ ΤΟΥ.

Ὁ Διδιὲ ἐναγκαλισθεὶς τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρ-
του ἀνήγειρεν αὐτὸ καὶ τὸ ἀπέθηκεν εἰς τὸ πλευ-
ρόν τοῦ ἐπὶ τῆς χλόης· Ἡ ταλαίπωρος κόρη
ἔμενεν ἀφωνος διότι ἦτο εὐτυχεστάτη. Ἡτέ-
νιζε σιωπῶσα τὸν ὠραῖον λοχαγόν ὅστις ἐθώ-
πευεν ἡρέμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τοὺς στίλ-
πνοὺς βοστρύχους τῆς ξανθῆς αὐτῆς κόμης. Οἱ
ὕγροὶ ὄφθαλμοὶ τῶν ἐμειδίων γλυκύτατα. Ὁ πυ-
κνὸς θόλος ὁ κρύπτων τὸν οὐρανὸν τοὺς ἐκά-
λυπτεν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ, καὶ ἐνίοτε, ὅταν ὁ
ἄνεμος ἔσειε τοὺς κλάδους, διαβατικὴ τις ἀκτίς
τοῦ ἡλίου ἤστραπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν.
Παρίστανον εἰκονογράφημά τι οὐχὶ ἐξ ἐκείνων
ἄτινα ποιοῦσι συνήθως οἱ ζωγράφοι, ἀλλ' ὅποιον
ὁ ποιητὴς ἐπιθυμῆ καὶ ὄνειρεύεται κατὰ τὰς
ῥάσας τοῦ οἴστρου αὐτοῦ, ὅταν ἡ ποίησις κατα-
βαίνη οὐρανόθεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ.

Μετὰ βραχεῖαν σιγὴν τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρ-
του ἔσεισεν αἰφνης τὴν μακρὰν χρυσοῦν κόμην
τοῦ, καὶ ἠτένιζε μὲ χαρὰν παιδικὴν τὴν νεὰν
στολὴν τοῦ Διδιέ.

— Πόσον εἶσαι ὠραῖος! εἶπε, πόσον εἶσαι
ὠραῖος, καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ!

Ὁ Διδιὲ ἔλαβε τὴν μικρὰν λευκὴν χειρὰ τῆς
καὶ τὴν ἔφερε μέχρ' ὅτι τῶν χειλέων τοῦ.

— Ἐμεγάλωσες, ἀπήντησεν αὐτός· εἶσαι ὠ-
ραιότερα ἢ ἄλλοτε!

Ἡ δὲ Μαρία μὴ κρύπτουσα τὴν χαρὰν τῆς,
— Τόσω καλῆτερα! ἀνέκραξε· καὶ ὁμως

ἐκλαυσα, καὶ τὰ δάκρυα ἀσχημίζουσι τὰ κοράσια.

— Διατὶ ἐκλαυσες, Μαρία!

— Διότι, τὰ ἔρημα μονοπάτια τοῦ δάσους,
μὲ ὠμίλουν, Διδιέ, διὰ σὲ καὶ διὰ τὴν ἀπουσίαν
σου· διότι ἡ χλόη ἐβλάστησε πάλιν εἰς τὰ μέ-
ρη ὅπου συνείθιζες νὰ κάθῃσαι, καὶ ὁ πατήρ μου
μ' ἔλεγεν ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς πλέον!

— Ὁ πατήρ σου! εἶπεν ὁ Διδιὲ ἐκπληττό-
μενος· εἴξευρε λοιπόν; . . .

— Τὰ εἰξεύρει ὄλα, ἀπήντησεν ἡ νεάνις, σκεπτική γινομένη. Μάτην ἐπροσπαθήσαμεν νὰ χρυφθῶμεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Πέλο Ρουάν, τὰ εἰξεύρει ὄλα. . .

Καὶ ὁ Διδιέ σιωπήσας ἐγένετο σύννους.

— Μᾶς κατεσκόπευε λοιπόν; ἠρώτησε μετὰ ταῦτα.

— Τίς δύναται νὰ εἰπῇ τί πράττει ὁ Πέλο Ρουάν; ἀπήγγειλεν ἡ Μαρία μὲ ἔμφασι. Τὸ εἰξευρεν αὐτό, διότι τὰ γνωρίζει ὄλα. Ὅταν ἀνεχώρησες, μὲ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μὲ εἶπε· « Παιδί μου, πρέπει νὰ τὸν λησμονήσῃς. Εἶναι Γάλλος, καὶ οἱ Γάλλοι ἐξαπατοῦν τὰ πτωχὰ κοράσια. Εἶναι ἄτιμοι καὶ φεῦσται »

Ὁ Διδιέ ἠρυθρίασε καὶ συνέστειλε τὰς ὀφρῦς.

— Ὁ Πέλο Ρουάν δὲν ἐφεύσθη ποτέ. ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία. Ἐφοβήθη. . . Ἴδου ὁ μωσ, ἦλθες ὁ πατήρ μου ἦτον ἀπατημένος, δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι μὲ ἀγαπᾷς;

Περιττὸν εἶναι νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἀποκρίσιν τοῦ Διδιέ.

Ὁ καιρὸς παρήρηχετο· παρεκάθητο δὲ ἔχοντες τοὺς βραχίονας συμπεπλεγμένους καὶ συνομιλοῦντες διὰ τῆς γλώσσης ἦν οἱ ἐρῶντες μόνοι γινώσκουσι καὶ ἦτις δὲν μεταφέρεται ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰούδας Λέκερ ἀνεζήτει τὴν ὁδὸν του ἐν τῷ δάσει. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν πολὺ δυσχερῶς εὔρε τὴν διεύθυνσιν, διότι οὐδεμία ἀτραπὸς διεπέρα τὴν πυκνότητα τοῦ δάσου, ἀλλὰ μετὰ ἑκατὸν βήματα εἶδεν ἐκπληκτος ὅτι πληθὺς μικρῶν ὁδῶν διεσταυροῦντο κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι συναπέληγον εἰς κοινόν τι κέντρον.

Ἐβάδισεν ἐπὶ τινος τῶν ἀτραπῶν ἐκεῖνων, καὶ ἔφθασεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν ὄχθη τῆς ἀγρίας φάραγγος τῆς γνωστῆς ἡμῖν ὑπὸ τὸ ὄνομα Λάκκος τῶν Λύκων. Ἐκτὸς δὲ τῶν ὁδῶν αἰτινες μὴ ὑπάρχουσαι ἄλλοτε ἀνήγγελλον ἤδη τὴν γειτονίαν πολυαρίθμου ομάδος ἀνθρώπων, οὐδεμία ἄλλη μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὴν σκυθρωπὴν θεάν τοῦ χωρίου. Ἡ αὐτὴ μοναξία ἐφαίνετο ἐπικρατοῦσα εἰς τὰ περίξ.

Ὁ Ἰούδας κατέβη, κρατούμενος ἐκ τῶν κλαδίων, τὸ χεῖλος τῆς φάραγγος καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ βάθος ὅπου ὑψοῦτο ἡ κοίλη δρυός. Ἡ ὄψις τοῦ ἀγαθοῦ ἵπποκόμου ἦτο μελαγχολικὴ καὶ σοβαρὰ, διότι βεβαίως θὰ διανοεῖτο ὅτι τὴν τελευταίαν φοράν καθ' ἣν ἐπεσκέφθη τὸν τόπον ἐκεῖνον συνώδευε τὸν θανόντα κύριόν του. Θὰ διανοεῖτο ἐπίσης ὅτι τὸ κοίλωμα τῆς δρυός πιθανὸν νὰ μὴ ἐφύλαξε πιστῶς τὴν παρακαταθήκην καὶ ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Τρέμλ κατετά-

φη σύνολος ὑπὸ τὰς ὀξώδεις ρίζας τὰς διασχιζούσας τὸ ἔδαφος.

Ἀλλὰ πρὶν ἡ εἰσδύση εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς δρυός, ὁ Ἰούδας περιειργάσθη ἐν προσοχῇ τὰ περίξ, ἐρευνήσας διὰ τοῦ βλέμματος ἐκάστην συστάδα θάμνων, ἕκαστον μέρος σύμφυτον διὰ νὰ πεισθῇ, ὅτι ἦτο μόνος.

Κατὰ δὲ τὴν ἐρευναν ταύτην ἀνεκάλυψεν ὀπίσω ἐνὸς τῶν ἠρημωμένων Πύργων σωρὸν ἐρειπίων εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἦτο ἄλλοτε ἡ καλύβη τοῦ Μαθαίου Λευκοῦ.

— Ἦσαν ἀγαθοὶ ὑπηρέται τοῦ Τρέμλ, ἐπιθύρυσεν ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν. Ὁ Κύριος ἀναπαύσοι τὰς ψυχὰς των!

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δένδρου, εὔρε λείψανά τινα στεφάνων, καὶ σχεδὸν ὄλα τὰ ἐργαλεῖα τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, ἀλλ' ἐσχωριασμένα καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ὥστε δὲν ἐδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐγένετο χρῆσις αὐτῶν πρὸ ὀλίγου καιροῦ.

Καὶ λαβὼν σκαπάνην, ἤρχισε σκάπτων.

Ἐνῶ δὲ εἰργάζετο, ἀνεπαισθῆτως ἐσείσθησαν οἱ θάμνοι καὶ ἐφάνησαν δύο ἀνθρώπινα κεφαλαὶ φέρουσαι προσωπεῖα ἐκ δορᾶς λύκου. Συγχρόνως δὲ τρίτη κεφαλὴ λευκὸν ἔχουσα προσωπεῖον ἐξῆλθεν ἀπὸ σωρὸν σχοίνων ὑψηλῶν, ὅστις σχεδὸν ἤγγιζε τὴν δρῦν ὅπου εἰργάζετο ὁ Ἰούδας.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες οἱ οὔτω παραξένως μετημφισμένοι ἀντήλλαξαν ταχέως σημεῖα συνεννοήσεως· ὁ δὲ τὸ λευκὸν φέρων προσωπεῖον ἔδωκε διαταγὴν ἀναμφιβόλως, διότι οἱ δύο ἄλλοι εἰσηλθὼν πάραυτα εἰς τὰς κρύπτας των.

Ὁ λευκὸς τὸ προσωπεῖον ἔπεσεν ἀθορύβως πρηγῆς, καὶ ἐπροχώρησεν ἔρπων πρὸς τὸ δένδρον· διέβη δὲ βραδέως τὸ μεταξὺ διάστημα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνωρθώθη οὕτως ὥστε ἔχωσε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐν τῶν βήγμάτων, ὅσα ὁ χρόνος εἶχεν ἀνοίξει ἐπὶ τοῦ κοίλου στελέχους τῆς γηραιᾶς δρυός.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ προσωπεῖον τοῦ ἠνόχλει τὴν ὄρασιν, τὸ ἀπέσπασε, καὶ ἀπεκάλυψε πρόσωπον ὄλως μεμαυρισμένον ἐξ ἀνθράκων καὶ καπνοῦ, τὸ πρόσωπον τοῦ Πέλο Ρουάν τοῦ ἀνθρακῆως.

Ὁ Ἰούδας ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος, καὶ δὲν ὑπώπτευεν ὅτι βλέμμα περιεργὸν παρηκολούθει ἐκάστην τῶν κινήσεων του.

Μετὰ μικρὸν δὲ, ἡ σκαπάνη ἐκτύπησεν ἐπὶ σώματος σκληροῦ καὶ ἠχώδους. Ὁ Ἰούδας σπεύδων ἐκαθάρισε τὴν ὀπὴν, καὶ ἐντὸς μικροῦ ἐξέφερε τὸ σιδηροῦν κιβώτιον ὅπερ ἄλλοτε ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἔκρυψεν ἐκεῖ. Ἀφοῦ δὲ τὸ παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον ἀνησύχως διὰ νὰ ἴδῃ μὴ

πως ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του ἀνεκαλύφθη, ἐξέβαλε κλειδίον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

Τότε, ὁ Πέλο Ρουάν ἔρπων αὐθις εἰσῆλθεν ἄνευ θορύβου εἰς τὴν κρύπτην του. Ἐπραξε δὲ φρονιμώτατα, διότι ὁ Ἰούδας μέλλων ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον, περιῆλθε τὴν δρῦν περιφέρων εἰς τὰ πέριξ βλέμμα ἀνήσυχον. Μὴ ἰδὼν δὲ οὐδένα, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κοίλωμα τῆς δρυός, καὶ ἤνοιξε τὸ κιβώτιον.

Τὰ πάντα ἦσαν ἀνέπαφα ὡς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς παρακαταθήκης, καὶ χρυσὸς καὶ ἐγγραφον ὁ ἀγαθὸς Ἰούδας δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐκφώνησιν τινα χαρᾶς λογιζόμενος ὅτι διὰ μέσου τούτων ὁ Γεώργιος Τρέμλ, καὶ ἐπαίτης ἂν κατήνησε, μίαν μόνην λέξιν προφέρων θὰ ἀνέκτα τὴν κληρονομίαν του ὀλόκληρον. Ἀλλὰ θλίψως ἐκφρασις διεδέχθη τὸ χαροπὸν μειδιάματά του. Ποῦ ἦτον ὁ Γεώργιος Τρέμλ;

Ὁ Ἰούδας ἐπεθύμησε τότε νὰ ἦτο εἰς τὴν ἔπαυλιν διὰ νὰ μάθῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ παιδίου. Ἀπέθηκε πάλιν τὸ κιβώτιον εἰς τὴν ὄπην ἣν ἐκάλυψεν ἐκ νέου φροντίσας νὰ ἐξαφανίσῃ ὅσω μᾶλλον ἐδύνατο τὰ ἴχνη τῆς ἀνασκαφῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνῆλθε τὸ ἀνωφερὲς τῆς φάραγγος.

Ὁ δὲ Πέλο Ρουάν τὸν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος ἐνῶ ἀπεμακρύνετο.

— Εἶναι βεβαίως ὁ Ἰούδας, ἐψιθύρισε, ὁ ἱπποκόμος τοῦ Τρέμλ! δὲν ἐπῆρε τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον θὰ ἰδῶ ἀπόψε τί περιέχει. . . Ἐν τοσούτῳ δὲν πρέπει οἱ περὶ ἐμὲ νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ μυστικόν, διότι εἰμποροῦν νὰ μὲ προλάβουν.

Ὁ Ἰούδας ἐγένινεν ἄφαντος. Οἱ δὲ ἄλλοι δύο προσωπιδοφόροι καταλιπόντες τὰς ἐνέδρας των ἐδρχμον εἰς τὴν δρῦν, ἀνεκίνησαν τὰ ἐργαλεῖα, ἤρεύνησαν ἕκαστον στρώμα τοῦ φλοιοῦ, ἀλλὰ δὲν εὔρον τίποτε. Οἱ δύο οὗτοι ἦσαν Λύκοι.

— Ἀρχηγέ! εἶπον ἐκβαλόντες τὰ πιλία των, τί εἶδες;

Ὁ δὲ Πέλο Ρουάν ἀνασεύσας τοὺς ὤμους,

— Κρίμα, ὅτι δὲν κατοικεῖτε τὴν καλὴν πόλιν Βιτρέ, εἶπεν. Εἴσθε περίεργοι ὡς αἱ γραῖαι! καὶ θὰ ἐγίνεσθε ἀξιόλογοι κάτοικοι τῶν πόλεων. . . Εἶδα ἓνα ἄνθρωπον ὅστις ἐξέθαψε δύο δωδεκάδας ἐκατολίτρων τὰς ὁποίας εἶχε κρυμμένας ἐκεῖ εἰς τὴν δρῦν.

Οἱ δύο Λύκοι ἠτένισαν ἀλλήλους.

— Ἦτοι ἐξ χρυσᾶ λοδοβίγια! ἐψιθύρισε δυσχεραίνων ὁ εἷς αὐτῶν. Ἴσως ἔχει κρυμμένα καὶ ἄλλα.

— Ζητήσατε, εἶπεν ὁ Πέλο Ρουάν ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον. Ἐγὼ ὑπάγω νὰ φρουρήσω ἀνθ' ὑμῶν.

Οἱ δύο Λύκοι ἐταλαντεύθησαν ἐπὶ μικρόν. Ἀλλ' ἐφορῆσαν πάλιν τὰ πιλία καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των.

Ὁ δὲ Πέλο Ρουάν ἐκαλύφθη διὰ τοῦ λευκοῦ προσωπίου του.

— Καλὰ, εἶπεν ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε τοῦτο. Ὅταν ἤμμι παρῶν οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀγρυπνοῦν με τοὺς ἰδικούς σας, καὶ εἰμπορῶ νὰ συγχωρήσω μιᾶς στιγμῆς ἀμέλειαν· ἀλλ' ὅταν ἀπομακρυνωμαι ἢ ἀμέλεια γίνεται προδοσία, καὶ εἰξευρετε πῶς τιμωρῶ τοὺς προδότας. Ἐφάνησαν χωροφυλακες εἰς τὸ δάσος, καὶ ἴσως τὴν ὥραν αὐτὴν ἐχθρικὸν ὄμμα ἐξετάζει τὰ βάθη τῆς φάραγγος. Ἡ παραμικρὰ ἀμέλεια δύναται νὰ προδώτῃ τὸ μυστικόν τῆς κατοικίας μας. . . προσέξατε!

Καὶ ὁ μὲν ἀνθρακεὺς ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας διὰ φωνῆς συντόνου καὶ ἐπιτακτικῆς, οἱ δὲ δύο Λύκοι ἀπήτησαν ταπεινῶς·

— Ἀρχηγέ! θὰ εἴμεθα προσεκτικοί.

Ὁ δὲ Πέλο Ρουάν ἐκβαλὼν τῆς ζώνης δύο πιστόλια τὰ ἐκρυψεν ὑπὸ τὸ ἐνδυμά του, εἰπὼν·

— Ὑπάγω εἰς τὴν ἔπαυλιν, διὰ νὰ μάθω τί πρέπει νὰ φοβώμεθα ἀπὸ τοὺς βασιλικούς, καὶ ἐπιστρέφω ἀπόψε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀνέβη ταχέως τὴν πλευρὰν τῆς φάραγγος, καὶ ἐγένινεν ἄφαντος ὀπίσω τῶν δένδρων τοῦ δάσους.

— Ὁ Λευκὸς Λύκος καὶ ὁ διάβολος! ἐψιθύρισε ὁ εἷς τῶν σκοπῶν, μόνον αὐτοὶ οἱ δύο τρέχουν τόσω γρήγορα. . . . Γιώτη;

— Φρανσίνε;

— Εἶχα μολοντοῦτο ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ κοίλωμα. . .

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον, ὅμως. . . , Στοχάζομαι. . .

— Εἶναι ἀλήθεια! Ἀφοῦ ὠμίλησεν, αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ.

Ὅθεν οἱ δύο Λύκοι ἀπεφάσισαν νὰ φρουρήσωσι μετὰ προσοχῆς.

Ἐν τοσούτῳ ὁ Ἰούδας Λέκερ διῆλθε τὸ δάσος ἐλαφρότερος τοὺς πόδας, καὶ μᾶλλον εὐχαριστημένος ἢ πρὶν. Μία τοῦλάχιστον τῶν ἀνησυχιῶν του κατεπραύνηθη, διότι εἶχεν εἰς χεῖρας ἱκανὰ χρήματα διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ πλοῦσια κτήματα τοῦ οἴκου τοῦ Τρέμλ.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Διδιὲ τὸν ἤκουσαν μακροθὲν ἐρχόμενον. Ἦσαν δὲ ὁμοῦ πλέον ἢ τῶν δύο ὠρῶν, ἀλλ' ὁ χρόνος τοῖς ἐφάνη τόσω βραχύς, ὥστε μὲ μεγάλην λύπην τῆς ἡγέρθη ἡ Μαρία, καὶ εἶπεν·

— Ἐξαναβλεπόμεθα, δὲν θὰ μὲ ἀφήσης πλέον, ἀλήθεια;

— Ποτέ! ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς φιλήσας αὐτήν.
Καί μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ Ἰούδας, ὁ δὲ Διδιὲ ἦτο μόνος.

— Δὲν ἐβράδυνες, φίλε μου, εἶπε φαιδρῶς ὁ ἀξιωματικὸς, δὲν σ' ἐπερίμενα τόσῳ γρήγορα.

Ὁ δὲ Ἰούδας ἐκλαβὼν τὴν παρατήρησιν ὡς ἐπίπληξιν, ἐζήτηί συγγνώμην.

— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς πηδῆσας ἐπὶ τοῦ ἵππου χωρὶς νὰ ἐγγίση τὸν ἀναβολέα. Θὰ ἐκοιμήθην ἀναμφισβολῶς καὶ θὰ εἶδα ὠραῖον ὄνειρον· διότι, σὲ βεβαιῶ, ὅτι οὔτε κἀν μὲ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν πότε θὰ ἐπιστρέψης. . . . Καὶ ὁ θησαυρὸς τοῦ Τρέμλ;

— Ὁ Θεὸς τὸν ἐφύλαξεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούδας.

— Τόσῳ καλῆτερα! . . . Εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶρα! ἐκτὸς ἂν ἔχης ἀκόμη νὰ ἐκτελέσης μυστικὴν τινὰ ἐκδρομὴν.

Σπάνιον εἶναι Βρετανὸς τῶν ἀρχαίων ἡθῶν νὰ συμφωνήσῃ ἐντελῶς μετὰ τῆς ἀμερίμνου καὶ μεταδοτικῆς φαιδρότητος τῆς ἀποτελούσης τὴν βᾶσιν τοῦ γαλλικοῦ χαρακτῆρος. Ἡ αἰφνιδία ἐκείνη αὔξησις τῆς εὐθυμίας ἐστενοχώρησε τὸν ἀγαθὸν Ἰούδα, καθόσον μάλιστα τὸν ἐπησχόλουν σκέψεις σπουδαῖαι. Ἠκολούθησεν ἐπὶ τινα χρόνον σιωπῶν τὸν νέον λοχαγόν, ὅστις ἑτερέτιζε καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ θέλων νὰ ἐπιθεωρήσῃ ὅλα τὰ ἀρχαῖα καὶ νέα ἄσματα τῶν ἀγοραίων θεάτρων. Τέλος ὁ Ἰούδας κρατήσας τὸν ἵππον του, εἶπε·

— Κύριε, τὸ χρέος μου εἶναι βαρὺ, καὶ τὸ πνεῦμά μου περὶωρισμένον. Θαρρῶ εἰς τὴν συνδρομὴν τὴν ὁποῖαν μὲ ὑπεσχέθητε.

— Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου· ὅ,τι δύναμαι νὰ πράξω, θὰ τὸ πράξω. Εἶπέ με λοιπὸν τί ἐπιθυμεῖς ἀπὸ ἐμέ;

— Πρῶτον, ἀπήντησεν ὁ Ἰούδας, ἂν καὶ εἴκοσι ἔτη ἐπέρασαν ἀφ' ἧς ἐπάτησα τὸ τελευταῖον τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τρέμλαι, εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρεθῆ τις καὶ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ, ἐνῶ ἔχω συμφέρον νὰ κρύπτωμαι. Ἐπεθύμουν λοιπὸν νὰ μὴν ὑπάγω πρὶν νυκτώσῃ.

— Ἐστῶ ὁ καιρὸς εἶναι ὠραῖος· περιμένομεν εἰς τὸ δάσος. . . Ἀλλὰ τὸ μέτρον σου δὲν μὲ φαίνεται προσφυές, διότι εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Κ. Βωνουὰ ὑπάρχουν καὶ ῥητίνη καὶ κηρία.

— Ἐχεις δίκαιον, ἐπιθύρισε περίλυπος ὁ ταιλαίπυρος Ἰούδας· δὲν τὸ ἐστοχάσθην.

Ὁ δὲ λοχαγὸς ἐπανελάβε μειδιῶν·

— Εἶναι τρόπος νὰ συμβιβάσωμεν τὸ πρᾶγμα, φίλε μου. Φθάνομεν ἐκεῖ σκεπασμένοι μὲ τοὺς ὀδοιπορικοὺς μας μανδύας, θὰ εὐρω μέσον νὰ σὲ προστατεύσω κατὰ τῶν ἀδιακρίτων βλεμμάτων. . . Ἐπειτα;

— Ἐπειτα. . . ἐπανελάβεν ὁ Ἰούδας λίαν ἀμηχανῶν, ἔπειτα θὰ προσπαθῆσω νὰ μάθω. . . μὲ ὁποιοδήποτε τρόπον. . . τί ἀπέγινεν ὁ μικρὸς κύριός μου.

— Καλὰ, θὰ προσπαθῆσωμεν.

Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς οἱ δύο ὀδοιποροὶ εἰσῆχθησαν εἰς τὸ φρούριον, ὡς εἶδομεν, καὶ ὁ Κύρ Σίμος, ὁ ἐπιστάτης τοῦ ληνοῦ ἀνέλαβε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ.

Ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ καὶ Ἀλεξία ἡ θυγάτηρ του ἦσαν εἰς τὴν αἵθουσαν μετὰ τῆς Ὀλιβίας Βωνουὰ ἀδελφῆς νεωτέρας τοῦ Ἐρβὲ καὶ μετὰ τοῦ Κ. Βεχαμεῖλ μαρκεσίου τοῦ Νουαντέλ βασιλικοῦ Ἐφόρου.

Ὁ λοχαγὸς ἀνεμένετο ἀπὸ τινων ἡμερῶν, καί τοι ἀγνώστου ὄντος τοῦ ὀνόματος τοῦ νεοδιορισθέντος· ἅμα δὲ ὁ Κύρ Σίμος ἀπήγγειλε τὴν λέξιν λοχαγός, ἅπαντες οἱ ἐν τῇ αἵθουσῃ ἐγερθέντες διεύθυνον τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν θύραν μὲ περιέργειαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον πρόδηλον.

Ὁ λοχαγὸς εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰούδα ὅστις ἐστάθη παρά τὴν θύραν, τὸ πρόσωπον ἔχων ἐσκεπασμένον. Ὁ Διδιὲ ἐπροχώρησε τὸν πῖλον φέρων ὑπὸ τὴν μάλην, τὸ μέτωπον ὑψιτενές, βαδίζων δὲ ὡς τις πολλὴν τριβὴν ἔχων περὶ τοὺς κομψοὺς τῆς φιλοφροσύνης τρόπους.

Ἄλλ' ἡ θεὰ του ἐξέπληξε πολὺ κατὰ τὸ φαινόμενον ὅλους, καὶ τοῦτο ἐνόησεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῶν τεσσάρων προσώπων.

Καὶ ἡ μὲν Κυρία Ὀλιβία ἔδακε τὰ χεῖλη παίζουσα μὲ τὸ ῥιπιδίόν της ὡς ἂν εἶχε πυρετόν, ἡ δὲ Ἀλεξία ὠχρίασε καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ σκίμποδός της, καὶ ὁ Κ. Βωνουὰ ἔπαθε μικρὸν τινα νευροσπασμὸν, συνοδεύσαντα τὸ μείλιχόν του μειδιάμα.

Τέλος, ὁ Κ. Βεχαμεῖλ μαρκέσιος Νουαντέλ συνωφρῶθη, καὶ ἔστυψε τοσοῦτω ἀπαισίως τὸ πρόσωπόν του, ὥστε πασιδῆλος ἐγένετο ἡ δυσαρέσκειά του.

ΙΕ'. ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ὁ Διδιὲ ἐκλινεν ἐδαφιαίως τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν κυριῶν, ἐχαιρέτισεν ἦττον ὑποκλινῶς τὸν Ἐρβὲ Βωνουὰ, σχεδὸν δὲ οὐδόλως τὸν Κ. βασιλικὸν Ἐφορον. Ὁ δὲ Ἐρβὲ ἐπιτείνας εὐθύς τὸ μείλιχον μειδιάμα του, ἐπροχώρησε τρία βήματα εἰς ἀπάντησιν τοῦ λοχαγοῦ.

— Παναγία μου! νέε μου φίλε, ἀνέκραξε μὲ τόνον φιλικώτατον, καλῶς ἦλθες! καλῶς ἦλθες! Κάτι τι μὲ ἐπρόλεγεν ὅτι θὰ σ' ἐβλεπα

πάλιν ἐντὸς ὀλίγου μὲ ἐπωμίδας... τὴν χεῖρά σου, ἐδῶ, λοχαγέ, ὦ! Παναγία μου! τὴν χεῖρά σου.

Ὁ Διδιὲ ἀνταπεκρίθη διὰ πολλῆς χάριτος εἰς τὴν φιλόφρονα ταύτην ὑποδοχὴν, ἀφοῦ δὲ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῶν δύο Κυριῶν τούτέστι, τὴν μὲν τῆς Ἀλεξίας σιωπῶν, τὴν δὲ τῆς Ὀλιβίας Βωνουὰ ἀποτείνας αὐτῇ φιλοφρονητικὴν τινα ἀλλὰ χυδαίαν φράσιν, ἐκάθησε πλησίον τοῦ οἰκοδεσπότου.

— Ἡ διαταγὴ τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εἶπε μ' ἀφῆκεν ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς φιλοξενίας τοῦ μαρκεσίου Νουαντέλ καὶ τῆς ἰδικῆς σας. Ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ σᾶς εἶναι δυσάρεστον νὰ μὲ φιλοξενήσετε ἡμέρας τινάς.

— Παναγία μου νέε μου φίλε, θὰ μὲ δυσηρέσκει τὸ ἐναντίον.

— Σᾶς εὐγνωμονῶ... καὶ διὰ νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὴν καλὴν σας διαθέσιν σᾶς ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ παραγγείλετε νὰ ὀδηγήσουν ἀμέσως τὸν θαλαμηπόλον μου εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον θὰ προσδιορίσετε δι' ἐμέ.

Ἡ Κ. Ὀλιβία ἔσεισε κωδωνίσκον ἀργυροῦν κείμενον πλησίον τῆς ἐπὶ τῆς ἐστίας.

— Ἀλλὰ προηγουμένως ὁ ὑπηρέτης σας θὰ πῆ μὲ τὸν Κύρ Ἀλαῖν τὸν ἐπιστάτην τοῦ οἴκου μου, εἶπεν ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλαῖν ἀκούσας ὁ Ἰούδας ὠχρίασεν ὑπὸ τὸν μανδύαν του.

— Ὁ ὑπηρέτης μου ἀσθενεῖ, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός, καὶ τοῦ χρειάζεται μόνον καλὴ κλίνη καὶ ἀνάπαυσις.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, νέε μου φίλε.

Ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ κληθεὶς ὑπηρέτης,

— Ἐτοίμασε, εἶπεν ὁ Κ. Βωνουὰ, εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν φίλον, μίαν κλίνην καὶ μεταχειρίσου τον καθ' ὅλα ὡς ὑπηρέτην ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον τιμῶ καὶ ἀγαπῶ.

Καὶ ὁ μὲν Διδιὲ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ Ἰούδας πάντοτε ἐσκεπασμένος, ἐξῆλθεν ἀκολουθῶν τὸν ὑπηρέτην, ὅστις καίτοι πολὺ τὸ ἐπεθύμει, δὲν ἐδυνήθη ὅμως νὰ διακρίνη τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του.

Γνωρίζομεν τὸν Κ. Ἐρβὲ Βωνουὰ τὸν νῦν κύριον τοῦ Τρεμλαί καὶ τοῦ Βουεζίς Ἀμφορέ. Τὰ παρελθόντα εἴκοσιν ἔτη δὲν μετέβαλον τοσοῦτον τὸ εὐτραφές καὶ μειδιῶν πρόσωπόν του, ὥστε νὰ περιγράψωμεν ἐκ νέου αὐτόν.

Ἡ δὲ Κ. Ὀλιβία Βωνουὰ, ἡ ἀδελφὴ του, ἦτον ὑψηλὴ καὶ ἰσχνὴ κόρη, ἀσχημοτάτη ὑπάρξασα ἐν καιρῷ τῆς νεότητός της. Ἡ ἡλικία, ἀδυνατοῦσα νὰ καλλύνη, ἐξάλειφει τούλαχι-

τὴν καλλονὴν ἀπὸ τῆς ἀσχημίας, διότι ὅτι ἀπομένει εἰς γυναῖκα ἀσχημον τὸ αὐτὸ σχεδὸν ἀπομένει καὶ εἰς γυναῖκα ἀγγελόπρόσωπον. ὅταν ἀμφότεροι φθάνωσιν εἰς τὰ πενήτηκοντα ἔτη, Μόνη τοῦ προσώπου ἢ ἔκφρασις δύναται νὰ καταδείξη τὴν ἀρχαίαν διαφορὰν. Ἀλλὰ, τὸ τῆς Κ. Ὀλιβίας πλὴν ἀγοραίας τινος ἀλαζονείας, ἐπιμόνων ἀξιώσεων καὶ ἀπαραβλήτου ψευδοσεμνότητος, οὐδέν τι ἄλλο ἐξέφραζεν ἄλλως ἢ τὸ ἐνδεδυμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν. Αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν ἐστιγματισμέναι διὰ ποικιλομόρφων τεχνητῶν φακῶν, καὶ γραμμὴ ἐπιχρίσματος μελανοῦ ἐτχημάτιζε τὰς ὄφρυς τῆς ὅλως τοξοειδεῖς. Ἀποσιωπῶμεν δὲ τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς παχύτατον ἐρυθρὸν χρῶμα, τὸ κιννάβαρι δι' οὗ ἦσαν ἐπεχρισμένα τὰ μῆλα τῶν παρειῶν τῆς, καὶ τὸ παιδικὸν μειδιάμα τὸ ὁποῖον ἐπηρῦξανε τὰ τόσα θέλγητρά της!

Ἡ Ἀλεξία δὲν ὠμοίαζεν οὔτε τὸν πατέρα οὔτε τὴν θεῖαν τῆς. Ἄν καὶ ἦτο ὑψηλὴ, τὸ ἀνάστημά της, ἀνάλογον καθ' ὅλα, εἶχε χάριν πλήρη εὐγενείας. Τὸ εὐρὺ μέτωπόν της, ὑπὸ τοὺς μελανοὺς βοστρύχους τῆς ἄνευ κόνεως κόμης τῆς εἶχεν ἔκφρασιν ὑπερηφάνου σεμνότητος ἣν ἐγλύκαιεν ἢ θελκτικὴ ἄκτις τῶν μεγάλων γαλανῶν ὀμμάτων της. Τὸ βλέμμα τῆς ἦτο σοβαρὸν καὶ οὐχὶ μελαγχολικόν, ὡς καὶ τὸ λεπτοφυὲς αὐτῆς στόμα ἐμαρτύρει ὅτι ὁ χαρακτῆρ αὐτῆς ἦτο σκεπτικὸς μᾶλλον ἢ μελαγχολικὸς. Ἦτο ἐν ὀλίγοις, ἐντελής τύπος γυναικὸς βρετανίδος, ἥτις ῥωμαλέα καὶ χαρίεσσα, δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἀδράνειαν τῆς Ἀρκτου, οὔτε τὴν ἀσεμνον περιπάθειαν τῆς Μεσημβρίας, ἀλλ' ἐνόνει τὴν ἀληθῆ εὐαισθησίαν μετὰ τῆς ἀξιοπρεποῦς καὶ ὑπερηφάνου σταθερότητος, καὶ δύναται ν' ἀγαπᾶ δυναμένη νὰ πάσχη, καὶ ἀξία ν' ἀφοσιῶται μέχρις ἡρωϊσμοῦ.

Ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ ἐνουμφεύθη ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Νικολάου Τρέμλ. Καὶ ἡ μὲν σύζυγός του ἀπεβίωσε μετὰ δεκαοκτῶ μῆνας, ἡ δὲ Ἀλεξία ἦτο ὁ μόνος καρπὸς τοῦ γάμου του, καὶ εἶχεν ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν.

Μένει νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ βασιλικοῦ Ἐφόρου.

Ὁ Ἀντίνοος Βεγαμεὶλ μαρκεσιὸς Νουαντέλ, ὠραιότατος, τεσσαρακοντούτης, ἢ καὶ ὀλίγον ἔτι πρὸς, ἦτο μὲν προγᾶστωρ, ἀλλ' οὐχὶ ὑπερμέτρως, καὶ εἶχε τὴν μὲν ὄψιν ἀνθηρὰν τὰς δὲ παρειὰς στρογγύλας· ὁ πώγων του ἦτο τρίπτυχος, καὶ πάντες ἀπεφαίνοντο ὅτι ἡ κνήμη αὐτοῦ ἦτο ἀνεπίληπτος· ἡ ὄστρακινὴ ταμβακοθήκη του ἦτο τοσοῦτω λεπτοφυῶς ἐξεργασμέ-

νη, ὥστε ὅλαι αἱ μαρκεσῖαι ἐνέβαλον εἰς αὐ-

τὴν περιπαθῶς τοὺς ὠραίους δακτύλους των. Τὸ τῶν ἐπισκέψεων ἐνδύμα ἔφερε κομβία ἀδαμάντινα ἀξίας ἕκαστον εἴκοσι χιλιάδων λιτρῶν. Ἀνήγειρε δὲ τὴν ἀκωκὴν τοῦ μακροῦ καὶ παλαιοῦ ξίφους τοῦ μέχρι τοῦ ὤμου του κατὰ τρόπον ὅλως ἰδιάζοντα εἰς αὐτὸν, ἡ δὲ μνήμη του, ἀρκούντως καλλιεργημένη, τὸν ἐβοήθει νὰ πρηνθέτη τῆδε κακίῃτε, κατὰ τὰς περιστάσεις, φράσεις εὐφυεῖς, αἰτινες μολις ἀπὸ ἕξ ἐβδομάδων ἦσαν τοῦ συρμοῦ. Εἶχε δὲ καὶ ὄρεξιν ἀπαραβλήτον εἰς ἡν ἐθυσίαζε τὸ τρίτον τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ, καὶ στόμαχον ἀκαταγώνιστον. Ἐν συντόμῳ ἦτο παραδοξότερος τῶν πλείστων εὐγενῶν οἰκονομολόγων τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Κ. μαρκήσιος Νουαντέλ εἶχεν ἐν Βρετανίᾳ πολυαρίθμους καὶ σπουδαίας ἐνασχολήσεις. Καὶ ἐμπρώτοις ἤρᾳτο περιπαθέστατα τῆς Ἀλεξίας Βωνουά ἣν ἤθελε νὰ νυμφευθῆ διὰ πάσης θυσίας. Καὶ ὁ μὲν Κ. Βωνουά, ἦτο κατὰ πάντα σύμφωνος, ἡ Ἀλεξία ὁμῶς ἐφαίνετο ἔχουσα γνώμην ἐκ διχμέτρου ἀντίθετον, καὶ ὁ Κ. Βεχαμεῖλ ἐνέπνεεν οἶκτον δαπανῶν ματαίως παρὰ τῆ ὑπερηφάνῳ Βρεταννίδι τὰ ἐρωτικά δῶρά του, τοὺς ἐκ μνήμης αὐτοσχεδίους στιχους του, καὶ πρὸ πάντων τὰ θαυμάσια τοῦ μαγειρείου του προϊόντα ὧν ἡ τελειότης ἦτο ἱστορική. Καὶ ὁμῶς αὐτὸς δὲν ἀπεθαρρύνετο ἀλλ' ἐδιπλασίαζε καθ' ἐκάστην τοὺς ἀείποτε ἀνωφελεῖς ἀγῶνάς του. Ἦτο δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὡς εἴπομεν ἄνωτέρω, βασιλικὸς οἰκονομικὸς ἔφορος. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὅπερ οὐδὲ ὅλως πρέπει νὰ παραβάλωμεν πρὸς τὴν σημερινὴν ἐν Γαλλίᾳ κυβερνητικὴν τράπεζαν τῶν γενικῶν εἰσπρακτόρων, ἀπῆται, κυρίως ἐν Βρετανίᾳ, μεγίστην δραστηριότητα. Διότι τῶντι ἡ ἐπαρχία αὕτη εἶχεν ἔλλειψιν συγχρόνως χρημάτων καὶ καλῆς θελήσεως διὰ πληρωμῆν τῶν βαρέων φόρων οἵτινες πρὸ ὀλίγου ἐπεβλήθησαν εἰς αὐτήν.

Κατὰ τρίτον δὲ λόγον, καὶ, βεβαίως, τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἦτο διὰ τὸν Βεχαμεῖλ τὸ πολυτιμότερον ὄλων, εἶχε τὴν ὑπερτάτην δικαιοδοσίαν ἐπὶ τοῦ κύρους ὄλων τῶν τίτλων τῆς εὐγενείας καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς ἐξερευνήσεως ἐνυπῆρχεν, ὡς εἶπειν, ἀδιχώριστον ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου, διότι οἱ εὐπατρίδαι δὲν ὑπέκειντο εἰς φορολογίαν, καὶ διότι, τούτου ἐνεκεν, ὑπὸ ψευδῆ τίτλον εὐγενείας, πολλοὶ ἀγενεῖς ἐδύνατο νὰ ὑπεκφύγωσι τὴν ἀπότισιν τῶν φόρων. Εἶχε δὲ παρὰ τῷ Βεχαμεῖλ τὸ δικαίωμα τοῦτο διπλασίαν ἀξίαν, διότι, ὡς μισθώσας διὰ σημαντικῆς ποσότητος

τὸ δικαίωμα τῆς ἐξελέγξεως τῶν τίτλων, τῶν πράξεων καὶ τῶν διπλωμάτων. εἰσέπραττεν αὐτὸς πρὸς ἴδιον ὄφελος τὰ πρόστιμα ὅσα, ἐπὶ τῆ ἐγκλήσει αὐτοῦ, ἐπέβαλλε τὸ βρετανικὸν συμβούλιον κατὰ παντὸς ἀγενοῦς ἀντιποιομένου τίτλους εὐγενείας.

Ἐπομένως, ἐπειδὴ εἶχε συμφέρον νὰ εὐρίσκη πλῆθος τοιούτων σφετεριστῶν, δὲν ἡμέλει ποτὲ νὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὰ ἀρχεῖα τῶν οἰκογενειῶν, καὶ ἐδεικνύετο τοσοῦτον ἀπληστος ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ μετὰ τοῦ βασιλέως συμμαχοῦντες ἄρχοντες τὸν ἀπεστρέφοντο πολύ. Ἀλλὰ μᾶλλον τὸν ἐφοβοῦντο ἢ τὸν κατεφρόνουν.

Πραγματικῶς δὲ εἰς ἐπαρχίαν, ὡς ἡ Βρετανία, χώρα ἠθῶν ἀρελῶν καὶ τιμιότητος, ὅπου πολλοὶ εὐπατρίδαι βασιζόμενοι εἰς τὴν ἐξ ἀμνημονεύτων ἐτῶν κατοχὴν τῶν κτημάτων αὐτῶν, δὲν εἶχον οὔτε τίτλους, οὔτε ἔγγραφα ἰδιοκτησίας, ἡ δύναμις τοῦ Κ. Βεχαμεῖλ ἦτο μεγίστη. Πτωχὸς τῷ πνεύματι, ἀπληστος καὶ ἀσπλαγχνος, τριβὴν πολλὴν ἔχων περὶ τοὺς κοινωνικοὺς τρόπους, μὴ ὦν ἄλλως πῶς ἀγαθὸς εἰμὴ διὰ τῆς ὅλως ἐξωτερικῆς ἐκείνης φιλοφροσύνης ἧς ἐνεκεν ὀνομάζονται οἱ ἔχοντες τοιαύτην ἀξιόλογοι ἄνθρωποι, ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος ἦτο τοσοῦτον εὐθήης, ὥστε καθίστατο τύραννος ἀνελεήμων. Ἐντι μόνον ἐδύνατο νὰ τὸν κάμψῃ τὰ χρήματα. Ὅστις δὴ ποτε τῷ ἐμέτρει ἐπὶ χεῖρας τὸ πρόστιμον, καὶ χιλιάδας τινὰς λιτρῶν προσέτι ὡσεὶ δῶρημα, ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν ἐμελλε νὰ ταρχθῆ ὅσω καὶ ἂν ἦτο τολμηρὸς εἰς τὰς ἀξιώσεις του. Ἀντὶ δέκα χιλιάδων σκούδων παρεχώρει τὸν τίτλον δουκὸς καὶ εἰς νόθον ὑπῆρέτου. Ἀλλ' ὅταν τις δὲν εἶχε χρήματα, ὠφέλιε, διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὀνύχων του, νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἀναμφισβήτητον, καὶ τὰ ὑπομνήματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναφέρουσι πολλὰ παραδείγματα ἀνδρῶν ἐπισήμων κατασταθέντων ὑπὸ αὐτοῦ ἀγενῶν.

Πρέπει δὲ νὰ συλλογισθῶμεν ὅτι ὁ Κ. Βωνουά ὅστις δὲν εἶχεν ἐν πολλῇ τάξει ἔγγραφα οἰκογενειακὰ ἠσθάνθη τρόπον κατ' ἀρχὰς ἐνώπιον τοιούτου ἀνδρός. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἠξίουσαν ὅτι ἐμπρώτοις ἤρχισε νὰ δίδῃ χρήματα προθύμως, καὶ τὸ μέσον τοῦτο εἶναι πάντοτε ἀξιόλογον. Ἀλλὰ, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βωνουά δὲν ἤρκει αὐτὸ μόνον. Διότι ὑποκατάστατος ὦν διὰ πωλητηρίου εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ Τρέμλῶν ἔφερε τὸ ὄνομα, λαβὼν καὶ τὰ οἰκόσημά των αὐτὰ διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὸ ἀμφίβολον τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ καταγωγῆς, εἶχε τόσους λόγους νὰ φοβῆται ὥστε ἐζήτει πᾶν μέσον διὰ νὰ δυσωπήσῃ τὸν δικαστὴν του. Ἐὰν ἐστερεῖτο τῆς

εὐγενείας του, θὰ ἔσπερεῖτο συγχρόνως καὶ τῶν τίτλων του, οὓς ἐπεθύμει πολὺ, ὡς καὶ τῶν κτημάτων του ἅτινα ἠγάπα ἐτι πλέον, διότι ἢ ἐξ εὐπατριδῶν καταγωγῆ καὶ ἢ συγγενεία του παρέσχον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀγοράσῃ τὰ κτημῆτα τοῦ Τρέμλ. Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν του, ὁ Βεχαμεῖλ τὸν συνέδραμε κατὰ τὸ μέγιστον μέρος, διότι ἐρρίφθη ὡς εἶπεῖν εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκμυστηρευθεὶς τὸ πρὸς τὴν Ἀλεξίαν πάθος του. Ὁ Βωνουά δὲν παρέβλεψε τὸ εὐτύχημα τοῦτο, συνωκεώθη στενωῶς μετὰ τοῦ Βεχαμεῖλ, καὶ ἂν καὶ ὁ βασιλικὸς ἔφορος ἦτο πραγματικῶς ἰσχυρότερος, κατεβλήθη ὁμως ἐν τάχει ὑπὸ τῆς δεξιότητος τοῦ νέου φίλου του Ἐννοεῖται οἰκθῆν ὅτι ὁ Βεχαμεῖλ ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ συζευχθῇ τὴν Ἀλεξίαν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐμποδίζε τὸν Βωνουά τοῦ νὰ προστατεύῃ κατὰ τινὰ τρόπον τὴν οἰκειότητα τὴν λαβοῦσαν ἀρχὴν ἐν Ρεδόνῃ μετὰ τῆς κόρης καὶ τοῦ Διδιέ. Ὁ Βωνουά εἶχεν ἀναμφιβόλως πρὸς τοῦτο τοὺς λόγους του.

Κατὰ δὲ τὴν διαμονὴν τοῦ Διδιέ ἐν Ῥεδόνῃ ἢ ἀμοιβαία συμπάθεια τῶν δύο νέων δὲν διέφυγε τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ Βεχαμεῖλ· τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν δυσχερέσειαν τοῦ οικονομολόγου ὅτε ἶδε τὸν νέον λοχαγόν. Ἡ δὲ κυρία Ὀλιβία ἐκίνησε τὸ ριπίδιόν της νομίσασα ὅτι διὰ τούτου ἐδείκνυε χαριστάτην σεμνότητα.

Τὸ δεῖπνον εἶναι πάντοτε ἢ σπουδαιότατη πράξις τῆς βρετανικῆς φιλοξενίας. Μετὰ μικρὸν ὁ κύρ Ἀλαῖν ὁ ἐπιστάτης, φέρων τὴν ἀργυρᾶν ἄλυσιν τοῦ ἀξιώματός του καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐρυθροὺς εἰσέτι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἤνοιξε τὰς δύο πτυχὰς τῆς θύρας καὶ ἀνήγγειλε τὸν δεῖπνον.

— Αὐριον ὀμιλοῦμεν περὶ ὑποθέσεων, εἶπε φαιδρῶς ὁ Κ. Βωνουά· τώρα, ἄς δειπνήσωμεν.

— Ἄς δειπνήσωμεν, ἐπανέλαβεν ὁ Βεχαμεῖλ πρὸς ὃν ἡ λέξις αὕτη ἐπανέδωκεν ἐν μέρει τὴν ἰλαρότητά του.

Ἡ Ἀλεξία ἠγέρθη, καὶ ἐξ ἐνδομύχου ῥοπῆς ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Διδιέ. Ἀλλὰ τὴν ἔλαβεν ὁ Κ. Βεχαμεῖλ· ὁ δὲ λοχαγός, ἀπὸ σκοποῦ ἢ ἐξ ἀνάγκης, περιωρίσθη εἰς τὰ ἰσχνὰ ἀκτυλα τῆς κυρίας Ὀλιβίας.

Δὲν θὰ διηγηθῶμεν τὰ κατὰ τὸν δεῖπνον, καθὼ σπεύδοντες νὰ φθάσωμεν εἰς γεγονότα σπουδαιότερα. Λέγομεν δὲ μόνον ὅτι ὁ Κ. Βωνουά, ἐνῶ ἐπανελημμένως προέπινεν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ νέου φίλου τοῦ λοχαγοῦ Διδιέ, ἀντήλλαξε πολλὰ ὑπόπτα βλέμματα μετὰ τοῦ Κύρ Ἀλαῖν, εἰς ὃν μάλιστα περὶ τὸ τέλος

τοῦ δεῖπνου ἔδωκε καὶ διαταγὴν μυστικὴν.

Τὴν διαταγὴν ταύτην ὁ Κύρ Ἀλαῖν διεβίβασεν εἰς θαλαμηπόλον τὴν μορφήν ἔχοντα ὄχι πολλὰ ἔλκυστικὴν, ὃν ὁ Βωνουά προσέλαβεν ἀποσπάσας αὐτὸν πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας, καὶ ὅστις ὠνομάζετο Λαπιέρρος.

Ἐν τούτοις ὁ Βεχαμεῖλ προσέφερε κατὰ τὸ σὺνηθες τὰς ἐρωτικὰς περιποιήσεις του εἰς τὴν Ἀλεξίαν ἣτις δὲν τὸν ἤκουεν, ἀλλ' ἔστρεφεν ἐκ διαλειμάτων τὸ μελαγχολικὸν καὶ ἐκπληκτικὸν βλέμμα της πρὸς τὸν λοχαγόν ὅστις συνωμίλει λίαν ἐπιτυχῶς μετὰ τῆς Κ. Ὀλιβίας. Αὕτη δὲ διεθρύπτετο, ἔνυττε τὰ χεῖλη καὶ δὲν παρελείπεν οὐδὲν τῶν τεχνασμάτων ἅτινα μεταχειρίζονται γυναῖκες παρήλικες μὲν ἀλλὰ φιλάρεσκοι καὶ ἀπλήστως δεχόμεναι καὶ τὰς κοινοτέρας φιλοφρονήσεις.

Ὁ Ἐρβὲ Βωνουά ὠδήγησεν ὁ ἴδιος τὸν λοχαγόν μέχρι τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνός του, καὶ τῷ εὐχῆθη καλὴν νύκτα. Ὁ δὲ Ἰούδας ἀγρυπνῶν εἰσέτι περιεπάτει εἰς τὸ δωμάτιον βραδέως, καὶ βυθισμένος εἰς βαθεῖας σκέψεις.

— Ἐ! λοιπὸν, τῷ εἶπεν ὁ κύριός του, εἰσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ; σὲ ἀπήλλαξα ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα;

— Κύριέ μου, σὰς εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἰούδας.

— Ἐμαθες τίποτε;

— Περὶ τοῦ παιδίου, τίποτε, καὶ τοῦτο εἶναι λυπηρὸς οἰωνός! . . . Εἰξεύρω ὁμως ὅτι ἡ Κυρὰ Παρασκευῆ, ἢ ὁποῖα ἦτον ἢ τροφὸς τοῦ μικροῦ μας κυρίου εἶναι τώρα οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως.

— Θὰ σὲ δώσῃ πληροφορίας.

— Εἰξεύρω ἐπίσης, ὅτι θὰ δυσκολευθῶ νὰ μὲνω ἀγνώριστος πολὺν καιρὸν, διότι εἶδα τὸ πρόσωπον ἑνὸς ἐχθροῦ. Τοῦ Ἀλαῖν, παλαιοῦ ἐπιστάτου τοῦ οἴκου τοῦ Τρέμλ.

— Καθὼς κ' ἐγώ, φίλε μου· εἶδα τὸ πρόσωπον ἑνὸς ὅστις ἦτον θαλαμηπόλος τοῦ Κυρίου τῆς Θεολόστης, διοικητοῦ τῆς Βρετανίας, τοῦ εὐγενοῦς προστάτου μου, καὶ ὁ ὁποῖος ὡς ὑποπτεύομαι δὲν ἦτον ξένος εἰς νυκτερινὴν τινα ἐπίθεσιν καθ' ἣν ἐπληγώθη . . . Ἀλλὰ θὰ τὰ ἐκκαθαρίσωμεν ὅλ' αὐτά. Ἐν τοσοῦτῳ ἄς κοιμηθῶμεν.

— Κοιμηθῆτε, ἀπήντησεν ὁ Ἰούδας.

Καὶ ὁ μὲν λοχαγός ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὁ δὲ Ἰούδας ἐξηκολούθει ἐγρηγορῶν.

ΙΣΤ'. ΤΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ Κ. ΒΩΝΟΥΑ.

Ὁ λοχαγὸς ἐκοιμᾶτο ὄνειρευόμενος ἴσως ποτὲ μὲν τὴν εὐγενῆ Ἀλεξίαν ποτὲ δὲ τὴν ταπεινὴν κόρην τοῦ δάσους· διότι καὶ τοι ἐκ συστήματος ψυχρὸς δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὴν πρώτην ἀνευ ζωηρᾶς τινος συγκινήσεως. Ὁ δὲ Ἰούδας διεσκελιζέτο τὸ δωμάτιον καὶ ἀνεζήτει διὰ τοῦ ἀθώου καὶ ἀφελοῦς πνεύματός του τρόπον δι' οὗ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν υἱὸν τοῦ Τρέμλ. Ὁ Βεχαμεὶλ ἐμάσσα καθ' ὕπνον γλυκύτατα ἐδέσματα, ἢ Κ. Ὀλιβία παρεδίδετο εἰς ὠραϊότατα ἀναπλάσματα τῆς φαντασίας, ἀναδεικνύουσα ἑαυτὴν ἐρωμένην κομψοῦ τινος ἀξιωματικοῦ τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', καὶ ἡ Ἀλεξία ἐπεκαλεῖτο ματαίως, τὸν ὕπνον καὶ ματαίως ἐπάλαιε πρὸς τὸν πυρετὸν, διότι ἡ ταλαίπωρος νέα κατεταράχθη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Καὶ δὲν ἤθελε μὲν νὰ ἐρωτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλ' ἡ καρδία τῆς ἐλάλει καὶ ἀκούσης ἐκείνης, καὶ ἐλάλει διότι ἠγάπα· ἄλλως τε καὶ ἡ ἰσχυροτάτη φύσις ἐνδίδει εἰς τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἀπογοητεύσεως. Ἔως τότε δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἄλλο ἐμπόδιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς εὐτυχίας εἰμὴ τὸ χρέος τῆς, καὶ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός τῆς. Ἀλλὰ τώρα, ἄβυσσος ἠνοίγετο πρὸ αὐτῆς. Ὁ Διδιὲ τὴν ἐλησμόνησεν.

Ἐν τοσοῦτω εἰς τὸν ἰδιαιτερον θάλαμον τοῦ Βωνουὰ οὐτινος ἢ διπλῆ θύρα ἦτο ἀσφαλῶς κεκλεισμένη, τρεῖς ἄνδρες συνελθόντες συνεβουλεύοντο. Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὁ Κ. Βωνουὰ, Ἀλαῖν ὁ ἐπιστάτης, καὶ ὁ Λαπιέρρος.

Ὁ Ἀλαῖν ἦτο ἡδὴ γέρων. Ἡ τραχεῖα φυσιογνωμία του, ἐφ' ἧς μέθη καθημερινὴ ἀφῆκεν ἀγενῆ ἴχνη, οὐδὲν ἄλλο ἐξέφραζεν εἰμὴ ἠλιθιότητα καὶ σκληρότητα ἀκάθεκτον.

Ὁ Λαπιέρρος θὰ ἦτο τεσσαράκοντα πέντε ἢ πενήτηκοντα ἐτῶν. Τὸ πρόσωπόν του δὲν εἶχε τὸν βρετανικὸν χαρακτήρα, οἱ εἰς ὅξυ ἀπολήγοντες χαρακτήρες τῆς μορφῆς του, τὸ πανοῦργον καὶ σχεδὸν ἐξηγριωμένον βλέμμα του ἐπλησίαζαν πολὺ τὸν ἀνδεγαβικὸν τύπον. Κατήγετο ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν Ἀνδεγαβίαν, χώραν προάγουσαν ἰδίως ἀλήτας καὶ ἀγύρτας. Μέχρι τῆς ἡλικίας εἴκοσι πέντε ἐτῶν εἶχε μετέλθει περιπλανώμενος τὸ ἔντιμον καὶ τριπλοῦν ἐπάγγελμα, τοῦ βοτανοπώλου ἱατροῦ, τοῦ καταπότου τῶν μαχαιρῶν, καὶ τοῦ σχοινοβάτου. Κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὡς ὑπηρέτης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐξοχωτάτου Κ. τῆς Θολόσσης,

ὅστις δὲν ἦτο εἰσέτι διοικητὴς τῆς Βρετανίας. Εἶχε δὲ τότε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ παιδίον ὅπερ μετεχειρίζετο διὰ νὰ ἐλκύῃ τὸ πλῆθος εἰς τὰς παραστάσεις του. Τὸ παιδίον ἦτο ὠραῖον, ὁ δὲ κόμης τῆς Θολόσσης συλλαβὼν πρὸς αὐτὸ συμπάθειαν τὸ κατέστησεν ἀκόλουθόν του, καὶ μετὰ τινὰ ἔτη, τὸ κατέταξεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπασπιστῶν του. Ὁ δὲ Λαπιέρρος μείνας ὑπηρέτης, συνέλαβεν ἄσπονδον μῖσος κατὰ τοῦ παιδίου τοῦ ἄλλοτε μὲν δούλου του, νῦν δὲ προεσταμένου αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν ἐν Ῥεδόνῃ διαμονὴν τοῦ Κ. διοικητοῦ τῆς Βρετανίας, παρουσιάσθη εἰς τὸν Κ. Βωνουὰ καὶ ἐζήτησεν ἰδιαιτέραν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν. Ἡ συνομιλία τῶν ὑπῆρξε μακρὰ, καὶ τοῦ Βωνουὰ ἡ μορφή ἠλλοιώθη πολλάκις ὅτε ὠμίλει ὁ πρῶν θαυματοποιός. Ὁ Λαπιέρρος πρὶν ἢ ἐξέλθῃ ἔλαβε βαλάντιον πλήρες, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Βωνουὰ τὸν προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς στιγμῆς ὁ νέος κύριος τοῦ Τρέμλαι ἤρχισε νὰ ὑποδέχεται λαμπρῶς τὸν νέον ἀκόλουθον Διδιὲ, καὶ τοῦτο ἐγένεν αἰτία τῆς μανιώδους ζηλοτυπίας τοῦ Ἀγτινοοῦ Βεχαμεὶλ μαρκεσίου τοῦ Νουεντέλ. Ἐβδομάδας τινὰς μετὰ ταῦτα ὁ Διδιὲ προσεβλήθη ἐπιβούλως τὴν νύκτα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ῥεδόνης.

Παρῆλθε τὸ μεσονύκτιον. Ὁ Βωνουὰ ἐβάδιζε τεταραγμένος, ἐνῶ οἱ δύο ὑπηρέται του ἐκάθηντο ἐν ἀνέσει παρὰ τὴν ἐστίαν· ὁ Λαπιέρρος ἐταλαντεύετο ἰσοσταθμιζόμενος ἐφ' ἑνὸς τῶν ποδῶν τοῦ θρανίου του μὲ δεξιότητα, ἧτις ἀνεκάλει τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ἐπιτήδευμα, ὁ δὲ Κύρ Ἀλαῖν ἐθώπευεν ὑπὸ τὴν ἐφεστρίδα, ἀγαπητὴν του τινὰ φιάλην ἐκ λευκοσιδήρου, εὐρείαν, τετραγωνικὴν, πάντοτε πλήρη οἴνοπνεύματος, τὴν ὁποῖαν, προσδοκῶν ἀρμοδίαν εὐκαιρίαν, ἐσκόπει νὰ ἀσπασθῇ, καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ παλαιῶν πρὸς τὸν ὕπνον.

— Παναγία μου! Παναγία μου! Παναγία μου! ἀνέκραξε τρεῖς ὁ Κ. Βωνουὰ ποδοκτυπήσας σφοδρῶς τὸ ἔδαφος καὶ σταθεῖς κακντικρῶ τῶν δύο ὀπαδῶν του.

Καὶ ὁ μὲν Ἀλαῖν ἀνεσκίρτησεν ὡς ὅταν τις ἐξυπνᾷ ἀναπρηδῶν, ὁ δὲ Λαπιέρρος ἐξηκολούθει ἰσοσταθμιζόμενος.

— Ἦσθε τρεῖς καθ' ἑνός! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουὰ ὀργιζόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· ἦτον νύξ. Ἐρία δυνατὰ ξίφη, τὴν νύκτα, καθ' ἑνός ξιφιδίου! καὶ ἀπετύχατε!...

— Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἐβλεπα ἐκεῖ, ἐψιθύρισε σοβαρῶς ὁ Κύρ Ἀλαῖν. Ὁ νέος ἐκεῖνος ὑπερασπίζετο καθὼς ὁ Σαταγᾶς. Νὰ σχάσω ἄν

δὲν ἠσθάνθη δεκάκις τὸν ἀέρα τοῦ ξίφους του εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

— Ἐγὼ, ἠσθάνθη τὸ ξίφος του ἔτι πλησιέστερον, εἶπεν ὁ Λαπιέρρος ἀνυψώσας τὴν τραχηλίαν του καὶ δείξας πληγὴν τρίγωνον, καὶ ὁ Ἰωακείμ, ὁ καλὸς σύντροφός μας, τὸ ἠσθάνθη ἀκόμη κλητέρα διότι ἔπεσε νεκρός. Παρακαλῶ τὸν Θεὸν ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του!

— Ἀμήν! ἐψιθύρισεν ὁ Κύρ Ἀλαῖν.

— Κ' ἐγὼ παρακαλῶ τὸν διάβολον νὰ πάρῃ τὴν ἐδικήν σας, ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά. Ἐφοβήθη κύρ Ἀλαῖν, καὶ σὺ Κύρ Λαπιέρρε, ἐτρόμαξες ἀπὸ μίαν τζουγρανιάν.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ πράξωμεν ὅ,τι ὁ Ἰωακείμ; ἠρώτησεν ὁ ἐπιστάτης δυσφορῶν. Ναι, ἤξεύρω ὅτι μᾶς ἠθέλατε καλῆτερα νεκροὺς, παρὰ ζωντανοὺς, κύριέ μας...

— Σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά ἀνυψώσας τοὺς ὤμους.

Καὶ ὁ μὲν Ἀλαῖν ὑπήκουσε δυσαρέστως, ὁ δὲ Κ. Βωνουά ἐπανελάβε τὸν μοναχικὸν περιπατόν του, ποδοκτυπῶν, συσφίγγων τὰς πυγμὰς, καὶ ψιθυρίζων πολυτρόπως τὴν συνήθη του βλασφημίαν.

Οἱ δύο ὑπηρέται ἀντήλλαξαν βλέμμα συνεννοήσεως.

— Ὁ θυμὸς του θὰ τοῦ ἀξίσιθ δύο φλωρία, εἶπε κρυφίως ὁ Λαπιέρρος.

Ὁ κύρ Ἀλαῖν, δράξας τὴν εὐκαιρίαν ἐκεῖνην, ἐβρόφησε ῥυχοβόλιον, νεύσας ἐν τοσοῦτω καταφατικῶς, καὶ ἀμφοτέροι ὑπεμειδίασαν πονηρῶς ὡς ἄνθρωποι βεβαίαν ἔχοντες τὴν ἐπιτυχίαν.

Μετὰ δέ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Βωνουά ἐστάθη αἶφνης, καὶ εἰσαγαγὼν τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του,

— Παναγία μου! εἶπεν ἀναλαμβάνων τὸ μειλίχειον μειδιάματόν μου, νομίζω ὅτι ἐθύμωσα, φίλοι μου. Ὁ θυμὸς εἶναι ἀμάρτημα. Θὰ βάλω κανόνα εἰς τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἰδοὺ τέκνα μου, διὰ νὰ πῖετε εἰς ὑγείαν μου. Ἐκβαλὼν δὲ δύο φλωρία τὰ ἔδωκε πρὸς τοὺς ὑπηρέτας καὶ οὕτως ἐγένετο ἡ συμφιλιώσις.

— Ἄς σκεφθῶμεν, τώρα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Βωνουά. Πῶς θ' ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

— Ὅταν ἤμην καλὸς ἰατρός, ἀπήντησεν ὁ Λαπιέρρος καὶ δὲν ἤρκει ἡ πρώτη δόσις τοῦ ἰατρικοῦ μου, ἔδιδα καὶ δευτέραν.

— Βέβαια! ἀνέκραξεν ὁ ἐπιστάτης εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φιάλη του μετέδωκε σπυρίαν εὐγλωττίαν. Πρέπει νὰ διπλασιάσωμεν τὴν δόσιν ἤμεθα τρεῖς, ἄς γίνωμεν ἕξ.

— Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐγγυῶμαι περὶ τῆς θεραπείας, προσέθηκεν ὁ πρῶην θαυματοποιός.

Ὁ δὲ Βωνουά σείων τὴν κεφαλὴν,

— Ἀδύνατον, εἶπε.

— Διατί;

— Διότι προσυλάττεται... Ἐκτὸς τούτου, οἱ καιροὶ ἤλλαξαν. Ἄλλοτε ἦτον νέος τρελλός, τρέχων τὴν νύκτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ὁ θάνατός του δὲν θὰ διήγειρεν ὑπονοσίας. Δὲν ἤμην τότε ἐπιφορτισμένος τὴν ἀστυνομίαν τῶν δρόμων τῆς Ῥεδόνης... Τώρα, εἶναι βασιλικὸς ἀξιωματικός· ξενίζεται παρ' ἐμοὶ διὰ δημόσιον ὑπηρεσίαν, ἡ διαμονὴ του εἰς Τρεμλαὶ ἔχει τι ἐπίσημον. Ἡ ἱερὰ φιλοξενία, τέκνα μου, ἀπαγορεύει ῥητῶς τὸν φόνον ἐνός ξένου, ἐκτὸς ἂν δύναται τις νὰ τὸν ἐκτελέσῃ ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ.

Ὁ δὲ Ἀλαῖν καὶ ὁ Λαπιέρρος ἐπεδοκίμασαν τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἀστεῖσμόν λιάν κολακευτικῶς.

— Πρέπει νὰ εὔρωμεν ἄλλο μέσον· ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Κ. Βωνουά.

— Καὶ ὁ μὲν Κύρ Ἀλαῖν ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις, ὁ δὲ Λαπιέρρος ὑπεκρίθη τὸν σκεπτόμενον.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἐρβὲ μετὰ μικρόν.

— Δὲν εὐρίσκω τίποτε, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Τίποτε, ἐπανελάβεν ὁ Λαπιέρρος, ἐκτὸς ἂν ἴσως... Ἀλλὰ τὸ δηλητήριο δὲν σὰς εὐχαριστεῖ βέβαια περισσότερο παρὰ τὸ ἐγχειρίδιον;

— Ὀλιγώτερον, τέκνον μου... Παναγία μου! εἶναι τρομερόν. Σήμερον ἡ αὔριον ἡ τύχη δύναται νὰ ἀποκαλύψῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ... Κ' ἔπειτα τίς μ' ἐγγυᾶται ὅτι ἀγνοεῖ τὰ πάντα;... Ποῖον δωμάτιον τὸν ἔδωκαν;

— Τὸ δωμάτιον τῆς τροφοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλαῖν... Τὸν ὠδηγήσατε μόνος μέχρι τῆς θύρας.

Ὁ Βωνουά ὠχρίασε.

— Τὸ δωμάτιον τῆς τροφοῦ! ἐπανελάβεν ἀνασκιρτήσας, τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτον ἄλλοτε ἡ κοιτίς! Καὶ δὲν ἐπρόσεξα καθόλου!

— Ἠὲ! ὑπέλαβεν ὁ Λαπιέρρος· τὰ δωμάτια ὁμοιάζουν μεταξύ των.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης σχεδὸν ἀποκαρωμένος.

Ἄλλ' ἡ παρατήρησις αὐτοῦ δὲν εὐχαρίστησε τὸν Κ. Βωνουά, ὅστις ἐπανελάβεν ἀνησυχῶν.

— Καὶ ὁ ἀσθενὴς ὑπηρέτης του ἐφαίνετο ὅτι ἠθέλε νὰ κρυφθῇ... τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Ὅσον δι' αὐτόν, ἀπήντησεν ὁ Λαπιέρρος δὲν γνωρίζω τίποτε νὰ σὰς εἰπῶ· ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον μὲ τὸν μανδύαν του καὶ οὔτε κἂν τὴν ἄκραν τῆς μύτης του δὲν εἶδα.

— Παράδοξον, ἐψιθύρισεν ὁ Βωνουά, ἔτοιμος, ὡς πᾶσα συνειδησις αἰσθανομένη ἐλέγχους, νὰ βλέπῃ καὶ τὰ κοινότερα συμβάντα ὑπὸ μορ-

φὴν ἀπειλητικὴν, δὲν μὲ ἀρέσει αὐτὴ ἢ μυστη-
ριώδης ὑποκρισία. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τίς εἶναι
αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ἐπιθυμῶ,...

— Αὐριον θὰ ιδῶμεν, εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ
ἀπόμαχος θαυματοποιός.

— Ἀπόψε! τῶρα ἀμέσως! ἀνέκραξεν ὁ
Βωνουὰ διὰ φωνῆς βραχείας καὶ ὡσεὶ ἐκλειπού-
σης. Κάτι τι μὲ λέγει ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ἄν-
θρώπου τούτου προμηνύει κίνδυνον, ἢ δυστύ-
χημα... Ἀκολουθεῖτε με!

Ὁ Λαπιέρρος ἐπεθύμει ν' ἀποκριθῆ ὅτι κα-
τὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ὑπηρε-
της τοῦ ἐκοιμῶντο ἀμφότεροι τὴν ὥραν ἐκεῖνην
τῆς νυκτός· ἀλλ' ὁ Βωνουὰ εἶχεν ὀμιλήσει διὰ
τόνου οὐδεμίαν ἐπιδεχομένου ἀπάντησιν· ἠγέρ-
θησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ὑπηρεταί· ὁ Βωνουὰ
ἤνοιξεν ἀθρόβως τὴν θύραν τοῦ δωματίου του,
καὶ οἱ τρεῖς εἰσῆλθον σκοτεινὰ εἰς τὴν μικρὰν
πάροδον, ἐκτεινομένην ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν
ἄλλην πτέρυγα· προχωρήσας δὲ βήματά τινα
ὁ Βωνουὰ ἐστάθη, καὶ θλίψας ἰσχυρῶς τὸν βρα-
χίονα τοῦ ἐπιστάτου,

— Δὲν κοιμῶνται εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ
δείξας φῶς τι λάμπον εἰς τὸ σκότος τῆς ἐτέρας
ἄκρας τῆς παρόδου.

Καὶ ἀληθῶς εἰς τὸ δωματίον τοῦ λοχαγοῦ
ἐφαίνετο ἡ λάμψις ἐκεῖνη.

— Τί νὰ κάμουν τοιαύτην ὥραν; ἐπανελά-
θεν ὁ Βωνουὰ ἐὰν συνομιλοῦν, θὰ τοὺς ἀκού-
σωμεν. Λέξις τις θὰ ἐξαλείψῃ ἢ θὰ ἐπιβεβαιώ-
σῃ τοὺς φόβους μου... Καὶ ἂν δικαίως φο-
βοῦμαι, ἐὰν τὰ εἰξεύρῃ ὅλα ἢ καὶ μόνον ἂν ὑπο-
πτεύεται... Παναγία μου! ἢ ἀποστολή του
δὲν θὰ τὸν σώσῃ!

Ἐξηκολούθησαν δὲ προχωροῦντες σύρριζα
παρὰ τὸν τοῖχον. Ὁ ἐπιστάτης ἀφυπνισθεὶς ἐν-
τελῶς, ἐβάδιζε πρῶτος. Καὶ ὅτε ἐφθασεν εἰς
τὴν θύραν τοῦ λοχαγοῦ, προσήλωσε τὸ ὄμμα
του εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου.

Ὁ Ἰούδας γονυκλιτὴς παρὰ τὴν κεφαλί-
δα τῆς κλίνης του προσήρχετο τὴν κεφαλὴν
ἔχων μεταξὺ τῶν χειρῶν του. Ὁ Κύρ Ἀλαῖν
δὲν ἐδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του. Μετὰ τινα
δευτερόλεπτα ὁ γέρον ἵπποκόμος τελειώσας
τὴν προσευχὴν του ἠγέρθη, καὶ τὸ φῶς ἐπέσεν
ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ Κύρ Ἀλαῖν ὠπισθοδρόμησε μετὰ σπουδῆς.

— Τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπε.

Τότε ὁ Βωνουὰ δραμὼν προσήλωσε ἐπίσης
τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τὸ κλείθρον, ἀλλὰ δὲν εἶδεν
εἰμὴ τὴν ἐρυθρὰν καὶ καπνίζουσαν θρυαλλίδα ἣν
ὁ Ἰούδας εἶχε σβέσει πρὶν ἢ κοιμηθῆ.

— Παναγία μου! εἶπε τρίζων τοὺς ὀδόντας

καὶ ἀπομακρυνόμενος τοῦ κλείθρου, τὸν γνω-
ρίζεις, εἶπε, καὶ εἶναι;...

Ὁ δὲ Κύρ Ἀλαῖν ἔτριβε τὸ μέτωπόν του, ζη-
τῶν ν' ἀνακαλέσῃ τὰς ἀναμνήσεις του.

— Τὸν γνωρίζω, τὸν εἶδα ἄλλοτε, ἀλλὰ
ποῦ; δὲν ἠξεύρω οὔτε πότε... Πρέπει νὰ
ῆναι πολὺς καιρὸς.

Καὶ ὁ μὲν Βωνουὰ βιάσας ἑαυτὸν δὲν ἐβλα-
σφήμησεν, ὁ δὲ φιλόσοφος Λαπιέρρος ἐπανελάβε-

— Αὐριον θὰ ιδῶμεν.

ΙΖ. ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΩΘΙΝΗ.

Πολὺ πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ, ὁ Ἰούδας Λέκερ
ἠγέρθη ἄνευ θορύβου διὰ νὰ μὴ ἐξυπνίσῃ τὸν
κύριόν του κοιμώμενον ὡς κοιμῶνται οἱ νέοι
μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοιορίαν. Καὶ τοι
δὲ τὸ λυκαυγὲς δὲν διεσκέδαζε τὸ πυκνὸν σκό-
τος τῶν ἀπεράντων παρόδων, ὁ Ἰούδας ἐβά-
διζεν ἀπροσκόπτως, διότι ἦτο γεννημένος εἰς
τὴν ἑπαυλίαν, καὶ κατώκησεν εἰς αὐτὴν καθ' ὅλον
τὸν πρὶν τεσσαρακονταεατῆ βίον του· ἀπὸ τῆς
μεγάλης κλίμακος, ἧς αἱ διπλαῖ βαθμιῶδες ἔφε-
ρον εἰς τὴν πρώτην ὀροφήν, ἐφθασεν εἰς τὸ ἐστια-
τόριον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς στενὴν δίοδον ἀγου-
σαν πρὸς τὴν αὐλὴν τῶν ὑπηρετῶν, Πολλὰ
πράγματα ἦσαν μεταβεβλημένα, ἀλλὰ τὰ δω-
μάτια τῶν ὑπηρετῶν διετήρησαν τὴν ἀρχικὴν
αὐτῶν διάταξιν. Χωρὶς δὲ τῆς περιστάσεως
ταύτης, τὸ ἀξιόλογον μνημονικὸν τοῦ Ἰούδα
δὲν θὰ τὸν ἐσοῖθῃ πολὺ. Ἐμέτρησε τρεῖς θύ-
ρας εἰς τὴν ἐσωτερικὴν στοᾶν τῆς αὐλῆς καὶ
ἔκρουσε τὴν τετάρτην.

Ἡ Κυρὰ Παρασκευὴ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως
δὲν ἐδέχετο συνήθως ἐπισκέψεις εἰς ὥραν το-
σοῦτον ἀναρμοδίαν. Ἡ ἀγαθὴ κυρὰ ἦτο ἐξη-
κοντούτης, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην αἱ
οἰκονόμοι μόνον τοὺς κλέπτας φοβοῦνται. Ἀλλ'
εἴτε διότι ἐκοιμᾶτο, εἴτε διότι ὑπεκρίνετο τὴν
κωφὴν, ὁ Ἰούδας οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπόκρισιν.

Ἐκρούσε λοιπὸν ἐκ νέου καὶ σφοδρότερον.

— Χριστέ καὶ Παναγία! εἶπεν ἡ βραγχώ-
δης φωνὴ τῆς γηραιᾶς κυρᾶς· μήπως καίεται
ἢ ἑπαυλις;

— Εἰμὶ ἐγὼ, εἶμαι ὁ Ἰούδας, ἐψιθύρισε
οὔτος, ἐξακολουθῶν νὰ κρούῃ ὁ Ἰούδας Λέκερ.

Ἡ Παρασκευὴ ἥτις δὲν ἦτο γυναικάριον, ἐτ
δραξε ῥόπαλον, καὶ ἦλθε ν' ἀνοίξῃ, καίτοι, κω-
φεύουσα ἐκ τῆς ἡλικίας, οὐδὲ συλλαβὴν ἤκου-
σεν ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἰούδα.

— Τώρα! τώρα! ἔλεγε μεμφμοιροῦσα.
Ἐὰν ῆναι οἱ λύκοι, καλά! θὰ τοὺς ὀμιλήσω

διὰ τὸν γέροντα Τρέμλ, καὶ δὲν θὰ ἐγγίσουν οὔτε τρίχαν ἀπὸ τὸν οἶκον ὅστις ἦτο ἄλλοτε ἐδικός του· ἐὰν δὲ ἦναι πνεύματα. . .

Καὶ σφραγισθεῖσα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, ἐστάθη.

— Ἄνοιξε δά! εἶπεν ὁ Ἰούδας.

— Ἐὰν ἦναι πνεύματα, τότε. . . καλεῖτερα νὰ ἦσαν οἱ λύκοι.

Καὶ ἀνοίξασα, προέταξεν ἐγκαρσίως τὸ ρόπαλόν της, καὶ ἠρώτησε.

— Τίς εἶ;

— Σούτ! κυρά, σιωπὴ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Τίς εἶ; ἐπανελάβεν ἡ ἀτρόμητος γραῖα ἐγείρουσα τὸ ρόπαλον.

Ὁ δὲ Ἰούδας, ἀρπάσας αὐτὸ εἰσῆλθεν, ἐκλείσει τὴν θύραν, καὶ ἀπεκρίθη.

— Εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ λέγεται τὸ ὄνομα χωρὶς ἀνάγκην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τρέμλ.

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τρέμλ! ἐπανελάβεν ἡ Παρασκευὴ ἧς ἡ καρδιά ἀνεσκίρτησεν, εὐχαριστῶ, ὁποῖος καὶ ἂν ἦσαι! Εἶναι εἴκοσι χρόνοι ἀφ' οὔτου δὲν ἤκουσα τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς οἰκίας, ὅπου κατοικεῖ ὁ Ἐρβὲ Βωνουά.

Ὁ Ἰούδας ἔτεινε τὴν χεῖρα του ἐν τῷ σκότει ἐνῷ ἡ Παρασκευὴ ἦτις δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἰδῆ, ἔπραττε τὸ αὐτό.

Ὁ χαιρετισμὸς τῶν δύο τούτων πιστῶν ὑπηρετῶν ἦτο ὡς ὁ τῶν μελῶν μυστικῆς τινος ἐταιρείας.

— Ἀλλὰ τίς εἶσαι, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ἡ γραῖα, σὺ ὅστις ἐνθυμεῖσαι τὸν Τρέμλ;

Ὁ Ἰούδας ἀπήγγειλε τὸ ὄνομά του.

— Ὁ Ἰούδας! ἀνέκραξεν ἡ Κυρά Παρασκευὴ λησμονοῦσα πᾶσαν ἐχεμυθίαν, ὁ Ἰούδας Λέκερ! ὁ ἰπποκόμος τοῦ αὐθέντου μου. ὦ! νὰ σὲ ἰδῶ, φίλε μου, νὰ σὲ ἰδῶ!

Καὶ τρέμουσα, καὶ σπεύδουσα ἔδραμε ψηλαφοῦσα, διὰ νὰ εὔρῃ τὰ πυρεκβόλα της· τέλος, μετὰ πολὺν κόπον ἦναψε φῶς, καὶ ἠτένισε τὸν Ἰούδαν ἐπὶ μακρὸν καὶ ὡσεὶ ἐν ἐκστάσει.

— Καὶ ἐκεῖνον, ἠρώτησε, θὰ τὸν ἐξαναϊδῶμεν;

— Ἀπέθανεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούδας.

Ἡ Παρασκευὴ ἔπεσε γονυκλιτῆς, συνέπλεξε τὰς χεῖρας καὶ προσηυχῆθη. Κρουνοὶ δακρῶν ἐρρεον βραδέως ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν της. Καὶ ὅστις τὴν ἐβλεπε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην θὰ ἠσθάνετο βαθεῖαν συγκίνησιν, διότι οὐδὲν συγκινεῖ βαθύτερον, ἢ τὰ δάκρυα τὰ ῥέοντα ἐπὶ προσώπου τραχέος. Ὅστις μειδιᾷ βλέπων δακρῦνοντας δύο ὡραίους ὀφθαλμούς, ὡχρεῖα καὶ πάσχει ὅταν βλέπῃ ὑγραινόμενον τὸ

βλέφαρον στρατιώτου. Ὁ Ἰούδας εἰσίγα ἐφόσον ἡ Παρασκευὴ προσῆύχετο. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐπεθύμει νὰ παρατείνῃ τὴν ἀβεβαιότητά του καὶ νὰ μὴ λάβῃ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἦλθε ζητῶν.

Ὅτε δὲ ὠμίλησεν, ἡ φωνὴ του μόλις ἠκούσθη.

— Καὶ ὁ μικρὸς μας Κύριος; εἶπε τέλος ἀγωνιῶν.

— Ὁ Γεώργιος Τρέμλ. . . εἴκοσι χρόνοι ἐπέρασαν ἀφοῦ τὸ εἶδα τὴν τελευταίαν φορὰν, τὸ εὐγενὲς καὶ ἀγαπητὸν παιδίον, νὰ μειδιᾷ, καὶ ν' ἀπλόνη τοὺς μικροὺς του βραχίονας εἰς τὴν κοιτίδα του.

— Ἀπέθανεν. . . ἀπέθανε καὶ αὐτός! εἶπεν ὁ Ἰούδας οὐ τινος τὸ ρωμαλέον σῶμα ἐλιγύσθη. Εἶπε καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, καὶ ἐξωγχώθησαν τὰ στέρνα του.

— Δὲν εἶπα αὐτό, ἀνέκραξεν ἡ Παρασκευὴ, ὄχι δὲν τὸ εἶπα. . . καὶ Θεὸς φυλάξοι νὰ τὸ πιστεύσω. . . ὅμως. . . ἀλοίμονον! Ἰούδα φίλε μου· πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἐλπίζω, καὶ πᾶν ἔτος σβύνεται βαθμηδὸν ἡ ἐλπίς μου.

Μάλιστα, ἐπανελάβεν αὐτὴ λέγουσα. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐλπίζω. Λέγω μὲ τὸν ἑαυτὸν μου. « Ἡμέραν τινα θὰ ἰδῶ ἐπιστρέφοντα τὸν μικρὸν κύριόν μας, μεγάλον, εὖρωστον, ὑπερήφανον καὶ μέσπαθιον εἰς τὸ πλευρόν. . . Ἀλοίμονον! ἀλοίμονον! εἶναι τόσος καιρὸς ἀφοῦ τὰ λέγω αὐτά!

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, Κυρά, τί ἠξεύρεις περὶ τῆς τύχης τοῦ Γεωργίου Τρέμλ;

— Εἰξεύρω. . . Δὲν εἰξεύρω τίποτε, φίλε μου. Μίαν ἐσπέραν. . . ἔλα ἐδῶ πλησίον, διότι δὲν πρέπει νὰ τ' ἀκούῃ κανεὶς, μίαν ἐσπέραν ὁ Ἐρβὲ Βωνουά ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἑπαυλιν κάτωχρος καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἄγριον, μᾶς εἶπεν ὅτι τὸ παιδίον ἐπνίγη εἰς τὴν λίμνην τοῦ Τρέμλ· ἔτρεξαν, ἐσκάλισαν εἰς τὸ βάθος αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν εὔρεθῆ τὸ σῶμα τοῦ Γεωργίου. . .

Ὁ Ἰούδας ἤκουεν ἀσθμαίνων, καὶ μέγα διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ εἰς τοῦτο, ἠρώτησε, στηρίζεται ἡ ἐλπίς σου;

— Ὅχι. . . ἐνθυμεῖσαι ἓνα πτωχὸν τρελλὸν τοῦ δάσους τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν τὸ ἄσπρο Κουνελεῖ;

— Ἐνθυμοῦμαι τὸν Ἰωάννην Λευκόν, κυρά.

— Δυστυχὲς πλάσμα! ἠγάπα τὸν Τρέμλ, σχεδὸν ὅσον καὶ ἡμεῖς.

— Ἀλλ' ὁ Γεώργιος, ὁ Γεώργιος! διέκοψε καὶ πάλιν ὁ Ἰούδας.

— Τί νὰ σὲ εἰπῶ, φίλε μου, ὁ Ἰωάννης Λευκός,

διηγείτο παράδοξα πράγματα εἰς τὸ δάσος. Ἐλεγεν ὅτι ὁ Ἑρβὲ Βωνουά, ἐρρίψεν εἰς τὴν λίμνην τὸν μικρὸν κύριόν μας μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας.

— Τὸ ἔλεγεν αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας ἐξ ὀργῆς.

— Τὸ ἔλεγε, μάλιστα. . . καὶ, ἂν καὶ ἐνομιζέτο τρελλὸς, θαρρῶ ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, πάντοτε ὁσάκις ὠμίλει περὶ τοῦ Τρέμλ· ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἐπρόσθετεν ὅτι ἐρρίφθη εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης καὶ ἐπανεφέρετο τὸν Γεώργιον λειποθυμημένον. . .

— Ἀ! . . . ἀνεφώνησεν ὁ ἀγαθὸς ἱπποκόμος μὲ μακρὸν ἀνέσεως στεναγμὸν.

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Παρασκευὴ, κατελήφθη ἀπὸ τὸν παροξυσμὸν του καὶ τὸ ταλαίπωρον παιδίον ἐμεινεν ὀλομόναχον εἰς τὴν χλόην. . . Καὶ ὅταν τὸ ἄσπρο Κουνέλι ἐπέστρεψε, δὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ παιδίον.

— Ἀ! ἀνεφώνησε καὶ πάλιν ὁ Ἰούδας.

— Ἐκτοτε ἐπέρασαν εἴκοσι ἔτη, φίλε μου! Ὁ Ἰούδας ἀπέμεινεν ὡσεὶ ἀπόπληκτος.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἰωάννης Λευκός; εἶπε μετὰ ταῦτα· θέλω νὰ τὸν ἰδῶ.

Ἡ δὲ Παρασκευὴ, σείσασα βραδέως τὴν πολὴν κεφαλὴν της,

— Ἄτυχον πλάσμα! εἶπε καὶ πάλιν εἶναι ἄτοπον οἱ πτωχοὶ νὰ καταφρονοῦν τὴν ὀργὴν τῶν ἰσχυρῶν. Ὁ Ἑρβὲ Βωνουά ἔμαθε τὰς φήμας ὅσαι διέτρεχον εἰς τὸ δάσος. Κατεπίεσε τὸν Ματθαῖον Λευκὸν καὶ τὸν υἱὸν του διὰ τοὺς φόρους, καὶ ὁ μὲν γέρων ἀπέθανεν, ὁ δὲ υἱὸς ἐγενήθη ἀφαντος. . . Τινὲς λέγουσιν ὅτι ἐγενε Λύκος.

— Ἦκουσα καὶ ἄλλοτε αὐτὸ τὸ ὄνομα· τί ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ;

— Βρετανοί, φίλε μου, οἱ ὁποῖοι ὑπερασπίζονται καὶ ἐχθικοῦνται τοὺς ὀνόμασαν οὕτω, διότι κατοικοῦν πλησίον εἰς τὸν λάκκον τῶν Λύκων. Ὅλοι τὸ εἰξεύρουν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν δύναται νὰ εὔρη τὸν δρόμον. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι παραδέχονται τὸ παρωνύμιον αὐτὸ διὰ νὰ τρομάζουσι τοὺς δειλοὺς. Τὰ προσωπεῖά των εἶναι ἀπὸ δέρμα λύκου, καὶ μόνος ὁ ἀρχηγὸς των φέρει προσωπεῖον λευκόν.

— Θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τοὺς Λύκους, εἶπεν ὁ Ἰούδας.

Ἡ δὲ γραῖα μετὰ βραχεῖαν σκέψιν·

— Ἄκουσε, ἐπανελάβεν, εἶναι τις εἰς τὸ δάσος ὅστις δύναται ἴσως νὰ σὲ εἴπῃ ἂν ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ὑπάρχῃ ἀκόμη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι Βρετανός, ἂν καὶ συχνὰ ὑποκρίνεται ὅτι ὅμιλει ὡς ἂν εἶχε καρδίαν Γάλλου. Ἐνθυμοῦμαι ἔτι καθ' ὃν καιρὸν ἦλθε καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ δάσους, οἱ σανδαλοποιοί

ἔλεγον ὅτι ἡ κόρη του ἦτις ἦτον παιδίον τότε, εἶχεν ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῆς κόρης τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, τοῦ δυστυχοῦς τρελλοῦ· τινὲς μάλιστα ἐβεβαίουν ὅτι ἦτον αὐτὴ ἡ ἰδία.

— Ποῦ νὰ τὸν εὔρω;

— Ἡ καλύβη του ἀπέχει ἑκατὸν βήματα ἀπὸ τὴν Παναγίαν τὴν Λογγίτισσαν.

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Πέλο Ῥουάν, ἀνθρακεὺς.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν ἤδη, καὶ τὸ φῶς τῆς γραΐας ὠχρία ἐνώπιον τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ λυκαυγοῦς.

— Εὐχαριστῶ, κυρά· ἐξαναβλεπόμεθα, εἶπεν ὁ Ἰούδας· θὰ ἰδῶ τὸν Πέλο Ῥουάν ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Καὶ θλίψας τὴν χεῖρα τῆς Παρασκευῆς ἐξήλθεν.

— Ὁ Θεὸς μαζῆ σου, φίλε μου! ἐπιθύρισεν ἡ γραῖα παρακολουθοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός περῶντα τὰς μακρὰς παρόδους. Πρὸ πολλοῦ ἡ ταλαίπωρος καρδία μου δὲν ἠσθάνθη τοιαύτην χαρὰν· ὁ Θεὸς μαζῆ σου, καὶ εἴθε νὰ ἐπαναφέρῃς εἰς τὰ κτήματά του τὸν κληρονόμον τοῦ Τρέμλ!

Καὶ ὅμως ὀλιγώτεροι ἦσαν αἱ ἐλπίδες ἢ αἱ ἐπιθυμίαι τῆς Παρασκευῆς, διότι ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν προφέρουσα τὰς τελευταίας λέξεις.

ΙΗ. ΟΝΕΙΡΑ.

Ὅτε ὁ Ἰούδας διελθὼν τὰς μακρὰς παρόδους ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωματίον, ὅπου διενυκτέρευσε, ὁ λοχαγὸς ἐκοιμᾶτο εἰσέτι. Τὸ πρόσωπόν του γαληνιον καὶ ὑπομειδιῶν ἐδείκνυε τὴν ἐντελῆ εὐτυχίαν ἧς ἀπολαύομεν ἐνίοτε κατ' ὄναρ μόνον καὶ οὐχὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Ἰούδας τὸν ἠτένισεν ὀλίγον.

— Εἶναι τίμιος νέος! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, οἱ αὐστηροὶ καὶ ὑπερήφανοι χαρακτῆρές του μ' ἐνθυμίζουσι τὸν γέροντα Τρέμλ εἰς τὴν νεότητά του. . . Εἶναι εὐτυχὴς ἐκεῖνος! ὦ! μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν θὰ ἔδίδα ὅλον τὸ αἷμα μου διὰ νὰ ἰδῶ τὸν Γεώργιον Τρέμλ εἰς τὴν θέσιν του!

Ὁ Ἰούδας ἔλαβε τὸν πλατὺν μανδύαν του, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του ἐν περιπτώσει συναντήσεως ὑπόπτου. Ἦτο δὲ ἤδη ἡμέρα, καὶ αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐφώτιζον κυμαινόμεναι τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα· ὅτε δὲ ὁ Ἰούδας ἐζώνουντο τὸ ξίφος διὰ ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ Διδιὲ σεισθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του,

— Ἀλεξία! ἐπιθύρισε.

— Ἴδου εἰς τὴν αὐλὴν ὄλοι οἱ ὑπηρέται τῆς ἐπαύλευς, εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Ἰούδας, δυσκόλως θὰ περάσω χωρὶς νὰ με παρατηρήσουν.

— Μαρία! ἐψιθύρισε πάλιν ὁ Διδιέ.

Ὁ δὲ Ἰούδας τὸν ἤτένισε μειδιῶν.

— Εὐγε! νέε μου Κύριε, διενότηθη δὲν θὰ ὄνειρευθῆς καμμίαν ἄλλην τώρα;

— Ἄνθος Σπάρτου! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόκλησιν ταύτην.

Καὶ συγχρόνως ἀφυπνισθεῖς ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Σὺ εἶσαι, φίλε Ἰούδα, ἐπανελάβεν, ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὸ δωμάτιον ὡς ἂν προσεδόκα τὴν παρουσίαν ἄλλου τινος προσώπου, νομίζω ὅτι ὠνειρευόμην.

— Καὶ θὰ ἐβλέπετε φαιδρότατα ὄνειρα, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἰούδας.

Τὸ βλέμμα τοῦ Διδιέ ἔπεσε τυχαίως ἐπὶ τῶν ἀρχαίων παραπετασμάτων δι' ὧν διήρχοντο αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Τὸ δὲ μειδιάματό του ἠξήθη ἔτι μᾶλλον.

— Οἱ ποιηταὶ ἔχουν δίκαιον, εἶπεν ὡς ἂν ὠμίλει κατ' ἑαυτὸν, ἐξυμνοῦντες τὴν χαρὰν τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἐγὼ ὅστις δὲν ἔχω οἰκογένειαν, αἰσθάνομαι προσιμιά τινὰ τῆς εὐτυχίας αὐτῆς. . . Ἰούδα φίλε μου, ἡ ἀπάτη μου αὐξάνει· με φαίνεται ὅτι ὅταν ἤμην παιδίον εἶδα τὸν ἡλίον τοῦ φθινοπώρου φωτίζοντα μεταξωτὰ παραπετάσματα ὡς αὐτὰ αἴσθημα, Ἰούδα, παράδοξον! Ἄν καὶ εἶμαι τέκνον ἄνευ πατρὸς, με φαίνεται ὅμως ὅτι ἔλαβα ἐδῶ φιλήματα, περιποιήσεις φιλοστόργους καὶ ἤκουσα λόγους γλυκεῖς.

— Κύριέ μου, εἶπεν ὁ γέρον ἵπποκόμος, ζητῶ τὴν ἀδειάν σας διὰ ν' ἀρχίσω τὸ χρέος μου.

— Μεῖνε, Ἰούδα, ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη, σὲ παρακαλῶ! . . . Ἡ καρδία μου συγκινεῖται ἐνῶ μ' ἔρχονται νέαι ἀναμνήσεις. . . Δὲν εἰξεύρω, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔχουν ἀνάγκη νὰ κλαύσουν, Ἰούδα!

— Μήπως πάσχετε, ἠρώτησεν οὗτος πλησιάζων ἀμέσως.

Ὁ Διδιέ ἀφῆκε τὴν χειρὰ του εἰς τὴν τοῦ γέροντος, καὶ ἀνέπεσεν εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, δὲν ὑποφέρω· ἐξ ἐναντίας, θὰ ἔλυπούμην ἂν δὲν ἠσθανόμην ὅ,τι αἰσθάνομαι, διότι ἡ ἀγνωστος αὕτη ἀγωνία εἶναι πλήρης γλυκύτητος. . . Πόσον εἶναι εὐτυχεῖς, Ἰούδα, οἱ ἔχοντες ἀληθεῖς ἀναμνήσεις!

— Αὐτοὶ, ἀπήντησεν με θλίψιν ὁ ἵπποκόμος, ἐνίοτε δὲν ἐξαναβλέπουν διὰ παντὸς τὴν οἰκίαν τῶν προγόνων. Καὶ βεβαίως θὰ εἶναι μεγάλη ἡ λύπη τοῦ παιδίου ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔχει ἀ-

τελεῖς ἀναμνήσεις, καὶ ἀποθνήσκει πρὶν εὐρῆ τὴν κατοικίαν τοῦ πατρὸς του·

— Ἐχεις τὸν νοῦν σου, βλέπω, φίλε μου, Ἰούδα, εἰς τὸν Γεώργιον Τρέμλ.

— Μάλιστα, Κύριέ μου.

— Πάντοτε! . . . ὁ Θεὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ, φίλε μου, διότι ἡ ἀφοσιώσις σου εἶναι ἔργον χριστιανικόν. . . Ὡ δά! ἰδου ἐν σύννεφον σκεπάζει τὸν ἡλίον· ἡ γοητεία διαλύεται. Γίνομαι πάλιν ὁ λοχαγὸς Διδιέ, καὶ ὀρκίζομαι τώρα ὅτι εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου εἶδα περισσότερα παραπετάσματα σάγινα παρά μεταξωτὰ. . . Πήγαινε, φίλε μου, δὲν σ' ἐμποδίζω πλέον.

Εἶπε, καὶ ἀποβαλὼν πᾶσαν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν ἐπήδησε κάτω τῆς κλίνης. Ὁ δὲ Ἰούδας πρὶν ἢ ἐξέλθῃ ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Κύρ Ἀλαῖν συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ Λαπιέρρου.

— Εἶναι πολὺ ἀργά, εἶπε, καὶ δὲν θὰ καταρθώσω νὰ φύγω ἀπαρατήρητος. Βλέπω ἐκεῖ κάτω ἄνθρωπον τοῦ ὁποῖου δυσκόλως θ' ἀποφύγω τὰ βλέμματα.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ πλησιάζων εἰς τὸ παράθυρον τὸν Λαπιέρρον;

— Δὲν εἰξεύρω ἂν ἠλλάξεν ὄνομα, ἀλλ' εἰς τὸν καιρὸν μου τὸν ὀνόμαζαν Κύρ Ἀλαῖν· εἶναι ὁ γηραιότερος τῶν δύο.

— Καὶ εἰν' αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὀνόμαζες χθὲς ἐχθρόν σου;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Λοιπὸν ὁ ἄλλος εἶναι ἐδικός μου.

— Ἔνας ὑπηρέτης, ἐχθρός σας;

— Σὲ φαίνεται παράξενον; Ἦρέπει λοιπὸν νὰ σὲ εἰπῶ πάλιν ὅτι δὲν εἶμαι εὐπατρίδης; Αὐτὸς ὁ ὑπηρέτης εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ὅστις ἠξεύρει τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς μου. Δὲν θέλει νὰ τὸ εἰπῇ, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα. Ἄξιόν ὅτι ποτὲ ἦτον δι' ἐμέ πατήρ. . . βλέπεις καλὰ ἐδῶ;

Καὶ ὁ Διδιέ, ὅστις δὲν ἦτο ἐνδεδυμένος, παρεμέρισε τὸν χιτῶνά του καὶ ἐδειξεν ὄπισθεν, παρά τὴν ἀρχὴν τοῦ ὤμου, οὐλὴν πρόσφατον ἔτι.

— Εἶναι πληγὴ προξενηθεῖσα ἐπιβούλως καὶ ἀπὸ χειρὰ ἀθλίου τινός, εἶπεν ὁ Ἰούδας συνοφρυωθείς.

— Τὸ ἦρες, φίλε μου. Ἐχω ὅλα τὰ διδόμενα νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἀθλιος ἐκεῖνος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ, ἐάν δὲν εἶμαι εὐπατρίδης, εἶμαι στρατιώτης, καὶ ἡ χεὶρ μου δὲν θὰ ταπεινωθῇ ποτὲ ἐκουσίως μέχρις αὐτοῦ.

— Ἐγὼ εἶμαι ὑπηρέτης, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἰούδας. Εἰπέτε μίαν λέξιν καὶ τὸν τιμωρῶ.

— Βλέπω καίλητμονεῖς τὸν Γεώργιον Τρέμλ! ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ μειδιῶν. Εἰς τὴν τιμὴν μου! αἱ γηραιαὶ καρδίαὶ τῶν Βρετανῶν σώζουσι ἀκόμη αἰσθήματα ἵπποτικά. Ἄς σκεφθῶμεν περὶ τοῦ νέου κυρίου σου, φίλε μου. Ἄγνοῦ τί δύνασαι νὰ ἐπιχειρηθῆς ὑπὲρ αὐτοῦ, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν σου· ἀλλ' ὑπεσχέθην νὰ σὲ συνδράμω καὶ θὰ σὲ συνδράμω. Ἄς καταβῶμεν ὁμοῦ. Ὁ Κ. Βωνουά εἶναι εὐπειθέστατος καὶ ἄφωσιωμένος ὑπήκοος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὥστε οἱ θεράποντές του δὲν θὰ τολμήσουν νὰ ἰδοῦν πλησιέστερον ἢ ὅσον ἀρμόζει τὸν ὑπηρετὴν ἑνὸς λοχαγοῦ.

Τότε ὁ Ἰούδας καλύψας μὲ τὸν μανδύαν τὸ πρόσωπόν του, κατέβη ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν λοχαγοῦ.

Ὁ δὲ Ἀλαῖν καὶ ὁ Λαπιέρρος, οἵτινες ἦσαν πάντοτε εἰς τὴν αὐλὴν, ἔκλινον ἐν σεβασμῶ ἐνώπιον τοῦ Διδιέ, ὅστις ἤγγισεν ὀλιγῶρος τὸ πιλίον του, καὶ εἶπεν·

— Ἐτοιμάτετε τὸ ἄλογον τοῦ ὑπηρετοῦ μου.

Καὶ ὁ μὲν Λαπιέρρος σπεύσας ὑπήκουσεν ὁ δὲ ἐπιστάτης εἶπε πρὸς τὸν Ἰούδαν·

— Φίλε μου, ἡ ἀσθένειά σου ἄρα γε ἀπαίτει νὰ ἔχῃς πάντοτε σκεπασμένον τὸ πρόσωπον μὲ τὸν μανδύαν; Οἱ κάτοικοι τοῦ Τρέμλ δὲν ἐδυνήθησαν ἀκόμη νὰ σ' εὐχηθῶν τὰ καλῶς ὠρίσας.

— Τί λέγουσι περὶ τῶν Λύκων ἐδῶ, ἐπιστάται; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ διὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τὸν Ἰούδαν τῆς ἀποχρίσεως.

— Λέγουσι ὅτι εἶναι κακοποιὰ θηρία, Κύριε λοχαγέ. . . Δέν θὰ δεχθῆς ἕνα ποτῆρι κρασίου, φίλε μου;

— Τί κάμνουν οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους; ἠρώτησεν αὖθις ὁ Διδιέ.

— Κύριε λοχαγέ, ἀπήντησεν ὁ Ἀλαῖν δυσἀρέστως, κάμνουν στεφάνια, ἀνθρακας καὶ ξύλινα σανδάλια. . . Λοιπὸν, φίλε μου, προσέθηκεν ἐκβαλὼν τὸν συνέδρημόν του, ἦτοι τὴν ἐκ λευκοσιδήρου φιάλην του, μήπως προτιμᾷς ὀλίγον ρακίον; Ἀλλ' ἐντοσοῦτῳ ἐφθασεν ὁ Λαπιέρρος φέρων τὸν ἵππον τοῦ Ἰούδα, ὅστις ἀνεπήδησεν ἀμέσως εἰς αὐτὸν ὅτε δὲ ἐκινήθη ἵππεύων, ὁ μανδύας του μετετοπίσθη ὀλίγον. Καὶ ὁ ἐπιστάτης, ὅστις ἦτο προσεκτικὸς, κατώρθωσε νὰ ἴδῃ μέρος τοῦ προσώπου του.

— Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν δέν γνωρίζω τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐπιθύρισε· ποῦ ἄρα γε νὰ τὸ εἶδα, . . . Ὁλὰ εἶναι πολὺς καιρὸς! . . .

— Νὰ μ' ἐνταμώσης ἀπόψε εἰς Ρεδόννην, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, καὶ ὦρα σου καλή!

Μόλις ἤκουσεν ὁ Ἰούδας τὴν διαταγὴν αὐτὴν καὶ κεντήσας τὸν ἵππον τοῦ ἀνεχώρησεν ἔκδρομος.

Ὅτε δὲ ὑπερέβη τὴν πύλην τῆς αὐλῆς ὁ λοχαγὸς στραφεὶς πρὸς τοὺς δύο ὑπρέτας τοῦ Βωνουά,

— Εἴσαι περίεργος, ἐπιστάται, εἶπεν εἰς τὸν Ἀλαῖν· αὐτὸ εἶναι δυσἀρεστον ἐλάττωμα. Σὺ δὲ, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Λαπιέρρον, πρόσεχε!

Εἶπε καὶ ἀπεμακρύνθη. Οἱ δὲ ὑπηρεταὶ τὸν ἠκολούθησαν διὰ τῶν ἀφθαλμῶν.

— Πρόσεξε! ἐπανέλαθεν εἰρωνευόμενος ὁ Λαπιέρρος· τί λέγεις περὶ τούτου, Κύριε Ἀλαῖν;

— Ὁ νέος μας εἶναι πολὺ ὑπερήφανος ὡς νὰ ἦτον ἐξ εὐγενῶν. . . ὅσω δὲ διὰ νὰ προσέχῃς, ἡ συμβουλή του δέν εἶναι κακή.

Ὁ Διδιέ διευθύνθη μηχανικῶς πρὸς τὸν κήπον. Εὐρέθη δὲ ἐντὸς ὀλιγοῦ ἐν μέσῳ ὑψηλῶν δένδρων, σχηματιζόντων τὸν ἀναπόφευκτον λαβύρινθον τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Ἐκ διαλειμμάτων μαρμάρια ἀγάλματα λευκὰ ἐφαίνοντα διὰ τῶν κλάδων μαρτυρούντων ἤδη τὴν προσέγγισιν τοῦ χειμῶνος. Ὁ Διδιέ ἐβλεπεν ὅλα ταῦτα ἀδιαφόρως· ἄκοντος δὲ αὐτοῦ τὸ πνεῦμά του ἐπανήλθεν εἰς τὰς ἰδέας αἵτινες τὸν ἀπησχόλησαν καὶ κατὰ τὴν ἐγερσίαν του. Ὡς δὲ συμβαίνει συχνάκις εἰς τὰ ζωηρά καὶ ποιητικὰ πνεύματα, οὕτω ἤρχεσε καὶ εἰς αὐτὸν, τὰ νὰ ἐπικαλεσθῆ ὡς εἰπεῖν τὰς πρωϊνὰς ὄνειροπολήσεις του διὰ νὰ ἐπανέλθωσι. Τὰ μεγάλα ἐκεῖνα πράσινα τεῖχη τῶ ἐφάνησαν ὡς παλαιαὶ γνωριμίαι. Ἐνόμιζεν ὅτι εὐρέθη καὶ ἄλλοτε εἰς τοὺς δαιδαλούς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους, ἂν καὶ εἶχον σχέδιον ἀπλοῦν, αὐτὸς ὑπέθεσεν ἢ ἠθέλησε νὰ ὑποθέτῃ ὅτι τοὺς ἐνθυμεῖτο, καὶ ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἦτο ἄλλος μίτος τῆς Ἀριάδνης.

— Ἄς ἰδῶμεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, διὰ τόνου τὸ μὲν παιδοῦ τὸ δὲ σπουδαίου· ἂς ἰδῶμεν ἂν ἀπατώμαι! . . . ἂν ἐνθυμῶμαι ἢ ἂν παραφέρωμαι! Ἡ μνήμη μου ἢ ἢ φαντασία μου μὲ λέγει ὅτι εἰς τὴν ἄκραν τῆς δενδροστιχίας ταύτης δεξιᾷ ὑπάρχει ἀναδενδράς, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν ἄγαλμα νύμφης ἀρχαϊκῆς. . . ἂς ἰδῶμεν!

Καὶ προέβη ἀνυπόμονος καὶ ἀνήσυχος, διότι ἢ φαντασία του ἀνεπεροῦτο ἐτι μᾶλλον, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ ταχέως ἀποδειχθῆ ὅτι ἐπλανᾶτο βήματά τινα μακρὰν τοῦ μέρους ὅπου ἐτρέπετο ἢ δενδροστιχία, ἐστάθη, καὶ εἶδε διὰ τῶν κλάδων. Ὁχριάσας δὲ ἀμέσως ἐπέθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἄφηκε κραυγὴν, διότι καὶ ἢ ἀναδενδράς καὶ τὸ ἄγαλμα ἐκείντο πρὸ τῶν

ὀφθαλμῶν, τὸ ἀγάλμα μόνον, νύμφη θελκτικὴ καὶ λευχείμων ἀνεσκιρτήσε ζωηρῶς καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὅτε ἤκουσε τὴν φωνὴν του.

ΙΘ. ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΔΕΝΔΡΑΔΑ.

Ἡ πλάνη τότε διελύθη ἐν ἀκαρεῖ. Ὁ Διδιὲ ἐφαντάζετο ἀναδενδράδα καὶ ἀγάλμα, ἀλλ' ἡ μὲν ἀναδενδράς ὑπῆρχεν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον αὐτὸς ἐξέλαβεν ἀντὶ ἀγάλματος ἦτο γοητευτικὴ νεᾶνις ζῶσα, ἡ Κυρία Ἀλεξία Βωνουὰ Τρεμλαί. Ἄλλως τε ἡ ἀπάτη ἦτο συγγνωστέα, διότι ὅτε εἶδε τὴν νεάν, αὐτὴ εἶχε ἐστραμμένα τὰ νῶτα. Ἰσταμένη ὀρθὴ καὶ ἀκίνητος εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀναδενδράδος, ἀνεγίνωσκεν ἐπιστολὴν ἀπὸ πηροχαιώμενην καὶ πολλακίς βεβαίως ἀναγνώσθεισαν, ἣν ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς. Ἡ ὠραία μελανὴ κόμη τῆς ἦτο τὴν πρῶταν ἐκείνην κεκοιμημένη, καὶ ἐσθῆς λευκὴ ἀπετέλει ὅλον τὸν καλλωπισμὸν τῆς.

Ὅτε ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Διδιὲ ἐστράφη, ὡς εἵπομεν, καὶ τὸ ἔγγραφον ὅπερ ἀνεγίνωσκεν ἔπεσεν ἀπὸ τῆν τρέμουσαν χεῖρά τῆς. Καὶ πρῶτον μὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἡ σκέψις τὴν ἀνεχαίτισεν. Ἐπροχώρησε μάλιστα ὀλίγον πρὸς τὴν καμπὴν τῆς δένδρσοτοιχίας ὅπου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐφαίνετο ὁ Δεδιὲ, οὕτως τὴν φωνὴν εἶχεν ἀναγνωρίσει.

Ἡ Κυρία Βωνουὰ ἦτο ὡχρὰ ὡς ὅταν δὲν κοιμᾶται τις ὀλόκληρον νύκτα. Τὸ βλέμμα τῆς συνήθως ζωηρὸν καὶ γλυκὺ, ἦτο μελαγχολικόν, δειλὸν καὶ σοβαρὸν ὁ Διδιὲ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὴν ἀμηχανῶν, καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρυνθῆ ἔκυψε καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐπιστολὴν τὴν πεσοῦσαν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀλεξίας. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦτο ἰδική του. Τὴν ἀνεγνώρισε καὶ ἡ ἀμηχανία του ἠξήθη, ἐνῶ συγχρόνως μετεδίδοτο καὶ εἰς τὴν γείτονά του ἥς τὰς παρειάς ἐκάλυψε ζωηρὸν ἐρύθημα.

— Εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἐνομίσατε καλὸν νὰ μὲ γράψετε διὰ νὰ μὲ ἀναγγεῖλετε τὴν ἀναχώρησίν σας; ἐψιθύριτεν ἡ Ἀλεξία τόσω ταπεινῶς ὥστε μολίς τὴν ἤκουσεν. Εἴμ' εὐτυχῆς ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς σας, διότι θὰ τὴν λάβετε ὀπίσω, Κύριε.

Αἱ λέξεις αὗται φαίνονται ἴσως πολὺ ἀφελεῖς, πολὺ ἀσήμαντοι, ἀλλὰ τίς ἀγνοεῖ ὅτι μετὰ τὸ ἐρώτων ἢ ἐρασθέντων ἀλλήλους, αἱ λέξεις οὐδὲν σημαίνουσιν; Οὕτω λαλοῦσα ἡ Ἀλεξία εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλωμένους, τὸ δὲ ὠραῖον στόμα τῆς συνεστέλλετο ὡς ἵνα κρατήσῃ παράπονον. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς αὐτὴ ἐμάρτυρει ἔρωτα ἀκάθεκτον, πολεμούμενον δι' ὑπομονῆς μεγίστης μὲν ἀλλ' ἀνισχύρου.

ΝΕΑ ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ὁ Διδιὲ τὴν παρετήρει μὲ σέβας, μὲ πόθον, καὶ τρυφερότητα, διότι ὁ πόνος, ὑπερηφάνως καταστελλόμενος, ἐμπνέει σέβας, διότι λυπεῖται τις πολλακίς ὅτι δὲν ἀγαπᾷ πλέον, ὅταν μάλιστα ὁ ἔρωσ ἐπαυσεν ἐξ ἀστασίας καὶ οὐχὶ ἐκ κόρου, διότι ὑπάρχει αἰσθημα συμπαθείας καὶ ἀφοσιώσεως, τὸ ὁποῖον ἐπιζῆ εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς μετὰ τὴν ἐξάλεψιν τοῦ πάθους. Ἄλλως τε, ὁ Διδιὲ, εἴξευρε καλῶς τί ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἰδίαν καρδίαν του; Ἐνώπιον τῆς ὠραιότητος ἐκείνης γυναικός, ἐδύνατο νὰ ἔχη τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα πλέον; Κατὰ τὸν αἰῶνα ἐκεῖνον, ἡ ἠθικὴ ὀλίγον ἦτο ἱπποτικὴ. Τὸ ἐρασθαι δύο γυναικῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀμάρτημα συγγνωστόν, ἢ καὶ πράξις ἀξιώπαινος. Ἀλλ' ὁ Διδιὲ κατὰ τοῦτο δὲν ἠκολούθει τὸν αἰῶνά του· διότι ὁ εἰλικρινὴς καὶ εὐθύς χαρακτήρ του ἀπέκρουε πᾶσαν ἰδέαν ἀπάτης· εἶχεν ὅμως καὶ ἠλικίαν εἰκοσιπενταετη, καὶ ἡ καρδία εἶναι τόσον πλατεῖα κατὰ τὴν ἠλικίαν αὐτὴν!

Ἐλαβε τῆς Ἀλεξίας τὴν χεῖρα καὶ φέρων αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του·

— Ὅ,τι ἔγγραφον τότε, εἶπε, τὸ αἰσθάνομαι πάντοτε μετεβλήθης ἄρα γε, Ἀλεξία;

— Ἐγὼ! ἀπήντησεν αὐτὴ ἀφελῶς ἐκπληροσμένη· ὄχι... δὲν μετεβλήθην ἐγὼ, Κύριε.

Τότε ἐχαμήλωσεν ὁ Διδιὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ἀκουσε, ἐπανέλαβεν ἡ Κυρία Βωνουὰ τῆς ὁποίας τὸ ὡχρὸν μέτωπον ἐφαίδρυνε μειδίαμα μελαγχολικόν. Προτιμότερα εἶναι ἡ μεταβολὴ αὐτῆ· διότι ἦσαν τρεῖς ἔρωτες οἱ ἐδικοί μας, Διδιέ. Ὅταν χθές, σὲ εἶδα ψυχρὸν, ἀδιάφορον, ἐπιλήσμονα, εὐχαρίστησα τὸν Θεόν, διότι ἡ λήθη σου εἶναι καὶ διὰ τοὺς δύο ἡμᾶς εὐτύχημα.

— Δὲν σ' ἐνωῶ, ἐφέλλισεν ὁ λοχαγός· ἡ λήθη τὴν ὁποίαν λέγεις...

— Εἶναι πραγματικὴ... πραγματικωτάτη! τὴν θέλω, καὶ τὴν ἐλπίζω.

— Τὴν ἐλπίζεις, Ἀλεξία! εἶπε πικρῶς ὁ νεανίας.

— Μάλιστα, ἐπανέλαβεν ἡ Κυρία Βωνουὰ συντριφθεῖσα μὲν τὴν καρδίαν, μειδιώσα δὲ πάντοτε τὴν ἐλπίζω.

Ἐὰν ὠμίλει οὕτω ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἐκ φιλαρεσκείας ἔπρεπε νὰ τῆ ἀπονεύωμεν διπλωμασπανίας ἐμπειρίας. Καὶ τῶντι αἱ λέξεις αὗται διαπεράσασαι βαθέως τὴν καρδίαν τοῦ Διδιὲ συνετάραξαν λειψανόν τι ἔρωτος σχεδὸν ἀπεσβεσμένου· ἀνεγείρας λοιπὸν τοὺς ἀστράπτοντας ὀφθαλμοὺς του ἠρώτησε τὴν νεάνίδα διὰ τοῦ βλέμματος. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦτο μεστὸν

ἀθημονίας ἀποθαβρύνσεως καὶ ἐλπίδος ἦτο βλέμμα ἔραστοῦ.

Ἄλλ' ἡ Κυρία Βωνουά ἦτις θὰ ἦτο καὶ φιλάρεσκος, ὡς πᾶσα θυγάτηρ τῆς Εὐας, οὐδόλως ἐσκέπτετο τὴν ὥραν ἐκείνην περὶ φιλαρεσκείας.

— Τὸ χαρτίον αὐτὸ περιέχει πολλὰς τρέλλας, ἐπανελάβε δακτυλοδεικτήσασα τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἐκράτει εἰσέτι ὁ Διδιέ. Ἡμεθα παιδία... Ὁ καιρὸς ἐπέρασε, καὶ αὐτὸς ἀφανίζει τὰ πάντα, ὡς καὶ τὰς ἀναμνήσεις αὐτάς. . . Μὴ μὲ διακόπτῃς πλέον, Διδιέ. Εἰξεύρω τί θὰ εἰπῆς. Βλέπων με, ἠσθάνθη αἰσθημα τὸ ὅποιον πρὸ πολλοῦ εἶχες λησμονήσει. Συγκινεῖσαι τώρα, καὶ ἐκλαμβάνων τὴν συγκίνησίν σου ὡς ἔρωτα, εἶσαι ἔτοιμος ν' ἀνανεώσης τοὺς πρώτους ὄρκους σου. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι οὔτε νὰ τοὺς ἀκούσω.

— Ἀλλὰ, Ἀλεξία, δι' ὄνομα Θεοῦ πίστευσέ με! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς, ἡ καρδιά μου δὲν μετεβλήθη διόλου.

— Εἶναι ὠραία κόρη! διέκοψεν ἡ Κυρία Βωνουά μὲ φωνὴν ὀλίγον τρέμουσαν· τὸ βλέμμα τῆς εἶναι ἀγνὸν ὡς τὸ βλέμμα ἀγγέλου. Εἶναι δεκαεξ ἑτῶν· σὲ ἀγαπᾷ. . . Ἐὰν δὲν τὴν ἀγαπᾷς, Διδιέ, τὸ πτωχὸν κοράσιον θὰ γίνῃ πολὺ δυστυχές!

Καὶ ἐσιώπησε, διὰ ν' ἀναπνεύσῃ μὲ ἀγῶνα. Ὁ δὲ λοχαγὸς συνέπτυσσε τὴν ἐπιστολὴν ἀλλοφρονῶν καὶ ὀργιζόμενος.

— Ἀλλὰ τὴν ἀγαπᾷς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀλεξία, τὴν ἀγαπᾷς, ἀληθινά;

— Ποίαν; ἠρώτησεν ἀσθενῶς ὁ Διδιέ ἀρχίζων νὰ ἐννοεῖ.

— Τὸ ὄνομά τῆς εἶναι εἰς τὰ χεῖλη σου καθὼς εἶναι καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου. . . Τόσω καλεῖται! Εἶμαι εὐχαριστημένη!

— Δὲν εἰξεύρω πόθεν προέρχεται αὐτὴ ἡ ὑπόνοια. . .

— Δὲν εἶναι ὑπόνοια. Ὑπάρχει εἰδός τι ἀδελφότητος μεταξὺ ἡμῶν τῶν κορασιῶν τοῦ δάσους. Ἐγὼ μὲν εἶμαι εὐγενὴς καὶ πλουσία, αὐτὴ δὲ χωρική καὶ πτωχή· ἀλλὰ ὅταν ἡμεθα παιδία συναντήθημεν πολλάκις εἰς τὸ δάσος. Ἐπαίζαμεν ἄλλοτε ὡς ἀδελφαὶ ὑπὸ τὰς μεγάλας δρυὲς τῆς Παναγίας τῆς Λογγίτισας. . . Τὴν εἶχα ἡμερώσει, τὴν μικρὰν ἀγρίαν! Ἐκτοτε, ἐνῶ ἐκείνη διέμενεν εἰς τὴν ἐρημίαν τῆς, ἐγὼ ἐδιδασκόμην τὰ τοῦ κόσμου· ἐνῶ ἐκείνη ἔτρεχεν ἐλευθέρᾳ ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ δάσους, ἐγὼ ἐμάνθανα τὰ χρέη τῆς εὐγενοῦς κόρης. . . ἐμάνθανα νὰ φορῶ μεταξωτὰ, νὰ ὀμιλῶ, νὰ σιωπῶ, νὰ μειδιῶ. . . Ἀλλόχοτος εἶμαρμένη! ἐκείνη εἰς τὴν μοναξίαν τῆς, ἐγὼ ἐν τῷ μέσῳ

τῶν πολυτελῶν ἐορτῶν τῆς Ῥεδόνης, ὑπεκύφαμεν καὶ αἱ δύο εἰς τὴν αὐτὴν τύχην. . . Αὐτὴ ἔδωκε τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὸν ἄνδρα τὸν ὅποιον . . . τὸν ὅποιον ἐνόμιζα ὅτι ἀγαπῶ.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν, Ἀλεξία!

— Τί σὲ μέλει; δὲν ὀμιλοῦμεν πλέον περὶ ἐμοῦ. . . Μίαν ἡμέραν, δύο μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, Διδιέ, ἐπεριπάτου μόνῃ εἰς τὸ δάσος, ἀναπολοῦσα καθ' ἑαυτὴν τὰς ὠραίας ἐορτὰς τοῦ κόμητος τῆς Τολώσσης, ἐνθυμουμένη σὲ ἴσως, ὅταν ἤκουσα φωνὴν γνωστὴν ἄδουσαν ὑπὸ τὸν πράσινον θόλον τὸ ἐλεγείον τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας.

— Τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου! ἐφέλλισεν ὁ λοχαγός.

Ἡ δὲ Ἀλεξία ἀνασκιρτήσασα ἀλγεινῶς,

— Τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου, ἐπανελάβεν. Εἰξεύρεις, τέλος πάντων περὶ τίνος ὀμιλῶ, Διδιέ. . . Πρὸ πολλοῦ δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ, καὶ πόσον ὠραία μὲ ἐφάνη τότε! Μὲ ἀνεγνώρισεν εὐθύς, καὶ ἔδραμε πρὸς ἐμὲ μὲ τοὺς βραχίονας ἀνοικτούς. Ἐπειτα, ἔλαβεν ἀπὸ τὸ κἀνιστρόν τῆς ὠραίαν ἀνοδοέσμην τὴν ὅποιαν ἔβαλεν εἰς τὸ στήθος μου. Καὶ μετὰ τοῦτο μὲ ὠμίλησε περὶ σοῦ.

— Περὶ ἐμοῦ! ἀνέκραξε μηχανικῶς πῶς ὁ Διδιέ.

— Δὲν εἶπε τὸ ὄνομά σου, ἀλλ' ἐγὼ σ' ἐγνώρισα. . . Ἡμῖν ἀκόμη τρελλὴ τότε, Κύριε· καὶ ἠσθάνθη βαθὺν πόνον. . .

Ὁ λοχαγὸς ἐξέτεινε μὲ συστολὴν τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὴν τῆς Ἀλεξίας.

— Ἀλλοίμονον, Κυρία, εἶπε, εἶμαι βεβαίως ἐνοχος πρὸς σέ. . . καὶ πρὸς τὰς δύο ἴσως. . .

— Πρὸς ἐκείνην μόνον, Κύριε, ἐὰν εἰπῆς μίαν λέξιν ἀκόμη. . . Μὴ λησμονῆς ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, μὴ λησμονῆς ὅτι σὲ ἀγαπᾷ. . .

— Ἀλλὰ σὺ, Ἀλεξία;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἦτο ἐπίβουλος, διότι ἤρχετο ἐκ βάθους καρδίας.

— Ἐγὼ! . . . ὦ! θὰ σὲ εἰπῶ μετ' ὀλίγον τὴν λαμπρὰν τύχην τὴν ὅποιαν μὲ προτείνομεν. . . Μίαν λέξιν ἀκόμη νὰ σὲ εἰπῶ περὶ ἐκείνης. Σκοπεύεις νὰ τὴν νυμφευθῆς;

Ἐπειδὴ ὁ Διδιέ δὲν εἶχε ποτὲ σκεφθῆ περὶ τούτου, δὲν ἐδυνήθη ν' ἀποκριθῆ. Ἡ δὲ Κυρία Βωνουά, συστειλάς ἐλαφρῶσα τὰς μελανὰς καὶ λεπτὰς ὀφρυς τῆς,

— Σκοπεύεις νὰ τὴν νυμφευθῆς, ἐπανελάβε μὲ σοβαρὰν φωνὴν· αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία καὶ τὸ χρέος σου. . . Εἶναι πτωχὴ ἐκείνη, ἀλλ' ἔχεις τὸ ξίφος σου, καὶ δὲν εἶσαι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους δεσμεύει τὸ γένος.

Ὅτε ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἡ Ἀλεξία ἐπέτυχεν ἡ ἀποβάλη πάσαν μεγαγχολικὴν ἔκφρασιν, διότι ὠμίλησε μὲ τόνον πεποιοῦσέως.

— Δὲν εἶμαι εὐπατριδῆς, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός· τὸ εἰξεύρω. . . Ἴσως δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μὲ ἐνθυμίσης τὸ μεταξὺ ἡμῶν διάστημα. . . ἔλησμώνησες· θὰ προσπαθῆσω νὰ φανῶ γενναῖος ὥστε νὰ σὲ μιμηθῶ εἰς τοῦτο. . . ἀλλὰ μὴ συνηγορήσῃς ὑπὲρ τῆς Μαρίας, Ἀλεξία, διότι ἡ καρδιά μου εἶναι ἀσθενῆς, καὶ, βλέπων σε τόσῳ εὐγενῆ, τόσῳ γενναίαν. . .

— Διότι ἔλησμώνησα! εἶπεν ἡ Ἀλεξία ἀναλαβοῦσα τὸ μειδιάμα τῆς.

Ὁ δὲ λοχαγός ἔδρακε τὰ χεῖλη. Ἐπιπτε βαθμῆδόν εἰς μεγαλειτέραν ἀμυχανίαν ἐνόει τὸν ἔρωτα, τὸν ἰσχυρὸν, τὸν ζωηρὸν ἔρωτα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψυχρότητα τῆς Κ. Βωνουά· ἀλλ' ἐκείνη ἤρνεϊτο τὸν ἔρωτα τοῦτον καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ θέλουσα νὰ ὀχυρωθῆ εἰς τὴν κοινωνικὴν αὐτῆς θέσιν ὑπερέχουσαν τῆς τοῦ λοχαγοῦ. Οὐσα δὲ εἰς ἄκρον ἰσχυρὰ καὶ εἰς ἄκρον ἀλαζῶν, ἐδεικνυεν ὅτι δὲν ἐλυπεῖτο καὶ ὅτι ἐπροκάλει αὐτὴ τὴν ῥῆξιν ἄλλως τε, ἢ ἐνθύμησις τῆς Μαρίας συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐτῆς εὐγλώττως. Ὁ Διδιὲ ἔβλεπε τὸ θελκτικὸν μειδιάμα τῆς Μαρίας ὑπὸ τὸ ὑπερήφανον μειδιάμα τῆς Κ. Βωνουά. Εἶναι δὲ τοῦτο πολὺ διὰ καρδίαν ταλαντευομένην μεταξὺ δύο ἐρωμένων, τὸ νὰ συγκρίνη τὴν ἀποῦσαν πρὸς τὴν παροῦσαν ἥτις εἶναι ὠραία, λαμπρά· ἢ ἀποῦσα ἐν τοιαύτῃ περιστάσει εἶναι· βεβαίως ἢ προτιμητέα· ἢ ἄλλη ὁμως! ἄς εἴμεθα ἐπιεικεῖς. Ἡ εὐστάθεια θὰ ἦτο τοσοῦτω πολῦτιμος ἐὰν ἦτον ὀλιγώτερον σπανία; ὁ Διδιὲ, κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔβλεπε μὲ θολοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του. Δὲν εἰξευρε τί προετίμα. Ἴσως θὰ ἔμενε ψυχρὸς ἐνώπιον τῆς Ἀλεξίας ἀλγούσης· ἀλλ' αὐτὴ τῷ ἐζήτηε χάριν ὑπὲρ τῆς Μαρίας. Ἡ δὲ ἀνθρώπινος ψυχὴ εἶναι ἀσθενῆς ὅταν γενναῖον αἰσθημα τὴν καταλάβῃ αἰφνιδίως.

— Ὅχι, εἶπε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, δὲν ἐλησμώνησες Ἀλεξία. . . Εἶναι ἀδύνατον! . . .

Ἡ λέξις αὐτὴ ἦτο τοσοῦτον ἀληθῆς ὥστε ἔφθασε μέχρι τῆς καρδίας τῆς Κ. Βωνουά. Ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς ἀπεῖχε πολὺ τοῦ προσώπου, διότι τὸ πρόσωπόν τῆς ὑπῆκουεν εἰς τὴν κραταίαν αὐτῆς θέλησιν.

— Ἐχεις ἀνάγκην ἀποδείξεων; ἠρώτησε καταστέλλουσα μὲ ἰσχυρὸν ἀγῶνα τὴν συγκίνησιν ἥτις ἀνεβίβαζε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς· Διδιὲ, ἐὰν σὲ ἠγάπων ἀκόμη, δὲν θὰ

ἦμην πλησίον σου. Καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ σ' ἐκφρασθῶ εὐλικρινῶς, Κύριε, σὲ λέγω ὅτι ἔχω τὰς ἀδυναμίας, καὶ τὰς προλήψεις τῆς γενεᾶς μου. Εἶμαι Βωνουά τοῦ Τρεμλαί, καὶ δὲν πρέπει ὁ σύζυγός μου, ἐὰν ποτὲ νυμφευθῶ, νὰ μὲ ἐπιβάλῃ ὄνομα ἀνάξιον τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς μου.

— Λέγετε ἄρα τὴν ἀλήθειαν; ἀνέκραξεν ὁ Διδιὲ.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν. . . Ἀλλ' ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτά.

— ὦ! μάλιστα, ἄς τ' ἀφήσωμεν οὐτά, Κυρία. Εἶθε νὰ μὴν ὠμιλοῦμεν ποτὲ περὶ τούτων. Θὰ διετῆρουν ὀλόκληρον τὸν θαυμασμόν μου. . . διότι σὰς ἐνόμιζα πολὺ ἀνωτέραν τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Ἡ Ἀλεξία δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ στεναγμόν τινα, ἀλλ' ἦτο στιγμιαῖος, καὶ ἀνέλαιβεν εἰπούσα φαιδρῶς·

— Ἄς ὀμιλήσωμεν ὡς παλαιοὶ φίλοι ἐξαναβλεπόμενοι μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν. Δὲν εἰξεύρεις; ὁ πατήρ μου θέλει νὰ μὲ νυμφεύσῃ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Διδιὲ ὑπονοήσας τι.

— Καὶ μετὰ ταῦτα προσέθηκε μὲ τόνον σκωπτικόν.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ λόγος; . . .

— Ὅχι. . . Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον θέλουν νὰ μὲ δώσουν διὰ σύζυγον δὲν θὰ ἐκίνει τὴν ζηλοτυπίαν σου, ἐὰν ἦσο δι' ἐμὲ ἄλλο τι παρά φίλος. . . Ποτὲ δὲν θὰ γείνω σύζυγός του.

— Καὶ δὲν ἔχει ὄνομα ἀνάξιον τοῦ ἐδικοῦ σας; ἠρώτησεν ὁ Διδιὲ ἐξακολουθῶν σκωπτικῶς.

— Εἶναι ὁ Κ. Βεγαμεῖλ μαρκέσιος τοῦ Νευαντέλ, βασιλικὸς οικονομικὸς ἔφορος.

Ὁ Διδιὲ ἀνεκάγχασε. Καί, ὡς ἂν ἀπεκρίνετο ἡ ἡχώ ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα, ἄλλος γέλως, ἄπλετος καὶ θορυβώδης, ἠκούσθη ἐκεῖ πλησίον,

— Αὐτοὶ εἶναι! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλεξία. ὦ Θεέ μου! δὲν σὲ εἶπα ὅλα ὅσα ἔχω νὰ σὲ εἰπῶ. . . Ἐξαναβλεπόμεθα, Διδιὲ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἔφυγε κατεσπευσμένη, ἀφίνουσα τὸν λοχαγὸν ἐκπληκτον διὰ τὴν βιαίαν ἀναχώρησίν τῆς.

— Μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἡ δὲ Κ. Βωνουά, ἅμα ἀπομακρυνθεῖσα ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν ῥοῦν τῶν δακρύων τῆς.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισε, θὰ τὸν ἀγαπῶ λοιπὸν πάντοτε!

Ὁ σφοδρὸς γέλως ἐπανελήφθη ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα, φωνὴ δὲ τις τὸν συνώδευσε, καὶ ἀ-

μέσως εἰς τὴν γωνίαν τῆς δεικνύουσας ἐ-
φάνησαν οἱ Κ. Κ. Βωνουὰ καὶ Βεχαμεῖλ.

Κ'. ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤ' ΑΥΤΟΝ.

Ὁ Βωνουὰ καὶ ὁ βασιλικὸς Ἐφορὸς ἐφαίνον-
το λίαν εὐθυμοὶ προέβησαν σπεύδοντες πρὸς
τὸν Διδιέ, ὅστις μὴ δυνάμενος εἰσεῖτι νὰ συνέλθῃ
εἰς ἑαυτὸν, ἔμενεν εἰς θέσιν ἀμηχανίας.

— Ἐρχόμεθα ἐδῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶ-
πεν ὁ Βωνουὰ, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν γέλωτά σου,
ὁ μοναχικὸς περίπατος ἄρα γε σὲ προξενεῖ τό-
σην χαρὰν;

— Ἐγέλασα; ἠρώτησε μηχανικῶς ὁ Διδιέ.

— Μάλιστα Παναγία μου! ἐγέλασες.

— Τῶνόντι ἐγέλασατε, εἶπεν ὁ Βεχαμεῖλ.
Καλημέρα σας Κύριε!

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι... εἶπεν ὁ Διδιέ.

— Ἐ! ὑπέλαβεν ὁ Βωνουὰ παρατηρήσας τὴν
ἐπιστολὴν ἣν ἐκράτει ὁ λοχαγὸς εἰς τὴν χεῖρα,
βεβαίως ἢ ἐπιστολὴ αὐτῆ ἦτον ἡ αἰτία τῆς
πρωτῆς εὐθυμίας σου.

— Δὲν διστάζω πολὺ νὰ τὸ πιστεύσω, προσ-
έθηκεν ὁ Βεχαμεῖλ· εἰπέτε με παρακαλῶ πῶς
ἔχει ἡ ὑγεία σας;

Ὁ Διδιέ συμπύξας τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἐξέ-
σχισεν εἰς λεπτὰ τεμάχια. Μετὰ ταῦτα, ἐχαι-
ρέτισε τὸν βασιλικὸν Ἐφορὸν καὶ τῶ ἀπεκρίθη
διὰ κοινῆς τινος φράσεως.

Ὁ Κ. Βεχαμεῖλ εἶχεν ἀποβάλει ἐντελῶς τὴν
τῆς προτεραιίας δυσαρέσκειάν του, διότι ὁ Βω-
νουὰ τῶ ἔχεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῆται τί-
ποτε ἀπὸ τοιοῦτον ἀντίζηλον, καὶ ὅτι θὰ νυμ-
φευθῆ βεβαίως τὴν Ἀλεξίαν. Διὰ τοῦτο ἐφέρετο
πρὸς τὸν Διδιέ μὲ ἀσυνήθη φιλοφροσύνην· ὁ δὲ
Βωνουὰ δὲν εἶχεν ἀποβάλει καὶ αὐτὸς τὸ προσ-
ωπεῖον τῆς ἀγαθότητος. Καὶ θὰ τὸν ἐνόμιζε τις
καλοκάγαθον θεῖον ἐρχόμενον πρὸς τὸν ἀγαπη-
τὸν ἀνεψιὸν του.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ λοχαγὸς, οὔτινος ἢ ψυ-
χρότης ἦτο πολὺ ἐναντία τῆς εὐμενείας τῶν ξε-
νιζόντων αὐτὸν, εὐαρεστεῖσθε νὰ ὁμιλήσωμεν
τώρα περὶ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειό-
τητος;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Βωνουὰ.

Καὶ ὁ Βεχαμεῖλ ἐπανελάβε.

— Βεβαίως... Ἐντοσούτω, προσέθηκε
σκεφθεὶς ὀλίγον· νομίζω, ἐκτὸς ἂν ἦναι λόγοι
ἀνώτεροι, ὅτι ἀρμόζει νὰ προγευματίσωμεν
πρῶτον.

— Οὐφ! Κύριε Βεχαμεῖλ, εἶπεν ὁ Βωνουὰ
μειδιῶν.

— Ὑποθέσατε, φίλε μου Κύριε, ὅτι δὲν
ὠμίλησα... Προτιμῶ ἀναντιρρήτως τὴν ὑπη-
ρεσίαν τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τὸ πρόγευμα... καὶ
ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεῦμα ὁμολογητέον ὅμως ὅτι καὶ
τὸ κρῦον πρόγευμα εἶναι πρᾶγμα δυσάρεστον...
Ἄς ἀκούσωμεν τὸν κύριον λοχαγόν.

Ὁ Διδιέ ἐξέφερεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του
περγαμηνὴν, ἐφ' ἧς ὁ Βωνουὰ ἔρριψε τὸ βλέμ-
μα διὰ τὸν τύπον· ὁ δὲ Βεχαμεῖλ, ἀναγινώ-
σκων τὴν βασιλικὴν ὑπογραφὴν ἀπεκάλυψε τὴν
κεφαλὴν καὶ τυχῆθη ὑπὲρ τῆς Αὐτοῦ Μεγα-
λειότητος.

— Ἐπὶ τῇ προτάσει τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότη-
τος τοῦ Γαληνοτάτου Κυρίου Κόμητος τῆς
Θωλώσσης, Διοικητοῦ τῆς Βρετανίας, εἶπεν ὁ
λοχαγός, ὁ βασιλεὺς μὲ διέταξε νὰ συνοδεύσω
τὰ δημόσια χρήματα τῶν φόρων εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν αὐτὴν ἧτις νομίζεται ἐπικίνδυνος.

— Ὅχι νομίζεται ἀλλὰ εἶναι! διέκοψεν ὁ
Βωνουὰ.

— Ἡ ὁποία εἶναι κινδυνωδестаτή! προσ-
έθηκεν ὁ Βεχαμεῖλ.

— Ὁ Βασιλεὺς μ' ἐπεφόρτισε προσέτι, ἐ-
πανελάβε ὁ Διδιέ νὰ ἐπιτηρήσω τὴν εἰσπραξίν
τῶν φόρων, καὶ ἡ Ὑψηλότης του μὲ παρήγγειλεν
ἰδιαιτέρως νὰ καταδιώξω καὶ καταστρέψω διὰ
παντὸς μέσου, τοὺς εὐαριθμούς ἀντάρτας τοὺς
ὀνομαζομένους Λύκουσ.

— Ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ! εἶπεν ὁ Βωνουὰ. Εὐ-
γενῆς, φίλε μου, ἡ ἐντολή σου.

— Ἐντολή διὰ τὴν ὁποίαν δὲν σὲ ζηλεύω
παντάπασι, νέε μου κύριε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ
Βεχαμεῖλ... ὁ Θεὸς βοηθός σου! ἀνεφώνησε
μετὰ ταῦτα μεγαλοφώνως.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κύριοι! ὁ Θεὸς προστα-
τεύει τὴν Γαλλίαν καὶ ἡ ἀρρώγη του δὲν θὰ μᾶς
λείψῃ... Ἐλπίζω ὅτι καὶ θὰ ἔχω ἐπίσης καὶ
τὴν ἐδικὴν σας;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην γενομένην ἀποτό-
μως, ὁ μὲν Βωνουὰ ἀπεκρίθη διὰ κλίσεως τῆς κε-
φαλῆς καὶ μειδιάματος διπλωματικοῦ, ὁ δὲ Βε-
χαμεῖλ καίτοι πολὺ ἐπιθυμῶν, δὲν ἐδυνήθη νὰ
μιμηθῆ εἰμὴ τὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς· διότι ὁ γα-
στρονόμος οὗτος δὲν ἦτο διπλωμάτης· ὁ Διδιέ
ἐπανελάβε ἐπιμένων.

— Νὰ ἦμαι βέβαιος περὶ τῆς συνδρομῆς σας;

— Κατὰ διπλοῦν λόγον, νέε φίλε μου· καὶ διὰ
σέ καὶ διὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— Συμμερίζομαι τὴν ἀπόκρισιν ποῦ Κ. Βω-
νουὰ, εἶπεν ὁ Βεχαμεῖλ.

— Εὐχαριστῶ, Κύριοι· τοῦτο ἐπερίμενα ἀπὸ
δύο πιστοῦς ὑπηκόους τοῦ Βασιλέως... Βα-
σιζομαι πολὺ εἰς τὴν συνδρομὴν σας καὶ σᾶς

εἰδοποιῶ ἀπὸ τοῦδε ὅτι θὰ ὠφεληθῶ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς καλῆς σας θελήσεως. . . Προσέξατε παρακαλῶ εἰς τοὺς λόγους μου.

Ὁ Βεχαμεῖλ ἀνέσυρε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ παρετήρησεν ἐν θλίψει ὅτι ἡ τακτικὴ ὥρα τοῦ προγευματος εἶχε παρέλθει πρὸ δέκα λεπτῶν, ἐστέναξε δὲ βαθέως μὴ τολμήσας νὰ δηλώσῃ σαφέστερον τὴν λύπην του.

— Δὲν ἤλθα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Διδιέ, χωρὶς προηγουμένως νὰ παραδεχθῶ τακτικόν σχέδιον. Ἐλαβα ὅλα τὰ μέτρα μου. Ἡ χωροφυλακὴ τῆς Ῥεδόνης εἶναι προειδοποιημένη. Ἡ τῆς Λαβάλης θαδίζει ἤδη πρὸς τὴν Βρετανίαν, καὶ πολλαὶ ἄλλαι φρουραὶ θὰ μὲ βοηθήσουν ἐν ἀνάγκῃ.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Βεχαμεῖλ· ἐξ ὅλων τούτων θὰ σχηματισθῇ στρατὸς ἀξιόλογος.

— Τριακόσιοι ἄνδρες περίπου, Κύριε.

— Δὲν ἀρκοῦν, εἶπεν ὁ Βωνουά, οἱ Λύκοι εἶναι τετραπλοῖ τὸν ἀριθμόν.

Ὁ δὲ Βεχαμεῖλ ἐμετρίασε τὴν χαρὰν του.

— Ἐνόμιζα ὅτι εἶναι ἀκόμη πλειότεροι, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ λοχαγός. Θὰ εἴμεθα εἰς ἐναντίον τεσσάρων, εἶναι πολύ.

— Δὲν ἐννοῶ τόσῳ καλὰ . . . εἶπεν ὁ Βεχαμεῖλ.

— Εἶναι πολύ, ἐπανελάβεν εἰπὼν ὁ Διδιέ, διότι ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα. Δὲν στοχάζεσθε νομίζω, ὅτι σκοπεύω νὰ τοὺς προσβάλω εἰς τὸν λάκκον τῶν Λύκων; . . . Μὴν ἐκπλήττεσθε, Κύριε Βωνουά, ἐὰν εἰξεύρω τὸ ὄνομα τῆς φωλεᾶς των. . . Χάρις εἰς περιστάσεις τὰς ὁποίας δὲν νομίζω ἀρμόδιον νὰ σᾶς ἀναπτύξω ἐπὶ τοῦ παρόντος, γνωρίζω τὸ δάσος τῆς Ῥεδόνης ὡς ἂν ἤμην γεννημένος ἐντὸς αὐτοῦ.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἐρβέ Βωνουά ἀνεσκίρτησε σφοδρῶς, καὶ ὠχρίασε τόσον ὥστε ὁ Βεχαμεῖλ τὸν ὑπεστήριξεν εἰπὼν:

— Τί ἔχετε φίλε μου;

— Τίποτε. . . δὲν ἔχω τίποτε· ἐφέλλισεν ὁ Βωνουά.

— Ὅχι δά! σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ ἔλλειψις τροφῆς σᾶς ἐξηθένισε, διότι ἡ ὥρα τοῦ προγευματος παρήλθε πρὸ τριάκοντα πέντε λεπτῶν καὶ ἐνὸς δευτέρου.

Ὁ δὲ Βωνουά καταστείλας ὅσον ἠδύνατο τὴν παραγῆν του συνηλθεν εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἀπώθησε τὸν Βεχαμεῖλ.

— Λοχαγέ, εἶπε· σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς· ἕλλη αἰφνιδία. . . εἶμαι ὑποκείμενος εἰς αὐτήν. . . ἂν ἀγαπᾶς ἐξακολούθησε.

— Διὰ τὸ καλὸν σας, φίλε μου Κύριε, ἐπέ-

μεινε λέγων καρτερικῶς ὁ Βεχαμεῖλ, σᾶς προτρέπω νὰ φάγετε κατι τι. . . Σᾶς συγχωρῶμεν ὁ λοχαγός καὶ ἐγώ. . .

Ἄλλ' ὁ Βωνουά ἐδείξεν ἀνυπομονησίαν, καὶ ὁ Βεχαμεῖλ ἐνόησε μὲ βαθεῖαν θλίψιν, ὅτι τὸ πρόγευμα θὰ ἀνεβάλλετο ἀκόμη πολύ.

— Σᾶς ἔλεγα, ἐπανελάβεν ὁ Διδιέ ὅστις ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν σκητὴν ἐκείνην, σᾶς ἔλεγον ὅτι τὸ δάσος, εἶναι τόπος γνωστός εἰς ἐμὲ. Εἰξεύρω ὅτι ἡ θέσις τῶν Λύκων εἶναι ἀπόρρητος, καὶ ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ ἐπιχειρισθῶ ἀμφίβολον προσβολήν. . . πρὶν τοῦλάχιστον ἐξασφαλισθῆ ὁ βασιλικὸς θησαυρός. Καὶ ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκην θέσεών τινων εἰς τὸ δάσος, ζητῶ ἀπὸ ὑμᾶς, Κύριε Βωνουά, τὴν ἑπαυλίν σας τοῦ Τρεμλαί. καὶ ἀπὸ ὑμᾶς, Κύριε Ἐφορε, τὴν θερινὴν οἰκίαν σας τοῦ Κουρρόζ.

— Τὴν οἰκίαν διὰ τὴν ὁποίαν τρελλαίνομαι, ἀνέκραξεν ὁ Βεχαμεῖλ, καὶ τί σκοπεύετε νὰ τὴν κάμτεε, Κύριε;

— Δὲν εἰξεύρω· ἴσως σταθμὸν στρατιωτικόν.

— Ἄλλ' ἔχει τάπητας εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, Κύριε· καὶ ἀξιίζουν εἴκοσι χιλιάδας ταλλήρων. . .

— Οὐφ! Κύριε Βεχαμεῖλ, εἶπε θέλων νὰ τὸν διακόψῃ ὁ Βωνουά,

Ἄλλ' ὁ οἰκονομολόγος δὲν ἐνέδιδεν.

— Ὑπάρχουν, ἐξηκολούθησε λέγων, σκεύη τορευτὰ, ἀδαμαντοκόλλητα, καὶ χρυσομένα. . . καὶ ἀξιίζουν τριάκοντα χιλιάδας ταλλήρων, Κύριε! . . .

— Ἐ δά! Κύριε Βεχαμεῖλ, τί εἶν' αὐτά! ἐπανελάβεν ὁ Βωνουά.

— Ἐχει πορσελάνην τῆς Ἰαπωνίας, ἀργιλόπλαστα τῆς Ἰταλίας, πῆλινα ἀγγεῖα τῆς Ἑλβετίας, κρύσταλλα τῆς Σουηδίας. . . Μόνη ἡ ἀποσκευὴ τοῦ μαγειρείου ἀξιίζει δεκατέσσαρας χιλιάδας καὶ πεντακόσια φράγκα, Κύριε! . . . Καὶ θέλετε νὰ παραδώτετε ὅλα ταῦτα εἰς τὴν λεηλασίαν; οἱ στρατιῶταί σας θὰ ἀδειᾶσουν τὰ κελάριά μου, θὰ πίουν ὅλα τὰ κρασία τοῦ κατωγείου μου, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ πλουσιώτατον ὅλων τῶν κατωγείων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας! θὰ καταπατήσουν τοὺς τάπητάς μου, θὰ συντρίβουν τὰ κρύσταλλά μου. . . τί εἰξεύρω! . . . Στρατιωτικὸν σταθμὸν! . . . Νοστιμώτατον! καὶ νομίζετε ὅτι οἰκοδόμησα τὴν ἀγαπητὴν μου ἐκείνην οἰκίαν διὰ νὰ φιλοξενήσω τοὺς στρατιώτας σας;

— Οὐ! Κύριε Βεχαμεῖλ, ἐπανελάβε καὶ τρίτον ὁ Βωνουά· Παναγία μου, τί λέγετε τώρα!

Ἐπὶ τέλους, ὁ οἰκονομολόγος ἐσιώπησεν ἀσθμαίνων· ὁ δὲ λοχαγός, ὡς ἂν μὴ ἔγεινε

μηδεμία αντίρρησης, επανέλαβε με ψυχρότατον ἦθος·

— Ἴσως σταθμὸν στρατιωτικόν. . . Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὰς ὑπόσχομαι, Κύριοι, ὅτι θὰ σὰς εἰδοποιήσω δύο ὥρας προτῆτερα.

— Ἀρχετὸς καιρὸς, εἶπεν ὁ Βωνουὰ φαινόμενος ὅτι ἀπεφάσισε νὰ παραδεχθῆ τὰ πάντα.

— Φίλε μου Κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Βεχαμεῖλ ἀδημονῶν, δὲν σὰς ἐννοῶ καθόλου!

Ὁ δὲ Βωνουὰ τῷ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα. Τοῦτο δὲ εἶναι σημεῖον ἐννοούμενον πανταχοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς εὐθησεστάτους· διὸ καὶ ὁ οἰκονομολόγος ἐσιώπησε.

— Φρονῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Βωνουὰ με ὕφος φιλικώτατον, ὅτι τὰ μέτρα περὶ ὧν ὁμιλεῖτε ἀποτελοῦν τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ σχεδίου σας. Πρὶν ὀχυρωθῆτε, θὰ φροντίσετε βεβαίως νὰ συνοδεύσετε τὰ χρήματα τὰ σταλησόμενα ἀπὸ Ῥεδόνην, διότι ὡς λέγεται, τὸ βασιλικὸν ταμεῖον εἶναι κενὸν ἢ σχεδὸν κενόν.

— Τσιούτο εἶναι τῶντι τὸ σχεδίόν μου, Κύριε;

— Λοιπὸν μεχρισοῦ τὰ Τρεμλαί γενῆ σταθμὸς στρατιωτικὸς, θὰ τὸ μεταβάλωμεν, εἰάν ἐπιθυμῆτε, εἰς ξενοδοχεῖον ὅπου θὰ σταθμεύσῃ ἢ συνοδία τῶν φόρων.

— Ὅσον διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ Βεχαμεῖλ, προσφέρω κ' ἐγὼ τὴν ἐξοχὴν μου. . . . Ξενοδοχεῖον, ὑποφέρεται. . . ἀλλὰ σταθμὸς στρατιωτικὸς! . . .

— Τῶν φόρων τὰ χρήματα, ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς, μένουν ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ Κ. βασιλικοῦ ἐφόρου μεχρισοῦ ὑπερβοῦν τὰ ὄρια τῆς Βρετανίας. Ἀνήκει λοιπὸν εἰς τὸν Κ. ἐφορον νὰ ἐκλέξῃ τὸν τόπον ὅπου ἡ συνοδία μέλλει νὰ διανυκτερεύσῃ.

Τότε ἔκφρασις παραδόξου ἀνησυχίας ἐφάνη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἄρχοντος τοῦ Τρεμλαί. Βεβαίως δὲ ἡ ἀνησυχία αὕτη θὰ ἦτο σπουδαϊοτάτη, διότι ὁ Βωνουὰ, καίτοι συνειθισμένος νὰ καταδαμάζῃ τὴν φυσιογνωμίαν του, δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὰ ἔχνη τῆς ἀνησυχίας του· ὁ Διδιὲ καὶ ὁ ἔσφορος παρετήρησαν τοῦτο. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος δὲν ἔδωκε πολλὴν προσοχὴν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἐγνώριζε τὸν Βωνουὰ, τὸν ὅποιον περιεφρόνει χωρὶς νὰ τὸν ὑπονοῆ καὶ προδότην. Ἀμέριμος, ὑπερήφανος δὲν κατεδέχθη νὰ θεωρήσῃ σπουδαίαν τὴν ἀσήμαντον ἐκείνην περίπτωσιν. Ὁ Βεχαμεῖλ ὅμως ἠρμήνευσε κατὰ τὸ σύστημά του τὴν προφανῆ ἀγωνίαν τοῦ ἄρχοντος τοῦ Τρεμλαί· διότι ἐνόμισεν ὅτι ὁ Βωνουὰ ἰδὼν ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ τόπου τῆς

σταθμεύσεως ἀνετέθη εἰς αὐτὸν τὸν Βεχαμεῖλ, ἐφοβεῖτο μὴ ἐκλέξῃ τὴν ἔκαυλιν τοῦ Τρεμλαί, καὶ συμβῶσι δαπάναι.

— Φίλε μου, εἶπεν, ἐπειδὴ θὰ ἐκλέξω ἐγὼ τὸν τόπον, χρεωστῶ νὰ σὰς εἰδοποιήσω πρὸ πάντων ὅτι τὰ ἐξοδα τῆς συνοδίας εἶναι εἰς βάρους μου. . . .

Ὁ δὲ Βωνουὰ ὠχριάσας συνωφρυνώθη.

— Τὰ πληρῶν ὄλα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἔσφορος· ἡ φιλοξενία εἶναι χρέος μου.

— Σκοπεύετε λοιπὸν νὰ ὑποδεχθῆτε τοὺς στρατιώτας τοῦ βασιλέως εἰς τὴν οἰκίαν σας εἰς Κουρρόζ; ἠρώτησεν ὁ Βωνουὰ οὐ τινος ἢ ἀγωνία ἠῤῥξανε προφανῶς.

— Ὅχι, φίλε μου, ὄχι! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Βεχαμεῖλ.

Ὁ Βωνουὰ ἀνέπνευσεν ἐκ βάθους, καὶ τὰ στοργγγύλα μῆλα τῶν παρεῶν του ἀνέλαβον τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα των· τὸ δὲ κίνημά του ὑπῆρξε τοσοῦτον σφοδρὸν καὶ προφανές ὥστε καὶ ὁ Διδιὲ αὐτὸς τὸ παρετήρησεν ἄλλως τε, ἢ ἐντύπωσις αὕτη ἦτο στιγμιαία, διότι καθόσον ἡ γαλήνη ἐπανήρχετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βωνουὰ, αἱ ὑπόνοιαι τοῦ νέου λοχαγοῦ διελύοντο.

Ἄλλὰ, θεατῆς προσεκτικὸς καὶ μὴ ἔχων συμφέρον εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην, θὰ ἔβλεπε προφανῶς ὅτι σχεδὸν τολμηρὸν ἐγεννήθη εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Βωνουὰ, σχεδὸν τὸ ὅποιον συνέτρεχε μεγάλως ἢ ἐκλογὴ τοῦ Κ. Βεχαμεῖλ ὀρίσαντος τὸ Τρεμλαί ὡς τόπον σταθμεύσεως τῆς συνοδίας τῶν δημοσίων χρημάτων.

Ὁ Βεχαμεῖλ, ὅστις δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἀπόφασίς του ἠὲ χαρίστησε τὸν Ἐρβὲ Βωνουὰ, ἐπεχείρησε νὰ τὴν δικαιολογήσῃ κατὰ τὸ ἀσχημά του.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, φίλε μου, εἶπεν, ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε νὰ ἐξοδεύετε. . . .

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ, διέκοψεν εἰπὼν ὁ Βωνουὰ.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶμαι, ὡς ἐλπίζω ὅτι ἔχετε τὴν πεποίθησιν, ὑπήκοος πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. τὸ πτωχικόν μου εἶναι πάντοτε καὶ καθ' ὄλα ἔτοιμον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν Ἰης. . . Ἄλλὰ πρόκειται περὶ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, επανέλαβε βαρέως ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί.

— Μάλιστα φίλε μου, καὶ κάτι τι περισσότερον. . . Ἐὰν ἡ ποσότης αὕτη μὲ ἀφαιρηθῆ, ἡ περιουσία μου, ἥτις εἶναι μετρία, θὰ πάθῃ τραμερὰν ἐλάττωσιν. . . Ἐκτὸς τούτου, σκεφθῆτε το καλῶς, ἡ ἐξοχὴ μου δὲν εἶναι εἰς κατὰ-

στασιν νὰ ἀντισταθῆ εἰς πολιτωρίαν, καὶ ἂν οἱ Λύκοι...

Ὁ δὲ Βωνουὰ ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους φιλαρέσκως.

— Ὁ Κ. ἔφορος ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ λοχαγός, ὅστις, πρό τινων λεπτῶν μετριώτατα προσεῖχεν εἰς τὴν συζήτησιν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βεχαμεῖλ ἀποκρινόμενος εἰς τὸ κίνημα τοῦ Βωνουὰ, θὰ καταλυπηθῶ ἂν τυχὸν πιστεύετε...

— Ὑπάγωμεν εἰς τὸ πρόγευμα, διέκοψε μειδιῶν ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί.

Ὁ λόγος εἶχε βέβαιον τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἐπέτυχεν· διότι ὁ Βεχαμεῖλ ἀνεκίνησεν σπασμωδῶς τὰς σιαγόνας ὡς ἂν ἤθελε νὰ καταστήσῃ ἐναργεστάτην τὴν ἔκφρασιν του· ἀλλὰ μόλις ἐδυνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτὰς τὰς λέξεις τὰς προκαλούσας τὴν τρυφερωτάτην ἠχώ τῆς καρδίας του.

— Ὑπάγωμεν εἰς τὸ πρόγευμα!

Καὶ ὁ μὲν Βωνουὰ ἐστηρίχθη μὲ οἰκειότητα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Διδιέ, ὁ δὲ Βεχαμεῖλ ὅλος γενόμενος ὀσφρησις διὰ νὰ ἀναρρόφήσῃ πᾶσαν ὄσμην ἐρχομένην ἐκ τοῦ μαγειρείου, ἐπροπορεύθη. Καθ' ὁδὸν ἀπεφασίσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἡ συνοδία τῶν χρημάτων ἐκ Ρεδόνης τὴν ἐπιούσαν. Ἀπὸ τῆς πόλεως ἕως εἰς τὴν ἔπαυλιν τὸ διάστημα ἦτο βραχὺ, ἀλλ' αἱ ὁδοὶ τῆς Βρετανίας κατὰ τὸ 1740 ἦσαν οὕτω πως κεχαραγμένα, ὥστε ἐτετραπλασιάζετο ἡ ἀπόστασις.

Ὁ Βεχαμεῖλ, καὶ τοὶ διακεκριμένοι προγαστρῶν ἀνέβη τὴν κλίμακα διὰ τριῶν ἀλμάτων.

Καὶ ὀλίγον μετὰ ταῦτα δῆσας τὸ χειρόμακτρον περὶ τὸν πῶγωνα ἤρχισε νὰ γεύηται ὡς ἐμπειρογνώμων, καὶ ἐν πολλῇ ὀρέξει νὰ καταβροχθίζῃ διάφορα πτηνά.

Ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ δὲν ἔμεινε καθόλου ἄργός τὴν πρωίαν ἐκείνην. Μόλις τὸ πρόγευμα ἐτελείωσε, καὶ ὁ μὲν Κ. Βεχαμεῖλ ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος ὅπερ οἱ γαστρίμαργοι δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀμελῶσι, τούτεστι νὰ κοιμηθῇ, ὁ δὲ Κ. Βωνουὰ ἀφίνων τὸν Διδιέ ὑπὸ πρόφασιν τοσοῦτω μᾶλλον εὐχολον καθόσον ὁ νέος λοχαγός δὲν ἐπεθύμει πολὺ τὴν συναναστοφὴν του, διευθύνθη μὲ ἦθος σκεπτικὸν καὶ ἔμφροντι πρὸς τὸ δωμάτιόν του.

— Κράξτε ἀμέσως τὸν Λαπιέρρον καὶ τὸν Κύρ Ἀλαῖν, εἶπεν εἰς ὑπηρετὴν τινὰ καθ' ὁδόν.

Καὶ ὁ μὲν ὑπηρετῆς σπεύσας ὑπήκουσεν, ὁ δὲ Βωνουὰ ἐξηκολούθησε προχωρῶν, ἀλλὰ ρίψας τυχαίως τὸ βλέμμα του διὰ τῶν ὑέλων ἐνὸς τῶν παραθύρων τῆς παρόδου, εἶδε τὴν Ἀλεξίαν,

ἣτις σκεπτικὴ καὶ κατηφὴς ἐπεριπάτει βραδέως εἰς τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου.

— Πάντοτε μελαγχολικὴ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βωνουὰ μὲ τόνον συμπαθείας τινός· δυστυχῆς κόρη!.. Ἀλλὰ δὲν σκέπτεται καλά! ὁ Βεχαμεῖλ θὰ ἦναι ὁ ἄριστος τῶν συζύγων.

Προχωρῶν δὲ περαιτέρω εἶδεν εἰς ἄλλην δενδροστοιχίαν σχηματίζουσαν γωνίαν μετὰ τῆς πρώτης, τὸν λοχαγὸν Διδιέ, ὅστις, ἐφαίνετο ἐπίσης σκεπτόμενος. Ὁ Βωνουὰ ἔδειξε δυσἀρέσκειαν.

— Ἐπλησίαζε νὰ τὸν λησμονήσῃ! ἐψιθύρισε· τὰ γνωρίζω τὰ τοιαῦτα μετὰ ἓνα μῆνα ἀκόμη, καὶ ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος ἔρωσ θὰ μεταβάλλετο εἰς ἀπλὴν ἐνθύμησιν ἐξ ἐκείνων τῶν μελαγχολικῶν ἐνθυμήσεων μὲ τὰς ὁποίας διασκεδάζουν αἱ γυναικες, χωρὶς ὅμως νὰ γίνωνται ἐμπόδια εἰς ἄλλο καλὸν καὶ συμφέρον συνοικέσιον... Καὶ ἰδοὺ τώρα ἤλθε πάλιν... Μόνη ἡ ἄφιξις του διαλύει ἀπαισίως ὅλα τὰ σχέδιά μου... Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἂν τυχαῖόν τι τῷ ἀνεκάλυπτεν!...

Ὁ Βωνουὰ ἐσιώπησεν· ὡς δὲ εἶπομεν, αἱ δενδροστοιχίαι ὅπου ἐβάδιζον ἡ Ἀλεξία καὶ ὁ Διδιέ, διεσταυροῦντο, ἕκασον δὲ βῆμα ἔφερε τὸν ἓνα πλησίον τοῦ ἄλλου, καὶ ἐντὸς δευτερολέπτων τινῶν ἐμελλον νὰ συναντηθῶσι.

— Καὶ τί ἀνάγκην ἔχει νὰ μάθῃ; ἐπανέλαβεν ἐξαπτόμενος ὁ Βωνουὰ. Ἡ τύχη του τὸν ὠθεῖ εἰς τὸ νὰ μὲ βλάψῃ. Ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ θὰ μὲ καταστρέψῃ ἂν δὲν τὸν προλάβω.

Συγχρόνως ἡ Ἀλεξία καὶ ὁ Διδιέ ἔφθασαν εἰς τὴν τροπὴν τῶν δενδροστοιχιῶν. Ἀλλ' ὅτε ἐμελλον νὰ συναντηθῶσιν ὁ Βωνουὰ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τὴν κυνηγετικὴν σύριγγά του· ἀκούσαντες τὸν συριγγμὸν οἱ δύο νέοι ὑψωσαν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ μὲν Ἀλεξία στραφεῖσα πρὸς τὸν οἶκον ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διὰ χειρονομίας κλήσιν τοῦ πατρός της, ὁ δὲ Διδιέ ἐχαιρέτισε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.

— Θὰ ἦτο, ὡς φαίνεται, συνέντευξις! διενόηθη ὁ Βωνουὰ. Παναγία μου! ἀπέτυχα δὲς, ἀλλὰ λέγουν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τρία εἶν' εὐτυχῆς...

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὅπου ἐντὸς ὀλίγου ἔφθασαν οἱ δύο πιστοὶ ὑπηρετῆται τοῦ Κύρ Ἀλαῖν καὶ ὁ Λαπιέρρος. Καὶ σχεδὸν τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ Ἀλεξία ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Μ' ἐκράξατε, πάτερ μου; ἠρώτησεν.

Ὁ δὲ Βωνουὰ, ὅστις ἤτοιμάζετο νὰ δώσῃ διαταγὰς εἰς τοὺς δύο ἀκολουθούς του, ἐταλαντεύθη ὀλίγον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπολύσῃ τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ πάλιν μετενόησε.

— Μείνεις ἔδῳ, εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας. Σὰς θέλω, καὶ ἐπιστρέφω εὐθύς.

Καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τῆς Ἀλεξίας μετέβη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν στοάν.

Ὁ Κύρ Ἀλαῖν καὶ ὁ Λαπιέρρος ἔμειναν μόνοι· ἀλλ' ὁ πρῶτος οὐτινος τὴν εὐφύϊκν εἶχον ἐξασθενίσει ἡ ἡλικία καὶ ἡ μέθη, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν τετραγωνον ἐκ λευκοσιδήρου φιάλην του καὶ ἐρρόφησε καλὸν ρακοβόλιον.

— Θέλεις; ἠρώτησε τὸν Λαπιέρρον.

— Καιρός παντὶ πράγματι, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτον θαυματοποιός, δὲν πίνω ποτὲ ὅταν πρόκειται νὰ ὀμιλήσω μὲ τὸν αὐθέντην.

— Ἐγὼ τότε πίνω διπλασίως...

— Καὶ βλέπεις διπλᾶ. . . Χθὲς δὲν ἐδυνήθης οὔτε κἂν νὰ γνωρίσης τὸν ὑπηρέτην ἐκαῖνον. . .

— Ἐγήρασα, εἶπεν ὁ Ἀλαῖν πίνων καὶ δεύτερον ρακοβόλιον. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ πτωχὸν μνημανικὸν μου ἐξέλιπεν. . . Ἄλλ' ἂν τὸν ἰδῶ μίαν φοράν ἀκόμη, ἴσως τὸν γνωρίσω.

— Καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψῃ πλέον;

Ὁ Ἀλαῖν ἀντὶ ν' ἀποκριθῆ ἔπιε καὶ τρίτον καὶ ἤτοιμάσθη νὰ κοιμηθῆ περιμένων τὸν κύριόν του. Ὁ Λαπιέρρος ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους, καὶ διὰ νὰ μὴ παρέλθῃ ματαιῶς ὁ καιρὸς του περιῆλθε τὸ δωμάτιον ἐμβάλλων γενναίως εἰς τὰ εὐρέα θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ ὅλα τὰ νομισμάτια ὅσα εὔρε διεσπαρμένα ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν, διότι τὰ συρτάρια ἦσαν κλειστά.

Μετὰ ταῦτα ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνά του εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἰδὼν μακρὰν εἰς τὸν κῆπον τὸν Διδιὲ ἐξακολουθοῦντα τὸν μοναχικὸν περιπατὸν του, ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

— Πᾶ! ἀνεφώνησε τέλος φουσκώσας τὰς παρειάς του· ἐνόμιζα ὅτι τὸν ἀποστρέφομαι περισσότερον. Εἶναι ὡραῖον παιδίον. . . Ὁ Βωνουὰ πληρόνει ὀλίγα καὶ ζητεῖ πολλά. . . Ἐ! Ἐ! . . . πρέπει νὰ ἰδῶμεν. . .

— Θέλεις; ἐψιθύρισε ὁ Κύρ Ἀλαῖν ὄνειρευόμενος ὅτι πίνει.

— Ὁ δὲ Λαπιέρρος, ρίψας ἐπὶ τοῦ γέροντος ἀτενὲς βλέμμα περιφρονήσεως,

— Ἴδου, εἶπε, τί ἀπογίνεται τις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βωνουὰ. Ποτὲ ἀνοικτὰ συρτάρια. . . Ὀλίγα μόνα φλωρία διὰ πολλὴν ἐργασίαν. . . . Εἶναι οἰκτρὸν νὰ καταδικασθῆ τις νὰ τὸν ὑπηρετῆ οὕτω πως. . . Πρέπει νὰ ἰδῶμεν.

ΚΑ. Η ΚΥΡΙΑ ΒΩΝΟΥΑ.

Ἐνῶ δὲ ὁ Κύρ Ἀλαῖν καὶ ὁ Λαπιέρρος περιέμενον ὁ Ἐρθέ Βωνουὰ, ἐβάδιζε βραδέως εἰς τὴν

πάροδον μετὰ τῆς θυγατρὸς του στηριζομένης εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ τῆς ὁποίας ἐθώπεμα πατρικῶς τὴν λευκὴν χεῖρα.

— Θὰ σὲ μαλλώσω, Ἀλεξία, ἔλεγε διὰ τῆς μάλιστα θωπευτικῆς φωνῆς του. Ἐφέρθη πρὸς τὸν ξένονμας τὸν λοχαγὸν Διδιὲ, μὲ ψυχρότητα. . .

Ἐνδιέτριψε δὲ εἰς τὴν λέξιν ταύτην καὶ ἐρρίψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὴν θυγατέρα του· ἀλλ' οὐδεμίαν μεταβολὴν εἶδεν ἐπὶ τοῦ γαληνίου καὶ ὡραίου προσώπου τῆς Ἀλεξίας.

— Δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνωμεν τὰ ὅρια, ἐπανέλαβε λέγων ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί. Ὁ λοχαγὸς εἶναι γνωστὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Βασιλέως, ἄξιος καθ' ὅλα τῆς φιλοφροσύνης μας καί, ὅταν τις δὲν ἀγαπᾷ ἓνα ἄνθρωπον, καλὸν εἶναι νὰ βιάζῃ ὀλίγον τὸν ἑαυτὸν του.

Ἡ Ἀλεξία ὑψωσε γαλήνιον τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Βωνουὰ.

— Καὶ ὅταν τὸν ἀγαπᾷ; ἠρώτησε χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

Ὁ Βωνουὰ ἀνεσκήρτησε, καὶ δὲν ἐδυνήθη μὲν νὰ κρύψῃ ἔκφρασιν τινα δυσαρεσκείας ἀνέλαβεν ὅμως εὐθύς τὸ πρῶτον ἦθος.

— Τί τρέλλα! ἀνέκραξε προσπαθῶν νὰ γελάσῃ. Πρὸ ἐνός ἔτους, ἂν ἐνθυμῶμαι, ὀμιλήσαμεν περὶ τῆς παιδικῆς αὐτῆς τρέλλας, καὶ μὲ ὑπεσχέθης. . .

— Σὲ ὑπεσχέθην νὰ προσπαθῆσω νὰ τὸν λησμονήσω· πάτερ μου· ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.

— Μὲ ὑπεσχέθης περισσότερον, Ἀλεξία.

— Ἰωόντι, εἶπε βραδέως ἡ Ἀλεξία· σὲ ὑπεσχέθην ν' ἀποβάλω πᾶσαν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν νυμφευθῶ. . . Κύριε, προσέθηκε μετὰ μικρὰν σιωπὴν καὶ μὲ φωνὴν εἰς ἄκρον μελαγχολικὴν, διετήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, διότι δὲν ἔχω πλέον ἐλπίδα.

Ὁ δὲ Βωνουὰ ἐφίλησε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του καὶ βῆξας μετέβαλε τὴν συνομιλίαν εἰς ἄλλην συνήθη. Ἄλλ' αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς Ἀλεξίας, κατεψύχρανον τὴν προσπεποιημένην φαιδρότητά του· ἠγάπα τὴν θυγατέρα του, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ἐπαινετὸν αἰσθηματὸ ἀπομείναν ἀκέραιον εἰς τὴν καρδίαν του μετὰ τὰς τῶν ἄλλων ὅσα ἐξηφάνισεν ἡ περιφιλαιτία καὶ ἡ πλεοεξία. Ἐπεθύμει νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ ἀλλ' αἱ περιστάσεις τὸν ἐβιάζον· ἡ ἐκλογή δὲν ἦτον συγχωρημένη δι' αὐτὸν, διότι μία μόνη λέξις τοῦ Βεχαμειλ ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ προβληματικὴν τὴν περιουσίαν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ζωὴν του ὥστε διὰ πάσης θυσίας ἔπρεπε ν' ἀγοράσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Βεχαμειλ.

Ἄλλως τε ἡ πατρική στοργή τοῦ Βωνουά, ὁμοίᾳζε τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἐξεις του. Ἦτο πολὺ εἰλικρινῆς ὅταν ὠμίλει ἐν γένει περι ἔρωτος. Ὑπῆρξε μὲν ἄλλοτε νέος τὴν ἡλικίαν ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν καρδίαν· διότι ἡ εὐτυχία του συνίστατο εἰς τὸν χρυσὸν καὶ εἰς τὴν κτηματικὴν δύναμιν, ὥστε κατ' αὐτὸν, καὶ διὰ τὴν κόρην του ἡ εὐτυχία ἔπρεπε νὰ συνίσταται εἰς τὸν χρυσὸν καὶ εἰς τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσαν πολυτέλειαν, εἰς τοὺς ὑπερφάνους καλλωπισμοὺς, τὰς πολυδαπάνους ἐορτὰς, τὴν ταπεινωσιν τῶν ἀντιζήλων, καὶ, ἂν εἴπωμεν τὴν ἀληθεῖαν καθόσον ἀποβλέπει πλῆθος νεανίδων, ὁ Κ. Βωνουά δὲν ἤπατατο πολὺ.

Νυμφευομένη τὸν Βεχαμείλ ἡ Ἄλεξία, θὰ εἶχεν ὅλα ταῦτα ἀφθόνως, ὅσον ἐπεθύμει, καὶ ὑπὲρ τὴν ἐπιθυμίαν της. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Διδιᾶ θὰ ἦτό τι παίγιον ἐκ περισσοῦ, διότι καλὸν εἶναι ἡ γυνὴ νὰ ἔχη εἰς τὸ βάθος τῆς μνήμης της παρελθόν τι τρυφερῶν ἀναμνήσεων, διὰ νὰ περᾶ τὰς ὥρας τῆς θλίψεως ἢ τῆς δυσαρεσκείας. Ἡ γυνὴ, κατὰ τὸν γέροντα τοῦτον φιλόργυρον Βωνουά, καὶ βασιλίσης μεγαλοπρέπειαν ἂν ἔχη, καὶ τοὺς ἀδάμαντας Ἰουδαίας· πάλιν δὲν ἔχει ὅ,τι ἐπιθυμαί, ἐὰν στερῆται τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην ἀναπόλησιν, τὸ τρυφερὸν αἰσθημα ἔρωτος δυστυχῶς καὶ πρὸ πολλοῦ παρελθόντος, ὅστις προκαλεῖ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της τὴν ὥραν καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ ζητεῖ παρηγορίαν εἰς τὰ δάκρυα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βωνουά διέκειτο εἰς ἀμηχανίαν, διότι τῆς Ἄλεξίας ἡ εἰλικρινεία τὸν κατέβαλλε. Καὶ ἴσως χιλιάκις ἤδη μετενοίει, διότι προσεφέρθη μὲ πονηρίαν πρὸς αὐτήν, ἐννοῶν πολὺ ἄργά, ὅτι ἡ πονηρία δὲν ἰσχύει κατὰ τῆς ἀπλότητος. Ἦν δὲ τοσοῦτω χαμερπῆς ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνεται καθ' ὅλην τὴν δυνάμιν της τὴν ἀγωνίαν τῆς καρδίας τοῦ πατρὸς, ὅταν συλλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ τέκνου ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἐγκλήματι ἀπάτης, ἦτο τοῦλάχιστον τεταπεινωμένος διὰ τὴν ὑποκρισίαν του, καὶ ἠγωνίσθη νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ προσωπεῖόν της.

— Ἄλεξία, εἶπεν αἴφνης, προσπαθῶν νὰ φανῇ εἰλικρινῆς, εἶχα ἄδικον φερόμενος πρὸς σὲ τοιοῦτοτρόπως. Συγχώρησέ με. Εἶσαι ἀξία ὀλοκλήρου τῆς ἐμπιστοσύνης μου, καὶ θ' ἀποφύγω τὰς ἀποσιωπήσεις. Εἰξεύρεις τί θέλω, καὶ μαντεύεις ἴσως διατί τὸ θέλω... Θὰ ἀπατήσης τὰς ἐλπίδας μου;

— Θὰ πράξω ὅ,τι ὑπεσχέθην, Κύριε· τίποτε περισσώτερον, οὔτε ὀλιγώτερον.

Ὁ δὲ Βωνουά ἀναπνεύσας,

— Αὐτὸ ἀρκεῖ, εἶπεν. Ὁ καιρὸς εἶναι δρα-

στήριον φάρμακον εἰς τὰς ἰδιοτρόπους ἀντιπαθείας τῶν νεανίδων. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σὲ ζητῶ μόνον νὰ μὴ ἰδῆς καθόλου τὸν λοχαγὸν Διδιᾶ.

— Ἀλλὰ τὸν εἶδα, Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἄλεξία.

— Ἄ!.. Καὶ τὸν ὠμίλησες;

— Τὸν ὠμίλησα.

— Ὡστε ἡ προσποιημένη ἐκείνη ψυχρότης ἦτο προμελετημένη, ψευδής!..

Ἡ Ἄλεξία δὲν ἀνωρθώθη, ὡς οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θεάτρου, διὰ νὰ δείξῃ ἀγανάκτησιν διὰ τὴν προσβληθεῖσαν ἀρετῆν της· δὲν ἔστρεψε πρὸς οὐρανὸν βλέμματα περιπαθῆ ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οὔτοι οἱ ὑποκριταὶ ἐκτοξεύουσι πρὸς τὸν θόλον ὅταν θέλωσι νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸν πολυέλαιον μάρτυρα τῆς ἀθωότητός των.

— Αἱ πράξεις μου εἶναι εἰλικρινεῖς ὡς καὶ οἱ λόγοι μου, εἶπεν ἐν ἀφελείᾳ. Ἐστὲ ἤσυχος Κύριε, ἔχω ἰκανὴν θέλησιν ὥστε νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, καὶ θὰ τὴν τηρήσω... ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου. Ἐκτὸς τούτου, προσέθηκε χαμηλωτέρα τῇ φωνῇ καὶ μὲ ἐλαφρὸν ἐρυθρῆμα εἰς τὴν παρειάν, ἡ θελήσις μου δὲν εἶναι ἡ μόνη ἀσφάλειά σας· ὁ λοχαγὸς Διδιᾶ δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά μὲ χαρὰν κτηνώδη.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἀδιαφορῶν ἂν οἱ λόγοι του ἐλύπουν τὴν θυγατέρα του, ἐξηκολούθησε σχεδὸν ἀμέσως·

— Αὐτὸ εἶναι χαροποιὸν νέον, Ἄλεξία, διατί δὲν τὸ ἔλεγες ἐξ ἀρχῆς, φιλιότη μου κόρη; ἄ! ὁ λοχαγός;... ὁ αὐθάδης αὐτὸς τυχοδιώκτης στρατιώτης!

Ἀπήγγειλε δὲ τὰς τελευταίας λέξεις μὲ τόνον οἴκτου εἰρωνικοῦ, ὅστις θὰ ἐπλήγονε βαθέως καρδίαν χυδαίαν ἢ Ἄλεξία ὁμως δὲν ἐπιτρέσκετο ἀπὸ τοιαύτας εὐτελεῖς προσβολάς. Τὸ μέτωπόν της διετήρησε τὴν γαλήνην του, καὶ μὲ μειδιάμα μελαγχολικὸν ἀλλὰ ἤσυχον ἐπανελάβε λέγουσα·

— Εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην σας πατέρα μου· καὶ φρονῶ ὅτι ὅ,τι γίνεται γίνεται διὰ τὸ καλὸν μας.

Ὁ Βωνουά ἐγνώριζε τὴν θυγατέρα του, καὶ, ὅσον ἀνεπιτήδειος καὶ ἂν ἦτο εἰς τὸ νὰ τὴν ἐννοῆ, ἔτρεφεν ὁμως πρὸς αὐτὴν εἰδὸς τι σεβασμοῦ. Μόλον τοῦτο ἡ καρτερία αὐτῆ τῷ ἐφάνη τοσοῦτον ἔκτακτος, ὥστε ἐδυσκολεύετο νὰ τὴν πιστεύσῃ. Ἀκουσίως ἄρα, καὶ ἐξ ἐμφύτου ῥοπῆς πρὸς τὰς γηραιὰς ἐξεις του, ἀνέλαβε τὴν ἠθικὴν κατασκοπεῖαν του.

— Παναγία μου! εἶπε μετὰ τινὰ σιωπὴν, εἶσαι τὸ πρωτότυπον τῶν θυγατέρων, Ἀλεξία, καὶ στοιχηματίζω ὅτι ἀπὸ τὴν Ῥεδόνην μέχρι τῆς Νάντης δὲν εὐρίσκειται ἡ ὁμοία σου· οὔτε θλίψιν! οὔτε παράπονον! Παναγία μου! αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτον, καὶ μὲ δίδει χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὸν ταλαίπωρον Βεχαμεῖλ, ὅστις ἀποθνήσκει ἀπὸ ἔρωτα διὰ σέ.

Ἡ Ἀλεξία δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τούτου, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί· ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκερδήσαμεν κάτι τι· δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν πολλὰ διὰ μιᾶς. Παναγία μου! καὶ ἐγὼ ἐδοκίμαζα ἀγωνίαν θανατηφόρον!... Τώρα, δὲν ἔχω κανένα φόβον, εἰξεύρω πόσον εἶσαι ὑπερήφανος ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν πλησιάσης ποτὲ πλέον... Εἶδε ποτὲ κανεὶς τοιαύτην οἴησιν!... καὶ, βέβαια, εἰμπορῶ νὰ ὀρκισθῶ ὅτι ἡ συνέντευξις περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλοῦμεν πρὸ ὀλίγου, θὰ εἶναι ἡ τελευταία.

Ἡ φράσις αὕτη ἦτο τὸ σπουδαῖον μέρος τῆς ὀμιλίας τοῦ Ἐρβὲ Βωνουά. Ὅλα δὲ τὰ προηγούμενα ἦσαν μόνον προοίμιον· ὅθεν ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετ' ἀνησυχίας, προσδοκῶν ἀποκρισιν καὶ κατασκοπεύων τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Ἐλησμένοι ὅμως καὶ πάλιν ὅτι ἡ προσοχὴ τοῦ αὐτοῦ ἦτο περιττὴ οἱ λόγοι τῆς Ἀλεξίας ἦσαν ἀνεπίδεκτοι διερμηνεύσεως καὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην σχολίων. Ἀνασηκώσασα τὴν χεῖρά της ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο, ἔδακτυλοδείκτησε τὸν Διδιέ, ὅστις, ὑπερβαίνων τὸν τελευταῖον φράκτην τοῦ περιβολοῦ, εἰσέδυσεν εἰς τὸ δάσος, καὶ εἶπε·

— Χρεωστῶ νὰ περιμείνω τὴν ἐπιστροφὴν σου.

Ὁ Βωνουά ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἐνόησε καλῶς.

— Τὴν ἐπιστροφὴν σου!... ἐπανελάβε μηχανικῶς.

— Μάλιστα Κύριε. Ὑπεσχέθην εἰς τὸν λοχαγὸν Διδιέ νὰ τὸν ἐξαναίδω. Πρέπει, τὸ χρεωστῶ, καὶ σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μὴ παρεμβάλετε κανέν ἐμπόδιον...

— Ἀλλὰ... ἠθέλησε νὰ εἶπῃ ὁ Βωνουά, ἐκπλαγεὶς καὶ συλλαβῶν περιέργειαν.

— Μὴ μὲ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν! εἶπεν ἡ Ἀλεξία ἐνθέρμως. Ποτὲ δὲν σὰς παρήκουσα καὶ μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι θὰ ἤμην δυστυχῆς ἐάν ποτὲ τὸ ἔκαμνα.

— Ὡστε, Κυρία, ἐάν σὰς ἀποποιηθῶ τὴν ἄδειαν, θὰ μὲ παρακούσετε;

Ἡ Ἀλεξία ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα.

— Θαυμάσια! ἐπανελάβεν ὁ Βωνουά τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ οὐδόλως ὠμοιάζε τὴν ἀξιοπρέ-

πειαν πατρὸς προσβεβλημένου· τοῦλάχιστον μὲ προειδοποίησες!... Καὶ μὲ εἶναι συγχωρημένον νὰ σ' ἐρωτήσω ποία σπουδαιοτάτη διακοίνωσις ἀπαιτεῖ τὴν συνέντευξιν τῆς Κυρίας Βωνουά μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Διδιέ;

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, πάτερ μου.

— Ὡ! ὑπάγομεν ὄλω εἰς τὸ καλεῖτερον!...

Ἀλλὰ, Παναγία μου! εἶναι ἀπίστευτον! Λησμονεῖς, Ἀλεξία, ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὲ πειθαναγκάσω, καὶ νὰ σὲ περιορίσω εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸ πράξετε.

— Καὶ ἂν τὸ πράξω; ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά, πλήρης ὀργῆς.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Ἀλεξία κρατοῦσα τὴν φωνὴν τῆς πλησιάζουσας νὰ ἐκραγῆ, σὰς σέβομαι, καὶ σὰς ἀγαπῶ... Ἀλλὰ, πρὸ πολλοῦ ἡ σιωπὴ μου ἀπατᾷ τὸν Κ. Βεχαμεῖλ, καὶ ἐξ αἰτίας σας σιωπῶ... Ἐὰν ὠμίλουν!...

Καὶ διεκόπη, αἰσχυνομένη ὅτι ἐφθασεν εἰς ἀκμὴν ν' ἀπειλήσῃ. Ἀλλ' ὁ Βωνουά ἐνόησε, ἡ ὀργὴ του ἐξέλιπεν ὡς ἐκ θαύματος, καὶ ἐπανεφεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, συνειθισμένον εἰς τοιαύτας αἰφνιδίους μεταβολάς, ἔκφρασιν φαιδρότητας.

— Εἶσαι κακὴ κόρη, Ἀλεξία, εἶπεν ἐπιθεὶς φιλημα βροντῶδες εἰς τὸ μέτωπόν της. Εἰξεύρεις ὅτι δὲν δύναμαι τίποτε νὰ σὲ ἀρνηθῶ, καὶ καταχρᾶσαι τὴν δύναμίν σου, ἣτις προβαίνει μετὰ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν τυραννίαν... Μικρὰ τρελλή, ὅ,τι σ' ἔλεγα ἦτον ἀπλῆ μόνον περιέργεια. Ἡθελα ν' ἀνακαλύψω τὸ μέγα τοῦτο μυστικόν, ἀλλὰ μ' ἐνίκησες, καὶ δὲν θὰ ἐπιχειρήσω πλέον μετὰ σοῦ μάχην λόγων... Ὁ ἀπολύσω ἐναντίον σου ὡς ἐμπροσθοφυλακὴν, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης, τὴν Κ. Ολιβίαν Βωνουά, τὴν καλὴν ἀδελφὴν μου... Καὶ τότε πρόσεξε, σὲ συμβουλεύω!

Ἡ Ἀλεξία ὅμως δὲν ἠπατήθη ἐκ τῆς αἰφνιδίου αὐτῆς φαιδρότητας· δικαίως εἶπεν ὁ Βωνουά ὅτι ἡ πολυχρόνιος περὶ τὸ βραδουργεῖν πειρὰ του δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ παλαίσῃ πρὸς τὴν εὐθύτητα τῆς θυγατρὸς του. Ὡστε, ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί μάτην κατεδαπάνησε τὴν διπλωματίαν του.

— Εἶμαι εὐτυχῆς ἀκούουσα ὑμᾶς νὰ ὀμιλήτε τοιουτοτρόπως, πάτερ μου, εἶπε μόνον ἡ Ἀλεξία.

— Εὐτυχῆς;... Λοιπὸν ἔσο ἐπιεικῆς, καὶ αἰσθάνθητι ὀλίγην συμπάθειαν πρὸς τὸν ταλαίπωρον Κ. Βεχαμεῖλ... Ἀλλὰ, καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ, καὶ θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ ὀμιλήσωμεν βραδύτερον.

Σύρων δὲ τὸ ὠρολόγιόν του.

— Ἐνδεκα ὥραι! . . . ἐψιθύρισε. Καλὰ, κόρη μου, σὲ ἀφίνω καὶ σὲ δίδω πᾶσαν ἐλευθερίαν, βέβαιος ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη μου δὲν κινδυνεύει. . . Ἐξαναθλεπόμεθα.

Καὶ μετὰ χειρονομίαν οἰκειότητος καὶ θωπείας εἰς ἣν ἡ Ἀλεξία ἀπήντησε δι' ὑποκλίσεως σεβασμοῦ, ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου τὰ δύο ὄργανά του τὸν ἀνέμενον, τὸ μὲν φιλοσοφοῦν ὡς πρῶην θαυματοποιὸς, τὸ δὲ ῥογχάζον ὡς οἱ δίκαιοι καὶ οἱ οἰνοβαρσις.

Ὅτε δὲ ἡ Ἀλεξία ἔμεινε μόνη, τὸ ὥραϊον πρόσωπόν της ἀπέβαλε τὴν γαλήνιον ὑπεροψίαν του, καὶ ἀπελπισία ἐζωγραφήθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Νὰ τὸν ἐξαναίδω! ἐψιθύρισε νὰ ἐκτεθῶ ἐκ νέου εἰς τὴν κοινὴν ἐκείνην φιλοφροσύνην τὴν ὁποίαν μὲ ἐπιδαφιλεῖ ἐν εἴδει παρηγορίας! νὰ ἰδῶ τὸ μειδιάματά του ἐκφράζον οἶκτον καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ τιμήσω ἐμὲ αὐτὴν συνηγοροῦσα ὑπὲρ μιᾶς ἀντιζήλου! . . .

Κατέβη μηχανικῶς τὰς ἐσωτερικὰς κλίμακας καὶ τὰς λιθίνους βαθμίδας, ἐκάθησεν ἄτονος πᾶρά τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου ἐπὶ ἔδρας ἀνθηρᾶς, καὶ ἐνέβαλεν ὠχρὰν τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν χειρῶν της.

Ἐμεινε δὲ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν καὶ ὅτε ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, οἱ ἄτεγκτοι ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο ἀγωνιζόμενοι νὰ κλαύσωσι. Μετὰ μικρὸν ἀνέστυρεν ἀπὸ τοῦ κόλπου της μικρὸν νομισματοσήμεον χαλκοῦν, ἄσχημον καὶ βαναύσως ἐξεργασμένον, τὸ ὁποῖον ἐκρέματο διὰ ταινίας μεταξωτῆς ἐκ τοῦ τραχήλου ὑπὸ τὸ ἐνδύματά της. Τὸ ἤσπασθη περιπαθῶς, καὶ τέλος δάκρυον ἀνέβλυσε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Πόσον τὸν ἀγαπῶ, Θεέ μου! Πόσον τὸν ἀγαπῶ! εἶπε.

Καὶ ἀμέσως ἀκτὶς ἐνθουσιασμοῦ ἐξήττραψεν ὑπὸ τὰ δάκρυά της καὶ θλίψασα ἰσχυρῶς τὸ χαλκοῦν νομισματοσήμεον ἐπὶ τῆς καρδίας της, προσέθηκε

— Νὰ τὸν ἐξαναίδω. . . ναί! νὰ ὑποφέρω, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσω!

ΚΒ'. ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΥΠΗΡΕΤΑΙ.

Συχνάκις ὁ Βωνουὰ ἐλάμβανε μετὰ τῆς θυγατρὸς του συνεντεύξεις ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν. Ἡ Ἀλεξία ἐγίνωσκε σχεδὸν ὅποσον συμφέρουσα ἦτο εἰς τὸν πατέρα της ἡ εὐνοια τοῦ Βεχαμεῖλ· εἶχε μάλιστα μαντεύσει ὅτι τοῦ Βωνουὰ τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἀπε-

ράντων κτημάτων τοῦ Τρέμλ ἦσαν ἀμφίβολα. Ἐννοεῖται δὲ οἴκοθεν ὅτι δὲν κατεχρᾶτο ποτὲ τοῦ μυστηρίου τούτου. Ὁ χαρακτήρ τοῦ πατρὸς της, τὸν ὁποῖον εἰλικρινῶς ἐπεθύμει νὰ μὴ κρίνη, ἀλλ' οὔτινος ἡ ποταπότης τῆς ἦτο προφανῆς, ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητός της, διηνεκῆς αἰτία θλίψεων. Τὸ σοβαρὸν, τὸ εὐθὺ καὶ τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμά της ἦτο συνειθισμένον εἰς τὴν μελαγχολίαν, καὶ οἱ ὀλιγοχρόνιοι ἔρωτές της μετὰ τοῦ Διδιέ ἦσαν αἱ μόναι στιγμαὶ ἀδόλου χαρᾶς ἧς ἀπήλαυσεν ἐπὶ ζωῆς της.

Πλὴν τούτου τὴν ἀρπαγὴν τοῦ Βωνουὰ, ἐθεώρει ὡς κίνδυνον καὶ οὐχὶ ὡς ἔγκλημα, διότι ἠγνόει ὅτι διὰ τῆς ἀρπαγῆς ταύτης ἠδίκησε τὸν νόμιμον κύριον. Καὶ πραγματικῶς, οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἐναντίον, καθόσον ὁ Τρέμλ οὐδένα κατέλιπε κληρονόμον ἴσως, ἐὰν δὲν ἐγνώριζε τὸν λοχαγὸν Διδιέ, θὰ ἐθυσιάζετο διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ πατρὸς της, διότι ἡ ἐκλεκτὴ αὐτῆς φύσις ἦτον ἐπιδεκτικὴ ἀπεριορίστου ἀφοσιώσεως· ἀλλὰ, μετὰ Διδιέ καὶ Βεχαμεῖλ, ἡ διαφορὰ ἦτο μεγίστη. Ὁ βασιλικὸς ἔφορος, γελοῖος καὶ περιφρονήσεως ἀξίος ἐνταυτῶ, τῆ ἐνέπνευσε ἀκατανίκητον ἀπέχθειαν, καὶ μόνον ἕνεκα τῆς ἐπιμόνου δυναστείας τοῦ πατρὸς της δὲν ἀπέκρουσε ἀμέσως καὶ ἀναφανδὸν τὰς ἀξιώσεις τοῦ Βεχαμεῖλ. Ὁ δὲ Βωνουὰ δὲν ἀπέκαμεν· ἐνόμιζεν ὅτι ἐγνώριζε τὰς γυναῖκας καὶ προσέβαλλε τὴν καρδίαν τῆς Ἀλεξίας ἐξ ὄλων τῶν μερῶν εἰς ὅσα αἱ θυγατέρες τῆς Εὐας δικαίως ἢ ἀδίκως νομίζονται εὐτρωτοί. Καὶ δὲν ἐπετύγχανε μὲν, ἀλλ' ἐκέρδαινε καιρὸν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐβλεπεν ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς Ἀλεξίας τὴν συνήθη μάχην, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ προλάβῃ κίνδυνον ἐπικείμενον. Ἡ ἄφιξις τοῦ Διδιέ ἐκινδύνευσε ν' ἀνατρέψῃ ὅλα τὰ σχέδιά του. Ἐπροσπάθησε λοιπὸν νὰ παρεμβάλῃ τὴν θέλησίν του ὡς μεσότοιχον μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ λοχαγοῦ· ἀλλ' εἶδομεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποπειρας του. Ἡ τύχη ἔμελλε νὰ τὸν χρησιμεύσῃ μᾶλλον ἢ ἡ εὐγλωτία του.

Ἄμα μετὰ τὸ τέλος τῆς συνομιλίας, ἐσκέφθη περὶ τῆς προπαρασκευῆς τῆς ἐκτελέσεως σχεδίου οὔτινος τὴν πρώτην ιδέαν συνέλαβεν ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα, ὅτε πρὸ μικροῦ ἦτο ἐκεῖ μετὰ τοῦ Διδιέ καὶ Βεχαμεῖλ. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἔκτοτε τὸν ἐπησχόλει εἰς ἄκρον. Σταθμίσας αὐτὸ λεπτομερῶς ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐνῶ ἐπρογέμετο, ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς νὰ ρίψῃ τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν κύβον.

Παρήλθεν ἡμίσεια ὥρα ἀφοῦ ὁ Κ. Βωνουά ἐπανεῦρε τοὺς δύο ἀκολούθους του. Καὶ ὁ μὲν Κύρ Ἀλαῖν εἶχεν ἀποσεῖσει ὅσον ἐδύνατο καλείτερα τὴν κάρωσίν του, ὁ δὲ Λαπιέρρος, ἐτοποθετήθη προσεκτικῶς εἰς ἀναπαυτικώτατον σκίμποδα.

Ὁ Βωνουά ὠμίλησε πολλὴν ὥραν καὶ χωρὶς νὰ διακοπῇ. Ἐπὶ τέλους σιωπήσας ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός του τοὺς δύο θεράποντάς του. Καὶ ὁ μὲν Κύρ Ἀλαῖν ἀπήντησε διὰ κινήματός τινος ἀμφιβόλου, ὁ δὲ Λαπιέρρος ἐταλαντεύθη λίαν ἐπιδεξιῶς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν τεσσάρων ποδῶν τῆς ἔδρας του.

— Δὲν μὲ ἤκούσατε; ἠρώτησεν ὁ Βωνουά.

— Ὅχι δά! εἶπεν ὁ Λαπιέρρος· ἐγὼ τοῦλάχιστον ἤκουσα.

— Κ' ἐγὼ προσέθηκέν ὁ Κύρ Ἀλαῖν.

— Λοιπὸν τί λέγετε;

Ὁ γηραιὸς ἐπιστάτης ἐπεθύμησε πολὺ ν' ἀσπασθῇ τὴν τετράγωνον φιάλην του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν. Ἐδοκίμασε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλὰ κατὰ τὴν συνετήν αὐτοῦ ἔξιν, ἐπερίμενε, φρονῶν ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ ὀμιλήσῃ ἀφοῦ ὁ Λαπιέρρος ἐξέφραζε πρῶτος τὴν γνώμην του.

Ὁ Λαπιέρρος ὁμως ἐξηκολούθει νὰ ταλαντεύεται.

— Τί λέγετε λοιπὸν; ἐπανέλαβεν ὁ Βωνουά συνοφρυούμενος.

— Ἐ! ἔ! ἀνεφώνησεν ὁ Λαπιέρρος μὲ τόνον θρασύν.

— Ἰδού! ἐπρόφερον ἐμφαντικῶς ὁ Κύρ Ἀλαῖν.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά ὀργίλως, δὲν ἐννοεῖτε ὅτι ὁ θάνατός του καθίσταται συμπτωσις τυχαία περὶ τῆς ὁποίας δὲν θὰ εἶμαι ὑπόλογος, ὅτι καμμία ὑπόνοια φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν θὰ πῆσῃ κατ' ἐμοῦ, καὶ ὅτι διὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ τις διὰ τοιοῦτο δυστύχημα πρέπει νὰ εἶναι ἢ τρελὸς ἢ ἄτιμος;

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Λαπιέρρος· τὸ κατ' ἐμὲ, τὸ ἐννοῶ τοῦτο.

Ὁ δὲ Κύρ Ἀλαῖν ἐξετέλεσε σοβαρὸν κίνημα ἐπιδοκιμασίας.

— Λοιπὸν; ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρβὲ Βωνουά.

— Ἐ! ἔ!.. ἀνεφώνησε πάλιν ὁ Λαπιέρρος.

Ὁ Βωνουά, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον ἐγένετο πορφυροῦν, ἐβλασφήμησε τρίζων τοὺς ὀδόντας.

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ πρῶν θυματοποιὸς χωρὶς νὰ κινηθῇ παντάπασιν κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν θὰ σωθῇ... Ἐὰν φθάσωμεν ἕως ἐκεῖ... οὔτε λεπτὸν δὲν δίδω διὰ τὴν ζωὴν του... ἀλλά...

— Ἀλλά, τί;

— Δὲν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ.

— Καὶ νομίζεις ὅτι τὸ δέλεαρ τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρόν;

— Αὐτοὶ ἔρχονται καὶ διὰ τὸ δέκατον αὐτῆς τῆς ποσότητος.

— Καὶ διὰ τὸ εἰκοστὸν, εἶπεν ὁ Κύρ Ἀλαῖν κατ' ἰδίαν, παραδίδω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν διάβολον, ἐγὼ ὅστις εἶμαι ἄνθρωπος ἡλικιωμένος, καὶ πιστὸς ὑπῆκοος τοῦ βασιλέως.

— Λοιπὸν τί θέλεις νὰ εἰπῆς; ἠρώτησεν ὁ Βωνουά τὸν Λαπιέρρον.

Ὁ Κύρ Ἀλαῖν ἔτεινε τὸ οὖς διὰ νὰ ἰδιοποιηθῇ ἐν ἀνάγκῃ τὴν γνώμην τοῦ συναδέλφου του. Οὗτος δὲ χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι προσεῖχεν εἰς τὴν βαθμηδὸν αὐξάνουσαν ἀνυπομονησίαν τοῦ Βωνουά, ἐδείχθη κομφεῦόμενος ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ αὐταρέσκειαν.

— ἤκούσατε βέβαια νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῶν μύθων τοῦ Λαφονταίνου, ... Ἐὰν δυσαρεστηθε κλείω τὸ στόμα μου... Αὐτὸς ὁ Λαφονταῖνος εἶναι ποιητὴς ἀξιόλογος, τὸ ὁποῖον εἶναι σπάνιον. Ἐνθυμοῦμαι ἓνα τῶν μύθων του...

— Παναγία μου! ὑπέλαβεν ὁ Βωνουά; ἔδίδα δέκα φλωρία διὰ νὰ ραβδίσουσιν αὐτὸν τὸν φλύαρον.

— Δότε καὶ ραβδίσετε, ἀπήντησεν ἀπαράχως ὁ Λαπιέρρος, ἀλλὰ τὸν μῦθον περὶ τοῦ ὁποίου ὀμιλῶ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τὸν κρίνετε πρὶν τὸν ἀκούσετε· καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν εἰξεύρω ἐκ στήθους, δὲν θὰ σᾶς τὸν ἀπαγγείλω κατὰ γράμμα.

— ὦ ἀχρεῖτε, τί θέλεις νὰ εἰπῆς μὲ αὐτά;

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὸ ὀλίγον μνημονικόν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαπιέρρος· ἐν ἐλλείψει κειμένου ἀρκεῖ ἡ διήγησις. Ἰδού τί εἶναι... Οἱ ποντικοὶ συνέρχονται εἰς συμβούλιον καὶ ζητοῦν τρόπον διὰ νὰ φονεύσωσι φοβερόν τινα κάτον...

— Σ' ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ἐντόνως ὁ Βωνουά, ἐγερθεὶς καὶ διασκελιζὼν τὸ δωμάτιον.

— Ἐγὼ ὁμως ὄχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Κύρ Ἀλαῖν.

— Σ' ἐννοῶ!... ἐπανέλαβεν ὁ Βωνουά φοβεῖσαι!

— Ἀπατάσθε, συμφερώτερον θὰ ἦτον διὰ τὸ σχέδιόν σας εἰάν δὲν ἐφοβοῦμην. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔχω ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ κάμω ὡς οἱ ποντικοὶ τοῦ μύθου, δὲν ἔχω καθόλου φόβον.

— Θὰ παρακούσης τὰς διαταγὰς μου, ἄθλιε!

— Νὰ κρεμάσω τὸν κώδωνα εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ κάτου εἶναι ἀνοησία ὅλως διόλου ξένῃ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐξεῶν μου... Ἄς τὸν κρεμάσῃ ἄλλος, καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ εἶμαι ταπεινότατος δοῦλός σας.

— Τί διαβολοκώδωνα λέγει αὐτός; ἤρώτα κατ' ἰδίαν ὁ Κύρ Ἀλαίν, καὶ διατί γίνεται ὁμιλία περὶ ποντικῶν; ὁ Βωνουά, σιωπήσας ἐπὶ μικρὸν, ἐπερειπάτει συντονώτερα, καὶ τρίς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του. Τὸ μέτωπόν του, συνήθως τόσῳ φαιδρόν, ὡμοίαζεν οὐρανὸν θυελλώδη. Ἡ ὄψις του μέτεβαλλεν ἐναλλάξ χρώμα ὁτὲ μὲν πορφυρᾶ, ὁτὲ δὲ πελιδνὴ γενομένη, καὶ σπασμὸς συνέσπελλε τὰ ὠγρὰ χεῖλη του.

— Ἡ καταιγὶς ἐρχεται δυνατὴ, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Λαπιέρρος. Προσοχῇ, Κύρ Ἀλαίν!

— Δί' ὄνομα Θεοῦ! περὶ τίνας πρόκειται; ἐψιθύρισε οὕτως τρέμων.

Ἐκεῖνος δὲ, κλίνας πρὸς τὸ οὖς του ἐπρόφερε λέξεις τινάς, καὶ γενικὴ φρίκη κατεκλόνησε τὰ μέλη τοῦ γέροντος.

— Παναγία μου Λογγίτισσα! ἐφέλλισε προτιμῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν κόλασιν!

— Δὲν εἰμφορεῖς νὰ ἐκλέξης, γέρον συναδελφέ μου, διότι ὁ διάβολος σὲ φυλάττει πρὸ πολλοῦ τὴν θέσιν σου εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ὠνόμασες. . . ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ τὴν ἀπολαύσῃς ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀργότερα, ὡς τὸ ἐλπίζω, ἔσο γενναῖος καὶ κάμω ὅπως ἐγώ.

— Παναγία μου! Θεὲ καὶ Κύριε! Ἰησοῦ Χριστέ! ἐψιθύρισε ὁ Κύρ Ἀλαίν ἔξω φρενῶν,

— Ἐλα, πῆε μίαν φορὰν, ἢ προσβολὴ θ' ἀρχίσῃ.

Ὁ γέρον δὲν κατεφρόνει τοιαύτην συμβουλήν. Ἐρρίψε βλέμμα λαθραῖον πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βωνουά, ὅστις οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ, ἔσυρε τὴν ἐκ λευκοσιδήρου φιάλην ἐκ τοῦ θυλακίου του, καὶ ἔπιεν ὅσῳ διήρκεσεν ἡ ἀναπνοὴ του.

— Θὰ λυσαῖξῃ, ἐπανέλαβεν ὁ Λαπιέρρος, διότι δι' αὐτὸν πρόκειται περὶ τῶν ὄλων, ἀλλὰ, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τί ἄλλο θὰ μᾶς κάμῃ παρὰ νὰ μᾶς κρεμάσῃ;

— Τὸ ὀλιγώτερον! εἶπε στενάξας ὁ Κύρ Ἀλαίν ἐν πεποιθήσει. Ἐπεθύμουν νὰ ᾄμαι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἄς μὴν ἔπινα μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν.

Ὁ Βωνουά ἐστάθη ἀποτόμως, συνωφρομένως καὶ μὲ βλέμμα ἀστράπτον καὶ εὐσταθές. Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος. Πᾶσα ὑποκρισία ἐξηλείφθη ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του.

Καὶ ὁ μὲν Κύρ Ἀλαίν συνεστάλη καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς πράττουσι τὰ δειλὰ παιδιά ὅταν βλέπωσι τὴν ράβδον τοῦ παιδαγωγοῦ· ὁ δὲ Λαπιέρρος ἐστερέωσεν ἔξ ἐναντίας τὸ θράγιον του ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν του, ἐσταύρωσε τὰς κνήμας, καὶ ἀνεκλήθη ὡς ἐν ὄρα γαλή-

νης· ἀλλ' οὐδὲ τὸν τρόπον τοῦ ἐνὸς οὐδὲ τὴν αὐθάδη ἀφοβίαν τοῦ ἄλλου παρετήρησεν ὁ Βωνουά.

Ἄντι δὲ νὰ ἐκραγῇ εἰς ὑβρεῖς καὶ νὰ καταπτήσῃ ἐπομένως εἰς εἶδός τι κολακείας παιδαριώδους, ὡς ἐφέρετο καθ' ἕξιν πρὸς τοὺς δύο ἀκολούθους του, ἔλαβε ψυχρῶς τὴν ἔδραν του, καὶ τοὺς ἠτένισε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον μετῆθος διεγείραν τὰς σκέψεις καὶ αὐτοῦ τοῦ Λαπιέρρου.

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας, εἶπε βραδέως καὶ ἐνδιατρίβων εἰς ἐκάστην λέξιν, πρέπει ὁ εἰς ἕξ ὑμῶν νὰ ἱππεύσῃ.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶμ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Λαπιέρρος, καὶ δὲν ἔχω ν' ἀντιτάξω ἐμπόδιον.

— Σιωπῇ! εἶπεν ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν, τὸ ἐπαναλαμβάνω· ὁ εἰς ἕξ ὑμῶν πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Ναί· πρέπει. . . Εἰμφορῶ νὰ δοκιμάσω τὴν βίαν· ἐγώ εἶμαι κύριος ἐδῶ· ἀλλ' ἡ βία δυνατόν ν' ἀποτύχῃ κατὰ τῆς ἀπαθείας τοῦ Ἀλαίν, κατὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης σου, Λαπιέρρε· καὶ ὁ καιρὸς εἶναι πολὺτιμος ὥστε δὲν θὰ τὸν δαπανήσω τιμωρῶνσας. Προτιμῶ νὰ ἐκθέσω εἰς πλειοδοσίαν τὴν ὑπακοήν σας· λέγετε τίς ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ κερδήσῃ χίλια φράγκα;

Ἀστραπῇ ἀπλήστου ἐπιθυμίας ἔλαμψεν εἰς τὸν ἐσθεςμένον ὀφθαλμὸν τοῦ ἐπιστάτου.

— Χίλια φράγκα! ἐπανέλαβε μηχανικῶς.

Ὁ δὲ Βωνουά, ὅστις κατεσκόπευσε τὸ ἀποτελεσμα τῆς προτάσεώς του μετ' ἀνησυχίαν πραγματικῇ, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ γέρον ἐθαμβώθη ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς προσφορᾶς, ἀλλὰ τὸ ὑπέθεσε χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν Λαπιέρρον.

— Χίλια φράγκα! ἐπανέλαβε καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος· οἱ νεκροὶ δὲν ἐπανέρχονται διὰ νὰ λάβωσι τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτοὺς, καὶ δὲν θὰ ἐπιτύχετε, Κύριε. Χίλια φράγκα! . . . ἂν εἶχα τοῦλάχιστον κληρονόμους!

Ὁ Κύρ Ἀλαίν, ἔξεσε τὸ ὠτίον του, καὶ ἐπανέλαβε τὴν προτέραν ἀδρανῆ στάσιν του.

— Δύο χιλιάδες φράγκα! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά, μετρῶ ἀμέσως δύο χιλιάδας φράγκα, εἰς ἐκεῖνον ὅστις μὲ ὑπακούσῃ.

Καὶ ὁ μὲν Λαπιέρρος ἀνεσῆκωσε τοὺς ὤμους, ὁ δὲ Κύρ Ἀλαίν, μιμούμενος αὐτὸν ἔκαμε σημεῖον ἀποποιήσεως. Τὸ μέτωπον τοῦ Βωνουά ἐσχεπάζετο ἀπὸ σταγόνας ἰδρώτους.

— Τί λοιπὸν ζητεῖτε; ἀνέκραξε μετ' ἀπελπισίαν. Σᾶς λέγω ὅτι πρέπει! . . . ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ὅπου καὶ ἂν στρέψω, κλείει τὸν δρόμον μου. Μ' ἐμποδίζει παντοῦ· ἄς ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ αὐτόν, καὶ ὅλοι μου οἱ φόβοι ἐκλείπουν. Ἐνόσω ζῆ, ἐξ ἐναντίας, θὰ τὸν ἔχω ἐμπροσθέν μου, ὡς ἀπειλὴν ζωντανήν.

— Ὡς ἂν ἔλεγες, ὡς τὴν σπάθην τοῦ Δαμοκλέους, εἶπεν ὁ Λαπιέρρος ὅστις εἶχε καὶ φιλολογικὰς τινὰς γνώσεις· ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἡ σωστὴ ἀλήθεια.

— Ἡ ἐνταῦθα παρουσία του, ἐξηκολούθησεν ὁ Βωνουὰ ἐξαπτόμενος, ὄχι μόνον προσβάλλει τὰ περὶ τῆς θυγατρὸς μου σχέδια, ἀλλ' ἀπειλεῖ συγχρόνως καὶ τὴν περιουσίαν, καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν ζωὴν μου!

— Καὶ αὐτὸ ἀληθές, εἶπεν ὁ Λαπιέρρος.

— Καὶ μὲ ἀρνεῖσθε τὴν συνδρομὴν σας καθ' ὃν καιρὸν μ' ἐν μόνον κτύπημα δύναμαι νὰ τὸν καταστρέψω... Εἰπέτε, πρέπει νὰ διπλασιάσω, νὰ τριπλασιάσω, νὰ τετραπλασιάσω τὴν ποσότητα;

— Ὀκτὼ χιλιάδας φράγκα, εἶπεν ὁ γέρον χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ὀκτὼ χιλιάδας φράγκα, καλέ μου, παλαιέ μου ὑπηρετά, ἀνέκραξεν ὁ Βωνουὰ, καὶ δέκα χιλιάδας, ἂν θέλῃς, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου, καί... .

— Καὶ κανένα τόπον διὰ μνημα εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δάσους, ὑπέλαβεν ὁ Λαπιέρρος· δὲν εἶναι ἄσχημον.

Ἄλλ' ὁ Βωνουὰ θλίψας τὸν βραχίονά του ἰσχυρῶς·

— Τοῦλάχιστον, τῷ εἶπε κατ' ἰδίαν, ὀμίλει μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ μὴ φοβίξῃς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον... Πληρόνω καὶ τὴν σιωπὴν σου ἀκόμη.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἀπήντησεν ὁ Λαπιέρρος. Πρόκειται μόνον νὰ ἐξηγηθῶμεν... Πόσα μὲ διδέτε;

— Δέκα φλωρία.

Ἄλλ' ὁ ποτὲ σχολιαστὴς ἔμεινεν ἄφωνος· ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά ὁ λόγος του ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα του· ὁ γέρον ἐπιστάτης, θαμβωθείς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, ὠπισθοδρομῆναι ἤδη ἀναλογιζόμενος τὸν θάνατον. Μάτην ὁ Βωνουὰ ἐπανάλαβε τὴν ἀπόπειραν, διότι εἰς ὅλας τὰς προσφορὰς ὁ Κύρ Ἀλαῖν δὲν ἀπεκρίθη πλέον εἰμὴ σιωπῶν ὡς νεκρός.

— Λοιπὸν, ἀρνεῖσθε καὶ οἱ δύο; ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί, ἀνεγειρόμενος.

— Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀρνοῦμαι, εἶπε τολμηρῶς ὁ Λαπιέρρος.

Ἄλλ' ὁ Κύρ Ἀλαῖν οὐδὲν ἄλλως ἀπεκρίθη.

— Καλά! ἐπιθύρυσεν ὁ Βωνουὰ. Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμεῖνω. Συχνάκις εἰς τὴν στιγμήν τῆς μάχης τὸ ὄπλον συντρίβεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατιώτου. Χρεωστεῖ τότε νὰ παλαίσῃ σῶμα πρὸς σῶμα, καὶ νὰ ἐκτεθῇ αὐτοπροσώπως... . Κύρ Ἀλαῖν, προσέθηκε μὲ φωνὴν σύντομον καὶ

ἐπιτακτικὴν, ἐτοίμασε τὰ ὀδοιπορικὰ μου ἐνδύματα καὶ τὰ πιστόλιά μου... Λαπιέρρε, εἶπε νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ἄλογόν μου.

Καὶ ὁ μὲν Κύρ Ἀλαῖν σπεύσας ὑπήκουσεν ὁ δὲ Λαπιέρρος μείνας ἠτένισε τὸν Βωνουὰ μὲ ἀνέκφραστον ἐκπληξιν.

— Ἐνόησα καλῶς; εἶπε μετὰ τινὰ στιγμήν σιωπῆς· σκοπεύετε νὰ ριψοκινδυνεύσετε ὁ ἴδιος εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν;

— Εἶπέ, σὲ λέγω νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ἄλογόν μου.

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐβιαζόμην ὀλιγώτερον... Καλά· τέλος πάντων, αὐτὴ εἶναι ἐδική σας ὑπόθεσις, καὶ ἂν, κατὰ τύχην, ἐπιστρέψετε μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς ὤμους, παραδέχομαι ὅτι ὁ λοχαγὸς ἀπέθανε.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν προσεποιήθη ὅτι ἐξέρχεται ἀλλὰ φθὰς εἰς τὸ κατώφλιον, ἐπέστρεψε καὶ εἶπε·

— Εἶθε γενναίωτος ἀφ' ὅσον ἐνόμιζα· ὁ διάβολος χρεωστεῖ νὰ σὰς προστατεύσῃ, καὶ ἴσως... Ἀδιάφορον τὸ παιγνίδιον εἶναι τυχερὸν καὶ προτιμῶ νὰ τὸ παίξετε σεῖς παρὰ ἐγώ.

Ὁ Βωνουὰ, μείνας μόνος ἀνέπεσεν εἰς θρανίον. Ὅτε δὲ ἐπανήλθον οἱ δύο ἀκόλουθοί του ἀναγγέλλοντες ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἐγερθεὶς ἐπορεύθη μηχανικῶς πρὸς τὴν αὐλὴν ἀνέβη τὸν ἵππον του χωρὶς νὰ προσέρῃ λέξιν, καὶ τὰς ἐρυθρὰς παρειαῖς του ἐκάλυψε φρικτῇ ὠχρότητι.

Ὅταν δὲ διέβη τὴν πύλην, ὁ Λαπιέρρος ἀνασηκώσας τὴν κεφαλὴν εἶπεν εἰρωνικῶς·

— Κατευόδιον!

— Θέλεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Κύρ Ἀλαῖν παρυσιαζὼν αὐτῷ τὴν τετράγωνον φιάλην του.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ Λαπιέρρος· εἶναι συγχωρημένον νὰ πῆ τις μετὰ τὴν μάχην. Ἔχω ἀδύνατον τὴν κεφαλὴν, ἤξεύρεις, καὶ ἂν ἠσπαζόμην τὸ πρῶν μὲ πολλὴν τρυφερότητα τὴν φιάλην σου, ἴσως θὰ ἤμην τώρα εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κ. Βωνουὰ· εἰς ὑγείαν του!

— Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν! ἀνεφώνησε σοβαρῶς ὁ ἐπιστάτης.

ΚΓ'. ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΛΕΚΕΡ.

Ἄλλ' ὁ Ἐρβαί Βωνουὰ δὲν ἦτο, πολλοῦ γε καὶ ἔδει, ἀνὴρ θρασύτολμος. Ἡ ἐπιχείρησις ἦς ἀπεπειράτο, καὶ ἦτις τὸν ἐξέθετε πραγματικῶς εἰς τρομερὸν κίνδυνον, ἦτο, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν φράσιν τοῦ Λαπιέρρου, ἀγὼν περὶ τῶν ὄλων. Ἦτο εἶδος μονομαχίας μέχρι θανάτου, καθ' ἣν ἐπαίξε τὴν ζωὴν του πρὸς τὴν τοῦ Διδιέ.

Ἴσως τετυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἄκρατον ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν εἶχε τοῦ ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ νεανίου, δὲν ἐνόει ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου. Ἴσως δὲ καὶ ἠλπίζεν εἰς μέσα ἐπιτυχίας τὰ ὁποῖα δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς δύο βοηθοὺς του. Ὅπως ἂν ἔχη, ὁ φόβος του ἦτο πάντοτε μέγας, καὶ ὅστις τὸν ἀπῆντα τρέμοντα καὶ πελιδῶν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, δὲν θὰ τὸν ἐξελάμβανε βεβαίως ὡς ἄνδρα γενναῖον.

Πολὺ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ ἀρχαῖος ἱπποκόμος τοῦ Νικολάου Τρέμλ, Ἰούδας Λέκερ, ἐξῆλθεν, ὡς προείπομεν, ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Πέλο Ῥουὰν τοῦ ἀνθρακῆως. Ὁ Ἰούδας, φθὰς τὴν προτεραίαν εἰς Βρετανίαν, ἦτο μὲν ἀνήσυχος, ἀλλὰ πλήρης ἐλπίδων. Ὑπεθετεν ὅτι ὁ Γεώργιος Τρέμλ, ὁ ἑγγονος τοῦ κυρίου του, ἐστερήθη ἴσως τῆς κληρονομίας του, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς εἶχεν εἰς χεῖρας τὸν τρόπον διὰ νὰ τὴν ἀποδώσῃ.

Ἀλλὰ σήμερον ἡ ἀνησυχία του μετεβλήθη εἰς ἀγωνίαν, καὶ ἡ ἐλπίς του ἐκλονεῖτο. Χιλιᾶκις προτιμότερον ἦτο ν' ἀνεύρη τὸ παιδίον, καὶ ν' ἀπολέσῃ τὸ κιβώτιον, τὸν φύλακα τοῦτον τῆς περιουσίας τοῦ Τρέμλ. Ὁ Γεώργιος, ζῶν, νέος, ἰσχυρὸς, ἀνδρείως θὰ εἶχε τὸ ξίφος του πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων του. Ἀλλὰ τοῦ Γεωργίου ἀποθανόντος ἢ ἀπόντος, δὲν ἔμενε πλέον εἰμὴ δικαίωμα ἀνωφελές. Τὸ κιβώτιον, δηλαδὴ ἡ μεγίστη περιουσία τοῦ Τρέμλ, ἔμενεν ἄμοιρος κληρονόμου νομίμου, καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Ἰούδα, ἡ καρτερικὴ ἐκείνη ἀγάπη, ἡ πλήρης αὐταπαρνήσεως, τὴν ὁποίαν εἰκοσαετῆς ἔξορια δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐλαττώσῃ, ἀπέμενεν ἔκτοτε ἀνευ σκοποῦ.

Ναὶ μὲν ἔμενεν ἡ ἐκδίκησις, τὸ ἔσχατον τοῦτο καταφύγιον τῶν ἀπληπισμένων· ἀλλ' ὁ Ἰούδας ἦτο γέρων. Ἡ εὐθεία αὐτοῦ φύσις ἦτο ἐπιδεκτικὴ περισσοτέρας ἀγάπης ἢ μίσους. Ἡ ἐκδίκησις, ἡ τόσα θέληγητρα ἔχουσα διὰ τινος ψυχᾶς, τῷ ἐφαίνετο μετρία καὶ ἄσκοπος.

— Θὰ ἐρευνήσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀνευρίσκων τὰς γνωστὰς αὐτῷ ἀτραποὺς τοῦ δάσους, θὰ ἐρευνήσω πολὺν καιρὸν, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου. Ἐὰν λάβω ἀπόδειξιν περὶ τοῦ θανάτου του, καὶ εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ καταλυπῆσῃ τὸ γῆράς μου μὲ τοιοῦτον πόνον, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν δολοφόνον του καὶ θὰ τὸν φονεύσω ἐν ὀνόματι τοῦ Νικολάου Τρέμλ.

Δὲν ἐδύνατο δὲ νὰ προβῆ οὔτε βῆμα εἰς τὰς σχολιάς καὶ σκοτεινάς ἐκεῖνας ὁδοὺς, τὰς ὁποίας τοσάκις ἄλλοτε διέτρεχε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ μίαν ἀνάμνησιν. Ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ ἐκείνης ὁ ἀρ-

χαιὸς ἀρχῶν τοῦ Τρέμλ συνείθιζε νὰ πορεύεται ἐπιππος ὅταν μετέβαινε μετὰ τοῦ ἐγγόνου του εἰς τὸ ὠραῖον ὑποστατικὸν τοῦ Βουεξί· εἰς τὴν τροπὴν ταύτην τῆς ὁδοῦ ὁ Πιστὸς, τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ πιστὸν ζῶον, εἶχε καταβάλλει λύκον πειναλέον μετὰ πάλην ἠρωϊκὴν· ἡ ὁδὸς αὐτῆ ἢ εἰσδύουσα εἰς τὸ δάσος καὶ τόσῳ στενῇ, ὥστε μόλις ἐφαίνετο ὅτι λαγιδεὺς ἐδύνατο νὰ περάσῃ· ἔφερε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ Τρέμλ, τὴν λίμνην ἐκείνην ἣτις ἐχρησίμωσεν ἴσως ἀντὶ τάφου τοῦ Τρέμλ.

Ἡ καρδία τοῦ Ἰούδα ἐσπαράσσετο, οἱ ἄτεγκτοι ὀφθαλμοὶ του τὸν ἐφλεγον, μὴ ἐξερχομένων τῶν δακρύων του.

Ἄλλοτε, ὁ Ἰούδας τὸ ἐνθυμεῖτο, ἐφαίνετο ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ δάσους ὁ καπνὸς τῶν οἰκιῶν τῶν σανδαλοποιῶν καὶ τῶν ἀνθρακῆων· ἀλλὰ σήμερον, δὲν ἐφαίνετο πλέον· αἱ καλύβαι ἦσαν ἐκεῖ, αἱ μὲν ὄρθιαι εἰσέτι, αἱ δὲ ἡμικριμνησμένοι ἀλλ' αἱ πλεῖστα ἔρημοι· ἀντὶ τοῦ ἀκαταπαύστου θορύβου τῆς σμίλης καὶ τοῦ σκεπάρνου τὸν ὀπίσθιον συνώδευον τὰ χαροποιὰ ἄσματα τῶν ἐργατῶν, σιγὴ ἐπεκράτει, σιγὴ μονότονος, γενικὴ!

Ποῖα λοιπὸν μᾶστιξ οὐράνιος ἐνέσκηψεν εἰς τὸ δάσος τῆς Ρεδόνης; ποῖα νόσος ἐπιδημικὴ ἐρήμωσε τὰ χωρία του καὶ ἔρριψε τὸ κάλυμμα τοῦ θανάτου εἰς τοὺς τόπους ἐκεῖνους τοὺς ἄλλοτε πλήρεις κινήσεως καὶ ζωῆς;

Ὁ Ἰούδας ἐπροχώρει μελαγχολικώτερος καὶ σιωπηλότερος τῶν τόσῳ μελαγχολικῶν ἐκείνων καὶ σιωπηλῶν περιχώρων· καθ' ἕξιν ἐσφραγίζετο διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ ὡσάκις ἐφθάνεν εἰς σταυροδρόμια εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἀνηρτῶντο πλέον τὰ εὐσεβῆ ἀναθήματα τῶν πιστῶν· ἐπρόφερεν ὀνόματα γνωστὰ διαβαίνων πλησίον καλυβῶν τινῶν ἐγκαταλελειμμένων, καὶ οὐδεμίαν φωνὴν τῶ ἀπεκρίνετο.

Ἐνίοτε μορφὴ ἀνθρώπινος ἐφαίνετο εἰς τροπὴν τινα τῆς ὁδοῦ, ἀλλ' ἠφρανίζετο πάραυτα ὡς ἀστραπὴ, καὶ ὁ Ἰούδας, γέρων κυνηγὸς, γνωρίζων καλῶς τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους, ἐμάντευεν ἐκ τῆς ἀνεπαισθήτου κινήσεως τῶν χαμηλῶν κλάδων τῶν δένδρων, ὅτι ἡ ἐρήμωσις δὲν ἦτο τασοῦτον ἐντελής ὅσον ἐφαίνετο, καὶ ὅτι πολλοὶ κατεσχόπευον ὀπίσθεν τῶν χλοερῶν ἐκείνων καὶ πυκνῶν τειχῶν.

Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους ἡ τοποθεσία ἠλλοιώθη, καὶ ἐγένετο, εἰ δυνατὸν, πολὺ πλέον ἔρημος. Εἰς τὸν τόπον τοῦτον διασταυροῦνται ἅπασαι αἱ λεωφόροι αἱ διαπερῶσαι τὸ δάσος. Τὰ ἄδενδρα μέρη τοῦ δάσους εἶναι ἐκεῖ πλειότερα, καὶ ἡ γειννίασις τῶν ὁδῶν συνεκέντρωσεν εἰς τὰ περίχωρα πληθὺν βιομηχανῶν

του δάσους. Καθ' ὄλην τὴν ἑκτασιν τῶν πλατυτάτων καὶ ὠραίων δενδρῶσι γινώσκων αἵτινες ἀπέληγον ἀστεροειδῶς πρὸς τὸ σταυροδρόμιον, ἐφαίνοντο ἄλλοτε παρὰ τὰς ἄκρας καλύβαι ἀχυροσκεπεῖς ὅπου εἰργάζοντο πιλοποιοὶ καὶ σανδαλοποιοὶ. Ὁ Ἰούδας εὔρε τὰς πλείστας τῶν καλυβῶν αὐτῶν πυρπολημένας. Ὅσαι δὲ ἐσώζοντο τῆδε κακεῖσε, ἦσαν ἔρημοι καὶ διετήρουν ἴχνη προφανῆ καταστροφῆς ἐπενεχθείσης ὑπὸ χειρὸς ἀνθρωπίνης. Ἰστάμενος ἐκ διαλειμμάτων πρὸ τῶν ἀγροτικῶν ἐκείνων ἐρειπίων, ἀνεπόλει τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Ὅτε ὁ Τρέμλ ἦτο ἀρχῶν τοῦ τόπου, ὅλαι αἱ καλύβαι αὐταὶ ἦσαν κατωκημέναι, οἱ δὲ κάτοικοί των εὐτυχεῖς.

— Οἱ Γάλλοι ἐπέρασαν ἐδῶθεν! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέρον ἱπποκόμος, Ἐπὶ τῇ προφάσει τῶν φόρων ἐζήτησαν χρήματα ἢ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ὅμως δὲν ἔχουν χρήματα.

Ὁ Ἰούδας ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν. Τὰ ἐρείπια ἐκεῖνα ἦσαν ἔργον τῶν δημοσίων εἰσπρακτόρων βοηθουμένων, ἄς τὸ εἶπωμεν, ὑπὸ τινῶν εὐπατριδῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ διεκρίνετο ἐκ τῶν πρώτων.

Ὁ Κ. Πονσαρτραίν, πρῶτος βασιλικὸς ἔφορος καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Κ. Βεγαμείλ μαρκήσιος Νουαντέλ, ἀγοράσαντες ἐπὶ δημοπρασίας, κατὰ τὸ ἔθος, τοὺς βρετανικοὺς φόρους, εἶχον συμφέρον πρόδηλον νὰ μὴ ἀφήσωσιν εἰς οὐδένα τόπον τῆς ἐπαρχίας τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαιρέσεως, οὗτινος ἀπέλαυεν κατὰ παράδοσιν. Ἡθέλησαν νὰ ἐκθιάσωσι τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιβάλλοντος αὐτοῖς φόρου, καὶ διὰ νὰ τὸ κατορθώσωσιν ἐπεδόθησαν εἰς πᾶν εἶδος σκληρότητος. Τοῦτο ἐνόησε ὁ Ἰούδας ὅτε εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἐζήτησαν ἀπὸ τοῦ κατοίκους χρήματα ἢ τὴν ζωὴν των.

Τῶν εὐπατριδῶν ὅμως τὸ συμφέρον ἦτο ἄλλο, ἀλλ' ἐπίσης προφανές. Οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους διεσπαρμένοι εἰς τὰ διάφορα ὑποστατικὰ ἐξ ὧν συνεκροτεῖτο τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς ἀπεράντου ἐκείνης περιοχῆς, ἤξιουν ὅτι εἶχον δικαίωμα ἀτελείας, καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἐπεβάρυνον τὰ κτήματα δι' ἀληθοῦς καὶ βαρείας δουλείας. Καὶ ἐνόσω μὲν ἔζη ὁ Νικόλαος Τρέμλ, ἐπειδὴ ἐνόμητο αὐτὸς μόνος ὅσα ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἄλλοι εὐπατρίδαι, καὶ πλείοτερα μάλιστα, οὗτοι ἤκολούθουν τὸ παράδειγμα ἐκείνου, ὅστις ἦτο ἀληθῆς ἀρχῶν, ἤπιος πρὸς τὸν ἀδύνατον, τραχὺς πρὸς τὸν ἰσχυρὸν, καὶ μᾶλλον εὐδιάθετος εἰς τὸ νὰ ἐλεῆ τοὺς ἐνδεεῖς γείτονάς του, ἢ νὰ τοῖς διαφιλονεικῇ τὸ εὐτελές ὑποστήριγμα τῆς ὑπάρξεώς των.

Ὅτε ὅμως κατέλιπε τὸν τόπον, καὶ ὁ Βωνουὰ ἀντικαταστήσας αὐτὸν, ἀντὶ τῆς μεγαλοδωρίας τοῦ ἐξαδέλφου του, ἐδειξε φειδωλίαν καὶ γλισχρότητα ῥυπαρὰν, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν περιχώρων, μιμούμενοι τὸ νέον τοῦτο παράδειγμα, ἔπραξαν τὰ αὐτὰ, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐγεννήθη σύστημα καταπίεσεως ἐναντίον τῶν δυστυχῶν κατοίκων τοῦ δάσους.

Ποτὲ μὲν τὸ δημόσιον, ποτὲ δὲ οἱ ἰδιοκτῆμονες, ἤρπαζον τὰς εὐτελεῖς αὐτῶν οἰκονομίας, καὶ ἀφήρουν ἀπ' αὐτῶν πάντα πορισμόν. Οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους, τὸ εἶπομεν νομιζῶ, ὁμοίαζον μᾶλλον κάπροι ἢ λαγωοί· καὶ ὅμως κατ' ἀρχὰς καταδιωκόμενοι πανταχόθεν, ἐσώθησαν, διὰ τῆς φυγῆς καὶ ἐκρύφθησαν εἰς τὸ βάθος ἀσύλων ἀγνώστων ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο πλήρης τότε ὁ τόπος. Ἀλλὰ δυσχερῶς ἡ ἀγρία καὶ φιλοπόλεμος φύσις των ἔφερε τὴν ἀνανδρὸν ταύτην ἀπόφασιν διὰ νὰ ἀντισταθῶσιν, ἀνάγκην εἶχον συνεννοήσεως· ὅθεν μόλις ἠκούσθη φωνὴ καὶ ἐπανέστησαν. Ἀπροσδοκῆτως αἱ πυκναὶ συστάδες τοῦ δάσους ἐξήμεσαν τὸν ἀγριὸν ἐκεῖνον λαόν, καὶ ὁ Θεὸς γνωρίζει τί ἐδοκίμασαν οἱ δημόσιοι ὑπηρέται καὶ οἱ φιλάργυροι ἰδιοκτῆται οἱ προκαλέσαντες τὴν θύελλαν ταύτην! πλῆθος πτωμάτων ἐσκέπασαν τὴν γλόην τοῦ δάσους, πλῆθος ὄστων ἐλευκάνθησαν ὑπὸ τὸν πράσινον θόλον του, καὶ κατὰ τὰς ζοφεράς νύκτας πολλῶν εὐπατριδῶν οἰκίαι, προσβληθεῖσαι αἰφνιδίως, ἔπαθον ἐνεκα τῆς πλεονεξίας τῶν κυρίων των.

Ἦλθον τότε στρατιῶται ἐκ Ῥεδόνης καὶ ἐξ ὄλων τῶν πέριξ πόλεων, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἡ προσβολὴ καθίστατο πεισματώδης, ἡ ἀντίστασις ὀργανίζετο καὶ ἐγένετο ἰσχυροτέρα. Ἦτο ἤδη πρόδηλον, ὅτι οἱ ἐπαναστάται (εἰσὶ ἐνεκα τοῦ πλῆθους ἢ τῶν παραπόνων των, δὲν ἐτόλμων νὰ τοὺς ὀνομάσωσι ληστές) εἶχον ἀρχηγὸν ἔμπειρον καὶ τολμηρὸν, τοῦ ὁποίου αἱ διαταγαὶ ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, ἐξετελοῦντο μετ' ἄκρας ὑποταγῆς. Ἐπῆλθε δὲ ὦρα καθ' ἣν ἡ ἀμυνα, διευθυνομένη θαυμασίως, κατέστη ἰσχυροτέρα τῆς ἐπιθέσεως. Οἱ καταπιεζόμενοι ἐγίνον τότε καταδρομῆς, καὶ, μίαν τῶν ἡμερῶν, πέντε χιλιάδες χωρικῶν φοροῦντων σανδάλια ξύλινα καὶ ἄλλοκότους προσωπίδας, εἰσέβαλον εἰς Ῥεδόνην καὶ ἐλεηλάτησαν τὴν οἰκίαν τοῦ νομάρχου.

Ἐκτοτε ὁ τρόμος κατέστη πανικὸς, καὶ ἡ ἐπαναστάσις ἐθεωρήθη ἐκ προοιμίων ὡς μέλλουσα νὰ ἐπιτύχη. Ἐφαντάσθησαν τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐπαναστατῶν ὡς μυστηριώδη τινὰ θνητὸν καὶ ἕκαστος διηγεῖτο περὶ αὐτοῦ τέρατα καὶ σημεῖα. Οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους κατέστησαν δη-

μοτική καθ' ὅλα τὰ περίχωρα. Εὐρέθησαν ἀμέσως ἀνθρώποι γνωρίζοντες τὴν γεννεαλογίαν των, καὶ σοφοὶ αὐτοσχέδιοι δισχυρίσθησαν ὅτι ἡ συμμορία αὕτη συνεδέετο διὰ δεσμῶν ἰστορικῶν καὶ ἀναμφισβητήτων, μὲ τὴν περιώνυμον πολιτικὴν ἑταιρείαν τῶν ἀδελφῶν Βρετανῶν, ἧτις κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος παρ' ὀλίγον ἠ ἀποσπάσῃ τὴν Βρετανίαν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς κυριαρχίας.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως οἱ κυριώτεροι συνωμῶται, εἶχον συγκροτήσει ἑταιρείαν μυστικὴν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ τούτου, ὅστις ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ κατασταθῇ τοσοῦτον ἐπίφοβος. Ἦδη δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους ἦσαν οἱ φυσικοὶ ὄπαδοί τῆς συμμορίας ἐκείνης· ἀλλ' οὐδὲν ἦτο ἔτι ὀργανισμένον, καὶ τὰ μέλη, συμμαχῆσαντα κατ' ἀρχὰς, εἶχον πολλοὺς φόβους. Βεβαίως δὲ ὁ κίνδυνος οὗτος τοῖς ἐνέπνευσε τὴν ιδέαν νὰ περιβάλωσι τὰς πράξεις των δι' ἀπολύτου ἔχεμυθίας, καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ ἄσυλόν των χωρὶς νὰ σκεπάζωνται μὲ προσωπίδας, αἵτινες ἦσαν ἀπλοῦν τεμάχιον δορᾶς λύκου. Ἐντεῦθεν προήλθε τὸ ἐπιθετόν, τὸ κατ' ἀρχὰς δοθέν αὐτοῖς ὡς περιφρονητικὸν ἐπώνυμον, καὶ τὸ ὁποῖον ὀλίγους μῆνας μετὰ ταῦτα ἐπροφέρετο μὲ τρόμον καθ' ὅλην τὴν Ῥεδόνην.

Τὰ πράγματα ἐξηκολούθησαν οὕτω ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη, μετὰ διαφόρων περιπετειῶν ἐπιτυχίας καὶ δυστυχημάτων διὰ τοὺς λύκους, ἀλλὰ χωρὶς ποτὲ νὰ δυνηθῶσι τὰ στρατεύματα τῆς Κυβερνήσεως νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ κέντρον τῶν ἐργασιῶν των.

Ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, οἱ γειτνιαζόντες εὐπατρίδαί εἶχον συμφωνήσει μετὰ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ δάσους εἶδος τι ἀναχωχῆς σιωπηλῆς, καὶ ὁ βασιλικὸς ἔφορος ἀποκαρτερήσας διέκοψε κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τοὺς ἀγῶνάς του. Ἄλλ' ὁ Βεγαμείλ, ἕξ μῆνας πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παρουσίας ἱστορίας, συνέλαβε τὴν ἀτυχῆ ιδέαν νὰ ἀνανεώσῃ τὰς ἐχθροπραξίας. Ἡ ἔκκρηξις ὑπῆρξε τρομερά. Ἄπασαι αἱ καλύβαι ἀπέμειναν ἔρημοι τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἀνθρακεῖς, πιθοποιοί, κ.λ. συναθροισθέντες ἔδραμον εἰς τὸν κεντρικὸν τόπον τῆς ἑταιρείας, ὅπου εὔρον, ὡς πάντοτε, ἀρχηγούς καὶ ὄπλα. Τὴν ἐπιούσαν ἡ ἐπανάστασις ἀνεφάνη πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ῥεδόνης, καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν τὸ παλάτιον τοῦ βασιλικοῦ ἐφόρου ἐλεηλατεῖτο.

Τῇ ἀληθείᾳ ἔπρεπεν ὅπωςδὴποτε οἱ χωρικοὶ τοῦ δάσους νὰ κερδήσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ἐπειδὴ δὲ τοῖς ἀπηγορεύετο νὰ καρπῶνται ἐν

εἰρήνῃ τοὺς ἰδρωτάς των, δὲν εἰργάζοντο πλέον, καὶ τοῦτο ἔβλαπτεν ἔτι μᾶλλον τοὺς γείτονάς των· οἱ βασιλικοὶ στρατιῶται, ἀντεκδικούμενοι κατεδάφισαν ἢ ἐπυρπόλησαν τὰς παρά τὴν γραμμὴν τῶν λεωφόρων καλύβας· ἀλλὰ τὸ μέτρον τοῦτο ἀπέβη μάταιον. Οἱ Λύκοι εὕρισκον ἀλλοδαποὺς ἄτυλον, καὶ ἀπέζημιούντο ἀφθόνως διὰ τὰς προξενουμένας αὐτοῖς ζημίας.

Μετὰ τὸν βασιλικὸν ἔφορον ὁ Ἐρβὲ Βωνουά, ὅστις ἐδοκίμασε πολλὰ παρ' αὐτῶν, ματαίως ἠθέλητε νὰ τηρήσῃ μυστικὴν τὴν μεγίστην μνησικακίαν του κατὰ τῶν Λύκων, οἵτινες πολλάκις ἔβλαψαν τὰ κτήματά του. Μάτην ὑπεκρύπτετο ὑποβάλλων καταδιωκτικὰ μέτρα εἰς τὸν εἰρηνικὸν Βεγαμείλ. Ὅσακις ἐν παραβύστω προὔκαλει μέτρον τι ἐπιβλαβὲς εἰς τοὺς Λύκους, οὗτοι ἐλάμβανον ἀμέσως ἐκδίκησιν. Θὰ ἔλεγέ τις, (τόσῳ ταχέως ἐπήρχετο εἰς τὴν προσβολὴν ἢ τιμωρία,) ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Λύκων εἶχεν εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Τρεμλαί, συνεννοήσεις ἢ κατασκόπους. Προσφάτως, ὅτε ὁ Βωνουά ἐπρότεινε τὴν ιδέαν, ὅτι, διὰ νὰ καταστρέψωσι πρόρριζον τὴν ἐπανάστασιν, ἔπρεπε νὰ προσβάλλωσι τὸν Λάκκον τῶν Λύκων, καὶ νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὴν φάραγγα, μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Βουεξί κατεστράφη ἐντελῶς.

Ἐνὶ λόγῳ οἱ Λύκοι δὲν εἶχον ἐχθρὸν θανασιμώτερον τοῦ Ἐρβαί Βωνουά, καὶ ἀπὸ πολλοῦ τῷ ἀνταπέδιδον μῖσος ἀντὶ μίσους.

Ὁ Ἰούδας ἐγίνωσκε μέρος τῶν πραγμάτων τούτων, καὶ ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ τὰ μάθῃ ὅλα. Εἰς τὴν πάλιν ταύτην ἡ ἐκλογή του δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔῃ ἀμφίβολος. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ κυρίου του καὶ αἱ ἀρχαῖαί του συμπάθειαι τὸν εἴλκυον πρὸς τοὺς Λύκους, οἵτινες ἦσαν Βρετανοί, ὡς ἔλεγεν ἡ Κυρὰ Παρασκευὴ μετ' ἐμφάσεως· ἀλλ' ὁ Ἰούδας δὲν εἶχεν οὔτε θέλησιν οὔτε καιρὸν νὰ συνδράμῃ διὰ τοῦ βραχίονός του τοὺς χωρικοὺς τοῦ δάσους. Ἡ ἐντολή του ἦτο ὠρισμένη, οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ Τρεμλ ἐκπνέοντος ἀντήχουν εἰσέτι εἰς τὴν ἀκοήν του, καὶ ἐθεώρει ὡς κακούργημα τὴν διακοπὴν τῆς ὁδοῦ τῆς χαραχθείσης διὰ τῆς τελευταίας προσταγῆς τοῦ κυρίου του, ἢ καὶ τὴν στιγμιαίαν αὐτὴν ἀπομάκρυνσίν του ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Ἦτο σχεδὸν ὀγδόη ὥρα τῆς πρωίας ὅτε ὁ Ἰούδας εἶδε τὸν σταυρὸν τῆς Λογγίτισσας. Τὸν τόπον τοῦτον ἐσέβοντο μεγάλως ὅλοι οἱ ἐντόπιοι, ἰδίως δὲ οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἔτρεφον εὐλάβειάν τινα πατριωτικὴν πρὸς Παναγίαν, τῆς ὁποίας ὁ σηκὸς ἦτο γεγλυμμένος εἰς τὸ ξύλον αὐτοῦ τοῦ σταυροῦ. Πρὸς τὴν

Παρθένον ταύτην, γνωστήν, ὡς ὁ σταυρὸς, ὑπὸ τὸ ὄνομα « Παναγία Λογγίτισσα », ὁ Νικόλαος Τρέμλ ἀπήγγειλε τὴν τελευταίαν προσευχὴν τοῦ ἀποχαιρετῶν τὴν γῆν τῆς Βρετανίας τὴν ὁποίαν δὲν ἔμελλε πλέον νὰ ἐξαναῖδῃ. Ὁ Ἰούδας ἐπέβησε πρὸ τοῦ ἀγροτικοῦ μνημείου, καὶ γονυπετήσας προσευχήθη. Μετὰ μικρὸν δὲ παρετήρησε διὰ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος συστάδος τινὸς φηγῶν, τὸν καπνὸν τῆς στέγης τοῦ Πέλο Ρουάν, τοῦ ἀνθρακῆως.

Ἡ καλύβη τοῦ Πέλο, κρυπτομένη εἰς τὸ κέντρον τῆς συστάδος, ὑψοῦτο τὰ νῶτα ἔχουσα εἰς μικρὸν λόφωμα ἐσκεπασμένον ἀπὸ ἐρείκας, ὅπου εἶχε κτίσει τοὺς κλιβάνους τῶν ἀνθράκων του.

Ἡ θέα τοῦ τόπου τούτου ἦτο ἀγροτικὴ μὲν ἀλλὰ χαρίεσσα, καὶ μικρὸς κήπος πλήρης ἀνθῶν ὡς κἀνυστρον, ἐδίδεν εἰς τὴν καλύβην ἐξωτερικὸν ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας.

Ὁ δὲ κήπος αὐτὸς ἦτο κτῆμα τῆς Μαρίας. Αὐτὴ ἐφύτευε καὶ ἐπότιζε τὰ ἄνθη.

Ὅτε ὁ Ἰούδας παρήρχετο τὰ τελευταῖα δένδρα, ἡ Μαρία, καθημένη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἐπλεκεν ἀλλοφρονοῦσα κἀνυστρον ἐξ αἰγοκλήματος. Τὸ πνεῦμά της οὐδόλως συνετέλει εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' οἱ μικροὶ δάκτυλοί της, ῥοδόλευκοι καὶ λεπτοί, ἐλίγυζον τασοῦτον ἐπιτηδείως τὰ εὐκαμπτα καὶ εὖοσμα κλαδιά, ὥστε τὸ ἔργον, εἰ καὶ μηχανικῶς, ἐγίνετο ὁμῶς ἀξιολόγως. Πλέκουσα δὲ ἐτραγῶδει, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὸ τὸ ἄσμα διεσκέδαζε τὸν λογισμὸν της. Ἡ καθαρὰ καὶ εὐήχος φωνὴ της ἐξήρχετο βαθυκύμων, καὶ ἡ μελωδία, διακοπτομένη ἀποτόμως, ἤκούετο μετὰ μικρὸν ὅτε μὲν μελαγχολικὴ καὶ βραδεία, ὅτε δὲ ζωηρὰ καὶ χαρίεσσα, πάντοτε δὲ γοητευτικὴ.

Οἱ λογισμοὶ τοῦ Ἄνθους τοῦ Σπάρτου ἐνῶ ἐιργάζετο οὕτως εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἦσαν προσηλωμένοι ὅλοι εἰς τὸν ὠραῖον λοχαγὸν Διδιέ. Ἀνεπόλει τὴν εὐτυχίαν τῆς προτεράιας. Εἶδε καὶ πάλιν ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἀνέμενε πρὸ πολλοῦ, καὶ τὸν εἶδεν ὠραιότερον ἢ ἄλλοτε, ἐρωτικώτερον ὑπὲρ ποτε, καὶ τόσω ἐρωτικὸν καὶ τόσω ὠραῖον, ὥστε ὅ,τι ἔβλεπεν ὑπερέβαινε καὶ αὐτὰ της τὰ ὄνειρα. Ἡσθάνετο ὅτι ἦτο εὐτυχὴς καὶ τῆς εὐτυχίας της ἀπέλαυεν ἀπλήστως ἀποδιώκουσα μετὰ προσοχῆς πᾶσαν ἰδέαν ἀμφιβολίας καὶ φόβου. Διατί δὲ ν' ἀμφιβάλῃ; διατί νὰ φοβῆται; Δὲν εἶχεν ἐπίσης ὑπερήφανον καὶ εὐγενῆ τὴν καρδίαν καὶ τὸ πρόσωπόν του; ἐφεύσθη ποτέ; τὴν εἶχεν εἰπεῖ « σὲ ἀγαπῶ! » καὶ δὲν τὸ εἶπε μὲ τὰ χεῖλη, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τὴν ψυχὴν του;

Διὰ τοῦτο τὸ ἄσμα της ἦτο προσευχὴ τις,

ἕμνος εὐχαριστίας, ἐξερχόμενος τῆς καρδίας της, καὶ ἀνέβαινε μελωδικὸς καὶ γλυκὺς πρὸς οὐρανόν.

Ὁ καλλωπισμὸς της τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἦτο παρὰ τὸ σύνηθες ἐπιτετηθευμένος. Τὰ σαπφείρινα φύλλα κυάνων φθινοπωρινῶν ἐφαίνοντο ἐσπαρμένα μετὰ τῆς χρυσοῦς καὶ ἀνειμένης κόμης της. Εἶχε περισφιγξεί διὰ ταινιῶν μεταξωτῶν τὴν λαμπροστόλιστον προτομήν της, καὶ αἱ μικραὶ ἐμβάδες της, παρομοιάζουσαι τὰ κρυστάλλινα σανδάλια τῶν μυθολογουμένων μοιρῶν, καθίστανον προδῆλοτέραν τὴν λεπτότητα τοῦ ποδός της· ἀλλ' ὁ στολισμὸς της δὲν συνίστατο τόσον εἰς τὰ ἀγροτικὰ κοσμήματα, ὅσον εἰς τὴν ἀγγελικὴν φαιδρότητα τοῦ προσώπου της. Τὰ βλέμματα τῶν μεγάλων γαλανῶν ὀφθαλμῶν της, εὐγνώμονα καὶ ἀφωσιωμένα, ἀνέβαινον εἰς τὸν Θεὸν ὁμοῦ μὲ τὸ ἄσμα της. Ἦτο δὲ ὠραία καὶ ἀξία τοῦ χαρίεντος ὀνόματος τὸ ὅποιον ἐφεῦρε δι' αὐτὴν ἡ ποίησις τοῦ δάσους, διότι εἶχε τοῦ ἄνθους τὴν λαμπρότητα, τὴν δρόσον καὶ τὴν εὐωδίαν.

Ὁ Ἰούδας τὴν εἶδε καὶ μειδίαμα πατρικῆς στοργῆς διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου. Ὅτε δὲ τὸν εἶδε καὶ ἡ Μαρία, ἠρυθρίασεν, ἐτρόμαξε, καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ τὸ ἀγαθὸν πρόσωπον τοῦ Ἰούδα τὴν ἐνεθάβρυνε, καὶ ἐγερθεῖσα τὸν ἐχαιρέτισε μὲ τὸ εἰς γέροντα ὀφειλόμενον σέβας.

— Ὠραία κόρη μου, εἶπεν ὁ ἵπποκόμος προχωρῶν, ζητῶ τὴν κατοικίαν τοῦ Πέλο Ρουάν.

— Τοῦ πατρός μου, ἀπήντησε τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου.

— Ὁ Θεὸς τὸν ἐχάρισε γλυκεῖαν καὶ ὠραίαν θυγατέρα, κόρη μου... Ἐπειδὴ κατοικεῖ ἐδῶ, θά ἐμβῶ νὰ τὸν ὀμιλήσω.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπάτησε τὸ κατώφλιον. Ἄλλ' ἡ νέα, φράξασα μετὰ ταχύτητος τὴν εἴσοδον,

— Δὲν ἐμβαίνουν οὕτω, τῷ εἶπε μὲ γλυκεῖαν φωνήν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέλο Ρουάν. Ἦθελα νὰ σᾶς εἰπῶ· Σταθῆτε ἐδῶ καὶ ἀναπαυθῆτε, διότι κανεὶς δὲν διαβαίνει τὸ κατώφλιον τῆς πτωχῆς καλύβης μας. Τοιαύτη εἶναι ἡ διαταγὴ τοῦ πατρός μου.

— Καὶ ὁμῶς... ἐπανελάβεν ὁ Ἰούδας ἐπιμένων.

— Τοιαύτη εἶναι ἡ διαταγὴ τοῦ πατρός μου, ἐπανελάβε καὶ πάλιν ἡ Μαρία.

Ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος εἶχε λόγους πολὺ σπουδαίους διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸν Πέλο Ρουάν,

ὥστε δὲν ἐπεθύμει ν' ἀπαντήσῃ τοιαύτην ἀρνήσιν. Ἄλλὰ καὶ τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου, ὅσακις δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ὠραίου λοχαγοῦ, ἐξετέλει κατὰ γράμμα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔκλειε τὴν θύραν εἰς πάντα ξένον. Εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ ὑπερασπισθῇ ἐπιμόνως τὸ ἄσυλον. Εὐτυχῶς ὅμως τὰ πράγματα δὲν προσῆλθον μέχρι τῆς ἡρωϊκοχωμικῆς ταύτης σκηνῆς· διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ βάθους τῆς καλύβης λέγουσα·

— Παιδίον, παρατήρησε καλὰ τὴν μορφήν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀρνήθῃς ποτὲ τὴν εἴσοδον τῆς κατοικίας τοῦ πατρὸς σου... ἄφες τον!

Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου παρεμέρισε ἀμέσως, καὶ ὁ Ἰούδας, ἔκθαμβος, ἔμενε ἀκίνητος καὶ ἐδίσταζε νὰ προχωρήσῃ.

— Πλησίασε, Ἰούδα Λέκερ, ἐπανελάβεν εἰποῦσα ἡ φωνή· καλῶς ἤλθες, καλὸ ὑπὴρέτα τοῦ Τρέμλ... Σ' ἐπερίμενα.

ΚΔ'. Η ΚΑΛΥΒΗ.

Οὐδὲν πλέον ἐμπόδιζε τὸν Ἰούδα Λέκερ τοῦ νὰ ὑπερβῇ τὸ κατώφλιον τῆς καλύβης. Ἡ Μαρία, ὑπακούσασα εἰς τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς τῆς, παρεμέρισε. Ἄλλ' ὁ γέρον ἵπποκόμος δὲν ἐσπευδα νὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τῆς δοθείσης ἀδείας. Ἐμενε ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, φοβούμενος παγίδα τινὰ, καὶ ἐρωτῶν καθ' ἑαυτὸν, τίς ἐδύνατο νὰ ᾔῃαι ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὅστις ἠκούετο προφέρων μετὰ πόθου τὸ ὄνομα τοῦ Τρέμλ.

Ἄλλως τε ἡ δυσπιστία ἦτο εὐλογος εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης εἶχε θεῖον ἀλλόκοτον καὶ ὑποπτον. Τὸ φῶς εἰσέδουε μόνον διὰ τοῦ χαμηλοῦ διακένου τῆς θύρας οὕτως, ὥστε πάντα τὰ ἐντὸς ἐφαίνοντο ἐξωθεν βεβυθισμένα εἰς σκότος βαθύ. Ἐδοκίμαζέ τις ἐκεῖ τὸ αἶσθημα τοῦ ἀορίστου φόβου ὑφ' οὗ καταλαμβάνεται ὁ ὁδοιπόρος, ὅτε μέλλει νὰ διέλθῃ τὴν εἴσοδον σπηλαίου σκοτεινοῦ, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ βάθος ἀστράπτουσι τὰ φωσφορώδη ὄμματα θηρίου ἀγνώστου,

Ὁ Ἰούδας εἶχεν ἔλθει τὴν προτεραίαν. Εἰκοσιν ἔτη εἰρκτῆς ἔπρεπε νὰ μεταβάλωσι τὸ πρόσωπόν του, καὶ ὅμως ὑπῆρχεν εἰς τὸ σκότος τῆς καλύβης ἐκείνης ἀνθρώπος ὅστις ἐγνώριζε τὸ ὄνομά του, καὶ τῷ ἔλεγε·

— Σ' ἐπερίμενα!

Ἦτο φίλος ἢ ἐχθρός; καὶ ἡ ἄξενος ἐκείνη καλύβη ἢ δι' αὐτὸν μόνον ἀνοιγομένη, δὲν ἔκρυπτεν ἄρα ἐνέδραν;

Ὁ Ἰούδας ἦτο ἀνδρείος μέχρι θρασύτητος· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ διατηρήσῃ ἑαυτὸν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τελευταίας θελήσεως τοῦ κυρίου του. Ἐτρόμαζε ν' ἀποθάνῃ πρὶν ὑπακούσῃ. Καὶ ὅμως ὁ δισταγμὸς του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Δεύτερον βλέμμα προσηλωθὲν ἐπὶ τῶν ἀγγελικῶν χαρακτῆρων τοῦ Ἄνθους τοῦ Σπάρτου, ἀπεδίωξεν ἐκ τοῦ πνεύματός του πάντα δύσπιστον λογισμὸν. Ὅπου κατῴκει τὸ κοράσιον ἐκεῖνο, δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἐπιβουλὴ.

Ὁ Ἰούδας εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του, συνειθισμένοι εἰς τὸ φῶς, οὐδὲν διέκρινον κατ' ἀρχάς.

— Ἐδῶθεν, εἶπεν ἡ φωνή.

Ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος ἐσπεφεν εὐθὺς τὰ βλέμματα του πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ διέκρινεν εἰς τὸ πυκνὸν σκότος πρὸς τὸ βάθος τῆς καλύβης, δύο στρογγύλα καὶ φωτεινὰ σημεῖα ὡς ὄμματα αἰλοῦρου· ἐπροχώρησεν ἀποφασιστικῶς, χεῖρ τις δὲ ἐδράξε τὴν ἰδικὴν του καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς θρανίον.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ Ἰούδας εὐρέθη καθήμενος καὶ τὴν πλευρὰν ἔχων ἐστραμμένην πρὸς τὸ ζωηρόν φῶς τὸ εἰσδύον διὰ τῆς θύρας. Ἡ ὄρσις του, ἐξοικειουμένη βαθμηδὸν μὲ τὸ σκότος, τὸν ἐβοήθησε νὰ ἴδῃ τὸ σχῆμα τῆς καλύβης καὶ τὰ ἐπιπλά της. Ἦτο μέγα τετράγωνον δωμάτιον ἀνευ παραθύρων, ἢ τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἦσαν κατάκλειστα. Ἡ ὀροφή ἦτο τόσῳ χαμηλὴ, ὥστε ὁ ἵπποκόμος ἐξεπλάγη πῶς δὲν ἤγγισεν αὐτὴν μὲ τὸ μέτωπον ὅτε ἦτον ὄρθιος. Εἰς μίαν τῶν ἀντικρῶ τῆς θύρας γωνιῶν, σάνις κεκαλυμμένη ὑπὸ ἀχύρων, ἐχρησίμευεν ὡς κλίνη εἰς ἓνα τῶν κατοίκων τοῦ πενιχροῦ ἐκείνου καταγωγίου. Τὰ λοιπὰ ἐπιπλά ἦσαν δύο θρανία καὶ τινες διφρίσκοι κείμενοι κύκλω τραπέζης ξυλίνης ἀφελῶς ἐξεργασμένης· ἐξ ὧν δὲ τούτων οὐδὲν ἐμαρτύρει τὸν κοιτῶνα νεάνιδος, ὥστε ἡ Μαρία θα εἶχεν ἄλλο δωμάτιον.

Μεταξὺ Ἰούδα καὶ τοῦ φωτὸς ὑπῆρχεν ἡ ὀλόμαυρος σκιά ἀνδρὸς καθημένου ἐπὶ θρανίου. Τὰ δὲ δύο στρογγύλα καὶ φωτεινὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ὁ Ἰούδας εἶδεν εἰς τὸ σκότος, εὐρίσκοντο ἤδη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ φωτὸς· τὰ σημεῖα ταῦτα ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου.

— Σὺ εἶσαι ὁ ἀνθρακεὺς Ρουάν; ἠρώτησεν ὁ Ἰούδας.

— Εἶμαι τῶντι ὁ φέρων αὐτὸ τὸ ὄνομα,

φίλε μου· και σ' επαναλέγω· « Καλῶς ἤλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου· σ' ἐπερίμενα.

— Μὲ γνωρίζεις λοιπὸν ;

— Ἰσως, καὶ πολὺ, φίλε μου.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἴμπορῶ νὰ εἰπῶ ἂν σὲ γνωρίζω, διότι δὲν βλέπω τὸ πρόσωπόν σου.

Ὁ Πέλο Ῥουὰν ἠγέρθη σιωπηρὸς, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰούδα, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ κατώφλιον καὶ ἐκεῖ ἔδειξε τὸ ἠλιόκαυστον πρόσωπόν του.

— Δὲν σὲ γνωρίζω ! εἶπεν ὁ Ἰούδας, παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς· καὶ ὁ μὲν Πέλο Ῥουὰν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρώτην θέσιν του, ἐκεῖνος δὲ τὸν ἠκολούθησεν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε βραδέως ὁ ἀνθρακεύς· δὲν μὲ γνωρίζεις. Ἡ καλύβη αὐτὴ ἐκτίσθη πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Νικολάου Τρέμλ... ἀλλὰ θεθαίως οὔτε περὶ σοῦ οὔτε περὶ ἐμοῦ δὲν ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν νὰ μ' ἐμίλησῃς.

— Ἀλήθεια. ἤλθα ἐδῶ...

— Καλῶς ἔπραξες, εἶπεν ὁ Πέλο Ῥουὰν, καὶ πάντοτε πράττεις καλῶς, Ἰούδα Λέκερ, διότι ἡ καρδιά σου εἶναι πιστὴ καὶ τιμιά... Τὸν δὲ σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς σου, δὲν εἶναι καθόλου ἀνάγκη νὰ μὲ τὸν εἰπῇς· τὸν γνωρίζω.

— Τὸν γνωρίζεις ! ἐπανελάβεν ὁ Ἰούδας ἐκ πλαγείας.

— Ναί... Ἐρχεσαι νὰ μ' ἐρωτήσῃς περὶ τινος δυστυχοῦς τρελοῦ τὸν ὀποῖον ὠνόμαζαν Ἰωάννην Λευκόν.

— Ἀπέθανεν ; ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας.

— Ὅχι... Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς ποῦ εὐρίσκεται διὰ νὰ πληροφορηθῇς ἀπὸ αὐτὸν περὶ τῆς τύχης τοῦ κληρονόμου τοῦ Τρέμλ.

— Ἀλήθεια ! καὶ αὐτὸ ἀλήθεια εἶναι ! ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἰούδας, οὔτινος ἡ ἀγαθὴ φύσις συνεταράχθη βιαίως ἀπὸ τὰς παραδόξους ἀπαντήσεις τοῦ ἀνθρακεύς. Σὺ ὅστις γνωρίζεις τὸν ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν τῆς ζωῆς μου, τίς εἶσαι δι' ὄνομα Θεοῦ, τίς εἶσαι ;

— Εἶμαι ὁ ἀνθρακεύς Ῥουὰν, ἀπεκρίθη ὁ Πέλο ἐν ἀφελείᾳ· μικρὸς ἄνθρωπος τοῦ ὀποῖου ἡ ἄσχημος ζωὴ ἔπαθε πολλὰ, ὅστις ἔχει εὐεργεσίας τινὰς νὰ ἀνταποδώσῃ καὶ πολλὰς προσβολὰς νὰ ἐκδικήσῃ.

— Καὶ εἰξεύρεις τί περὶ τοῦ μικροῦ Γεωργίου ; Ἡ φωνὴ τοῦ Πέλο ἐγένετο μελαγχολικοτάτη ὅταν ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἰξεύρω τίποτε περισσότερον ἀφ' ὅ, τι γνωρίζεις καὶ σὺ ὁ ἴδιος... Εἶθε ἡ ἔπαυλις τοῦ Τρέμλ νὰ διετῆρῃ τὴν παρακαταθήκην της το-

σούτῳ πιστῶς ὅσον, καὶ ἡ δρυς τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀκούσας ὁ Ἰούδας ἀνεσχίρτησεν ἐπὶ τοῦ θρανίου του.

— Ἡ δρυς τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων ! ἐφέλλισε.

— Τὸ κοίλωμα τῆς δρυὸς τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων.

Ἐὰν τὸ σκότος ἦτο ὀλιγώτερον πυκνὸν θὰ ἔβλεπέ τις τὸν Ἰούδα ἀλλοιωθέντα δις ἢ τρίς τὴν ὄψιν ἐν διαστήματι δευτερολέπτου. Δράξας δὲ διὰ τῶν χαλκῶν δακτύλων του τὸν βραχίονα τοῦ ἀνθρακεύς, τὸν ἐσφιγξε σπασμωδῶς.

— Ὅστις καὶ ἂν ἦσαι, εἰξεύρεις παρὰ πολλὰ, εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ ἀπειλητικὴν.

Ὁ βραχίων τοῦ Ῥουὰν ἦτο πολὺ ἀσθενὴς κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀναστήματός του. Ἡ δὲ ἰσχύς τοῦ Ἰούδα ἦτο τόσῳ προφανῶς ἀνωτέρα, ὥστε ἐφαίνεται, ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος δι' ἐνός μόνου κινήματος ἐδύνατο νὰ ρίψῃ κατὰ γῆς τὸν Πέλο. Καὶ ὅμως, οὗτος ἔμεινεν ἀτάραχος καὶ περιωρίσθη εἰς ἀλαζόνα σιωπῆν.

— Τίς σὲ τὸ εἶπεν ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούδας μὲ τρομερὰν ὀρμὴν. Μὰ τὴν ψυχὴν μου πρέπει νὰ ἀποθάνῃς διότι ἀνεκάλυψες τὸ μυστικὸν τοῦ Τρέμλ, ἐνῶ ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ φύλαξ τοῦ μυστικοῦ τούτου.

Ὁ Ἰούδας κρατῶν πάντοτε τὸν βραχίονα τοῦ Ῥουὰν, ἔφερε ταχέως τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ξίφος του.

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος ἀνέσπα αὐτὸ, ὁ ἰσχνὸς βραχίων τοῦ Πέλο Ῥουὰν περιστράφη μεταξὺ τῶν Ῥωμαλέων δακτύλων του. Οἱ μυῶνες τοῦ βραχίονος τούτου ἐνταθέντες μετεβλήθησαν εἰς χάλυβδα. Ὁ Ἰούδας ἠθέλησε νὰ σφίγγῃ ἰσχυρότερον, καὶ οἰδάκτυλοί του ἤγγισαν τὴν παλάμην του· ὁ δὲ Πέλο δι' ἐνός κινήματος διεσχέλισε κατὰ μῆκος τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ἰούδας δὲν ἔβλεπε πλέον εἰμῆ τὴν φλογερὰν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν μακρόθεν ἐν τῷ σκότει ἀστραπτόντων. Ὁρμησεν ἀκράτητος πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν κτύπον δύο πιστολίων γεμιζομένων· ἀλλ' ἐνῶ ἔτρεχε, προσκόψας εἰς διφρίσκον, κατέπεσε βαρὺς εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀμέσως ὁ Πέλο Ῥουὰν ἐπάτησε μὲ τὸ γόνυ τὸν λαιμὸν του.

— Ἐὰν σηκωθῇς θὰ μὲ φονεύσῃς, φίλε μου, εἶπεν ἀταράχως ὁ ἀνθρακεύς· διὰ τοῦτο ἀδοκιμάσῃς νὰ σηκωθῇς σὲ φονεύω.

Ὁ Ἰούδας ἠσθάνθη εἰς τὸν κρόταφόν του τὸ ψυχρὸν στόμιον πιστολίου.

— Τὸ γῆρας δὲν σὲ μετέβαλεν, ἐπανελάβε ὁ Πέλο, ἀνδρεία καρδιά καὶ νοῦς κοντός... Τί

θέλεις νὰ κάμω τὸ μυστικόν σου; . . . Ἐὰν ἐπεθύμουν τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, θὰ εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὸ κοίλωμα τῆς ὀρυκτοῦ;

— Ἀλήθεια, εἶπε καὶ τρίτον ὁ πτωχὸς Ἰούδας, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω τίς εἶσαι. . .

— Καὶ ἴσως δὲν θὰ τὸ μάθης ποτέ. . . τί σὲ μέλει; Σ' ἔδωκα νὰ ἐννοήσης ὅτι εἶμαι φίλος τοῦ Τρέμλ. Μήπως ὁ Τρέμλ ζῶν ἢ νεκρὸς, ἔχη τόσῳ πολλοὺς φίλους ὥστε δύο ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ καταδέχωνται νὰ ἐξηγηθοῦν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον πρὶν ἀλληλοσφαγοῦν, ὅταν ἡ Θεία Πρόνοια τοὺς φέρῃ εἰς συνάντησιν;

— Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἰούδας. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἦσαι τῶντι ἐκ τῶν φίλων τοῦ Τρέμλ!

Ἄς ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν Τρέμλ.

— Ἐπαρε τὸ ξίφος σου, εἶπεν ὁ ἀνθρακεὺς· σ' ἐμπιστεύομαι, ἂν καὶ ἐγίνες ὑπηρέτης ἑνὸς Γάλλου. . .

— Ἀνδρεῖος νέος. . .

— Ἐχθρὸς τῆς Βρετανίας, ἐπανελάθεν ὁ Ρουὰν μὲ πικρίαν, καὶ ἐχθρὸς μου προσωπικὸς. . . ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ χρειασθῇ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ τὸν διορθώσω. . . Ἄς ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν Τρέμλ.

Ἄς ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν Τρέμλ.

— Ἐφάνης γενναῖος, εἶπε, διότι σ' ἐπρόσβαλα ἀποτόμως. Διὰ τοῦτο δὲν σ' ἐρωτῶ πῶς ἐγίνες κάτοχος τοῦ μυστικοῦ τοῦ κυρίου μας. Εἰς τὰς χεῖράς σου εἶναι ἀσφαλές. Ἐχω πίστιν εἰς σέ, καθὼς σὺ εἰς ἐμέ. Δός με τὴν χεῖρά σου παρακαλῶ.

— Μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν, φίλε μου. . . Ὁ Ἰωάννης Λευκός, ὅστις εἶναι, δύναμαι νὰ τὸ εἶπω, ἄλλος ἐγὼ, μὲ ὠμίλησε πολλάκις περὶ σοῦ. Ἦσο εὐσπλαγγχος καὶ ἀγαθὸς πρὸς τὸν δυστυχῆ τρελλόν. . . Εὐχαριστῶ δι' αὐτὸν ὅστις σ' ἐνθυμεῖται, φίλε Ἰούδα, καὶ θὰ δυνηθῇ ἴσως νὰ σὲ ἀποδώσῃ ποτὲ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμες.

— Ἄς τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Τρέμλ.

— Ἐκαμεν ὅτι ἐδυνήθη διὰ τὸν Τρέμλ, εἶπεν ὁ Πέλο Ρουὰν μελαγχολικῶς καὶ σοβαρῶς.

— Βεβαίως. . . ἀλλ' ὅ,τι ἐδύνατο νὰ πράξῃ, ἦτον κατὰ δυστυχίαν ἀσήμαντον.

— Ἄλλοτε οὕτως εἶχε, διότι ὁ Ἰωάννης Λευκός ἤξευρε ν' ἀποδίδῃ καλὸν ἀντὶ καλοῦ. . . ἀλλ' ἔκτοτε, ἔμαθε ν' ἀποδίδῃ κακὸν ἀντὶ κακοῦ, καὶ ἐγίνε δυνατός.

— Λοιπὸν δὲν εἶναι πλέον τρελλός; ἠρώτησεν ὁ Ἰούδας.

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἀποστέλλει ἐνίοτε δοκιμασίας τόσῳ μεγάλας, ὥστε καὶ οἱ σώας ἔχοντες τὰς φρένας, ἀποβάλλουν τὸ λογικόν, ἀπήντησεν ὁ Πέλο Ρουὰν· οἱ κλονισμοὶ αὐτοὶ ἀποδίδουν τὸ λογικόν εἰς τοὺς μωρούς. . . Ὁ Ἰωάννης Λευκός δὲν εἶναι πλέον τρελλός.

— Καὶ διετήρησε τὴν μνήμην τῶν πρὸ πολλοῦ χρόνου συμβάντων;

— Τὰ ἐνθυμεῖται ὅλα.

— Ἦρπει νὰ τὸν ἰδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας. Ἀνεπαισθήτως ἐταράχθησαν τὰ βλέφαρα τοῦ Πέλο Ρουὰν.

— Νὰ ἰδῆς τὸν Λευκόν; εἶπε μὲ φωνὴν παράδοξον· εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ ὅτι τὸν ἀπήντησε κατὰ πρόσωπον εἰς τὸ δάσος. . . Ἄκουσε, φίλε μου, εὐχριστήσου νὰ ἐρωτήσης ἐμέ καὶ μόνον, καὶ μὴ ζήτηι καθόλου τὸν Ἰωάννην Λευκόν.

— Ἄλλ' ἐδύνατο ἴσως νὰ μὲ εἶπῃ. . .

— Ὅ,τι κ' ἐγώ.

— Καὶ ὅμως. . .

— Τόσάκις μὲ ἤνοιξε τὴν καρδίαν του καὶ μὲ εἶπε τὰς ἀναμνήσεις του! . . . Ἄκουσε. Θέλεις νὰ σὲ διηγηθῶ τὴν ἀνανδρὸν δολοφονίαν ἣ ὅποια συνέβη εἰς τὴν λίμνην τοῦ Τρεμλαί; . . . Γνωρίζω καὶ τὰ ἐλάχιστα περιστατικά. . . Μὲ φαίνεται ὅτι βλέπω τὸν ἀνδρὸν Ἐρβὲ Βωνουά.

— Διηγήσου! διηγήσου! ἀνέκραξε τὰ μάλιστα περιέργως ὁ Ἰούδας. Δὲν μισῶ ἀκόμη ὅσῳ πρέπει τὸν ἄνθρωπον τοῦτον!

Ἄς ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν Τρέμλ.

— Καὶ ὕστερον; ἠρώτησε κρατῶν τὴν πνοὴν του. Ὁ Θεὸς ν' ἀνταμείψῃ τὸν ταλαίπωρον τρελλόν! . . . Ὑστερον;

— Ὁ Πέλο ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του. Καὶ ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς παραφροσύνης τῆς καταλαβούσης τὸν Λευκὸν εἰς τὸ δάσος, ἡ φωνὴ του ἐξησθένησε καὶ ἐλιγύσθη ὡς φωνὴ ἀνδρὸς κρατοῦντος τὰ δάκρυα.

— Ὁ Ἰωάννης, εἶπε, ἐγκατέλιπε τὸ παιδίον, ὅταν δὲ ἐπανῆλθεν, εὔρεν εἰς τὸν λαίχκον μόνον τὸν ἐπενδύτην του τὸν ἐκ δέρματος λαγιδέων

τὸν ὁποῖον ἔφερε συνήθως· τότε ὁ δυστυχὴς Λευκαῖσιος . . . ἐγονάτισε, προσευχήθη εἰς τὸν Θεόν . . . εἰς τὴν Παναγίαν . . . ἔκλαυσεν.

Ὁ Ἰούδας ἀνεσήκωσεν ὀργίλως τοὺς ἄμους.

— Ἐχυσε δάκρυα αἱματηρά! ἐπανέλαβεν ὁ Ῥουάν, τοῦ ὁποίου λυγμὸς τις ἐξώγκωσε τὰ στήθος· καὶ ὅταν ὁμιλῇ περὶ τῆς φοικώδους ἐκείνης ἐσπέρας, κλαίει ἀκόμη διότι ἡ μνήμη τοῦ Τρέμλ ζῆ ῥιζωμένη εἰς τὴν καρδίαν του.

— Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ τρέξῃ, νὰ μὴν ἐρευνήσῃ;

— Τὸ πνευμά του τότε ἦτον πολὺ ἀδύνατον. Ἔμεινε μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπιούσης καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους, χωρὶς δύναμιν, καὶ χωρὶς λογιζμὸν τὴν ἐπαύριον δὲν εὔρε τίποτε.

— Οὔτε κανέν ἰχθὺς; ἢ τί ἄλλο δυνάμενον νὰ δώσῃ ἀφορμὴν νὰ εὔρῃ τὸ παιδίον;

— Τίποτε!

Καὶ ὁ μὲν Πέλο Ῥουάν ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην με φωνὴν γοερὰν καὶ ἀδύνατον· ὁ δὲ Ἰούδας, ὅστις ἕως τότε ἤκουε πᾶσαν λέξιν του με ἄμετρον πόθον, ἀφῆκε τοὺς βραχίονάς του καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν,

— Τίποτε, ἐπανέλαβεν ἄρα δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς;

— Πρὸ πολλοῦ ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἀπέβαλε πᾶσαν ἐλπίδα, ἀπήντησεν ὁ ἀνθρακεύς, Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἡ γενεὰ τοῦ Τρέμλ προήγαγε πάντοτε δικαίους καὶ καλοὺς χριστιανοὺς. Ἴσως ὁ μικρὸς Γεώργιος ἐσώθη. Καὶ τούτου δοθέντος θὰ δυνηθῶμεν με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν εὔρωμεν.

— Πῶς; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Ἰούδας Λέκερ.

Ὁ Λευκὸς εἶχεν ἐν τῶν χαλκῶν ἐκείνων νομισματοσήμων τὰ ὅποια ἔκοπταν ποτὲ εἰς Βιτρή εἰς τιμὴν τῆς Παναγίας τῆς Λογγίτισσας. Ἦτον ἡ μόνη μητρικὴ του κληρονομία· ὅταν τὸν κατέλαβεν ἡ παραφροσύνη κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην ἐσπέραν τὴν προησθάνθη ἐρχομένην, καὶ, εὐλαβῆς πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἐκρέμασε τὸ νομισματοσήμον εἰς τὸν λαιμόν τοῦ παιδίου, καὶ ἀφιέρωσεν αὐτὸ εἰς τὴν προστασίαν τῆς.

— Ἀλλ' ὑπάρχουν ἄπειρα τοιαῦτα νομισματοσημα!

— Τὸ τοῦ Λευκοῦ εἶχεν εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος σταυρὸν χαραγμένον με μαχαίριον, καὶ ὁ Ματθαῖος Λευκὸς ὁ ποτήρ του εἶχε μόνος αὐτὸς ἐν ὁμοίον τὸ ὁποῖον ἔχει τῶρα ἡ Μαρία εἰς τὸν λαιμόν τῆς.

— Τὸ ὠραῖον αὐτὸ κοράσιον τὸ ὁποῖον εἶδα ἔξω; . . .

— Ἡ κόρη τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, τοῦ λευκαῖσιος.

Ἡ Μαρία, ἣτις ἐξηκολούθει νὰ πλέκῃ τὸ ἐξ αἰγοκλήματος κάνυστρον τραγωδοῦσα με φωνὴν χαμηλὴν ἔξω τῆς καλύβης τὸ σύνθηδες ἐλεγείδον τῆς, ἤκουσε προσφερόμενον τὸ ὄνομά τῆς, καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὴν θύραν τὴν ξανθοκόμον κεφαλὴν τῆς.

Ἡ κόρη τοῦ . . .; ἠρώτησεν ὁ Ἰούδας.

— Σιωπὴ! εἶπε διακόφας αὐτὸν ὁ ἀνθρακεύς· νομίζει ὅτι εἶναι θυγάτηρ μου. . . Ἐλα Μαρία.

Τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου ὑπήκουσεν ἀμέσως, καὶ ὁ Πέλο Ῥουάν λαβὼν τὸ νομισματοσήμον τὸ κρεμάμενον εἰς τὸν λαιμόν τῆς, τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν γηραιὸν ἱπποκόμον, ὅστις τὸ παρετήρησε καλῶς πανταχόθεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ με ἀξιώσῃ νὰ ἀπαντήσω τὸ ὁμοίον του! θὰ τὸ γνωρίσω μεταξύ χιλίων . . . ἀλλ' αὕτη εἶναι ἀσήμαντος ἐνδειξις.

Ἡ Μαρία ἀπεσύρθη νεύσαντος τοῦ ἀνθρακεύς.

— Τραγωδεῖ τὸ ἄσμα τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, εἶπεν ὁ Ἰούδας. Ὁ ταλαίπωρος δὲν ἦτον εὐμορφος ὥστε νὰ γίνῃ πατὴρ τοσοῦτον ὠραίας κόρης!

— Ἦτον ἄσχημος, ἀπήντησεν ὁ ἀνθρακεύς ἐν θλίψει ἦτον μάλιστα ἀπεχθὴς τὴν ὄψιν. . . Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν, ὥστε ἄγγελος νὰ τὸν ἰδῇ χωρὶς φρίκην ἢ ἀποστρεφῆν. Ἡ Μαρία εἶναι ἡ ζωσα εἰκὼν τῆς μητρός τῆς. . . Ἀλλὰ δὲν σὲ τὰ εἶπα ὅλα, φίλε μου, προσέθηκε μεταβάλλων αἶφνης τὸν τόνον, εἶναι ἀκόμη μέσον ν' ἀνεύρωμεν τὸν κληρονόμον τοῦ Τρέμλ. Τὸ μέσον τοῦτο καίτοι πρόσκαιρον, δύναται νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα με τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ . . .

— Τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ! ἐφιθύρισε ὁ Ἰούδας διαστάζων με ὁμιλεῖς πάντοτε περὶ τοῦ Λευκοῦ. . . Τί ἔμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ὁ πτωχὸς αὐτὸς, ὅταν ἄνδρες δὲν δύνανται νὰ πράξουν τί;

— Δὲν εἰξεύρεις τί εἶναι ὁ Ἰωάννης Λευκός. . . εἶπεν ὁ ἀνθρακεύς μετὰ τινος ἐμφάσεως· θὰ σὲ εἰπῶ ποῦ συνίσταται ἡ δύναμις του, καὶ τί δύναται διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Τρέμλ.

ΚΕ'. ΟΚΤΩ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΙΣΗΡΑΚΤΩΡ.

Αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ Πέλο Ῥουάν ἠλέκτρισαν τὸν γέροντα ἱπποκόμον τοῦ Τρέμλ. Ὁταν τις ἔχη σφοδρὰς ἐπιθυμίας, ἢ καταβληθεῖσα ἐλπίς ἐπανερχεται ταχέως· αὕτη λοιπὸν περὶ ἧς ὠμίλει καὶ ὁ ἀνθρακεύς, ἐνελάβρυνε τὸν Ἰούδα. Ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν διὰ ν' ἀκούσῃ ἀκριβέστερον καὶ ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ Ῥουάν.

Ἄλλ' οὗτος βυθισθεὶς εἰς λογισμοὺς ἐσιώπα.

— Ἐ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἰούδας· ποῖον τὸ μέσον τοῦ ν' ἀνεύρωμεν τὸν νέον ἡμῶν κύριον;

Ὁ Πέλο Ῥουὰν ἀνεσκήρτησεν ὀλίγον.

— Τὸ μέσον! ὠμίλησα περὶ τινος μέσου ἀνισχύρου καὶ προσκαίρου... Νομίζεις ἄρα ὅτι ἀνυπερχέ τι μέσον, ὁ Ἰωάννης Λευκὸς δὲν θὰ τὸ μετεχειρίζετο;

— Πάντοτε ὁ Ἰωάννης Λευκὸς! διενότηθη ὁ Ἰούδας.

Καὶ ἡ περιέργειά του προστεθεῖσα εἰς τὸ ἰσχυρὸν συμφέρον τῆς ἀφοσιώσεως ἠρέθισε τὴν ἀνυπομονησίαν του. Ὅποιον ἄραγε θαῦμα ἐμεγάλυνε τὸν πενιχρὸν λευκαίθιοπα, ὥστε νὰ καταστῇ τὸ ἔρεισμα τῆς τύχης τοῦ Τρέμλ!

— Ἐπέρασαν ἕκτοτε εἴκοσιν ἔτη, ἐπανελάβεν ὁ Πέλο Ῥουὰν βραδέως καὶ ὡς ἂν ὠμίλει πρὸς ἑαυτόν· ἀλλ' αὐτὰ εἶναι πράγματα τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις ἀποβάλλεται μόνον μετὰ τῆς ζωῆς... Ἄκουσε, φίλε μου, ὅταν θὰ σὲ εἰπῶ, θὰ γνωρίσης τὸν Ἰωάννην Λευκὸν ὡς γνωρίζει αὐτὸς ἑαυτόν... Μῆνας τινὰς ἀφοῦ ἔγεινεν ἄφαντον τὸ παιδίον, ὁ κατηραμένος Πονσαρτραῖν, ἦτον ἀκόμη οἰκονομικὸς ἐφορος, καὶ οἱ πράκτορες του δὲν εἶχον ἔως τότε τολμήσει νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ ἀπόκεντρα ἄστυλα τῶν πτωχῶν κατοίκων τοῦ δάσους. Πρωῖαν τινὰ ὅτε ὁ Ἰωάννης ἔκοπτε στεφάνια εἰς ὑψηλὴν καστανάαν, εἰς τὰ δάση τοῦ Βουεξι, παρά τὰ ὁποῖα διήρχετο ἡ λεωφόρος τῆς Ρεδόνης, εἶδε πληθὺν ἵππέων εἰσδύοντας εἰς τὸ δάσος. Ἦσαν καὶ εἰσπράκτορες μελανειφόροι, βδέλλαι τῶν ὁποίων μετ' ὀλίγον ἐμέλλομεν νὰ μάθωμεν τὴν τέχνην καὶ τὰ χρέη... Πρὸ τῶν ἐνόπλων ἐπορευόντο δύο εὐπατρίδαι. Πιθανὸν νὰ ἦτον συνοδεία πολιτῶν εὐγενῶν καὶ στρατιωτῶν ὁδοιπορούντων πρὸς τὴν Γαλλίαν· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἐνόμισεν, ὅτι ἀνεγνώρισε μετὰ τῶν δύο προπορευομένων εὐπατριδῶν τὸν ἀχρεῖον Ἐρβέ Βωνουά. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ συμβάντος τοῦ παιδίου, ὁ Βωνουά ἐμίσει τρομερῶς τὸν Ἰωάννην Λευκὸν ὅστις δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν γλῶσσάν του...

— Καλῶς ἔπραξε! διέκοψεν ὁ Ἰούδας. Τὸ χρέος του ἦτον νὰ δημοσιεύσῃ πανταχοῦ τὸ κακούργημα!...

— Δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῇ τις παραπολὺ φανερά ὅταν λέγῃ τινὰ πράγματα, φίλε Ἰούδα... ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἦτον τότε πλάσμα ὀλίγον τι σημαντικώτερον τοῦ Πιστοῦ, τοῦ καλοῦ σκύλου τοῦ Νικολάου Τρέμλ· ὁ Πιστὸς ἠθέλησε νὰ ὑλακτῆσῃ καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Καὶ ὁ Ἰωάννης Λευκὸς θὰ ἔπραττε καλεῖτερον ἂν ἐσιώπα... Ὅπως καὶ ἂν

ἔχη, ὠμίλησε, καὶ ὁ Βωνουά δὲν ἦτον ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι παραβλέπουν τὰς ἀπαισίους φήμας ὅσαι διαδίδονται κατ' αὐτῶν. Ἰδὼν τὸν ἄθλιον αὐτὸν συνοδευόμενον ἀπὸ στρατιώτας, ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἠσθάνθη ἀόριστόν τινα τρόμον. Ἐνθυμήθη τὸν πατέρα του ὅστις ἔκειτο μόνος εἰς τὴν καλύβην τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων, καὶ κατέβη ταχέως ἀπὸ τὴν καστανάαν κατασκοπεύων τὸν δρόμον τῶν ἵππέων.

Ἡ συνοδία ἐσταμάτησεν ἐδῶ πλησίον εἰς τὸ σταυροδρόμιον τῆς Λογγίτισσας. Οἱ στρατιώται ἐξηπλώθησαν εἰς τὴν χλόην, τὸ φλασκίον ἐκυκλοφόρησεν, οἱ δὲ μελανειφόροι, πλησιάσαντες τοὺς δύο εὐπατρίδας, συνεκρότησαν εἰδός τι συμβουλίου.

Ὁ Ἰωάννης ἦλθεν ὅσον ἐδυνήθη ἐγγύτερον αὐτῶν· καὶ δὲν τοὺς ἤκουε μὲν, ἠθέλεν ὅμως νὰ μάθῃ· διότι ἔβλεπεν ἤδη, ὡς θὰ σ' ἔβλεπα ἂν ἦτον φῶς εἰς τὴν καλύβην μου, τὸ ὑποκριτικὸν πρόσωπον τοῦ Ἐρβέ Βωνουά. Ἦλθεν ἔτι πλησιέστερον, ὥστε οἱ στρατιώται ἐδύνατο νὰ διακρίνωσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν τελευταίων φύλλων, τὰς ὑπολεύκους τρίχας τῆς παρεΐας του. Ἄλλ' ὠμίλουν πολὺ χαμηλὰ, ὥστε ὁ Λευκὸς μίαν καὶ μόνην λέξιν κατῶρθωσε ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Ἰωάννης ἠσθάνθη ὀξυτάτην ἐγκάρδιον ἀγωνίαν. Τὸ ὄνομα τοῦ Ματθαίου Λευκοῦ εἰς τὸ στόμα τοῦ Βωνουά, εἰς τοιοῦτον τόπον, ἦτον τρομερωτάτη ἀπειλή· ἔπεσε πρηγῆς, καὶ ἐσύρθη ἔρπων διὰ μέσου τῶν θάμνων ὡς ὄφις. Κανείς δὲν τὸν εἶδε, καὶ οὕτως ἐδυνήθη ν' ἀκούσῃ.

Ἦκουσε μὲν ὅτι οἱ μελανειφόροι ἤρχοντο εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ διαρπάσωσιν τὰς καλύβας ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, οἱ δὲ στρατιώται διὰ νὰ δολοφονήσωσιν τοὺς ἀνθισταμένους. Οἱ μελανειφόροι διεμοιράσθησαν τὸ ἔργον, καθὸ συμπράκτορες τοῦ βασιλικοῦ ἐφόρου.

Τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰωάννου ἀνεφέρθη, διότι οἱ εἰσπράκτορες δὲν ἠθέλον νὰ κοποιήσωσιν δι' ἄνθρωπον τόσῳ δυστυχῇ· ἀλλ' ὁ Βωνουά τοὺς ἠρέθισεν. Ἔχει χρυσίον, ἔλεγε· τὸ ἠξεύρω ὑποκρίνεται τὸν ἐνδεῆ, ἡ δυστυχία του εἶναι προσποιητή· Παναγία μου! ἂν ἦναι ἀνάγκη, σὰς συνοδεύω εἰς τὴν καλύβην του. Ἀλλὰ ἐνθυμηθῆτε καλῶς ὅτι ἔχει χρυσίον, καὶ κτυπήματά τινα μετὰ τὸ πλατὺ τοῦ ξίφους θὰ τὸν ἀναγκάσωσιν νὰ ὁμολογήσῃ ποῦ τὰ ἔχει κρυμμένα.

Τότε οἱ ἄλλοι ἀνέκραξαν· ὑπάγωμεν λοιπόν εἰς τοῦ Ματθαίου Λευκοῦ.

• Τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἰωάννης ἀπεσύρθη ἔρπων διὰ τῶν θάμνων· ἅμα δὲ ἀπομακρυνθεὶς

ἀνεπήδησε, καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν Λάκκον τῶν Λύκων. Κατὰ τύχην ὁ Βωνουὰ δὲν ἐφεύσθη, διότι ὑπῆρχε χρυσὸς εἰς τὴν πτωχὴν καλύβην τοῦ Ματθαίου Λευκοῦ, φλωρία τινὰ, λειψανα τῆς τελευταίας ἐλεημοσύνης τοῦ Νικολάου Τρέμλ, ὅταν κατέλιπε διὰ παντὸς τὴν Βρετανίαν.

— Ναί, ναί, ἐφιθύρισε ὁ Ἰούδας· ἀναχωρῶν δὲν ἐλησμόνησε τὸν γέροντα ὑπῆρέτην του. Ἐγὼ ἔρριψα τὸ βαλάντιον εἰς τὸ κατώφλιον τῆς καλύβης.

Ὁ δὲ Πέλο Ῥουὰν ἐφάνη μὴ ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους.

— Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἐφθασεν εἰς τὴν καλύβην, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ῥουὰν, αἱ δυνάμεις του ἐξέλιπον, τόσον ἢ συγκίνησιν του τὰς παρέλυσε. Προησθάνετο μέγα δυστύχημα... Ἐγνώριζες τὸν Ματθαῖον Λευκόν, φίλε Ἰούδα. Ἦτον ἀνδρεῖος καὶ δυνατός, ἀλλὰ τὸ γῆρας καὶ ἡ κακοτυχία τὸν κατεβάρυναν εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Κατὰ δὲ τὴν ἐποχὴν, περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλῶ, ὁ ταλαίπωρος γέρον ἦτον πάντοτε κατάκοιτος, ἀρρώστος, καὶ καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν βραδείαν καὶ βεβαίαν πρόσδοον θανάτου πρὸ πολλοῦ περιμενομένου. Εἰσελθὼν ὁ Ἰωάννης τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον, κατὰ τὴν οὐνήθειάν του, καὶ ὁ γέρον τῷ εἶπε... Εἶμαι καλῆτερα Ἰωάννη, υἱέ μου...

Ἄλλοτε, ὁ Ἰωάννης θὰ ἠσθάνετο χαρὰν, διότι ἠγάπα τὸν πατέρα του μὲ θερμότητα καὶ ἀφοσίωσιν, ἀλλ' ἐνθυμήθη τοὺς ἵππεῖς βεβαίως. ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἤρχοντο εἰς τὴν καλύβην, καὶ ἀντρεχίασεν ἀπὸ ὀργῆν καὶ φόβον.

Τὸ βαλάντιον εἰς τὸ ὁποῖον ἦταν τὰ λειψανα τῶν χρυσῶν νομισμάτων τοῦ Τρέμλ, ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης. ὁ Ἰωάννης οὔτε νὰ τὸ κρύψῃ ἐφρόντισεν. Ἄλλ' ὅ,τι ἔκρυψεν, ἦτον τὸ παλαιὸν πυροβόλον τοῦ πατρὸς του ὅταν ἦτο στρατιώτης, ἀξιόλογον καὶ εὐστοχον ὄπλον. ὁ Ἰωάννης τὸ ἔρριψεν ἔξω εἰς τοὺς θάμνους, μὲ τὴν πυριτοθήκην καὶ μὲ σφαίρας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ πατρὸς του.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινων θόρυβος ὑπὸ κωφὸς ἀντήχησε μακρόθεν ἐπὶ τοῦ χόρτου τῶν ἀτραπῶν τοῦ δάσους, καὶ ὁ Ἰωάννης ἐνόησεν ὅτι οἱ ἵππεῖς πεζεύσαντες ἐπροχώρουσαν πρὸς τὴν φάραγγα. Ἐδραμε πρὸς τὴν ὀπὴν τὴν χρησιμεύουσαν ἀντὶ παραθύρου, καὶ ἀνύψωσε τὸ ῥάκος διὰ νὰ ἰδῇ. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ δάσος ἐσείσθη εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος τῆς φάραγγος, καὶ ἐφάνησαν ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους ἐμέτρησεν ὁ

Ἰωάννης· ἦσαν εἰς εἰσπράκτωρ, ὀκτώ στρατιώται καὶ ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ.

Ὁ Ἰωάννης τοὺς εἶδεν ἀνερχομένους ἐπιπῶνως τὸ χεῖλος τῆς φάραγγος. Μετὰ ταῦτα ἔκρουσαν σφοδρῶς τὴν θύραν, τῆς ὁποίας αἱ σκληρόβρωτοι σανίδες ἔτριξαν. Ὁ Ἰωάννης δραμῶν ἤνοιξε, πρὶν μάλιστα ὁ μελανειφόρος κράξῃ τὸ τυπικόν του· Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως! Στρατιῶται εἰσέβαλον θερμῶδως ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸν Βωνουὰ ὅστις ἔμεινε ἐπίτηδες παρὰ τὸ κατώφλιον. Ὁ εἰσπράκτωρ ἐξέφερεν ἀπὸ τὸν ἐπενδύτην του ἐγγραφοὺν καὶ ἀνέγνω λέξεις τῆς ὁποίας ὁ Ἰωάννης δὲν ἐνόησεν. Μετὰ δὲ ταῦτα εἶπε·

— Ματθαῖε Λευκὲ, σέ προσκαλῶ νὰ πληρώσῃς ἑκατὸν λίτρας διὰ φόρους τοῦ παρόντος ἔτους, καὶ καθυστερουμένους πρὸ δέκα ἐτῶν.

Ὁ Ματθαῖος στραφεὶς ἐπὶ τοῦ κραδῶντος ἠτένιζεν ἔκθαμβος τοὺς ἐνόπλους ἐκείνους.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἐπανέλαβε τὴν πρόσκλησίν του, καὶ οἱ στρατιῶται τὴν ὑπεστήριξαν κτυποῦντες τὴν τράπεζαν μὲ τὰ ξίφη των.

— Διψῶ, Ἰωάννη, εἶπεν ἀσθενῶς ὁ γέρον.

Ἡ καρδία τοῦ Ἰωάννου ἐσυντρίβετο, διότι ἡ ἀγωνία ἐφαίνετο εἰς τὸ μαρμαμένον πρόσωπον τοῦ γέροντος πατρὸς του. Ἡθέλησε νὰ λάβῃ τὸ ἰατρικὸν τὸ κεῖμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν ὑψώσας τὸ ξίφος του, ἔρριψε κάτω τὸ ἀγγεῖον καὶ τὸ συνέτριψε.

— Νὰ πληρώσῃ πρῶτον, εἶπεν ὁ στρατιώτης, καὶ ὕστερον πίνει.

Ὁ Βωνουὰ, ἰστάμενος εἰς τὸ κατώφλιον ἐγέλασεν· οἱ ὀδόντες τοῦ Ἰωάννου ἐσφιγγήθησαν ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ συντριφθοῦν. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ὀμιλήσῃ ἐδειξε τὸ βαλάντιον καὶ ὁ εἰσπράκτωρ τὸ ἤρπασε.

— Δὲν σὰς εἶπα ὅτι ἔχουν χρυσίον! ἐφιθύρισε κακεντρεχῶς ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ, καὶ ἐξηκολούθει νὰ γελά.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἐμέτρησε τέσσαρα λουδοβίκεα καὶ ἐζήτησε τὰς τέσσαρας λίτρας αἱ ὁποῖαι ἔλειπον.

— Διψῶ! ἐφιθύρισε ὁ Ματθαῖος Λευκὸς βογγάζων ἤδη τὸν βόγγον τοῦ θανάτου.

Ἄλλ' οὐδὲ σταγὼν νεροῦ ὑπῆρχεν εἰς τὴν καλύβην! Ὁ Ἰωάννης... ἐπεσε γονυκλιτῆς ἐμπροσθεν στρατιώτου φέροντος φλασκίον. Ὁ στρατιώτης ἐννοήσας ἐκινήθη εἰς συμπάθειαν, ἀλλ' ὁ Βωνουὰ προχωρῶν καὶ ἀπωθὼν τὸν λευκαίθιοπα μὲ ὀργῆν.

— Νὰ πληρώσῃ! εἶπε.

— Δὲν ἔχω τίποτε πλέον! ἀπήντησεν ὁ λοφυρόμενος ὁ Ἰωάννης. Τίποτε πλέον, μὰ τὴν

ψυχὴν μου φονεύσατε ἐμὲ ἀλλὰ λυπηθῆτε τὸν πατέρα μου· τότε ὁ Ματθαῖος ἐπροσπάθησε ν' ἀνασηκωθῆ· ἐπνίγετο· φρικώδης ἦτον ἂν τὸν ἐβλεπες. — Διψῶ! ἀνέκραξε καὶ τελευταῖον ἀγωνιῶν. Καὶ ἔπεσε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου στρώματος.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεώς του, ἡ φωνὴ τοῦ Πέλο Ῥουάν κατέστη βαθμηδὸν πνευστιῶσα καὶ βραγχώδης. Ἐξέλιπε δὲ αἴφνης, ὅτε ἀπήγγειλε τὰς τελευταίας λέξεις, καὶ ὁ Ἰούδας ἠσθάνθη τὴν χειρὰ του ὑγρανθεῖσαν ὡς ὑπὸ σταγόνος ἰδρώτος ἢ δακρύου.

Ἄλλως τε καὶ ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος συνετρίβη τὴν καρδίαν ὡς καὶ ὁ Πέλο Ῥουάν.

— Τὸ πτωχόπαιδον! ἐφιθύρισε συτρίγγων σπατμῶδῶς τὰς ῥωμαλέας πυγμὰς του. Τὸ πτωχόπαιδον! νὰ ἰδῆ μὲ τοιοῦτον τρόπον δολοφονούμενον τὸν πατέρα του! Καὶ ὁ ἔλεεινὸς ἐκεῖνος Βωνουά!... Δί' ὄνομα Θεοῦ, φίλε μου, τί ἔκαμε μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωάννης Λευκός;

Ὁ Πέλο ἀνέπνευσε ἐναγωνίως.

— Ὁ Ἰωάννης!... ὁ Ἰωάννης, ἀπῆυτησεν, ὅταν θ' ἀποθάνῃ, δὲν θὰ δοκιμάσῃ ἀγωνίαν τοιαύτην ὁποῖαν ὑπέφερε κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην στιγμήν. Ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ πατρός του, καὶ ἐγονάτισε παρὰ τὴν κλίνην χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ πλέον ὅτι παρίσταντο δέκα ἔλεεινοὶ περιπαίζοντες τὸν πόνον του. Ἄλλ' αὐτοὶ ἀμέσως τὸν ἐνθύμισαν τὴν παρουσίαν των.

— Ἐ! λοιπὸν, χωριότη! εἶπεν ὁ εἰσπράκτωρ, τὰ τέσσαρα φράγκα τὰ ὁποῖα χρεωστεῖς εἰς τὸν Βασιλέα!

Ὁ Λευκὸς ἐγερθεὶς εὐρέθη καταντικρὺ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες πρὸ ὀλίγου ἐφόνευσαν τὸν πατέρα του. Ἐπὶ μικρὸν ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐγκέφαλός του ἐμελλε νὰ ἐκραγῆ, ἢ παραφροσύνη του τὸν ἐπολιόρκει, καὶ ἠσθάνετο τὴν παραφροῶν πλητριάζουσαν. Ἄλλ' αἴφνης, δύναμὶς τις ἀγνώστος καὶ νέα τὸν κατέστησεν ἄνδρα· τὸ κλονούμενον πνεῦμά του ἐστερεώθη, ἀνεγνώρισεν ὅτι ἐγίνεν ἀνὴρ μετὰ τὴν μακρὰν ἀνηλικιότητά του, καὶ ἠσθάνθη ὡς ἀκτινά τινα χαρᾶς μετὰ τῆς βαθυτάτης λύπης του.

— Ὅπισω! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν μὴ ἔχουσαν πλέον τί κοινὸν μὲ τὴν πρώτην ἀδυναμίαν του.

Οἱ στρατιῶται ἐστάθησαν ἔμπροσθεν τοῦ παρῆύρου, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ὅστις εἶχε διατηρήσει τὴν σπανίαν εὐκίνησίαν του, ἀνεπήδησε, καὶ τὸ σῶμά του ἐκσφενδονισθὲν ὡς βέλος διέβη διὰ

τοῦ ράκουσ τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ παράθυρον, καὶ ἔπεσεν ὀρθιον ἔξω τῆς καλύβης. Ὅταν δὲ οἱ στρατιῶται ἐξήλθον κραυγάζοντες καὶ ἀπειλοῦντες εἶχε γενῆ ἄφαντος ἐντὸς τῶν θάμνων.

— Ἦὺρ! ἔκραξεν ὁ Βωνουά, φονεύσατέ τον ὡς ζῶον κακοποιόν, εἰδεμὴ θὰ ἐκδικηθῆ!...

Πυροβολισμοὶ τινες ἠκούσθησαν, ἀλλ' ὁ λευκαίτιψ δὲν προσεβλήθη ἂν καὶ μόλις ἀπέχων τῆς καλύβης εἴκοσι βήματα. Ἐμεινεν ἀκίνητος μετὰ τῶν θάμνων.

Τότε συνέβη τι ἀνεκδιήγητον. Μανιώδης διότι εἶδε διαφυγόν ἐν τῶν θυμάτων του ὁ Βωνουά, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ἔχων τὸ πρόσωπον γλυκερόν καὶ μειδιῶν, ὅστις δολοφονεῖ χωρὶς νὰ συστελῆ τὰς ὀφρὺς, διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ πυροπολήσωσι τὴν καλύβην. Ἦναψην φρύγανα, καὶ ἐντὸς ὀλίγου φλόξ πυκνὴ περιέβαλε τὴν νεκρικὴν κλίνην τοῦ γέροντος ὑπρέτου τοῦ Τρέμλ!

— Οἱ ἔλεεινοί! ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας, καὶ τί ἔκαμεν ὁ Ἰωάννης Λευκός;

— Περίμενε δά! εἶπεν ὁ Πέλο Ῥουάν τοῦ ὁποῖου οἱ συνεσφιγμένοι ὀδόντες ἐφαίνοντο κρατοῦντες τὴν φωνὴν του. Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐκινήθη καθόλου ἐνόσω οἱ δολοφόνοι περιεκύκλωναν τὴν καλύβην, γελῶντες ὡς ἄγριοι, καὶ βλασφημοῦντες ὡς δαίμονες. Ὅτε δὲ ἀπεμακρύνθησαν, πηδήσας ἐκτὸς τῆς κρύπτης του, ἐμβῆκεν εἰς τὴν καιομένην καλύβην, καὶ ἐξέβαλεν ἐκείθεν τὸ πτώμα τοῦ πατρός του διὰ νὰ τὸ κηδεύσῃ βραδύτερον χριστιανικῶς. Καμμίαν εὐχὴν δὲν ἀπήγγειλε τότε, ἀλλὰ μόλις ἐπέθεσε φίλημα εἰς τὸ μέτωπον τοῦ γέροντος, ἀποξηρανθὲν ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἀνεμὸν τῆς πυρκαϊᾶς.

Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς δὲν εἶχε καιρὸν.

Ἀρπάσας τὸ πυροβόλον, τὸ ὁποῖον εἶχε κρύψει ὑπὸ τὰς ἀκάνθας, τὸ ἐγέμισε, καὶ καταβὰς ὡς ἀστραπὴ τὴν φάραγγα, ἀνέβη μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα τὸν ἀντικρὺ ἀνήφορον. Μετὰ ταῦτα ὤρμησεν ἀκράτητος εἰς τὸ δάσος. Οἱ δολοφόνοι εἶχον προχωρήσει· ἀλλ' ὁ μεσημβρινὸς ἀνεμὸς δὲν πνέει μὲ τὴν ταχύτητα μὲ ὅσην ἔτρεχεν ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ὅταν ἐδίωκε τοὺς φονεῖς τοῦ πατρός του.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας, εὐγε Ἰωάννη, παιδίον μου!

— Ἐγε ὑπομονήν!... Πρὶν φθάσωσιν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ συνδέου μέρους ὅπου εἶχον τὰ ἄλογά των, κρότος πυροβόλου ἐβρόντησεν ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ ὁ εἰσπράκτωρ ἔπεσε, διὰ νὰ μὴν ἀνεγερθῆ πλέον.

Ὁ Ἰούδας ἐκρότησε τὰς χεῖρας ἐνθουσιῶδῶς, καὶ ἠρώτησε:

— Καὶ ὁ Βωνουά; ὁ Βωνουά;

— Ὁ Βωνουά ἐγινεν ὠχρότερος τοῦ πτώματος τοῦ γέροντος Ματθαίου· ἔτρεμεν οἱ ὁδόντες του συνεχροῦντο.

— Ἄς τρέξωμεν, ἄς τρέξωμεν! ἔλεγε.

Καὶ ἔτρεξαν· ἀλλ' ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰ ἄλογά των, δεύτερος κρότος πυροβόλου ἠκούσθη· καὶ ὁ στρατιώτης, ὅστις εἶχε συντρίψει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἀγγεῖον τὸ περιέχον τὸ ἰατρικὸν τοῦ Ματθαίου Λευκοῦ, ἀφῆκε φωνὴν καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ χόρτα.

— Ἄλλ' ὁ Βωνουά, ὁ Βωνουά; διέκοψεν ὁ Ἰούδας.

— Περιμένε δά!.. ἀνέβησαν εἰς τὰ ἄλογά των· ὁ τρόμος ἐφαίνετο ζωγραφημένος εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα τὰ πρὸ ὀλίγου τοσοῦτον βάρβαρα καὶ αὐθάδη· ἐφευγον τρέχοντες μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σωθῶσιν... Οἱ μωροὶ!... Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς δὲν ἤξευρε πῶς νὰ συντέμῃ τὴν ἀπόστασιν. Ἡ ὁδὸς ἐστρέφετο καὶ ὁ Ἰωάννης ἔτρεχε πάντοτε κατ' εὐθείαν. Οὔτε τὰ πυκνότατα δένδρα δὲν διέκοπτον τὸν δρόμον του, ἐπῆδα καὶ τὰς πλατυτέρας φάραγγας ὥστε εἰς πᾶσαν τροπὴν τοῦ δρόμου, τὸ γηραιὸν πυροβόλον ἐξετέλει τὸ χρέος του. Ἦτον καλὸν ὄπλον, ὡς σὲ εἶπα, καὶ ὁ Ἰωάννης ἐσκόπευεν ἀλανθάστως.

Εἰς πᾶσαν ἐκπυροσοκρότησιν ἣτις ἐτάρατε τὸν πράσινον θόλον, εἰς στρατιώτης κλονούμενος ἐπὶ τοῦ ἀλόγου του ἐπιπτε κατα γῆς ὁ Λευκὸς τοὺς ἐδίωκεν εἰς τὸ δάσος, καὶ οὔτε ἀπαξ δὲν ἔκαυσε ματαίως τὴν πυρίτιδά του.

Ἐκ διαλειμμάτων οἱ ἐπιζῶντες ἐδοκίμαζον νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἀόρατον ἐκεῖνον ἐχθρὸν ὅστις τοὺς ἐπολέμει τοσοῦτον πεισματωδῶς. Πολλοὶ σφαῖραι ἐπέρασαν πλησίον ἀπὸ τὰ αὐτὰ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, ἐνῶ ἐγέμιζε τὸ ὄπλον του ὀπίσω καρμοῦ τινος καστανέας· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τῶν μόνον ἀποτελεσμα εἶχαν τὸ νὰ βραδύνουν τὴν πορείαν των. Μόλις δὲ ἐξεκίνουν, καὶ πάλιν ἠκούετο κρότος, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπιπτε νεκρὸς.

— Μὰ τὸ ὄνομα τοῦ Τρέμλ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας ἐξαπτόμενος βαθμηδὸν κατὰ τὴν διήγησιν τῆς ἀγρίας αὐτῆς ἐκδίκησεως. Ποτὲ δὲν ἐπίστευα τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο Ἄσπρο Κουνέλι, ἄξιον τοιούτων κατορθωμάτων... Μὰ τὴν ψυχὴν μου! εἶναι νέος... Ἀλλὰ τὸν Βωνουά! δὲν ἐπροσπάθησε νὰ φονεύσῃ τὸν ἀπίστον ἐκεῖνον Βωνουά;

— Ἐχε ὑπομονήν!.. ὁ Ἰωάννης Λευκὸς δὲν ἐλησμόνει ποτὲ τὸν Βωνουά, φίλε μου!

ἔκαμνεν ὡς οἱ γαστρίμαργοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι φυλάττουν τὸ νοστιμώτερον τεμάχιον εἰς τὸ τέλος· ἐφύλαττε καὶ αὐτὸς τὸν Βωνουά ὡς τὸ ἀριστον ὄψμα τῆς ἐκδίκησεώς του.

« Ἐπὶ τέλους ὁ ὑστερος στρατιώτης πεσὼν, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς καὶ οἱ σύντροφοί του. Ὁ Ἰωάννης εἶχε φονεύσει ὀκτῶ ἄνδρας καὶ ἓνα εἰσπράκτορα ὥστε δὲν ἔμεινεν εἰμὴ μόνος ὁ Βωνουά ὁ ὁποῖος νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζῶν ἐκέντριζε μανιωδῶς τὸν ἀποκαμόντα ἵππον του. Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἔβαλε δύο σφαῖρας εἰς τὸ πυροβόλον του, καὶ δραμῶν τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὴν τελευταίαν τροπὴν τῆς ὁδοῦ, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! διέκοψεν ὁ Ἰούδας Λέκερ κροτῶν τὰς χεῖρας.

Ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος ἐφέρετο ὡς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τοῦ λαοῦ οἵτινες ἐνθουσιῶσι παριστάμενοι εἰς τὰς μυθώδεις περιπετείας θεατρικοῦ τινος δράματος. Εἶχεν ἰδεῖ τὸν Βωνουά τὴν προτεραίαν, καὶ ὅμως ἠλπίζε σπουδαίως ὅτι ὁ Βωνουά ἐμελλε νὰ φονευθῇ κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Πέλο Ρουάν.

Οὗτος δὲ σείσας τὴν κεφαλὴν, ἐπανέλαβεν·

— Ὅταν ἐφάνη ὁ νέος κύριος τοῦ Τρέμλαι, ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἐσκόπευσεν. Ἡ ψυχὴ του συνεκεντρώθη εἰς τὴν ὄρασίν του, καὶ οὐδὲν πλέον ἐδύνατο νὰ σώσῃ τὸν Ἐρβὲ Βωνουά...

— Λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰούδας, βλέπων ὅτι ὁ ἀνθρακεὺς ἐταλαντεύετο,

— Ὁ Βωνουά, ἐφθασεν εἰς τὴν ἑπαυλίαν του σώος καὶ ὑγιής, ἀπήντησεν ὁ Πέλο Ρουάν.

— Καὶ διατί;... δὲν τὸν ἐπέτυχεν, ὁ Λευκὸς;

— Ὁ Λευκὸς δὲν ἐπυροβόλησεν.

Ὁ Ἰούδας ἀφῆκε φωνὴν ἔντονον διαψευθείσης ἐλπίδος.

— Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς δὲν ἐπυροβόλησεν, ἐπανέλαβε βραδέως ὁ ἀνθρακεὺς, διότι ἡ ἐνθύμησις τοῦ Τρέμλ παρουσιάσθη εἰς τὸν νοῦν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐξαφανίσῃ, οὔτε πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ πατρός του, τὸ τελευταῖον μέσον τοῦ νὰ μάθῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ μικροῦ Γεωργίου.

ΚΣΤ. ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ ΕΠΙΛΗΨΙΑΣ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Πέλο Ρουάν κατέστη βραγχώδης καὶ ἐντονωτάτη ἐνῶ διηγείτο τὸ τρομερὸν κυνήγιον τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ εἰς τὰ δάση. Ἡ ἀναπνοή του ἐξώγκωνεν ἐναγωνίως τὸ στήθος του, καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐλαμ-

ποκόπουν τρομερά. Ὅτε δὲ ὠμίλησε περὶ Τρέμλ, ἡ φωνή του ἐγένετο βαρεῖα καὶ αὐτὸς ἀπέβαλε τὴν ἀγρίαν ἔμφασιν, ἣτις ἕως τότε εἶχε καταστήσει τοσοῦτο ταραξικάρδιον τὴν διήγησίν του.

— Ἐάν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ μικροῦ μας κυρίου ὁ Ἰωάννης ἐφείσθη τοῦ Ἑρβέ Βωνουά, κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσῃ, εἶπεν ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν ἐννοῶ πῶς ὁ προδότης αὐτὸς θὰ χρησιμεύσῃ ποτὲ ὡς βοηθὸς τῆς γενεᾶς τοῦ Τρέμλ!

— Ὅταν ἰδῇ εἰς τὸν λαίμῳ τὸ πιστόλιον κρατούμενον ἀπὸ χεῖρα σταθερὰν, φίλε μου, καὶ ὅταν μάθῃ ὅτι οἱ συνήθεις δορυφόροι του εἶναι μακρὰν καὶ δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸν συνδράμουν.

Ὁ Ἰούδας ἔξεσε τὸ μέτωπόν του γενόμενος σύννους, καὶ εἶπε·

— Τοῦτο ἔχει τί ἀληθές· ἀλλ' ὁ ἴδιος Βωνουά εἰξεύρει τί περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς;

— Ἴσως... ὅπως ἂν ἔχῃ, πλησιάζει ἡ ὥρα καὶ ἦν θὰ τὸν ἐξετάσῃ τις ὡς πρέπει περὶ τούτου... ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἐπραξεν ὡς σὲ εἶπα δὲν ἐφόνευσε τὸν δολοφόνον τοῦ πατρὸς του ἀλλὰ τὸ καλὸν αὐτὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἐπροτίμησε τὴν εὐγνωμοσύνην ἀπὸ τὴν ἐκδίκησιν ἦτον περαστικὸν ἢ στάκτῃ τῆς καλύβης ἦτον πολλὰ θερμὴ ἀκόμη, καὶ ἡ ἐκδίκησις ὑπερίτχυσε μετ' ὀλίγον ὁ Λευκὸς μετενόησεν ὅτι ἐλησμόνησε τὸν πατέρα του διὰ τὸν υἱὸν ἐνὸς ξένου...

— Ξένου! ἐπανέλαβεν ὁ Ἰούδας σκανδαλισθεὶς, τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου του θέλεις νὰ εἰπῇς.

— Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς δὲν εἶχε ποτὲ κύριον, φίλε μου, ἀντεῖπεν ὁ Πέλο Ρουὰν μεγαλοφρονῶν, οὔτε ὅταν ἦτον τρελλός... Μετενόησε λοιπὸν καὶ ἠθέλησε ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὸ κυνήγιόν του· ἀλλ' ὁ Βωνουά εἶχε περάσει τὰ ὄρια τοῦ δάσους, καὶ ἔτρεχε πρὸς τὸ ὑποστατικόν του... Ἦτον πολὺ ἀργά.

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ τόσῳ καλὰ, ἐφίθυρσεν ὁ Ἰούδας ἂν αὐτὸ ἦναι καλῆτερον ἢ χειρότερον.

— Εἶναι πάντοτε καιρὸς νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐπιχείρησις αὕτη. Τὸ δύσκολον δὲν εἶναι νὰ φονεύσῃ τις ἓνα ἄνθρωπον μέσα εἰς τὸ δάσος, καὶ ὁ Θεὸς εἰξεύρει ὅτι ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐδύνατο εἰς πολλὰς περιστάσεις νὰ στείλῃ τὸν θάνατον εἰς τὸν Ἑρβέ Βωνουά ἐν μέσῳ τῶν ὑπηρετῶν του. Τὸ δύσκολον εἶναι νὰ τὸν συλλάβῃ ζῶντα, μόνον, ἀνυπεράσπιστον, καὶ νὰ τῷ εἰπῇ· « Λέγε ἢ θὰ πετάξω τὰ μυελά σου » ὁ Ἰωάννης Λευκὸς θὰ προσπαθῆσθαι διὰ τοῦτο.

— Καὶ θὰ τὸν βοηθήσω.

Ὁ Πέλο Ρουὰν ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰούδα καὶ σείων αὐτὴν ἀποτόμως,

— Καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ λοχαγοῦ Διδιέ; ἠρώτησε.

— Μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Τρέμλ· ἐμείναμεν σύμφωνοι.

— Πρόσεξε, εἶπεν ὁ Πέλο Ρουὰν, μὲ σοβαρότητα· πρόσεξε μήπως ἐμπιστευθῆς εἰς Γάλλον τὸ μυστικὸν ἐνὸς Βρετανοῦ!

— Εἶναι καλὸς, εἶναι εὐγενής· ἐγγυῶμαι δι' αὐτόν.

— Εἶναι καλὸς καὶ εὐγενής ὡς εἶναι οἱ Γάλλοι, ἀπήντησε μὲ πικρίαν ὁ ἀνθρακεύς· τόσῳ δίκαιος, εὐγενής καὶ καλός, ὥστε δὲν αἰσχύνεται ν' ἀπατήσῃ ἀγενῶς μίαν πτωχὴν κόρην... Ἀλλὰ τὸ λέγω καὶ πάλιν, ὁ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ πόλεμος δὲν εἶναι ἐδική σου ὑπόθεσις... Ἐξακολουθῶ.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Λάικον τῶν Λύκων, ἐλησμόνησε τὸν Τρέμλ καὶ ἔλα τ' ἄλλα, καὶ παρεδόθη εἰς τὴν λύπην του. Δύο ἡμέρας ἔκοψε στεφάνια ἀδιακόπως, καὶ ὁ γέρον Ματθαῖος ἐτάφη ὡς χριστιανός.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρέους τοῦ δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια τῷ ἀνεκάλουεν τοσοῦτῳ θλιβερὰς ἀναμνήσεις. Διεπέρασεν ὀλόκληρον τὸ δάσος καὶ ὑπηγε νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος, ἐκεῖθεν τοῦ Ἀγίου Ὠβίνου. Ἐπορεύετο δὲ μόνος, τεθλιμμένος, καὶ ὑπέρποτε θεοήλατος, διότι ἡ τρέλλα του ἐξαλειφομένη εἶχεν ἀφήσει σκληρὰ ἴχνη. Ὁ Ἰωάννης προσεβλήθη ἀπὸ τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο πάθος, τὸ ὁποῖον τρομάζει τὸ πλῆθος καὶ ἀποκρούει ὡς καὶ αὐτὸν τὸν οἶκτον ἦτον ἐπιληπτικός.

Ἐν μέσῳ τῆς θανατηρᾶς αὐτῆς καὶ ἀπελπιστικῆς βασιάνου ἦλθε καὶ τὸν εὖρεν ἡ εὐτυχία, εὐτυχία τόσῳ μεγάλη ὥστε δὲν δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ ἐντελεστέραν οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν ἀλλὰ βραχυτάτην, καὶ τῆς ὁποίας ἐκλιπούσης ἀνεβυθίσθη εἰς τὴν βαθυτάτην θλίψιν του ὑπέρποτε ἀπελπισμένος.

Εὐρέθη γυνή τις ὠραιότερα τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἣτις ἐκινήθη εἰς οἶκτον διὰ τὸ δυστυχὲς αὐτὸ σκύβαλον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἦτον νέα, ἀγαθὴ, γλυκεῖα, ἀξιέραστος, ὠνομάζετο Ἀγνή, καὶ ἦτον φερώνυμος. Δὲν ἔφυγε τὴν πρώτην φοράν ὅταν ὁ Λευκὸς τὴν ὠμίλησεν, ἀλλὰ τὸν ἐσυγχώρησε νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν καλύβην τῆς· καὶ ὅταν ὁ Ἰωάννης ἐδίψησεν, ἐκείνη τῷ ἔδωκεν ἀπὸ τὸ γάλα τῆς αἰγός της... Ἐκπλήττεσαι βλέπω, φίλε Ἰούδα, εἶπεν ἐντόνως ὁ Πέλο Ρουὰν· καὶ ὁμως αὕτη ἔπραξε καὶ περισσότερον... Ὁ

Ἰωάννης Λευκός εἶναι ἀνὴρ ὑπὸ τὸ ἀπαίσιον προσωπεῖον τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκεν ἡ φύσις. Βλέπων ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὠραίαν ἐκείνην νέαν ἐφλέγετο ἀπὸ ἔρωτα· καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν ἐτόλμησε νὰ τὴν εἶπῃ· « Σὲ ἀγαπῶ. » ...

— Καὶ ἔπειτα! εἶπεν ὁ Ἰούδας με τόνον τινὰ μεμφιμοῖρον.

— Μετὰ ἐν ἔτος ἡ Μαρία ἐγεννήθη, ἡ Μαρία ἣτις εἶναι ἡ χαρίεσσα εἰκὼν τῆς μητρός της καὶ τὴν ὁποῖαν οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους ὀνομάζουσι ἄνθος τοῦ Σπάρτου, διότι τὸ ἄνθος τοῦτο εἶναι τὸ ὠραιότερον ὄλων ὅσα φύονται εἰς τοὺς οὐρόνους ἀγρούς μας... Ἡ Μαρία εἶναι θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ καὶ τῆς Ἀγνῆς.

— Ἦτον καλὴ κόρη αὐτὴ ἡ Ἀγνή, ἐπιθύρουν ὁ Ἰούδας, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία δὲν ἠγάρισταί πλεον ὅσον καὶ πρῶτον.

— Ἦτον ἀγγελικὴ καὶ ἐλεήμων κόρη. Τὰ δύο ἔτη τὰ ὁποῖα ἔζησεν ὁ Ἰωάννης Λευκός πλησίον της ὑπῆρξαν ὡς ὅσας φαιδροτάτη ἐν τῷ μέσῳ της ἀγόνου ἐρήμου τῆς ζωῆς του. Ἐμέθου με τὴν παρούσαν εὐτυχίαν του. Ἐλησμένως πλῆγας τῆς καρδίας του δὲν εἶχε οὔτε ἐπιπείθειαν, οὔτε φόβον, οὔτε ἐλπίδα, καὶ εἶχε μὲ αὐτὴν ὡς οἱ ἐκλεκτοὶ ζῶσι με τὸν Θεόν.

Ὁ Πέλο Ρουάν διακόψας ἐνταῦθα τὸν λόγον ἔφερε βραδέως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ἡ ζωὴ αὐτὴ διήρκεσε δύο ἔτη, ἐπανελάβε μετὰ τινὰ σιωπὴν καὶ με φωνὴν τρέμουσαν. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῶν δύο ἐτῶν ὁ Ἰωάννης Λευκός εἶδε πάλιν στρατιώτας Γάλλους, καὶ εἰσπράκτορας τῶν φόρων ὁ Βωνουά εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ καταφύγιόν του, καὶ ἡ εὐτελής καλύβη του καταπατήθη ἐκ νέου. Τὴν πρώτην φοράν τοὺς ἐδίωξεν· ἀλλ' ἐπέστρεψαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, καὶ ἓνας ἀνδρὸς, ἓνας στρατιώτης τοῦ Βασιλέως, ἐξύβρισε τὴν Ἀγνήν, ἣτις, πλὴν τῆς κοιτίδος τῆς κοιμημένης κόρης της, δὲν εἶχεν ἄλλην προστασίαν...

Δὲν σὲ διηγούμαι τί συνέβη μετὰ ταῦτα· δὲν δύναμαι, φίλε μου, διότι τὸ αἷμά μου βράζει, καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σὲ ὀμιλῶ, ἀναγκάζομαι καὶ με τὰς δύο χεῖράς μου νὰ κρατήσω τοὺς παλμούς της καρδίας μου.

Ἡ Ἀγνή ἀπέθανε παρακαλοῦσα τὸν Θεόν ὑπὲρ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς θυγατρὸς της.

Ὁ Πέλο Ρουάν διέκοψε καὶ πάλιν τὸν λόγον. Ἡ φωνὴ του ἐξέλιπε.

— Μα τὴν ζωὴν μου, ἐπιθύρουν ἀγανακτῶν ὁ Ἰούδας· εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ καλὸς αὐτὸς νέος δὲν θὰ πολυαγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας.

— Τοὺς μισεῖ! ἀνέκραξεν ὁ Πέλο Ρουάν

μετὰ σφοδρότητος, κ' ἐγώ, ὅτι ἐκεῖνος μισεῖ, τὸ βδελύττομαι... Ἄ! ἓνας ἐξ αὐτῶν ἤθελε νὰ πρᾶξῃ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα ὅτι ἄλλος ἐπρᾶξεν εἰς τὴν μητέρα... τὴν ταλαιπωρὸν μου Ἀγνήν... Ἀλλὰ, μὰ τὸν Θεόν, φίλε Ἰούδα, ὑπάρχει ἐν παλαιὸν πυροβόλον τὸ ὁποῖον φροντίζει ἀγρυπνῶν διὰ τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου, καλὸν ὄπλον, βέλλον μακρὰν καὶ εὐστόχως... Καὶ ἐπειδὴ ὑπηρετεῖς τὸν λοχαγὸν Διδιέ, συμβούλευσέ τον, σὲ λέγω, νὰ περιορίσῃ τὰς ἐπιθυμίας του εἰς τὴν κόρην τοῦ ξενίζοντος αὐτόν, καὶ νὰ λησμονήσῃ τὰ μονοπάτια εἰς τὰ ὁποῖα συχναῖε ἡ Μαρία.

— Ἀγνοῶ τὰ μυστικά τοῦ λοχαγοῦ, ἀπήνησεν ὁ Ἰούδας με ψυχρότητα· εἰξέρω μόνον ὅτι εἶναι γενναῖος καὶ τιμῆς. Ἐάν τις τὸν προσβάλῃ δολίως ἢ κατὰ πρόσωπον, ἐξαιρουμένης τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Τρέμλ, ἡ συνδρομὴ μου δὲν θὰ τὸν λείψῃ.

— Ὅπως θέλῃς, φίλε μου... Ὁ Ἰωάννης Λευκός ἐπῆρε τὴν κόρην του εἰς τοὺς ὤμους, καὶ διήλθε πάλιν τὸ δάσος. Εἶχε τὸν θάνατον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν του ἐκυκλοφόρουσεν σχέδια ἐκδικήσεως. Ἡ θέα τοῦ τόπου ὅπου ἐδόλοφονήθη ὁ πατήρ του, ἀνεξωπύρηνσε παλαιὰς ἀναμνήσεις. Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν συνδέθησαν, καὶ μῖσος μέγα καὶ ἀδυσώπητον κατέκαιε τὴν ψυχὴν του.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ πτωχοὶ κάτοικοι τοῦ δάσους, καταδιωκόμενοι συγχρόνως ἀπὸ τὸν βασιλικὸν ἔφορον καὶ τοὺς γαιοκτήμονας, οἱ ὁποῖοι κατ' εἰσῆγησιν τοῦ Βωνουά συνέλαβον τὸ σχέδιον νὰ τοὺς διώξωσιν ἀπὸ τὰ κτηματὰ των ἐπανεστήσαν καὶ ἐπεχείρησαν ν' ἀντιτάξωσι τὴν βίαν εἰς τὴν βίαν ἐξηκολούθησαν λοιπὸν κατοικοῦντες τὴν ἡμέραν τὰς καλύβας των, τὴν δὲ νύκτα συνηθροίζοντο εἰς τὰ μεγάλα ὑπόγεια τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνάγκης, ἀνθρωπὸς τις ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτούς.

Ὁ ἀνθρωπὸς αὐτὸς ἦτον ὁ Ἰωάννης Λευκός, ὅστις εἶχεν ἀνακαλύψει ἄλλοτε τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου ἀπέχοντος δεκαπέντε βήματα ἀπὸ τῆς παλαιᾶς καλύβης του ὀπίσω τῶν δύο ἐρημωμένων ἀνεμομύλων. Μίαν τῶν ἡμερῶν ὅταν ὁ Ἰωάννης ἦτον ἀδύνατος, εἶχεν εἰπεῖ· « ὁ λαγιδεὺς ἔγινε λύκος διὰ νὰ προστατεύσῃ ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ. » Ὁ Ἰωάννης Λευκός εἶχεν ἰδεῖ ἀποθνήσκοντας ἢ γινομένους ἀφάντους ὄλους ὅσους ἠγάπα· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον κανένα νὰ προστατεύσῃ, ὁ λαγιδεὺς ἔγινε λύκος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Μὲ τὸ εἶχαν εἰπεῖ, νομίζω, εἶπαν ὁ Ἰούδας.

— Περί τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἐπανελάβεν ὁ ἀνθρακεὺς, ἦλθα καὶ κατώκησα εἰς τὴν καλύβην αὐτὴν. Ἔνεκα δὲ λόγων τοὺς ὁποίους δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ γνωρίσης, ἔλαβα μετ' ἐμοῦ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰωάννου καὶ τὴν ἀνέθρεψα. Εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς εἶχε τοὺς ὠραίους χαρακτῆρας τῆς μητρός τῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν λευκὴν κόμην τοῦ ταλαιπώρου λευκαυτοῦ ἢ ἡλικία ὁμῶς κατέστησε χρυσοῦς τοὺς λαμπροὺς βοστρύχους οἱ ὅποιοι στολιζοῦν τὸ χάριεν μέτωπον τοῦ ἀνθους τοῦ δάσους· δὲν διατηρεῖ πλέον τίποτε ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς· εἶναι ὠραία.

Τί νὰ σὲ εἰπῶ ἀκόμη; Μόλις χθὲς ἦλθες εἰς τὸν τόπον μας, καὶ θὰ ἤκουσες περὶ τῶν Λύκων. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη λέξις ἢ προσβάλλουσα τὴν ἀκοὴν τῶν περιηγητῶν ὅταν φθάσουν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἡ τελευταία τὴν ὁποίαν ἀκούουν ἀναχωροῦντες οἱ ἄπληστοι ἀρχοντίσκοι, οἵτινες διὰ νὰ κερδήσουν πλεῖρα τινα δάσους ἠθέλησαν ν' ἀφαιρέσουν τὸν ἄρτον πεντακοσίων οικογενειῶν, τρέμουν σήμερον ὀπίσω τῶν διεβρηγμένων τοίχων τῶν ἀγροικιῶν των. Ὅχι μόνον οἱ βασιλικοὶ δὲν διακινδυνεύουν πλέον εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ καὶ ὁ παχὺς αὐτὸς γαστρίμαργος ὁ νῦν ἐνοικιαστῆς τοῦ φόρου, ὁ Βεγαμείλ, λαμβάνει καλὰ τὰ μέτρα του πρὶν ἀποστείλῃ εἰς Παρισίους τὰ εἰσοδήματα τῶν εἰσπράξεών του, διότι τὸ δάσος εἶναι μεταξὺ Ρεδόνης καὶ Παρισίων.

— Ἄριστα, εἶπεν ὁ Ἰούδας· οἱ Λύκοι εἶναι φοβεροὶ στρατιῶται· ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τοῦ Τρέμλ, καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ μέσον ἐκεῖνο . . . ;

— Φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Πέλο Ρουάν, οἱ Λύκοι καὶ ὁ Τρέμλ ἔχουν περισσοτέραν σχέσιν μεταξὺ των ἢ ὅσην νομίζεις· ὁ Κ. Νικόλαος, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἀναπύσσει τὴν ψυχὴν, ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος βρετανὸς εὐγενῆς· οἱ Λύκοι εἶναι οἱ τελευταῖοι Βρετανοί . . . Ὅσω δὲ διὰ τὸ μέσον, ὅσω τίμιος, ἀγαθὸς καὶ ἀνδρεῖος καὶ ἂν ἦται, δὲν ἐπερίμεναν οἱ ἄλλοι τὴν ἐπιστροφὴν σου διὰ νὰ τὸ δοκιμάσουν . . . Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς σπεύδει ἐπίσης, καὶ περισσότερον παρὰ σὺ, νὰ διορθώσῃ τὸν Βωνουά, διότι ὁ Ματθαῖος καὶ ἡ Ἄγνη δὲν ἔλαβον ἀκόμη ἐκδικησιν· ὅθεν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Βωνουά θὰ προφέρῃ τὴν τελευταίαν του λέξιν περὶ τοῦ Τρέμλ, ὁ Ἰωάννης Λευκὸς, θὰ γαμίσῃ τὸ παλαιὸν πυροβόλον του, καὶ θὰ ἐξαναρχίσῃ τὸ διακοπὴν πρὸ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν κυνήγιον, εἰς τὰ ὄρια τοῦ δάσους· ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον ὁ ἐλευθερὸς αὐτὸς δολοφόνος τὸν ἐξέφυγε πάντοτε. Ἐσχάτως μάλιστα τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Βουεξί προσεβλήθη ἐξ ἐφόδου ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ νὰ τὸν συλλάβωσιν· ἀλλ' εἰ

χεν ἀναχωρήσει τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, καὶ οἱ πολιορκηταὶ εὔρον μόνον τὰ λείψανα, χλιαρὰ εἰσέτι, τοῦ δεῖπνου του.

— Ὁ Βωνουά εἶναι πανοῦργον ζῶον καὶ δὲν κυνηγεῖται μ' εὐκολίαν, εἶπεν ὁ Ἰούδας σείων τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης Λευκὸς εἶναι κυνηγὸς καρτερικώτατος, ἀπήνητησεν ὁ Πέλο Ρουάν, καὶ εἶναι ἀρχηγὸς συνοδίας ἢ ὁποία συνίσταται ἀπὸ δύο χιλιάδας Λύκων.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ Ἰούδας τοῦ ὁποίου τέλος ἡ κωθρότης ἐξῆπνησεν. Ὁ Ἰωάννης λοιπὸν, εἶναι ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος καὶ τρομερὸς Λευκὸς Λύκος; . . .

— Φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ ἀνθρακεὺς μὲ μικρὰν τινα εἰρωνείαν, ὁ Ἰωάννης εἶναι Λύκος καὶ εἶναι λευκός· ἀλλ' ἀγνοῶ ἂν περὶ αὐτοῦ ὀμιλοῦν εἰς τὰ γειτονικὰ ὑποστατικὰ αἱ γραφαὶ οἰκονόμοι καὶ οἱ δειλοὶ ὑπηρέται . . . Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἰσχύει πολὺ· ἀλλ' εἶναι πάντοτε δυστυχῆς, τὸν ὁποῖον μαστιζει ὁ δάκτυλος τοῦ Θεοῦ. Οἱ παροξυσμοὶ τοῦ τρομεροῦ πάθους του γίνονται καθ' ἡμέραν συχνότεροι . . . Καὶ βεβαίως, προσέθηκεν ὁ Πέλο Ρουάν τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐγείνεν αἰφνης βραγχώδης, δὲν θὰ ἐδύνατο νὰ κάμῃ τὴν διήγησιν τὴν ὁποίαν ἤκουσες, χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ποινήν τῆς τόλμης του· ὁ Ἰωάννης δὲν περιφρονεῖ ποτὲ ματαιῶς τὰς ἀναμνήσεις του.

Ἀφοῦ δὲ ἀπήγγειλε μετὰ δυσκολίας τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ἐσιώπησε, καὶ ὁ Ἰούδας τὸν εἶδε κινούμενον σπασμωδῶς ἐπὶ τοῦ θρανίου του.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησε.

— Φύγε! εἶπεν ἐν ἀγωνίᾳ ὁ ἀνθρακεὺς· ἐμαθες πᾶν ὅ,τι εἰμπόρουν νὰ σὲ πληροφορήσω.

— Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξω; δὲν εἰμπορῶ νὰ βοηθήσω τὸν Ἰωάννην Λευκόν;

— Φύγε! ἐπανελάβεν ἐπιτακτικῶς ὁ Πέλο· δι' ὄνομα Θεοῦ, φύγε! καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ὁ Ἰωάννης Λευκὸς θὰ σ' εὕρῃ.

Ὁ Ἰούδας ἐκπλαγεὶς ἠγέρθη καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς καλύβης· ἀλλὰ πρὶν ὑπερβῆ τὸ κατώφλιον, ὁ Πέλο ἐπεσεν ἀπὸ τοῦ θρανίου εἰς τὸ ἔδαφος ὅπου ἐκυλίσθη ἐκβάλλων στεναγμοὺς ὑποκώφους· ὁ Ἰούδας ἐστράφη, ἀλλ' ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν του, καὶ ἡ καλύβη ἐσκοτίζετο περισσότερον· διέκρινε δὲ μόνον μαῦρόν τινα ὄγκον κινούμενον ἀτάκτως ἐν τῷ σκότει.

— Τί ἔχεις, φίλε μου; ἠρώτησεν αὐθις συγκερῶν τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς του.

Κραυγὴ ἀγωνίας ἐχρησίμευσεν εἰς ἀπάντησιν· καὶ μετὰ ταῦτα ἡ φωνὴ τοῦ Πέλο Ρουάν ἀνυ-

ψωθεῖσα συντετριμμένη, δυσδιάγνωστος εἶπε καὶ τρίτην φοράν·

— Φύγε!

Ὁ Ἰούδας ὑπήκουσε· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐνασχολῆται πολὺν καιρὸν περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα δὲν ἐνόει, μόλις ἰππεύσας ἐλήσμονησε τὸν Πέλο καὶ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, περὶ τῶν Λύκων, καὶ περὶ τῶν μέσων τοῦ νὰ συλλάβῃ εἰς τὴν παγίδα ζῶντα τὸν Ἐρβὲ Βωνοῦα.

Καὶ ταῦτα σκεπτόμενος ἐκέντησε τὸν ἵππον του, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν Ῥεδόνην, ὅπου ὁ νέος Κύριός του τὸν παρήγγειλε νὰ τὸν εὔρη.

Ἦκούετο δὲ εἰσέτι ὁ ποδοβολητὸς τοῦ ἵππου του ἐντὸς τοῦ δάσους, ὅτε ἡ θύρα τῆς καλύβης ἐκλείσθη. Ἡ Μαρία εἰσελθοῦσα ἤναψε λύχνον· ὁ δὲ Πέλο ἔκειτο χαμαὶ κατατρυχώμενος ἀπὸ ἀκάθεκτον ἐπιληψίαν.

Ἡ ὠραία κόρη ἦτο βεβαίως συναρχειωμένη μὲ τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους παροξυσμοὺς, διότι ἔσπευσεν εὐθὺς πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ τὸν περιεποίηθη χωρὶς νὰ δεῖξῃ ἄλλην ταραχὴν εἰμὴ τὴν τῆς λύπης· ὅτε δὲ ἔλαμψεν ὁ λύχνος, ἡ καλύβη ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἀθλία καὶ μᾶλλον κατοικήσιμος. Διεκρίνετο εἰς γωνίαν τινα μικρὰ θύρα φέρουσα εἰς τὸ ἀποχωρητήριον τῆς Μαρίας· ἄνω δὲ τῆς ἐστίας ἐκρέματο ζευγὸς πιστολίων καὶ βαρὺ πυροβόλον ἀρχαίας κατασκευῆς· ἀντικρὺ, πλησίον τῆς θύρας, ἐφαίνετο ὠρολόγιον ἀλυσιδωτὸν ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσι καὶ σήμερον εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς βρετανικὰς ἐπαύλεις.

Ἐνῶ ἡ ἐπιληψία τοῦ ἀνθρακῆως τὸν ἐβασάνιζεν, ἡ ἐξωτερικὴ θύρα ἐκρούσθη διὰ τρόπου τινὸς ἰδιάζοντος, καὶ τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἤνοιξεν ἀμέσως. Ὁ εἰσελθὼν, ἐνδεδυμένος ὡς οἱ χωρικοὶ τοῦ δάσους, ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὑπόξανθον προσωπεῖον περὶ οὗ πολλὰκις ὠμιλήσαμεν εἰς τὴν παροῦσαν ἱστορίαν. Διελθὼν δὲ ζωηρῶς τὸ κατώφλιον,

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός; εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου τῷ ἔδειξε τὸν Πέλο Ῥουάν, ὅστις μὲ ἀφρισμένον στόμα συνεστρέφετο σπασμωδῶς ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους τῆς καλύβης.

Ὁ ξένος ἐπρόφερε μετ' ὀργῆς βλασφημίαν, καὶ ἐκάθησε ψιθυρίζων ἐπὶ θρανίου· ὁ παροξυσμὸς διήρχεσεν ἐπὶ μακρὸν. Ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν ὁ ξένος, ὅστις ἦτο Λύκος, ἔβλεπε τὸ ὠρολόγιον ἀνυπομόνως, καὶ ὅτε ὁ λεπτοδείκτης διέτρεξε τὸν κύκλον, ἐγερθεὶς καὶ τύψας σφοδρῶς τὴν γῆν μὲ τὸν πόδα·

— Ἰδοὺ παράκαιρος παροξυσμὸς, κόρη μου! ἀνέκραξεν· εἶπε εἰς τὸν πατέρα σου ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἤλθεν, ὅτι τὸν ἐπερίμεινε. . . . καὶ ὅτι ὁ Πέλο Ῥουάν θὰ λυπηθῇ εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν μηδυνθεὶς νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν ὥραν ἢ ὁποῖα ἐπέρασεν.

Ἐνῶ δὲ ὁ Λύκος ἐτελείονε τὸν λόγον του, ὁ Πέλο ἐκβαλὼν μακρὸν στεναγμὸν ἐξέτεινε τὰ συνεσταλμένα μέλη του.

— Συνέρχεται! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία φέρουσα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πάσχοντος φιαλίδα τῆς ὁποίας ἀπλήστως ἔπιε τὸ περιεχόμενον.

Πιῶν δὲ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ κάθυγρον μέτωπόν του, καὶ ἠγέροθη στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τῆς ὠραίας κόρης. Παρατηρήσας δὲ τὸν Λύκον ἀνεσκίρτησεν.

— Ἄφες μας, εἶπεν εἰς τὴν Μαρίαν.

Καὶ ὑπήκουσε μὲν αὐτῇ, ἀλλὰ βραδέως λυπούμενη διότι ἐμακρύνετο ἀπὸ τὸν πατέρα της εἰς τοιαύτην ὥραν. Πρὶν δὲ διέλθῃ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της, ὁ Πέλο Ῥουάν καὶ ὁ Λύκος ἤρχισαν τὴν συνομιλίαν των.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ἀνθρακῆς.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος ρίψας δυσπιστίας βλέμμα πρὸς τὴν Μαρίαν, ἀπήγγειλε λέξεις τινὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Λέγεις ἀλήθειαν; ἀνέκραξεν ὁ Πέλο ἀναρθωθείς ὀλόσωμος· ἀρά γε ὁ οὐρανὸς τὸν κατέδικασε τέλος, αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον;

Καὶ συγχρόνως ἠθέλησε νὰ δράμῃ πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Ἰωάκωβος τὸν ἐκράτησε.

— Τὸ ὑποπτευόμενον, ἀρχηγέ, εἶπεν, ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτον μεγίστη βάσανος διὰ σέ· ὁ οὐρανὸς τὸν εἶχεν ἴτως καταδικάσει, ἀλλὰ σὺ τὸν ἀπέλυσες. . . Ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως ἐπέρασε πρὸ πολλοῦ!

Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἀλυσιδωτὸν ὠρολόγιον·

— Μ' ἔδωκαν προθεσμίαν δύο ὥρων, προσέθηκε καὶ ἀπόλεσα τὴν μίαν βλέπων σε πάσχοντα.

Καὶ ὁ μὲν Πέλο Ῥουάν συσφίγξας τὰς πυγμὰς ἐκάθησεν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἐπρόφερε τὰς πρώτας λέξεις τῆς ἀποκρίσεώς του πάντοτε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἐκλείει τὴν θύραν τῆς. Κατὰ τύχην μία τῶν λέξεων τούτων ἔφθασε μέχρις αὐτῆς. Ἡ ὠραία κόρη ἠλλοιώθη τὴν ὄψιν, ἀφῆκε τὴν θύραν ἡμίκλειστον καὶ προσήλωσε τὸ οὖς ἐν αὐτῇ.

Ἡ λέξις τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ὠραίου λοχαγοῦ.

ΚΖ'. Η ΠΡΩΤΗ BECHAMELLE.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἀντίνοος Βεχαμεῖλ, μαρκέσιος τοῦ Νουαντέλ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρει καιρίαν πληγὴν κατὰ τῆς καρδίας τῆς ὠραίας αὐτοῦ ἀπανθρώπου, ὡς ἀπεκάλει τὴν Κ. Βωνουά. Δὲν ἐκοιμήθη εἰμὴ δύο ὥρας μετὰ τὸ πρόγευμά του, καὶ μετέβη μετὰ ταῦτα λίαν κατεπειγόντως εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς ἐπαύλεως Τρεμλαί, ὅπου μὲ μεγάλας κραυγὰς ἐζήτησε τὸν ἀρχιμάγειρον.

Ὁ Βεχαμεῖλ διέτριβε παρὰ τῷ Κ. Βωνουά ὡς γείτων καὶ ὡς λίαν οἰκεῖος. Ἦτο δὲ πραγματικὴ ζημία δι' αὐτὸν κατὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην περίστασιν, διότι στερούμενος τῶν πολυτίμων συμβουλῶν τοῦ Ἰουδαίου Σολομῶντος Βάδορ τοῦ μαγείρου του, περὶ οὗ τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς ὁμιλοῦσιν ἐντίμως, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἐμπνεύσεις τῆς ἰδίας αὐτοῦ μεγαλοφυίας. Εὐτυχῶς δὲ ἡ μεγαλοφυΐα του ἦτον ἰδιαζόντως γόνιμος πρὸς πᾶν ὅ,τι μαγειρικόν, καὶ οἱ μᾶλλον ἄσπονδοι ἐχθροὶ του δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὅτι δηλαδὴ ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσει μὲ προτερήματα προφανέστατα καὶ ὅτι ὁ βασιλικὸς οὗτος ἔφορος κατεῖχεν ἠθικῶς πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖο πρὸς μόρφωσιν ἐκλεκτοῦ μαγείρου.

Οὐδεὶς ὑπάρχει μὴ ἐπιθυμῶν νὰ φανῆ μετ' ὄλων αὐτοῦ τῶν πλεονεκτημάτων ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης του. Ὁ Βεχαμεῖλ δὲν εἶχεν ἀκτίνας διὰ νὰ πυρπολῆ τὰς ἐρωμένας του ὡς ὁ Ζεὺς τὸ ἐξωτερικόν του, εἰς ἄκρον πρόστυχον, οὐδὲν εἶχε θέλγητρον, καὶ ἡ εὐγλωττία του δὲν ἦτο τῆ ἀληθείᾳ λίαν ἐπαγωγός. Τούτων ἕνεκα, ἀφίνων τὰς τετριμμένας ὁδοὺς τῶν ἐρώντων, ἀπεφάσισε νὰ γοητεύσῃ τὴν Κ. Βωνουά ὀριστικῶς καὶ διὰ μιᾶς, τῇ βοήθειᾳ ἑνὸς γλυκίσματος ἐξαιρετοῦ πρωτοτύπου, νέου, τὸ ὁποῖον πρώτη μὲν θὰ ἐδοκιμάζεν ἡ Ἀλεξία, θὰ διστήρῃ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὠραίας ταύτης κόρης διὰ νὰ τὴν ἀπαθανάτισῃ εἰς τοὺς μετέπειτα αἰῶνας.

Ὁ Ὀβιδίος, ὁ Ῥαφαήλ, ὁ Πετράρχας, ὁ Τιτιανὸς, ὁ Λεονάρδος Βιγκης, χωρὶς ν' ἀναφῆρωμεν πληθὺν ἄλλων περιωνύμων ἐραστῶν, ὁμοίαν ἀπένειμαν ὑπηρεσίαν πρὸς τὰς ἐρωμένας αὐτῶν.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ μαρκέσιος τοῦ Νουαντέλ κατέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ Τρεμλαί μὲ σχέδιον ἀριστον καὶ ἀμφίβολον. Τὸ γλυκίσμα του ἦτο εἰς τὴν κεφαλὴν του ἐντελὲς καὶ ὀλίγον μόνον δὲν τῷ ἔλειπεν οὐδὲ

σταγῶν ἀνθοσμίου, οὐδὲ τρίμμα καρυφύλλου, οὔτε ἄτομον κινωμῶμου. Οἱ δραματικοὶ ποιηταί, ἐννοοῦμεν τοὺς ἦττον ἐκσυριχθέντας, δὲν συνηρομολόγησαν ποτὲ μὲ τσαύτην τέχνην τὸ σχέδιον ἀριστουργήματος, ὡς ὁ Κ. Βεχαμεῖλ τὸ σχέδιον τοῦ γλυκίσματος του. Ὅθεν, ἄς τὸ εἴπωμεν εὐθύς, τὸ γλυκίσμα τοῦ βασιλικοῦ Ἐφόρου ἔπρεπε νὰ ζήσῃ πλειότερον παρὰ τὰς κωμωδίας, καὶ τὰς τραγωδίας· τὸ γλυκίσμα τοῦτο θεωρεῖται ἀθάνατον, ἐνδοξον, οἰκουμενικόν, γλυκίσμα τὸ ὁποῖον οἱ ξενοδόχοι τῶν πέντε μερῶν τοῦ κόσμου θὰ ἐγγράφωσι μεγαλαυχούντες εἰς τοὺς καταλόγους τῶν μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Ὁ μάγειρος τοῦ Τρεμλαί παρέδωκεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ περιδόξου συναδέλφου του τὰ ἀρωματικά καὶ τὰ πύραυλά του· ὁ Βεχαμεῖλ ἐσκέφθη ἐπὶ δέκα λεπτά καὶ μετὰ ταῦτα μὲ τὴν ἀναγκαίαν εἰς ὅλας τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις ἀκρίβειαν, ἤρχισεν ἀποφασιστικῶς τὸ ἔργον.

Ἡ γραῖα Παρασκευὴ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως, ἐκμυζῶσα τὴν καπνοσύριγγά της εἰς τινα γωνίαν τῆς ἐστίας, ἐνῶ ὁ βασιλικὸς Ἐφορος παρεσκευάζε τὸ γλυκίσμα του, ἐπανελάβε πολυλάκις μετὰ ταῦτα, ὅτι δὲν εἶδεν ἐπὶ ζωῆς της παραμάγειρον τόσον πρόθυμον· ἀλλ' ὁ βασιλικὸς Ἐφορος δὲν εἶχε τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν γραῖαν. Ἀνεσήκωσε τὰς χεῖρας τοῦ ἐνδύματος του κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, ἐκάλυψε τὸ περιστήθιον του, καὶ κατεβίβασε τὸν φενάκην εἰς τὰ ὀπίσω. Τὸ ἐρυθρὸν πρόσωπόν του ἐγένετο κατακόκκινον ὡς ἡ πορφύρα, τὸ βασιλικὸν τοῦτο χρῶμα τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς ἐκληροδότησεν ἡ ἀρχαιότης. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ζωηροί, λαμπροὶ καὶ πλήρεις ὄνειροπωλήσεως, αἱ λευκαὶ καὶ ἀδαμαντοστόλιστοι χεῖρές του ἐκίνουν τὴν λαβὴν τοῦ λέβητος μὲ χάριν ἀπερίγραπτον, καὶ πᾶς θεατῆς ἀμερόληπτος θὰ ὠμολόγῃ ὅτι ἐκεῖ μᾶλλον ἢ ἀλλαχοῦ ἦτο ἡ θέσις του.

— Θεῖα Ἀλεξία! ἐφιθύριζε φιλοστόργως, καθόσον ὁ καπνὸς ὑψοῦτο δελεαστικὸς πρὸς τὴν μεμαυρισμένην στέγην· σὺ ἡ κατέχουσα πᾶσαν τελειότητα, ἐὰν δὲν δελεασθῆς ἀπὸ τοῦτο τὸ γλυκίσμα, θὰ ἔχῃς ὑπεράνθρωπον φιλοκαλίαν· τί ἄλλο πλέον μὲ μένει; ... ὀλίγη γιγγίβερῖς δὲν πειράζει... μὲ μένει ν' ἀποθάνω.

Αὐτὴ ἦτον ἡ καθιερωμένη φράσις κατὰ τὸν αἰῶνα ἐκεῖνον, ὅτε οἱ ἐρασταὶ ὠμίλουν διὰ στίχων ἐλσεινῶν καὶ οὐχὶ ἄλλως.

Ὁ Βεχαμεῖλ ἔβαλε ὀλίγην γιγγίβερῖν, ἀνοίγων σπασμωδῶς τοὺς μυκτῆράς του διὰ νὰ ἀναρρόφήσῃ τὴν ὀσμὴν.

— Νοστιμώτατον! οὐράνιον! ἔλεγεν, Ἀλεξία, εἰς ἐδική μου, ὠραία μου ἀσπλαγγνε! πρέπει νὰ ἦσαι ἀγρία διὰ ν' ἀνθέξης εἰς τοιοῦτο ἄρωμα!

— Ἀλήθεια, μυρίζει καλά! ἐψιθύρισε ἡ Παρασκευὴ εἰς τὴν γωνίαν τῆς.

Ὁ Βεχαμείλ ἔβαλε τότε τὴν διόπτραν αὐτοῦ καὶ εἶδε πρὸς τὴν ἐστίαν τὸ ἦθος ἔχων σεμνὸν καὶ εὐχάριστον.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, καλή μου γραιῖα; ἀνέκραξεν εἶναι φαγητὸν αὐτοκρατορίας.

— Θὰ εἶναι τῷ ὄντι λαμπρὸν καρύκειμα, ἀπὴντησε ἡ Παρασκευὴ, ἀνάπτουσα τὴν καπνοσύριγγά τῆς μὲ σοβαρότητα· ἀλλὰ τιμὴ εἰς τὴν εὐγενίαν σας, ἐὰν ἦμην ἄνδρας καὶ μαρκέσιος θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ κρατῶ ξίφος παρὰ τὴ γάνιον.

Ὁ Βεχαμείλ ἀφῆκε τὴν διόπτραν του καὶ ἀποστρέψας τὸ πρόσωπον μὲ καταφρόνησιν ἀπὸ τὴν κυρὰν Παρασκευὴν ἀφιέρωσε τοὺς λογισμούς του ὅλους εἰς τὴν ὠραίαν Ἀλεξίαν.

Αὕτη δὲ ἐξ ἐναντίας οὐδὲ κἂν ἐραντάζετο τὸν βασιλικὸν Ἔφορον Ἐκάθητο πλησίον τῆς θείας τῆς, τῆς Κ. Ὀλιβίας Βωνουά, εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ Τρεμλαί, καὶ εἰργάζετο ἀλλοφρονοῦσα εἰς κέντημά τι. Τὸ αὐτὸ ἐπραττε καὶ ἡ Κ. Ὀλιβία· ἀλλ' ἡ ἀξιόσυστατος αὕτη Κυρία ἐφρόντισε νὰ τοποθετηθῇ μεταξὺ τριῶν κατόπτρων, ὥστε ὅπως δὴποτε καὶ ἂν ἤθελε στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἤτο βεβαία ὅτι θὰ εἶθαι μαζὲν ἑαυτὴν, καὶ ὅτι θὰ ἔβλεπε καθ' ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ καταπληκτικὸν οἰκοδόμημα τοῦ κεφαλοδέσμου τῆς. Ὅσάκις δὲ ἀπέσυρε τὴν βελόνην τῆς, ἔρριπτεν εἰς ἓν τῶν τριῶν κατόπτρων βλέμμα ὅπως φιλάρεσκον τὸ ὅποιον ὁ ὕαλος ἀνταπέδιδεν ἀκριβέστατα. Τὸ ἀθῶον τοῦτο παιγνίον ἐφαίνετο εἰς ἄκρον εὐχάριστον τῇ Κ. Ὀλιβία Βωνουά· ἀλλ' ἦτο παιγνίον ἄφωνον, καὶ ἡ γλῶσσα τῆς Κ. Ὀλιβίας εἶχε τουλάχιστον τοσαύτας ἀπαιτήσεις ὅσας καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Πολλάκις ἐδοκίμασε ν' ἀνοίξῃ ὁμιλίαν μετὰ τῆς ἀνεψιάς τῆς περὶ τῶν ἀγαπητῶν τῆς ἀντικειμένων, τούτέστι, περὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ πλησίον, τῆς μεγάλης ἢ μικρᾶς ἀξίας τῶν νεωστὶ ἐκ Ρεδόνης σταλέντων ὑφασμάτων, καὶ πρὸ πάντων περὶ τῶν μυθιστοριῶν τῆς Κ. Σκυδερού, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἰσέτι τοῦ συρμοῦ ἐν Βρεταννίᾳ. Ἀλλ' ἡ Ἀλεξία ἀπεκρίνετο διὰ μονοσυλλάβων καὶ ἀναρμοδίως. Οὐχὶ μόνον δὲν ἔδιδε τὴν ἀπάντησιν, ἀλλ' οὐδὲ ἤκροατο, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον προσβάλλει μὲν δεινῶς πάντα

ὁμιλοῦντα, ἐξευτελίζει δὲ μὴ εἰς ἄκρον τὰς ἡλικιωμένας παρθένους, οὔσας συνήθως λάλους.

— Ἐ Παναγία μου! κόρη μου! εἶπε τέλος ἡ θεία, ἀφοῦ κατέβαλεν ἀτρυτὸς ἀγῶνας διὰ νὰ σιωπήσῃ τὸ πλεῖστον μέρος ἑνὸς λεπτοῦ, αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον... σὲ ἐξορκίζω νὰ μὲ εἰπῆς ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου ἀπὸ μιᾶς ὥρας;

Ἡ δὲ Ἀλεξία ἀναβλέψασα ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς θείας τῆς τὰ ἑτεροπλανῆ βλέμματά τῆς.

— Σκέπτομαι καθὼς ὑμεῖς, ἀπεκρίθη ἀπερικσκέπτως.

— Σκέπτεσαι... δηλαδὴ ὄνειροπολεῖς, κόρη μου!... Μὴν ἔχῃς ἄρά γε...;

Ἡ Κ. Ὀλιβία εἶχεν ἀναγνώσει τὴν προτεράϊαν εἰς τὴν Κλαιλιαν ὅτι ἡ ὄνειροπόλησις, γλυκὺ καὶ θελκτικὸν σύμπτωμα προμηνύει ἔρωτα. Ἡτοιμάσθη λοιπὸν νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου κατ' εὐθεῖαν τὴν ἀνεψιάν τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν. Ὁ σταθερὸς καὶ ἀξιοπρεπὴς χαρακτήρ τῆς Ἀλεξίας ἐνέπνεε σέβας εἰς τὴν γραιὴν παρθένον.

— Ἀγάπη μου, εἶπεν ἡ τελευταία αὕτη μὲ προσοχὴν διπλωματικὴν προφανῆ, δὲν σὲ φαίνεται, καθὼς καὶ εἰς ἐμέ, ὅτι εἶναι ἀξιόλογος νέος;

— Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ! ἀπὴντησε εὐγενῶς ἡ Ἀλεξία.

— Νὰ τὸν ἰδῆς, φιλότατη μου, νὰ τὸν ἰδῆς! Κατὰ ποῖον τρόπον, σὲ παρακαλῶ; ὑπάρχουν διαφόρων εἰδῶν συνενταύξεις· ὑπάρχει ἀθῶα συνομιλία, ἡδονὴ σεμνή, τὴν ὁποίαν ἕκαστος εἰμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ ἐλευθέρως· ὑπάρχει ἡ ἰδιαιτέρα συνομιλία καθ' ἣν δύο ψυχαὶ ἐντρυφοῦν εἰς τὴν μοναξίαν μεταξὺ τοῦ πλήθους... Πρόσεξε, ἀγάπη μου!... ὑπάρχει τέλος ἡ κατ' ἴδιαν συνέντευξις, ἣτις δὲν ἐπιτρέπεται εἰμὴ μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, εἰς τὴν ὁποίαν μία νέα δὲν πρέπει ποσῶς... Τῷ ὑπεσχέθης τοιαύτην συνέντευξιν, ἀγάπη μου;

Ὅτε ἡ Κ. Ὀλιβία ὠμίλει, ἡ ἀνεψία τῆς τὴν ἤκροατο ἐνίοτε μὲ ὑπομονὴν ἤρωτος, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀκαταμάχητος λογισμὸς ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν τῆς Ἀλεξίας, καὶ ἡ μακρὰ διδασκαλία τῆς θείας τῆς διήλθε τὴν ἀκοὴν τῆς ὡς ἀπλοῦς βόμβος.

— Σ' ἐρωτῶ, φιλότατη μου, μήπως ὑπέπεσες εἰς τὴν ἀσύγγνωστον ἀπερισκεψίαν νὰ τῷ ὑποσχεθῆς τοιαύτην συνέντευξιν; ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Ὀλιβία μὲ τινα δριμύτητα.

Ἡ Ἀλεξία ἐφάνη ὡς ἐξυπνήσασα αἰφνης καὶ ἠτένισε μὲ ἐκπληξίν τὴν θείαν τῆς.

— Ἐλπίζω, κόρη μου, εἶπεν ἡ Ὀλιβία κρατοῦσα τὴν ὀργὴν τῆς, ὅτι θὰ μὲ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μ' ἀποκριθῆς, ἔστω μὲ ἓν γαί ἢ μὲ ἓν ὄχι.

— Βέβαια, θεία μου. . . .

— Λοιπόν;

— Ναι, θεία μου.

Και ἡ μὲν Ὀλιβία ἐκινήθη σπασμωδῶς ἐπὶ τῆς ἐδρας τῆς, ἡ δὲ Ἀλεξία ἐγερωθεῖσα τὴν ἐχαιρέτισε καὶ ἐξήλθεν.

— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ἡ Ὀλιβία ἀτενίσασα ἐκ συνηθείας εἰς τὸ κάτοπτρον, τὸ ὁποῖον, ἀντὶ μειδιάματος, ἀνταπέδωκε δυσειδέστατον μορφασμὸν. Τοῦλάχιστον ἔχει τὸ πλεονέκτημα τῆς εἰλικρινείας. . . . Ναι, θεία μου. . . εἶπε καὶ δὲν ἠσθάνθη τὴν ἐλαχίστην ταραχὴν! δὲν ἀφῆκε τὸν ἐλάχιστον στεναγμὸν! Ναι, θεία μου! . . .

θὰ ἔλεγε τις ὅτι πρόκειται περὶ ἀπλουστάτης ὑποθέσεως. Ναι, θεία μου! μία συνέντευξις! ἔρως ἀληθής! . . . καὶ οὐδεμία μυστικότης. . . ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ! . . . Ναι, θεία μου! . . .

Ἄ! ἐάν ποτε ὁ ἔρως μ' ἐπλήγονεν, ἐμὲ, μὲ τὰ φλογερά βέλη του, μὲ ποῖον θελκτικὸν κάλυμμα θὰ ἔκρυπτα τὴν ἀδυναμίαν μου! θὰ ἐπρόφερα στενάζουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ μου εἰς μόνην τὴν αὔραν τῆς ἐσπέρας! θὰ ἐπλανώμην τὰ μεσάνυκτα ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα· θὰ κατέτριβα ὥρας γλυκυτάτας ἀτενίζουσα τὴν σελήνην. . .

Ἡ Κ. Ὀλιβία Βωνουά εἶπε καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ἀποσιωπῶμεν μὲ λύπην.

Ἄλλ' ἡ Ἀλεξία οὐδὲ ὑπωπτεύετο τὴν θύελλαν τὴν ὁποίαν ἐξήγειρε. Καὶ τῶνόντι, ἄλλα ἔσκέπτετο. Διεληθούσα ταχέως τὴν πάροδον ἐφθασεν εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, ὅπου ἤρχισε νὰ περιπατῇ μὲ μεγάλα βήματα.

— Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ! εἶπε τεταραγμένη μετὰ μικρὰν σιωπὴν. Καὶ λαβοῦσα ἐκ τοῦ κιβωτίου τῆς βαλάντιον μεταξωτὸν, ἐσήμανε ταχέως μικρὸν κῶδωνα ἀργυροῦν κείμενον παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ἐκάλει δὲ τὴν θαλαμηπόλον τῆς Ῥενέ.

Ἡ Ῥενέ ἔσπευσε νὰ τελειώσῃ σπουδαίαν τινὰ συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸν πρόδομον μετὰ τοῦ ὠραίου Ὑβωνος, ἐπιστάτου τῶν κυνῶν τοῦ Τρεμλαί, διώρθωσε τὸ κεφαλόδεμά τῆς, ἐξίσωσε διὰ τῆς χειρὸς τὴν κόμην τῆς, καὶ ἀνέβη ταχύτατα τὴν κλίμακα.

— Εἶπε τὸν Λαπιέρρο, εἶπεν ἡ Ἀλεξία, ὅτι θελω νὰ τὸν ὁμιλήσω ἀμέσως.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ῥενέ, εἰσηλθεν ὁ Λαπιέρρος, τὸν ὁποῖον ἰδοῦσα ἡ Ἀλεξία, ἠσθάνθη μεγίστην ἀποστροφὴν.

Ὁ Λαπιέρρος εἰσηλθεν ἀσκεπτής, ἀλλ' ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ ἦθος τῆς ἀμερίμνου θρασυτήτος ἧτις τῷ ἦτο φυσικὴ.

— Ἡ κυρία μ' ἐκάλεσεν; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἀλεξία ἐκάθησε καὶ ἐνευσεν εἰς τὴν Ῥενέ

ν' ἀπομακρυνθῇ. Σιγήσασα δὲ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἂν ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἐπιθυμεῖς νὰ μείνης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κ. Βωνουά; ἠρώτησεν ὀπωσοῦν ἀποτόμως.

Ἄλλος τις ἴσως θὰ ἐξεπλήττετο ἀκούων τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλ' ὁ Λαπιέρρος δὲν ἐταράχθη.

— Παραπολύ, κυρία, ἀπεκρίθη.

— Λυποῦμαι, ἐπανελάβεν ἡ Ἀλεξία, καταστέλλουσα τὴν ταραχὴν τῆς καὶ ἀναλαμβάνουσα τὴν συνήθη σταθερότητά τῆς· λυποῦμαι, διότι ἀπεφάσισα νὰ σὲ ἀπομακρύνω.

— Σεῖς, κυρία;

— Ἐγώ.

— Καὶ μὲ εἶναι συγχωρημένον νὰ σὰς ἐρωτήσω; . . .

— Ὅχι.

Ὁ μὲν Λαπιέρρος κύψας τὴν κεφαλὴν ἐμειδίασε λαθραίως· ἡ δὲ Ἀλεξία παρετήρησε τὸ κίνημά του, καὶ ζωηρὸν ἐρόθημα ἐκάλυψε τὸ ὠραῖον μέτωπόν τῆς.

— Ὁ ἀναχώρησιν ἀπὸ τὸ Τρεμλαί, ἐξηκολούθησε καταστέλλουσα τὴν ἐκρηξιν ὀργῆς περιφρονητικῆς, πρέπει τὸ θέλω. . .

— Διάβολε! . . . ἐψιθύρισε χλευαστικῶς ὁ Λαπιέρρος.

— Ὁ ἀναχώρησιν ἀπὸ τὸ Τρεμλαί, σήμερον, τώρα εὐθύς.

— Ἀμέσως; . . .

— Σιωπὴ! . . . Ἐάν ἀπομακρυνθῆς ἐκουσίως θὰ πληρώσω τὴν ὑπακοήν σου.

Εἶπε, καὶ ἐκωδώνισε τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ μεταξωτὸν βαλάντιον χρυσᾶ νομίσματα.

— Ἄλλ' ἐάν ἀντιτείνης, θὰ σὲ διώξω διὰ τοῦ πατρός μου.

— Ἄ! . . . ἀνεφώνησεν ὁ Λαπιέρρος ἀμεριμνῶν.

— Θέλεις τοῦτο τὸ χρυσίον;

— Μάλιστα . . . ἀλλὰ θέλω καὶ νὰ μείνω. . . . ἐκτὸς μόνον, ἐάν ἡ κυρία καταδεχθῇ νὰ μὲ εἰπῇ, προσέθηκε μὲ τόνον εἰρωνείας προφανέστατον, πῶς ἓνας πτωχὸς διάβολος, ὡς ἐγώ, κατάρθωσεν ἀπισύρη καθ' ἑαυτοῦ τὸ μῖσος κυρίας εὐγενοῦς. . . . Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τὸ μάθω.

— Μῖσος! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλεξία, τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ χαρακτῆρες διηρμήνευον μεγίστην περιφρόνησιν, λησμονεῖς τὸ σέβας. . . Ἄλλ' ἰδοὺ σὲ λέγω· διότι ἡ διαμονὴ σου εἰς τὴν ἔπαυλιν εἶναι τοῦ λοιποῦ ἀδύνατος. . . Εἶπαι δολοφόνος, Λαπιέρρος.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ἐκ νέου, ἀλλὰ πάντοτε ἀταράχως ὁ Λαπιέρρος.

— Ἄγνοῶ, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Ἀλεξία, τί κοινὸν ἐδύνατο ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ μεταξύ ἀνθρώπου ὡς σὺ, καὶ τοῦ λοχαγοῦ Διδιέ. . .

— Ἐδῶ εἴμεθα! ἐψιθύρισεν ὁ Λαπιέρρος, ἀλλὰ μὲ φωνῆν ὥστε ν' ἀκουσθῇ.

— Σιωπῆ! σὲ λέγω, εἰδεμὴ προστάζω καὶ τιμωρεῖται ἡ αὐθάδειά σου. . . Ἄγνοῶ τί ἐδυνήθη νὰ σὲ παρασύρῃ εἰς αὐτὸ τὸ ἐγκλημα, ἀλλὰ σὺ προσέβαλες ἐν καιρῷ νυκτὸς πέρυσι τὸν λοχαγὸν Διδιέ εἰς τοὺς ὁρόμους τῆς Ρεδόνης.

— Ἀπατάσθε, κυρία.

Ἄλλ' ἡ Κ. Ἀλεξία, ἐκβάλλουσα τοῦ κόλπου τῆς τὸ χαλκοῦν νομισματοσήμον, τὸ γνωστὸν ἤδη εἰς τὸν ἀναγνώστην,

— Τὸ ψεῦδος, εἶπε, δὲν σὲ ὠφελεῖ· ἐγὼ ἔδεσα τὴν πληγὴν σου, ὅταν σ' ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εὗρηκα ἐπάνω σου τὸ νομισματοσήμον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἴξευρα ὅτι ἦτον τοῦ λοχαγοῦ Διδιέ. . . Τοῦ τὸ εἶχες κλέψει νομιζῶν βεβαίως ὅτι ἦτον χρυσοῦν.

— Καὶ σεῖς, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Λαπιέρρος μειδιῶν, τὸ ἐφυλάξατε ὡς πολύτιμον κειμήλιον, ἀν καὶ ἦναι χαλκοῦν.

— Ἀρνεῖσαι πάλιν; ἠρώτησεν ἡ Ἀλεξία μὴ καταδεχομένη ν' ἀποκριθῇ.

— Καὶ διατί ν' ἀρνηθῶ;

— Λοιπὸν θ' ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν;

— Ὅχι δά!

— Ἀλλὰ, ἄθλιε! ἀνέκραξεν ἡ Κ. Βωνουά, ἡ αὐθάδειά σου καταντᾷ εἰς παραφροσύνην· δὲν φοβεῖσαι μήπως σὲ καταγγείλω εἰς τὸν πατέρα μου;

Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἀνεκάγχασεν, ἡ δὲ Ἀλεξία ἡ γέρθη ἀγανακτοῦσα.

— Εἶναι παραπολὺ, εἶπεν ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πατήρ μου. . .

— Τίς οἶδε πότε θὰ ἐπιστρέψῃ, κυρία; ἐπρόφερον ὁ Λαπιέρρος χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ νεᾶνις καταληφθεῖσα ὑπ' ἀορίστου ἀνησυχίας.

Ὁ Λαπιέρρος ἠνοιξε τὸ στόμα διὰ ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἀνεστάλη, καὶ ἐμειδίασεν ἐκ νέου μὲ τὴν ἀμέριμνον εἰρωνείαν του.

— Εἴμεθα ὅλοι θνητοί, εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν, καὶ πᾶς ἄνθρωπος εἶν' ἐκτεθειμένος δεκάκις τῆς ἡμέρας εἰς τὸν θάνατον. . . Ἴδου τί ἤθελα νὰ σᾶς εἰπῶ, κυρία. . . Ὅσω δὲ διὰ τὴν ἀπειλήν σας, ἐπειδὴ μὲ τὴν ἐκάμετε, ἄς τὴν λησμονήσωμεν· ἀλλ' ἀποφύγετε, σᾶς ἐξορκίζω, εἰς τὸ μέλλον πᾶσαν ἄλλην. Εἶναι ἐξευτελιστικὸν καὶ λυπηρὸν ν' ἀπειλή τις ἕνα ὑπηρέτην.

— Ἀλλὰ, μὰ τὴν μνήμην τῆς μητρός μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλεξία, τὴν ὁποίαν ἡ τοσαύτη τόλμη τοῦ Λαπιέρρου παρώργισε καθ' ὑπερβολὴν, δὲν ἀπειλῶ ματαιῶς. Ὁ Κ. Βωνουά θὰ τὰ μάθῃ ὅλα. . . .

— Ἀντικαταστήσατε τὸν χρόνον. . . Εἰξεύρω ὀλίγον τὴν γραμματικὴν. . . ἀντὶ τοῦ μέλλοντος, βάλετε τὸν ἐνεστῶτα, καὶ θὰ εἰπῆτε τὴν ἀλήθειαν, κυρία.

— Δὲν σ' ἐννοῶ, ἐφέλλισεν ἡ Ἀλεξία ὠχρῶσα καὶ κλονουμένη.

— Μάλιστα, κυρία, μ' ἐννοεῖτε, καὶ ἐντελῶς. Μὴ μὲ βιάσετε, παρακαλῶ, νὰ εἰπῶ ὅλα μὲ τὸ ν καὶ μὲ τὸ α.

— Ἐξηγήσου! ἐξηγήσου! εἶπεν ἡ Ἀλεξία μὲ ἀγῶνα.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. . . ἡ φυσικὴ σας εὐφυΐα σᾶς ἔκαμε νὰ μαντεύσετε κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ μῖσος μεταξύ τιμίου ὑπηρέτου, ὡς ἐγὼ, καὶ παιδίου, χωρὶς πατέρα ὁποῖος εἶναι ὁ λοχαγὸς Διδιέ. . . Καὶ τωόντι τὸ μῖσος τοῦτο δὲν ὑπάρχει. Ἄλλ' ἡ τύχη ἐφάνη ἄδικος πρὸς ἐμέ. Εἶμαι ἀπλοῦς ὑπηρέτης. Τὸ μῖσος ἄλλου εἴμπορεῖ νὰ γενῆ ἐδικόν μου, καὶ διὰ νὰ κερδήσω τὸν ἄρτον μου, σύρω τὸ ξίφος ὡς ἐὰν πραγματικῶς ἐμίσουν ἐγώ. . .

— Ψεύδουσαι! . . . διέκοψεν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐμβρόντητος.

— Εἰξεύρετε ὅτι δὲν ψεύδομαι. . . Ἐκτόπησα, διότι μὲ εἶπαν, φόνουσε. . .

— Τολμᾶς νὰ κατηγορήσῃς τὸν πατέρα μου ἄτιμε; . . .

— Ἐγώ! . . . Νομιζῶ, ὅτι δὲν ἐπρόφερα τὸ σεβαστὸν ὄνομα τοῦ Κ. Ἐρβέ Βωνουά. . . Ἀλλὰ, ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν. . .

— Ψεύδουσαι! ψεύδουσαι! ἐπανάλαβεν ἡ Ἀλεξία παραφερομένη.

— Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ψεύδομαι, κυρία, ἀφοῦ τὸ θέλετε. . . Ἄλλ' εἴτε ψεύδομαι, εἴτε ὄχι, ἐὰν, ὡς πιστεύω, ἐνδιαφέρεσθε ὀλίγον διὰ τὸν λοχαγὸν Διδιέ, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας ἀπειλοῦσα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν σᾶς φοβεῖται. . . Ἄλλως τε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀπλοῦν ὄργανον· σταματήσατε τὸν βραχίονα, ἢ ἐξιλιώσατε τὴν καρδίαν. . .

Σιωπήσας δὲ μικρὸν προσέθηκε σιγαλώτερον·

— Καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ πατήρ σας, ἐὰν πέπρωται νὰ τὸν ἐξαναϊδῆτε, ἐνεργήσατε, χωρὶς νὰ χάσετε στιγμήν!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Λαπιέρρος ἐχαιρέτισε μὲ βαθεῖαν ὑπόκλισιν, καὶ ἀπεσύρθη διατηρῶν ἐντελεστάτην ἀταραξίαν. Ἡ Ἀλεξία δὲν ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις του, ἀλλ' εἶχεν ἀκούσει

εκανά. Μόλις ἐξήλθεν ὁ ὑπηρέτης καὶ ἀναπε-
σοῦσα εἰς θρανίον ἔβαλε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ
τῶν χειρῶν τῆς. Πλήθος ἰδεῶν θλιβερωτάτων
εἰσέβαλον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Πάτερ μου! πάτερ μου! . . ἐπιθύρυσεν
ἐν μέσῳ τῶν σπαρακτικῶν ὀλοφυρμῶν τῆς, δὲν
τὸ πιστεύω . . αὐτὸς ὁ ἄθλιος ψεύδεται.

Ἄλλὰ ματαιῶς φρικώδης πεποίθησις ἐκυ-
ρίευσεν τὴν ψυχὴν τῆς· ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ πατὴρ
τῆς εἶχε διατάξει τὴν δολοφονίαν τοῦ Διδιέ.
Ἄλλὰ διατί; . . Καὶ ἐγερωθεῖσα κλονουμένη, ἐστή-
μανε τὸν κώδωνά τῆς. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὸν Διδιέ,
νὰ τὸν συμβουλευσῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν οἶκον,
ὅπου ἡ ζωὴ του ἐκινδύνευε, νὰ τῷ εἰπῇ. . . Τί
νὰ τῷ εἰπῇ χωρὶς νὰ κατηγορήσῃ τὸν πατέρα τῆς;

Ὅτε ἡ Ρενέ ἀκούσασα τὸν κώδωνα ἤλθεν,
εὔρε τὴν νέαν κυρίαν τῆς λειποθυμημένην κατὰ
γῆς. Ἡ Ἀλεξία εἶχε καταβληθῆ ἀπὸ τὴν τα-
ραχὴν τῆς, τὴν λειποθυμίαν τῆς διεδέχθη σφο-
δρότατος πυρετός, παρεφρόνησε, καὶ ὅσοι τὴν
ἐπλησίαζον συνελάμβανον τὴν πεποίθησιν, ὅτι
τὰ συμπτώματά τῆς ἀνήγγελλον νόσον δεινὴν
ἴσως δὲ καὶ θανάσιμον.

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἤλθεν ἐντοσοῦτώ, ὡς
ἐὰν οὐδὲν εἶχε συμβῆ, καὶ ὁ Κ. Βεχαμεῖλ, ἀφεί-
τὸ μαγειρεῖν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀκο-
λουθούμενος ἀπὸ τὸ ἀμίμητον αὐτοῦ γλύκισμα.
Τὸ ἦθος τοῦ καλοῦ οικονομολόγου διηρμήνευε
μετριοφροσύνην συνάμα καὶ γνῶσιν τῆς ἀξίας
του. Ἐφαίνετο ἀπολαύων προηγούμενως τῶν
γενικῶν ἐγκωμίων, δι' ὧν ἐμελλον ἅπαντες νὰ
ὑποδεχθῶσι τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο τῆς γαστρο-
νομικῆς τέχνης, καὶ προητοίμαζε φράσιν τινα
διὰ στίχων, μὲ τὴν ὁποίαν προϋτίθετο νὰ προσ-
φέρῃ εἰς τὴν κυρίαν Βωνουά τὴν τιμὴν τοῦ νὰ
δώσῃ τὸ ὄνομά τῆς εἰς τὸ νεογνὸν γλύκισμα.
Καὶ βεβαίως τοῦτο δὲν ἦτο μικρὸν ὠφέλημα
διὰ τὴν ὠραίαν Ἀλεξίαν. Τὸ ὄνομά τῆς θ' ἀπε-
θανατιζέτο, διότι τὸ γλύκισμα ἦτο τὸ à la Becha-
melle ὀνομαζόμενον (οἱ μάγειροι παρέφθειραν
τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ ἐνδόξου τούτου ὀνόματος)
ἀπὸ τὸν τότε πρῶτον ἐφευρόντα αὐτό.

Ἄλλ' ἄβυσσος τὰ κρίματα τῆς τύχης καὶ
μάταιαι αἱ βουλαὶ τοῦ ἀνθρώπου! Αἱ ἀπαρχαὶ
τοῦ πολυτίμου ἐκεῖνου ἐδέσματος ἐμελλον νὰ
γίνωσιν ἔρμαιον τοῦ βαναύσου στομάχου δύο
ἀγενῶν ὑπηρετῶν!

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Βεχαμεῖλ,
ἐπαγωγόν τι μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του
καὶ ἠτοιμάσθη νὰ χαιρετίσῃ τοὺς ξένους· ἀλλ'
εἰς μάτην! οὐδεὶς ὑπῆρχε συνδαιτυμῶν. Ὁ Ἐρβέ
Βωνουά δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει. Ἡ Ἀλεξία κατε-
τράχετο ὑπὸ νόσου ὀδυνηρᾶς, καὶ ἡ Κ. Ὀλιβία

τὴν ἐπεριποιεῖτο· ὡς πρὸς τὸν Διδιέ οὐδεὶς
ἐγνώριζε ποῦ εὑρίσκετο. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Βεχαμεῖλ,
ὁ συνήθως οὗτος φιλήσυχος ἀνὴρ, κατελήφθη
ἀπὸ σφοδρὰν μανίαν· ἀπῆλπισμένος, διότι οὐδένα
εἶχε νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ γλυ-
κίσματος του, ἐζήτησεν εὐθύς τὴν ἄμαξάν του,
καὶ ἀνεχώρησεν ἔκδρομος εἰς τὴν φιλτάτην του
ἐπαυλιν. Τὸ δὲ γλύκισμα ἔμεινεν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.

Μετὰ μίαν δὲ ὥραν, ὁ ἐπιστάτης καὶ ὁ Λα-
πιέρρος εἰσῆλθον κατὰ τύχην εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, εἶπεν ὁ Λαπιέρρος.

— Εἶσαι ἀπαίσιον ὄρνεον, ἀπήντησεν ὁ γέρον
Ἀλαῖν, θὰ ἐπιστρέψῃ.

Καὶ παρατηρήσαντες τὸ γλύκισμα, ἐκάθησαν
ἀδιστακτικῶς περὶ τὴν τράπεζαν. Πρέπει δὲ νὰ
πιστεῦσωμεν ὅτι ἡ bechamelle τοῖς ἤρесе, διότι
ἐντὸς δέκα λεπτῶν οὔτε ἔχνος αὐτῆς ἔμεινε.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ! ἐπανέλαβεν ὁ Λα-
πιέρρος ἀναπεσὼν εἰς τὴν ἔδραν του ὡς τις
καλῶς γευματίσας.

— Θὰ ἐπιστρέψῃ! ἐπανέλαβε καὶ ὁ κύρ Ἀ-
λαῖν, εἰσάγων εἰς τὸ εὐρὸ στόμα του τὸ στόμιον
τῆς τετραγώνου φιάλης του· θέλεις;

— Εὐχαρίστως . . ἐὰν δὲν ἐπιστρέψῃ, δὲν
θὰ ζημιωθῶμεν βεβαίως. Αὐτὸς ὁ μικρὸς στρα-
τιώτης Διδιέ ἔχει τὴν καρδίαν γενναίαν καὶ τὴν
χεῖρα πάντοτε ἀνοικτήν. . . Θ' ἀγοράσῃ τὴν
πραγματεῖάν μας εἰς καλὴν τιμὴν.

— Καὶ ἂν μᾶς κρεμάσῃ; . .

— Ὅχι δά! . .

Τότε ἠκούσθησαν τρεῖς κρούσεις σφοδραὶ εἰς
τὴν ἐξωτερικὴν θύραν καὶ οἱ δύο θεράποντες
ἀνεσκίρτησαν.

— Εἶναι ὁ Βωνουά· εἶπεν ὁ γέρον ἐπιστάτης.

— Ἦ ὁ Διδιέ, ὑπέλαβεν ὁ Λαπιέρρος. Μία
ιδέα μ' ἔρχεται! . . Ἐὰν ἦναι ὁ Διδιέ, θέλεις
νὰ ὀμιλήσωμεν; . . ὁ Βωνουά εἶναι φιλόργυρος.
. . Σηπόμεθα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ὁ Ἀλαῖν ταλαντευόμενος ἔπιεν ἅμα δὲ
πιῶν δὲν ἐταλαντεύθη πλέον.

— Ἐὰν, ἀνέκραξεν εὐθύμως, ἐὰν ἦναι ὁ
Διδιέ ὀμιλοῦμεν. . . ὁ Βωνουά, ἂν ἔλθῃ κατό-
πιν, θὰ ἔλθῃ πολὺ ἄργά. . . Ἄλλ' ἐὰν ἦναι ὁ
Βωνουά;

— Τότε δι' ἐμὲ θὰ εἶναι ἀναμφισβήτητον
ὅτι ὁ σατανᾶς τὸν προστατεύει, καὶ . . ὁ Θεὸς
ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν τοῦ λοχαγοῦ.

— Ἀμήν! ἀπήντησεν ὁ κύρ Ἀλαῖν.

Καὶ ἠκούσθησαν βήματα εἰς τὸν ἀντιθάλα-
μον. Οἱ δὲ δύο θεράποντες ἐγερωθέντες προσή-
λωσαν τὰ βλέμματά των εἰς τὴν θύραν.

— Κάτι τι μὲ λέγει ὅτι εἶναι ὁ λοχαγός, ἐπιθύρῃσεν ὁ Λαπιέρρος.

— Ἐγὼ ἐστοιχημάτιζα ὅτι θὰ εἶναι ὁ Βωνουά, ἀντεῖπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Λοιπὸν, στοιχηματίζομεν!

— Στοιχηματίζομεν.

— Ἐν τάλληρον διὰ τὸν λοχαγόν!

— Ἐν τάλληρον διὰ τὸν Βωνουά! . . .

ΚΗ'. ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΛΥΚΟΙΣ.

Καθ' ἦν ὥραν ὁ Πέλο Ῥουὰν διηγείτο εἰς τὸ Ἰούδαν ὅ,τι ἀνωτέρω ἀνεφέρομεν, ἀνήρ τις, τυλιγμένος μὲ μανδύαν πλατύτατον, κατέβαινε μὲ προφύλαξιν τὸν ἀπότομον κατήφορον τῆς φάραγγος τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων. Ἐρρίπτε δὲ λαθραίως περὶξ αὐτοῦ βλέμματα ἀνήσυχα, καὶ ἐφαίνετο προαισθανόμενος ἀφεικτον κίνδυνον· καὶ ὅμως προέβαινε ἀδιακόπως. Φθὰς εἰς τὸ βάθος τῆς φάραγγος πρὸ τῆς μεγάλης κοίτης δρυός, ὅπου ὁ Νικόλαος Τρέμλ εἶχε κρύψει ἄλλοτε τὸ σιδηροῦν κιβώτιόν του, ἐστάθη διὰ ν' ἀναπνεύσῃ.

— Δὲν μὲ παρετήρησαν ἄραγε; ἐπιθύρῃσεν, ἐνῶ οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἡ ὄρασις του ἦτον πιθανῶς τεθολωμένη ἐνεκ τῆς πυρετώδους ταραχῆς ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἔτρεμεν ὑπὸ τὸν μανδύαν του. Ἄλλως, δὲν θὰ ἐξέφραζε τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην, διότι ἀπὸ διαφόρων μερῶν κεφαλαὶ ἀλλόκοτοι, διαχωρίζουσαι τοὺς τελευταίους κλάδους τῶν δένδρων, ἤρχισαν νὰ φαίνωνται. Τὴν στιγμήν δὲ καθ' ἣν ὁ ξένος ἐμελλε νὰ ἐξαναρχίσῃ τὴν πορείαν του διευθυνόμενος πρὸς τὴν θέσιν τῆς κλύθης τοῦ Ματθαίου Λευκοῦ, τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄνδρες φέροντες προσωπεῖα, ἐπήδησαν ἐκ τῶν θάμνων, ἐπέπεσον κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔρριψαν ἐν ἀκαρεῖ κατὰ γῆς.

— Τί διάβολον ἔχομεν ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ εἰς αὐτῶν ἐπιθείς τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ μανδουοφόρου.

Οὗτος δὲ, καίτοι ἐντρομος γενόμενος, δὲν ἐθεώρησεν ἀνέλπιστον τὴν ἐπίθεσιν, καὶ ἐπρὸς πάθησε νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του.

— Καλοὶ μου φίλοι, εἶπε μὲ φωνὴν ἤτις, καίτοι ἀγωνιώσα, οὐχ ἦττον ἦν σταθερά, μὴ μὲ κακοποιήτε· δὲν ἔρχομαι ἐδῶ κατὰ τύχην.

— Κατάσκοπος τοῦ φορολόγου, ἀνέκραξαν συγχρόνως οἱ Λύκοι· πρέπει νὰ τὸν κρεμάσωμεν!

— Παναγία μου! κάλλιστοι φίλοι μου, μὴ κάμετε ποτὲ τόσῳ φρικτὴν πράξιν, ὑπέλαβεν ὁ καταβληθείς, τοῦ ὁπαίου οἱ ὀδόντες συνεκρούθησαν σφοδρότερον ἐκ νέου. Ἐρχομαι ἐδῶ πρὸς τὸ συμφέρον σας . . .

— Αὐτὰ δὲν περνοῦν εἰς ἡμᾶς.

— Μὰ τὴν ψυχὴν μου, δὲν σὰς λέγω ψέματα. Δέσατέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴν ἰδῶ τίποτε ἀφ' ὅσα ἔχετε συμφέρον νὰ κρύπτετε, καὶ ὀδηγήσατέ με εἰς τὸν ἀρχηγόν σας.

Οἱ Λύκοι συνεσκέφθησαν.

— Θὰ ἔχωμεν πάντοτε τὸν καιρὸν νὰ τὸν κρεμάσωμεν, εἶπε τις ἐξ αὐτῶν, εὐρωστος σαναδαλοποιὸς καλούμενος Συμεὼν Λέων.

Οἱ δὲ λοιποὶ ἐπένευσαν.

— Ἐν τοσοῦτω, ὑπέλαβεν ἄλλος, οἰσουργός, ὀνόματι Λιβωδρὲ, τοῦλάχιστον νὰ ἰδῶμεν τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ Συμεὼν Λέων ἀπέσπασεν ἀποτόμως τὸν μανδύαν τοῦ ξένου ὅστις ἔκλινε πρὸς τὸ στήθος του τὸ στρογγύλον καὶ εὐτραφὲς πρόσωπόν του, ὠχρότερον καὶ τοῦ σαβάνου.

Οἱ τέσσαρες Λύκοι ὠπισθοδρόμησαν· τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις των.

— Ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί! ἀνέκραξαν ἅπαντες συγχρόνως· ὁ Βωνουά ὅμως (ἦτο αὐτὸς τῶνόντι), ἐδοκίμασε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ κατάρθωσε μόνον σπασμωδικόν τι ἡμίκλεισμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ εἶπεν·

— Ναι, ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί ὁ ἴδιος, καλοὶ μου φίλοι.

— Δὲν εἴμεθα φίλοι σου, ἐπιθύρῃσεν, ὁ Λιβωδρὲ μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ ἀπειλητικὴν· τόσον ἄγνοεῖς τὰ μονοπάτια τοῦ δάσους, ὥστε ἠκολούθησες τυχαίως δρόμον ὅστις σ' ἔφερε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν θάνατον;

— Ὅχι δά! Ὅχι δά! ἐφέλλισεν ὁ Βωνουά ἀστειεύεσσι, ἀγαθὲ φίλε μου· δὲν φονεύουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄνθρωπον φέροντα μεθ' ἑαυτοῦ περιουσίαν μεγάλην.

Οἱ Λύκοι ἀντήλλαξαν μεταξύ των βλέμμα ἐμφαντικόν, καὶ ἀμέσως ὁ Συμεὼν ἐψηλάφισε τὰ θυλάκια τοῦ Βωνουά.

— Ψεύδεσαι καὶ σήμερον, εἶπε μετὰ τὴν γενομένην ἔρευναν, καθὼς καὶ πάντοτε. . . ἀλλ' ὁ διάβολος νὰ μᾶς πάρῃ ἐὰν μᾶς φύγῃς τὴν φορὰν αὐτὴν!

Ὁ τρόμος τοῦ Βωνουά ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ παραιτέρω, καὶ ἤρξανε τὸν κίνδυνόν του, διότι ἔστρεψεν ἤδη καὶ τὴν αἰσθησιν καὶ τὸν λόγον. Ὁ Λιβωδρὲ ἔλυσεν σχοινίον ὅπερ εἶχε περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, καὶ ἔρριψε τὴν ἄκραν ἐν σχήματι βρόχου διὰ νὰ προσκολληθῇ εἰς ἓνα τῶν χαμηλῶν κλάδων τῆς κοίτης δρυός. Τὸ σχοινίον ἐδέθη ἀμέσως καὶ ἐταλαντεύθη πλησίον τοῦ προσώπου τοῦ Βωνουά. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι οὗτος συνέλαβεν ἀπερισκέπτως τὴν κινδυνώδη ἐπιχείρησίν του. Ἀπεναγτίας, ὑπελό-

γισεν ἀκριβέστατα πᾶσιν περιπέτειαν· ἀλλ' εἰς τὸν ὑπολογισμόν δὲν προσέθηκε καὶ τὴν δειλίαν του, ἰκανὴν οὖσαν νὰ τὸν φονεύσῃ.

Εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Τρεμλαί κατά τινα τῶν στιγμῶν ἐκείνων καθ' ἃς ἀπελπίζομενος καὶ ὁ μάλιστα ἀνανδρὸς γίνεται τολμηρότατος. Τὸ κατὰ τοῦ Διδιέ μῖσος του, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἢ ἐμπαθῆς ἐπιθυμία του νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ ἐμπόδιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διέκοπτε τὸν δρόμον του, τῷ εἶχεν ἀποκρύψει ἐν μέρος τοῦ κινδύνου, δεικνύουσα εἰς αὐτὸν μᾶλλον βεβαίαν, ἢ ὅσον ἦτο, τὴν ἐπιτυχίαν. Οὐδὲν ἐδύνατο νὰ πράξῃ τι κατὰ τοῦ Διδιέ, βασιλικῷ ἀξιοματικῷ καὶ ξένου του ἐπισήμου, καὶ ὅμως ἔπρεπεν ὁ Διδιέ νὰ γενῆ ἄφαντος. Ἐπρεπε, διότι ἐπρόκειτο περὶ τῆς παρουσίας του, ἦτοι ἐπρόκειτο περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ὁ νέος οὗτος στρατιώτης παντοιοτρόπως εὐρίσκετο εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ Βωνουά· ὁ ἔρωσ τῆς Ἀλεξίας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἡ ἀποστροφή τῆς πρὸς τὸν Βεγαμείλ, συνέπεια φυσικῆ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, μόνα ταῦτα θὰ ἀπετέλουν αἰτίαν ἐχθρας ἀποχρῶσαν. Διότι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καθ' ἣν τὸ βουλευτήριον ἐνησχολεῖτο καθημέραν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν τίτλων τῆς εὐγενείας, ἦτο ἀνάγκη νὰ κερδήσῃ διὰ πάσης θυσίας τὴν ὑποστήριξιν τοῦ βασιλικῷ ἐφόρου, ἀφ' οὗ ἐξηρτάτο ἀπολύτως ἡ διατήρησις τῆς πλουσίας κληρονομίας τοῦ Τρέμλ. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ λόγου τούτου, ὁ Βωνουά εἶχε προσέτι καὶ ἄλλον σπουδαιότερον, καὶ δὲν λέγομεν ὑπερβολὴν ἂν βεβαιώσωμεν ὅτι ὁ Διδιέ καὶ αὐτὸς δὲν ἐδύναντο νὰ συνυπάρξωσιν ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ἄλλως τε, ἐὰν δὲν ἐπετύχομεν ἐντελῶς εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ χαρακτήρος του, πρέπει νὰ συλλογισθῶμεν, καὶ πλὴν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης, ὅτι θὰ εἶχεν ὁ Βωνουά ἰσχυροτάτους λόγους, ὥστε νὰ θρασυνθῇ οὕτω κατὰ τῆς ἐκδικήσεως τῶν Λύκων, αὐτὸς ὁ τόσον δραστήριος καὶ ἀκάθεκτος καταδιώκτης των.

Τοῦ λόγου τούτου τεθέντος, ἔμενε δι' ἀνθρωπὸν ἀληθῶς συλλαβόντα τοιαύτην ἀπόφασιν νὰ καταρτίσῃ σχέδιον καὶ νὰ συγκροτήσῃ μάχην ἐν πλήρει ψυχικῇ ἀταραξίᾳ. Ἀλλ' ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί εἶχεν ὄλως ἐναντία αἰσθήματα. Διερχόμενος τὸ δάσος ὑπέστη ἀλληλοδιαδόχως τὴν ἐπιβροχὴν ὑπερβολικοῦ τρόμου καὶ μωρᾶς ἐλπίδος· ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐνεργείας, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ φόβου, ἔμεινεν ἀνίκανος, ἀναίσθητος, εὐήθης, νεκρὸς, ὡς οἱ κρημνιζόμενοι ἀπὸ κορυφῆν πύργου ὑψηλοῦ καὶ ἐκπνέοντες, ὡς λέγεται, πρὶν ἢ φθάσωσιν εἰς τὸ ἔδαφος.

Ὁ Συμεὼν Λέων ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ τὸν

περιέβαλε διὰ τοῦ βραχιόνος του, καὶ ὁ Λιβωδρὲ ἔδεσε βρόχον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου· ὁ Βωνουά δὲν μετεκινήθη ἀλλ' ἀφήκε καὶ ἐπέρασεν τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως. Μόνον δὲ ὅταν ὁ βρόχος τῷ ἐπλήγωσε τὸν λαιμόν, περιέφερε τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς παράφρων, καὶ ἀφήκε βαθὺν στεναγμόν.

— Ἐπάνω! ἔκραξεν ὁ Λιβωδρὲ.

Καὶ οἱ πόδες τοῦ δυστυχοῦς Βωνουά ἀφῆκαν τὸ ἔδαφος.

Ὡς βλέπομεν, τὰ προαισθήματα τοῦ Λαπιέρβου δὲν ἦσαν μάταια. Ἀλλ' ἐνῶ τὸ πρόσωπον τοῦ μάρτυρος ἀπὸ πελιδνοῦ ἐγένετο μαῦρον ἐνεκα τοῦ στραγγαλισμοῦ, πέμπτος Λύκος ἀνεπήδησεν ἐκ τῶν θάμνων.

— Ἐλα! μικρὲ Ἰάκωβε, τῷ εἶπον οἱ συνεταῖροι. Ἐλα νὰ ἰδῆς τὸν τελευταῖον μορφασμόν ἑνὸς τῶν γνωρίμων σου.

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος, τὸν ὁποῖον ἀπηντήσαμεν ἀπαξ ἤδη εἰς τὴν καλύβην τοῦ Πέλο Ρουάν, ἦτο μεγαλόσωμὸς τις, ὕψος ἔχων ἐξ ποδῶν καὶ μέλη ἀνάλογα· ἐρρίψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Βωνουά, καὶ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τοὶ ἠλλοιωμένον τοὺς χαρακτήρας.

— Κακοποιὰ ζῶα! ἐψιθύρισε, θὰ τὸν ἐφόνευαν.

Καὶ διὰ τῆς μεγάλης θρησκευτικῆς μαχαίρας του ἔκοψε τὸ σχοινίον. Ὁ Βωνουά πεσὼν ὡς ἄγκος τις ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς πρασιᾶς.

— Ὡραῖον ἔργον θὰ ἐκάμνετε, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος· καὶ τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἀρχηγός; Δὲν εἰξεύρετε ὅτι ὁ ἀρχηγὸς καὶ αὐτὸς ἔχουν κάτι τι μεταξύ των, καὶ ὅτι τὸ κρέμασμα θὰ ἦτον θάνατος γλυκύτατος διὰ τὸν Βωνουά· ὁ ἀρχηγὸς εἶναι εἰς τὸ μεταλλεῖον;

— Ὁ διάβολος ἤξεύρει ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός, ἀπήντησεν ὁ Λιβωδρὲ με ὀργὴν· ὅσω διὰ τὸν ἀχρεῖον τοῦτον εἰμπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι εὐθηνὰ τὴν ἐγλύτωσεν... ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ τέλος, καὶ πρέπει νὰ μάθωμεν ἂν οἱ προεστῶτές μας δὲν θὰ τοῦ περάσουν πάλιν τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν.

— Οἱ προεστῶτές μας ὑπακούουν εἰς τὸν ἀρχηγόν, καθὼς σὺ κ' ἐγώ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος με τόνον ἀποφθεγματικόν· θὰ πράξουν ὅ,τι ὁ ἀρχηγὸς θελήσει.

Ὁ Βωνουά ἐντοσοῦσφ συνελθὼν ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς χλόης.

— Ὁρθός! ἔκραξεν ὁ Συμεὼν Λέων ὠθῶν αὐτὸν διὰ τοῦ ποδός.

Ὁ Βωνουά, ὅστις ἔπαθε περισσότερο ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ τὸν βρόχον, ὑπήκουσεν ἄγευ πολλῆς

δυσκολίας. Δι' αντιδράσειός τινος ανεξήγητου, τὸν πρῶτον κίνδυνον ἐκ θαύματος διαφυγών, ἀνέλαθεν ἐνέργειάν τινα.

— Ἐμπόδισε τοὺς ἀνθρώπους σου ἀπὸ τὸ νὰ μὲ κακοποιῶν, εἶπεν εἰς τὸν Ἰάκωβον, μὲ φωνὴν μᾶλλον σταθεράν. Τὸ σχοινίον αὐτὸ παρ' ὀλίγον θὰ σᾶς ἔκαμνε νὰ χάσετε πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα.

Καὶ ὁ μὲν Ἰάκωβος δὲν ἐξεπλάγη, οἱ τέσσαρες ὅμως ἄλλοι ἐπανελάθον ἐκπληκτοί.

— Πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα!

Ὁ Βωνουὰ ἀνέπνευσε· διότι τὸ ἀποτέλεσμα ἐγένετο.

— Ὁδηγήσατέ με εἰς τοὺς ἀρχηγούς σας· εἶπε μὲ τρόπον ἐπιτακτικόν.

— Τώρα, ἐφιθύρισε ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἀνυψώσας τοὺς εὐρεῖς ὤμους του, θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγη. Ὡς εἶδα ἐν τάλληρον ἂν ὁ ἀρχηγὸς ἦτον ἐδῶ.

Ὁ Συμεὼν Λέων ἔδесе τὸ μανδύλιόν του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Βωνουὰ, καὶ πάραυτα οἱ τέσσαρες Λύκοι τὸν ὤθησαν πρὸς τὴν δυτικὴν ἀνωφέρειαν τῆς φάραγγος, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο τὰ ἐρείπια τῶν δύο ἀνεμομύλων. Ὁ Βωνουὰ ἠσθάνθη μετὰ μικρὸν ἀέρα ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν πλήσσοντα τὴν παρεῖάν του· συγχρόνως δὲ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον, διαπερῶν τὸν ἐπίδεσμον, ἤρχετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐξέλιπεν αἰφνιδίως. Ὅτὲ μὲν κατέβαινε βαθμίδας κλίμακος σχεδὸν καθέτου, ὅτὲ δὲ οἱ ὀδηγοὶ του τὸν ἀνεσήκονον καὶ τὸν ἔφερον οὕτω μετὰ προσοχῆς, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἀπέθετον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ κορεία αὕτη διήρκεσε περὶ τὰ δέκα λεπτά. Μετὰ ταῦτα ὁ Βωνουὰ ἤκουσε θόρυβον φωνῶν συγκεχυμένων, καὶ ἡ σθάνθη ὁσμὴν πνιγροῦ καπνοῦ καὶ ραχῆς. Τότε τῷ ἀφῆρεσαν τὸν ἐπίδεσμον καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο εἰς τὸ ἐστιατώριον τῶν Λύκων, οἵτινες ἐγεύοντο.

Ἡ ἐρυθρὰ λάμψις ἡμισείας δωδεκάδος λαμπάδων ἐθάμβωσε κατ' ἀρχὰς τοὺς πρὸ μικροῦ ἐσκοτισμένους ὀφθαλμούς του. Πλὴν τούτου, αἰὼτοκόποι κραυγαὶ τὰς ὁποίας ἀφήκαν ὅταν ἤλθε, χίλιοι λάρυγγες ἀρτίως δροσισθέντες, παρ' ὀλίγον κατέστησαν αὐτὸν ἐκ νέου παράφρονα. Καὶ δικαίως· διότι πανταχόθεν διευθύνοντο εἰς αὐτὸν ἀπειλαὶ ἔντονοι καὶ κραυγαὶ θανάτου.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐγένετο σιωπὴ. Ὁ Συμεὼν Λέων εἶχε προφέρει τρεῖς λέξεις ἐπενεγκούσας ἀληθῶς μαγικὸν ἀποτέλεσμα. Αἱ κραυγαὶ κατήνησαν αἰφνης ψιθυρισμοί, καὶ αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις, ἐπαναλαμβανόμεναι μὲ κατάνυξιν, μετεδόθησαν ἐν ἀκαρεῖ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

— Πεντακοσῆαι χιλιάδες φράγκα! ἔλεγον πανταχόθεν.

Ὁ αἰσιος οὗτος ψιθυρισμὸς ἀνεξωογόνησε τὸν Ἐρβὲ Βωνουὰ ὑπὲρ πᾶν βάλσαμον. Ἡσθάνθη ὅτι ἀνέζησε, καὶ κατέστη ἀνδρείος ἀποβαλὼν ὀλοσχερῶς τὸν μέγαν φόβον του. Καὶ ὅμως τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, δὲν τῷ ὑπέσχετο ἄκραν ἀσφάλειαν. Εὐρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον πολυαριθμοῦ συνελεύσεως, τῆς ὁποίας οἱ διάφοροι σωροί, διεσπαρμένοι τῆδε κάκεισε ἀτάκτως, περίξ σανίδων στηριζομένων ἐπὶ πασσάλων σταυροειδῶς ἐμπεπηγμένων εἰς τὸ ἔδαφος, ἔπινον, ἔτρωγον ἢ ἐκάπνιζον. Ὁμοίαζε τὸ καταγώγιον ἐκεῖνο, ἀπέραντον καπηλεῖον ἢ ἄλλο τι χειρότερον. Τὸ φῶς, συγκεντρωμένον καὶ διαχεόμενον ἐξ ἐνὸς μόνοῦ κέντρου, ἐγένετο ἀσθενέστερον κατὰ τὰ ἀπώτερα μέρη, τοσοῦταν ὥστε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ πλήθους, εὐρισκόμενον μεταξύ φωτὸς καὶ σκότους, ἐδείκνυον μακρόθεν φυσιογνωμίαν ἀλλόκοτον καὶ σχεδὸν σατανικὴν. Δὲν ἐδύνατό τις νὰ ὑπολογίσῃ, οὔτε κἂν ὡς ἐγγιστα τὸν ἀριθμὸν τῶν περιεστώτων, καὶ ἡ θεὰ τῆς σπείρας ἐκείνης ἐγένετο τὴν ἰδέαν τοῦ ἀπείρου. Αἱ τελευταῖαι τάξεις τῶν ἐγένοντο σχεδὸν ἀφανεῖς μεταξύ τοῦ σκότους, καὶ ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἐκτεινόμεναι ἐπ' ἀπειρον· καὶ ὅταν κίνημα τυχαῖον ἢ λάμψις λαμπάδων ἐμεγάλυνε τὸν κύκλον τοῦ φωτός, ἐβλεπέ τις προκυπτούσας πανταχόθεν νέας μορφὰς πινόντων ἢ καπνίζόντων.

Ὅλοι δὲ οἱ πίνοντες οὗτοι καὶ οἱ καπνίζοντες ἦσαν Λύκοι, τίμιοι τεχνῖται τοῦ δάσους, οἵτινες, εἴμεθα βέβαιοι, εἶχον τὴν ἡμέραν ἰλαρωτάτας φυσιογνωμίας, ἀλλ' ἡ αἱματόχρους λάμψις τῶν λαμπάδων ἐδίδεν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἠθῶν θηριωδίας. Καὶ πιθανὸν μὲν νὰ ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνοντο καὶ τοιοῦτοι, καὶ ἡ συνᾶθροισίς των θὰ ἐχρησίμευεν ὡς θαυμάσιον ἀντικείμενον εἰκονογραφήματος εἰς τοὺς νέους ζωγράφους τοῦ ἐν Παρισίοις ὀνομαζομένου Μουσειοῦ ἰσπανικοῦ τοῦ Λούβρου.

Σποράδην, μεταξύ τοῦ πλήθους, ὁ Βωνουὰ ἀνεγνώριζε πρόσωπόν τι οἰσουργοῦ ἢ σανδαλοποιοῦ, τὸν ὁποῖον συχνάκις ἀπῆντα ἄλλοτε εἰς τὸ δάσος. Δύο τρεῖς Λύκοι δὲν ἀφῆρεσαν τὰ προσωπεῖά των, καὶ, εἰ καὶ ἀκαταπαύστως τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς ἐπήρχοντο ἐναλλάξ, ὁ Βωνουὰ ἐπίστευσε ὡς βέβαιον ὅτι οἱ Λύκοι οὗτοι, οἱ ἐπιμόνως κρυπτόμενοι, εἶχον τοὺς λόγους των πράττοντες τοῦτο ἐνώπιόν του· ἐφόρου τὴν οἰκοστολήν τοῦ Τρεμλαί.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης τοῦ σπηλαίου ἡ τοῦ ἄντρου (διότι ὁ Βωνουὰ, μὴ διάκρινων κῆτε

τοίχους, μήτε τὸν θόλον δὲν ἐδύνατο ν' ἀπονεύει ὠρισμένον ὄνομα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον), ἔκειτο τράπεζα καλειτέρα τῶν ἄλλων, περὶ τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ἑννέα γέροντες Λύκοι, οἱ πολυπειρότεροι, οἵτινες βεβαίως ἦσαν οἱ γερουσιασταὶ τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης δημοκρατίας. Τὸν δὲ δικτάτορα, τὸν περιώνυμον ἐκεῖνον Λευκὸν Λύκον, περὶ οὗ ἡ φήμη ὠμίλει, ὁ Βωνουὰ μάτην ἐζήτησε· δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ἐξ οὐδενὸς χαρακτῆρος ἐξωτερικοῦ, καὶ ἐσυμπέρανεν ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Μετά τινα λεπτά, ὁ εἰς τῶν γερόντων ἐπέβαλε σιωπὴν διὰ νεύματος, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Βωνουὰ, ὅστις κατέβαλλεν ὅλας τὰς δυνάμεις του διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν κλονηθεῖσαν ἀταραξίαν του.

— Τί ἦλθες νὰ πράξῃς εἰς τὸν Λάκκον τῶν Λύκων; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ Βωνουὰ ἀνέλαβεν ἐντελῶς τὸ θάρρος του.

— Ἦλθα νὰ ζητήσω ὅ,τι εὗρήκα, ἀπεκρίθη μὲ τόνον ἀβίαστον· ἤθελα νὰ ἰδῶ τοὺς Λύκους.

— Ἄλλ' ἡ θεὰ των ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ ἀκριβὰ, Ἐρβὲ Βωνουὰ. . . Ἐλητμόνησες λοιπὸν τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπροξένησες;

— Ὅχι. . . ἀλλ' ἔβαλα βάσιν εἰς τὴν φρόνησίν σας, καθὼς καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν σας. . . τὴν ὁποίαν ἐπίστευα, χρεωστῶ νὰ τὸ εἰπῶ, προσέθηκε σιγαλῶτερον, μεγαλειτέραν παρ' ὅση μὲ φαίνεται πραγματικῶς.

— Ζῶμεν ὅσω ἠμποροῦμεν καλείτερα, ἀπήντησεν ὁ γέρον. Ἠθέλησαν νὰ μᾶς κλέψουν τὸν μαῦρον ἄρτον μας, καὶ τὸν ὀλίγον μηλίτην· κλέπτομεν τοὺς κλέπτας ἡμῶν, καὶ ἐκ τούτου μάλιστα τρώγομεν ἄρτον λευκὸν καὶ πίνομεν ῥακίον.

Φαιδρὸς καὶ πολυτάραχος γέλως ἐπεδοκίμασε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Εὖγε! Μπάρμπα Παναγιώτη! ἀνέκραξαν πανταχόθεν.

— Ἦσυχία, παιδιά μου, ἡσυχία! . . Ὅσω διὰ τὴν φρόνησίν μας, σ' εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν καλὴν σου γνώμην. . . Ἄλλὰ τέλος πάντων, τί ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τὴν φρόνησίν μας, ἥτις μᾶς συμβουλεύει νὰ σὲ κρεμάσωμεν, καὶ μὲ τὴν δυστυχίαν μας, τὴν ὁποίαν ἐπροσπάθησες νὰ καταστήσῃς ὅσον ἦτον δυνατὸν δεινοτέραν;

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ, εἶπεν ὁ Βωνουὰ.

— Δὲν ἔχεις εἰς Τρεμλαὶ τοὺς συνήθεις δολοφόνους σου;

— Ἄφες αὐτὰ! διέκοψεν ὁ Βωνουὰ μὲ τόνον ἀνυπομονησίας, ὅστις τὸν ἐχρησίμευσε θαυμασίως· ὡς ἐκφρασθῆναι ὡς ἄνδρες, καὶ ὡς ἐλ-

θωμεν εἰς τὸ προκείμενον. . . . Θέλετε νὰ κερδῆσετε πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα;

— Πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα! ἐπανελάβον οἱ Λύκοι, τῶν ὁποίων ἡ ὄρεξις διηγέρθη.

— Πεντακόσια ἑκατομμύρια ψεύματα! ἀνέκραξεν ἀπότομος φωνῇ, τῆς ὁποίας ὁ κύριος, ὁ μικρὸς Ἰάκωβος, διασχίσας τὸ πλῆθος ἦλθε καὶ ἕστησε τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, πρὸ τῆς τραπέζης περὶ ἣν συνεδρίαζεν ἡ γερουσία τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων. Μπάρμπα Παναγιώτη, καὶ λοιποὶ, προσέθηκε, μὴ δίδετε ἀκρόασιν εἰς ὅ,τι σὰς λέγει ὁ ἄθλιος οὗτος. . . Τὸν γνωρίζετε. . .

Καὶ ἐκτὸς τούτου. ἐν ἀπουσία τοῦ ἀρχηγοῦ δὲν εἰμπορεῖτε τίποτε ν' ἀποφασίσετε.

Ὁ Βωνουὰ ἐτάνυσε τὰ ὦτα ὅτε ἠκούσθη λέξις ἀρχηγός. Ἐδῶ ἀνεφάνη νέα δυσκολία, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ προῖδῃ. Ὁ δὲ μπάρμπα Παναγιώτης, σείων τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος δυσαρρεσκείας,

— Φίλε Ἰάκωβε, εἶπεν, ὁ ἀρχηγός εἶναι ὁ ἀρχηγός· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς εἴμεθα κάτι τι, καὶ πεντακόσαιο χιλιάδες φράγκα δὲν εὗρίσκονται καθ' ἡμέραν εἰς τὸ δάσος. . . Ἡ πρότασις εἶναι ἀξία σκέψεως.

— Ἄλλὰ ψεύδεται. . .

Οἱ Λύκοι τὸν διέκοψαν ὁμοφώνως διὰ ψιθυρισμοῦ ἀποδοκιμασίας. Οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐπεθύμουν τὰς διδομένας πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, περισσότερον ἢ ὅσω δύναται τις νὰ τὸ ἐκφράσῃ.

— Ἰάκωβε, παιδίον μου, ἐπανελάβεν ὁ Παναγιώτης μὲ τόσω περισσοτέραν σταθερότητα, καθόσον ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὑποστηριζόμενον, ἄφες ἡμᾶς νὰ ἐνεργήσωμεν· ὁ ἀρχηγός θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος.

— Καὶ ἂν δὲν εὐχαριστηθῇ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

Οὐδεὶς ἀπήντησεν ἐκ τοῦ πλήθους. Καὶ ὁ γέρον ἐφάνη εἰς προφανῆ ἀμηχανίαν.

— Θὰ εὐχαριστηθῇ, εἶπε μετὰ τινα σιγὴν. Οὐδεὶς ἄλλος πλέον ἐμοῦ δὲν εἶναι εὐπειθής εἰς τὸν ἀρχηγόν. . . ἀλλά. . .

— Ἀλλὰ θέλεις νὰ ἐπιτύχῃς τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν παρακούσῃς. . . Ἄκουσε! εἰξεύρω ἐγὼ ὅτι ὁ ἀρχηγός δίδει τὸ ἀγνότερον αἷμα του διὰ νὰ ἰδῇ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον κατὰ πρόσωπον, εἰς τὴν ἐξουσίαν μας.

Ὁ Βωνουὰ ἀνεσκίρτησεν ὀλόσωμος.

— Εἰξεύρω, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἰάκωβος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ ὁ ἀρχηγός ἔχουν μεταξύ των ἕνα λογαριασμὸν πολυχρόνιον καὶ συγκεχυμένον. . . Θέλω νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω τὸν ἀρχηγόν.

— Τίς οἶδε ποῦ εὐρίσκειται;

— Θὰ προσπαθήσω· περιμείνατέ με.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά, κρεμῶν ἕκτοτε τὴν ζωὴν του εἰς μίαν τρίχα. Τὸ πᾶν ματαιοῦται ἐὰν ἐντὸς δύο ὥρῶν δὲν ἐπιστρέψω εἰς Τρεμλαί.

— Δύο ὥραι μὲ ἀρχοῦν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

Οἱ γέροντες συνεσκέφθησαν. Πρέπει δὲ νὰ πιστεῦσωμεν ὅτι ἡ ἐξουσία ἐκείνου ὄν ἐκάλουν ἀρχηγόν, ὅστις ἦτο ὁ Λευκὸς Λύκος, εἶχε δύναμιν ἀπόλυτον, διότι μὲ ὄλην τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, τὸ πλῆθος τῶν Λύκων ἦλθεν εἰς ὑποστήριξιν τοῦ Ἰακώβου.

— Καλὰ λέγει, ἐψιθύριζον πανταχόθεν· πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ ἀρχηγός.

— Ὑπαγε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Παναγιώτης εἰς τὸν Ἰάκωβον· ἀλλ' ἐὰν ἐντὸς δύο ὥρῶν δὲν ἐπιστρέψῃς, θὰ πράξωμεν ὅπως φρονοῦμεν.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐταράχθη καθόλου.

— Πρέπει προηγουμένως, εἶπε, νὰ μάθω τί θέλει ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

— Ὁρθόν, ἀπήντησεν ὁ Παναγιώτης. Ἐξηγήητι, Ἐρβὲ Βωνουά.

— Αἱ πεντακοσῖαι χιλιάδες φράγκων περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται, εἶπεν ὁ ἀρχὼν τοῦ Τρεμλαί, εἶναι οἱ φόροι τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Δόλης τοὺς ὁποίους ὁ βασιλικὸς ἔφορος ἀποστέλλει εἰς Παρισίους. Αὐταὶ αἱ πεντακοσῖαι χιλιάδες θὰ μείνουν μίαν νύκτα εἰς τὴν ἔπαυλιν. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ἐννοεῖται! ἀνέκραξεν ὁ Παναγιώτης.

— Ἐννοεῖται! ἐπανέλαβον οἱ Λύκοι.

— Ἐκεῖνος δὲ τὸν ὁποῖον θέλω νὰ φονεύσω, εἶναι ἐχθρὸς τόσον ἐδικός σας ὅσον καὶ ἐδικός μου. Εἶναι ὁ νέος λοχαγὸς τῆς χωροφυλακῆς.

— Καὶ ἄλλος χειρότερος ἂν ἦτον, Ἐρβὲ Βωνουά, εἶπεν ὁ Παναγιώτης μὲ τόνον σοβαρὸν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνευ λύπης, μὴ ἐλπίζῃς ποτὲ τὴν συνδρομὴν τῶν βραχιόνων μας... Οἱ Λύκοι δὲν δολοφονοῦν.

— Οἱ Λύκοι θὰ προσβάλουν τὸ ταμεῖον. Οἱ Λύκοι θὰ πάρουν τὰς πεντακοσῖας χιλιάδας φράγκα. Οἱ Λύκοι θὰ ἔχουν ὅλα τὰ ὠφελήματα... Ἐγὼ ἐκτελῶ τὰ ἄλλα.

Ὁ γέρον Παναγιώτης ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος εὐχαριστήσεως οὐχὶ ἀμφίβολον.

— Αὐτὸ εἴμπορεῖ τίς νὰ τὸ παραδεχθῇ, εἶπεν ἐν συνειδήσει ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ δεκτόν... Ἐ λοιπὸν! Ἰάκωβε...

— Ἀναχωρῶ· ἀπήντησεν οὗτος.

Καὶ βαλὼν τὸ προσωπεῖόν του ἔγινεν ἄφαντος εἰς τὸ σκότος.

Ὁ Βωνουά ἐκάθησε. Τῷ παρέθησαν δὲ ποτῆριον ρακῆς τὸ ὁποῖον μόλις ἤγγισε διὰ τῶν χειλέων.

— Δύο ὥραι! διανοεῖτο ἀγωνιῶν δύο ὥραι... καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔλθῃ, ὅποια ἡ τύχη μου;

Οἱ Λύκοι ἐξηκολούθησαν καπνίζοντες καὶ πίνοντες, διότι οἱ ταλαίπωροι οὗτοι, πρὸ ὀλίγου καιροῦ τεχνῖται τίμιοι καὶ ἐργατικοί, ἐξοκείλαντες ἀπαξ τῆς εὐθείας αὐτῶν ὁδοῦ, εἶχον ἤδη ἄλλας σχεδὸν τὰς κακίας ὅσας φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἡ βλάβη ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς ἀρπαγῆς.

Ὁ Βωνουά ἔβαλεν ἐνώπιόν του τὸ ὠρολόγιόν του καὶ ἐμέτρα τὰ λεπτά. Ἐκ διαλειμμάτων δὲ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος Παναγιώτου, ζητούντος ἐξηγήσεις τινὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς πρᾶσβολῆς, περὶ τῆς στιγμῆς τῆς ἐφόδου κ.τ.λ. διέκοπτε τοὺς λογισμοὺς του. Καὶ τοῦτο ἦτο εὐτύχημα διὰ τὸν ἀρχοντα τοῦ Τρεμλαί, διότι ἂν δὲν τοῦ διεσκέδαζον τὸν φόβον, ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ. Μία ὥρα παρήλθεν, ἔπειτα μία καὶ ἡμίσεια, καὶ τέλος ἡ βελὸν τοῦ ὠρολογίου του ἔδειξε δύο ὥρας. Ὁ Βωνουά τότε ἀναπνεύσας ἰσχυρῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν ἤγέρθη.

— Μὰ τὴν ζωὴν μου, εἶπεν ὁ Παναγιώτης, ὁ Ἐρβὲ Βωνουά εἶναι ἐντὸς τοῦ δικαίου· ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἔχει τι πολυτιμότερον παρὰ τὸν λόγον του. Ἐδῶκαμεν τὸν λόγον μας, καὶ εἴμεθα τίμιοι ἄνθρωποι.

— Βέβαια! ἐπεφώνησεν ἡ συνέλευσις.

— Λοιπὸν, δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς... Τὸ συμφέρον σου μᾶς ἐγγυᾶται διὰ τὴν ἀκρίβειάν σου... Αὐριον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, θὰ εἴμεθα εἰς τὸν προσδιωρισμένον τόπον.

— Αὐριον λοιπὸν, εἶπεν ὁ Βωνουά, προπορευόμενος τῶν ὁδηγῶν του πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ ὑπογείου.

Τοῦ ἔδεσαν καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐν τέταρτον ὥρας μετὰ ταῦτα ἐπήδησε φαιδρὸς ἐπὶ τοῦ ἵππου, περιμένοντος πέραν τοῦ πυκνώματος τῶν δένδρων.

— Παναγία μου! Παναγία μου! Παναγία μου! ἔκραζεν ὡς παράφρων καθ' ὄλην τὴν ὁδόν, καὶ παρορμῶν διὰ σφοδρῶν κεντιμάτων τὸν ἵππον.

Ὡς βλέπομεν ἤδη, ὁ γέρον Παναγιώτης ἐκέρδησε τὸ στοιχίμά του, διότι ὁ Βωνουά ἦτο ὁ κρούσας ἀποτόμως τὴν πύλην τοῦ Τρεμλαί, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ εἰσελθὼν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ στοιχήματος εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ καταπλήξας τὸν Λαπιέρρον. Ἄμα δὲ εἰσελθὼν κατέπεσε πνευστιῶν ἐπὶ σκίμποδος.

— Εἶναι ἐδικός μας! ἀνέκραξε μὲ χαρὰν παράφρονος. Ἐπαιξα τὴν ζωὴν μου, ἐκέρδησα, ἀλλ' ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅτι δὲν θά τὴν πάθω πλέον.

— Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι ἔλεγαν· ὁ Θεὸς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν τοῦ λοχαγοῦ!... Κύρ Ἀλαῖν ἰδοὺ τοῦ τάληρόν σου.

ΚΘ'. ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης οἱ ἀγωγεῖς τῶν φόρων ἀνεχώρησαν ἐκ Ῥεδόνης· συνωδεύοντο δὲ ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς, τῆς ὁποίας ἠγαῖτο ἐφιππος ὁ λοχαγὸς Διδιέ, καὶ ὑφ' ἐνὸς λόχου τοῦ πεζικοῦ.

Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ Ῥεδόνης εἰς Τρεμλαί ἐγένετο ἀνευ τινὸς προσκόμματος. Ὅτε αἱ βαρεῖαι ἄμαξαι, φέρουσαι τάλληρα, ἐβυθίζοντο εἰς τὰ ἐλώδη μέρη τοῦ δάσους, ἢ προσβολὴ θά ἦτο εὐκολος· ἀλλ' οὐδεμίᾳ μορφῇ ἐχθρική, ἢ ὑποπτος ἐφάνη καθ' ὁδόν, καὶ μόλις ὁ Ἰούδας, ὅστις ἠκολούθει τὸν λοχαγόν, ὑπέθεσε δις ἢ τρίς ἐκ τῆς κινήσεως τῶν κλάδων ὅτι ὑπῆρχεν ὄν ζῶν εἰς τὸ δάσος, ἄνθρωπος ἢ ζῶον. Οἱ Λύκοι ἄρα ἠέκοιμῶντο, ἢ δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὰ πυροβόλα τῆς χωροφυλακῆς, ἐκτὸς ἂν εἶχον ἄλλον τινὰ λόγον διὰ νὰ μὴ φανῶσι καθόλου.

Ἐβάδιζον πολὺ βραδέως, καὶ ὁ ἥλιος ἔδυε, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ συνοδία ἐπλησίασεν εἰς τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ὁδοῦ τοῦ Τρεμλαί.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰούδας κλίνων πρὸς τὸ αὖς τοῦ λοχαγοῦ, δὲν εἶναι καλὸν δι' ἐμὲ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἐπικυλιν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ζητῶ δὲν εἶναι αὐτοῦ, καὶ πιθανὸν ἀντὶ ἐκείνου νὰ εὕρω ὅ,τι δὲν ἐπιθυμῶ.

— Ὡ καλέ μου φίλε. ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς μειδιῶν, ἄλλο δὲν ὄνειρεύεσαι ἀπὸ χθὲς εἰμὴ δολοφονίας. . . Βεβαίως, ἐὰν ὅ,τι μὲ διηγῆθης διὰ τὸν Βωνουά ἦναι ἀληθές, εἶναι κακοῦργος ἀσυνείδητος καὶ ἀναίσχυντος, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ πιστεύσω . . . καί, τέλος πάντων, τίς σὲ λέγει ὅτι ὁ ἀνθρακεὺς ἐκεῖνος δὲν ἐψεύσθη;

— Ὁ Πέλο Ῥουάν; . . δὲν ἐψεύσθη, κύριέ μου, διότι ἡ φωνὴ του ἔτρεμε, καὶ ἠσθανόμην τὸν ἰδρῶτα τοῦ μετώπου του πίπτοντα ἐπὶ τῆς χειρός μου. . . Ὡ δὲν ἐψεύσθη! . . . Καὶ ἡ κυρὰ Παρασκευή; . . καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ μικροῦ μας κυρίου; . .

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ λοχαγὸς ὅπως καὶ ἂν ἦναι, εἶσαι ἐλεύθερος, φίλε μου, καὶ ἂν ἔχῃς φίλον τινὰ εἰς τὸ δάσος, σὲ δίδω τὴν ἄδειαν νὰ καταλύσῃς εἰς τὴν οἰκίαν του. . . Αὐριον ἔρχεσαι εἰς Βιτρέ.

— Αὐριον λοιπόν! ἀπήντησεν ὁ Ἰούδας.

Ἐνῶ δὲ ἐμελλε ν' ἀπομακρυνθῆ, τὸν ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον καὶ προσέθηκε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Μὴ λησμονήσῃς ὅ,τι σὲ ἀποβλέπει, νέε μου κύριε· αὐτὸς ὁ Πέλο Ῥουάν ὠμίλησε περὶ ἐκδικήσεως, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι τρομερὸς ἄνθρωπος!

Ὁ Διδιέ μειδιάσας καὶ αὖθις ἐπέδειξε θράσος καὶ ἀφοβίαν, καὶ εἶπεν·

— Ἐξαναβλεπόμεθα αὐριον, φίλε μου!

Ὁ Ἰούδας εἰσῆλθεν εἰς πλαγίαν ἀτραπὸν, καὶ μετὰ μικρὸν δὲν ἔβλεπε πλέον τὴν συνοδίαν· ὁ ἥλιος, ἂν καὶ εἶχε δύσει πρό τινων λεπτῶν, ἦτο ὁμως νύξ ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θόλους τοῦ δάσους. Εἰς μόνα τὰ γυμνὰ μέρη ἐφαίγοντο οἱ σχοῖνοι φωτιζόμενοι ἀπὸ τὴν ποικιλόχρωμον λάμψιν, τὴν ὁποίαν διαχέει ἡ ἀμφιλύκη εἰς τὸ Ζενίθ· ὁ Ἰούδας ἐβάδιζε βραδέως, τὴν κεφαλὴν νεύων μελαγχολικῶς. Εἶχε δώσει τὸν ἵππον του εἰς τινὰ στρατιώτην. Ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος ἠσθάνετο ὅτι τὸ θάρρος του τὸν κατέλιπε συγχρόνως μὲ τὴν ἐλπίδα. Διατί νὰ ἐξακλουθῆ ζητῶν ἐνῶ ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν θά εὕρισκε τὸ ζητούμενον; Ὁ Ἰούδας ἐπεκαλέσθη τὴν σεβαστὴν μνήμην τοῦ κυρίου του διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κλονουμένην θελήσιν του. Καὶ ἂν μὲν θά ἀπῆντα κίνδυνον, θά ἦτο ἀτρόμητος· ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐπτόει· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν οὔτε κίνδυνος, οὔτε θάνατος. Ὁ Τρέμλ δὲν θά ὠφελείτο ἀπὸ τοὺς ἀγῶνάς του. Πρὸς τί λοιπόν νὰ πολεμήσῃ;

Ὁ Ἰούδας βαδίσας καιρὸν τινὰ ἀσκόπως, ἐτράπη πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν καλύβην τοῦ ἀνθρακέως Πέλο Ῥουάν.

— Θά ὀμιλήσωμεν περὶ τοῦ Τρέμλ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀναστενάζων· ἴσως ἀπὸ χθὲς ἔμαθέ τι περὶ αὐτοῦ.

Ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησεν εἴκοσι βήματα καὶ ἤκουσε θόρυβον ὑπόκωφον μακρὰν μὲν ἔτι ὄντα, ἀλλὰ γνωστὸν εἰς τὴν ἐξηστῆσμένην στρατιωτικὴν ἀκοήν του. Θά ἦτο ἴσως ἦχος προερχόμενος ἀπὸ τὰ βήματα πολλῶν συνάμα, ἦχος ἀμβλυνόμενος ἀπὸ τὴν χλόην τοῦ δάσους. Ὁ Ἰούδας ἐστάθη. Δὲν ἦτο βεβαίως ἡ συνοδία τῶν στρατιωτῶν τῆς Ῥεδόνης, διότι τὰ βήματα ἠκούοντο πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς πόλεως, καὶ ἦσαν ταχύτερα ἀπὸ βήματα στρατοῦ τακτικοῦ. Ὁ Ἰούδας ἐμάντευε σπανίως καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέπτετο εἰσέτι, ὅτε ἡ κίνησις τῶν κλαδίων ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου στρατοῦ. Καὶ τῶνόντι, μέλις προλαβῶν ἀπεσύρθη εἰς τὰ πλάγια ὑπὸ τὰ δένδρα.

Τὴν αὐτὴν ὥραν σωρός τις ἀνθρώπων, τρέχων ἀτάκτως, ἀλλ' ὅσον ἦτο δυνατόν ἀθορύβως, εἰσέβαλεν εἰς τὴν ἀτραπὸν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθεν ὁ Ἰούδας, ὅστις ἤθελε νὰ τοὺς μετρήσῃ, ἀλλὰ διὰ τὸ σκότος, δὲν τὸ κατώρθωσεν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι διέβαινον ἀνὰ ἑκατοντάδας, καὶ ἀδιακόπως ἄλλοι ἐξήρχοντο διὰ τῶν δένδρων. Παράδοξον ἦτο τὸ θέαμα, καὶ ἐφαίνετο προωρισμένον νὰ ἐμπνέῃ φρίκην, διότι οὐδεὶς αὐτῶν ἐδείκνυε τὸ πρόσωπόν του, εἰ καὶ ἐπελούσης τῆς νυκτός. Ἄπαντες εἶχον τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον μὲ προσωπεῖον μέλαν, ἅπαντες, ἐξαιρουμένου ἑνός, ὅστις ἔφερε προσωπεῖον λευκὸν ὡς ἡ χιών, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔλαμπον δύο ὀφθαλμοὶ στρογγύλοι, καὶ διάπυροι ὡς οἱ τῆς παρδάλεως.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις εἶχε τὸ ἀνάστημα ὑψηλὸν, ἀλλὰ τὸ σῶμα παράξενον, ἐβάδιζε τελευταῖος. Ὅτε διέβη πλησίον τοῦ Ἰούδα ἀπειχεν ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς του περὶ τὰ πενήντα βήματα, καὶ ὁ γέρον ἰπποκόμος τὸν εἶδεν ἔκπληκτος πηδήσαντα χωρὶς ἀγῶνα. δύο ἢ τρία ἄλματα ἀξιοθαύμαστα, δι' ὧν ἔφθασεν ἐντὸς στιγμῶν τινῶν εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν τοῦ στρατοῦ.

Ὁ Ἰούδας ἐστάθη ὡς ἀπληγισμένος, καὶ ἐν τσοῦτῳ, μόλις ἐννοήσας ὁ νωθρὸς νοῦς του, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἄλλος θὰ ἐνόει ἐν ἀκαρεῖ, ὅτι, δηλαδή, οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι στρατιῶται ἦσαν Λύκοι, ἡρώτα καθ' ἑαυτὸν ποῦ ἄρα μετέβαινον οὕτω πολυάριθμοι καὶ κάθοπλοι; ἂν καὶ οἱ Λύκοι ψιθυρίζοντες μεταξύ τῶν ἐπρόφερον, διαβαίνοντες πλησίον του, πολλὰς λέξεις ἱκανὰς νὰ τὸν πληροφορήσωσιν.

Ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ὁλος σύννους καὶ ἀπορῶν, πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Πέλο Ρουάν. Ἐνῶ δὲ ἐβάδιζε διὰ τῶν ἐρήμων ἀτραπῶν τοῦ δάσους, τὸ πνεῦμά του ἠγωνίζετο, καὶ αἰ ἀόριστοι λέξεις τῶν Λύκων, τὰς ὁποίας ἤκουσε κατὰ τὴν διάβασίν των, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του ὡς ἀπειλαί.

Ἡ καλύβη τοῦ Πέλο Ρουάν ἦτο κλεισμένη· ἂν δὲ καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν του μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του, οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Παράδοξον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἀναμιγνύων τὴν παροῦσαν ἀποτυχίαν του μὲ τὴν πρό μικροῦ ἀμηχανίαν· ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ φέρων τὸ λευκὸν προσωπεῖον, ὅστις ἐβάδιζε τελευταῖος, εἶχε ὀφθαλμοὺς ὁμοίους ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εἶδα λάμποντας χθὲς εἰς τὸ σκότος αὐτῆς τῆς καλύβης. . . Ἄνοιξε, φίλε μου, ἄνοιξε εἰς τὸν ἰπποκόμον τοῦ Τρέμλ. Ἄλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις! ἐκ τῆς ἐτέρας μόνον πλευρᾶς τῆς καλύβης ἄλλοι κτύποι ἠκούσθησαν

ὡς διὰ νὰ περιπαίξωσιν ἢ νὰ μιμηθῶσιν ἐκείνους τοὺς ὁποίους αὐτὸς εἶδεν ἀφειδῶς εἰς τὴν θύραν. Ὁ Ἰούδας περιῆλθε τὴν καλύβην· ἀκτὶς τῆς σελήνης, διαπερώσα τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἐφώτισε μικρὸν πορθύρον κλεισμένον μὲν καλῶς, ἀλλὰ σειόμενον ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας χειρὸς, ζητούσης νὰ τὸ ἀνοίγῃ ἔσωθεν. Ἐνῶ δὲ ἤνοιγε τὸ στόμα διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αἰτησίαν του, τὸ ἐν τῶν φύλλων τοῦ παραθύρου βιαίως ἀποκρουσθὲν ἔπεσε πλησίον του. Καὶ συγχρόνως σκιά νέας κόρης, τῆς ὁποίας ἡ σελήνη ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὸ ὠραῖον σῶμα, ἀνέβη εἰς τὸ παράθυρον καὶ πηδήσασα παρὰ τὸν Ἰούδα μὲ ἐλαφρότητα νηρηίδος, ἐγονάτισε τεινύουσα πρὸς οὐρανὸν τοὺς βραχίονας.

— Ἄγία Παρθένε Λογγίτησσα, σ' εὐχαριστῶ! ἐψιθύρισε ἡ νέα μὲ συντετριμμένην καρδίαν. Προστάτευσέ τον, προστάτευσέ τον! . . Ἐάν τὸν σώσω, Παναγία μου, θὰ σ' ἀνάψω μίαν λαμπάδα, θὰ σ' ἀφιερῶσω ἓνα χρυσοῦν στέφανον καὶ τὸν χρυσοῦν σταυρόν μου, καὶ ὅ,τι ἔχω, ἄγία μου Παρθένε!

Καὶ σφραγισθεῖσα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, ἠσπάσθη μικρὸν νομισματόσημον κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ τραχήλου της, ἠγέρθη διὰ μιᾶς, καὶ ἔγινεν ἄφαντος ὡς ἔλαφος.

Δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὸν Ἰούδα.

— Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου! εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἰπποκόμος, τὸν ὁποῖον αἱ διάφοροι ἐκεῖνοι καὶ ἀνεξήγητοι περιπέτειαι κατεζάλισαν. Ποῖον θέλει νὰ σώσῃ; . . Καὶ οἱ ἄλλοι . . . ποῖον θέλουν νὰ προσβάλουν;

Ἡ ὕρ ἐξέρχεται σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ τὴν μεγίστην συμπαρατριβήν. Ὁ Ἰούδας ἔθλιψε τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν δύο χειρῶν ὡς διὰ νὰ ἐξαγάγῃ ἰδέαν ἀόριστον καὶ σκοτεινὴν, τῆς ὁποίας ἠσθάνετο μὲν ἐνδομύχως τὴν σπουδαιότητα, δὲν ἐδύνατο ὅμως νὰ διαρρυθμίσῃ. Ἐντὸς τινῶν λεπτῶν ἀνωρθώθη ἀποτόμως καὶ ἀφῆκε τοὺς βραχίονας αὐτοῦ. Ἡ ἰδέα ἐξῆλθε, τὸ πῦρ ἔλαμψε μεταξύ τοῦ σκότους τοῦ ἐγκεφάλου του, καὶ ἐνόησε,

— Τὸν Διδιέ! ἀνέκραξε μὲ φωνὴν βραχεῖαν καὶ διακεκομμένην. Αὐτὴ τὸν ἀγαπᾶ, ἐνῶ ὁ Πέλο Ρουάν τὸν ἀποστρέφεται, αὐτὴ θέλει νὰ τὸν σώσῃ· ἐκεῖνος νὰ τὸν φονεύσῃ. . . Καὶ οἱ Λύκοι. . . Μὰ τὸ ὄνομα τοῦ Τρέμλ! θὰ εὐρεθῇ τις διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ.

Καὶ ἔδραμε μὲ βήματα γίγαντος πρὸς τὸ Τρέμλαί. Ἐφαίνετο ὅτι ἐπανέλαβε τὴν εὐκίνησιάν τῆς νεότητός του, καὶ ἐχώρει κατ' εὐθείαν διὰ τῶν πυκνοτάτων δένδρων ὡς ὁ κάπρος ὅταν διώκεται. Τότε πρῶτον ἠσθάνθη ὀπόσον ἰσχυρὰ ἦτο ἡ ἀφοσίωσις του πρὸς τὸν λοχαγόν, τὸν

νέον κύριόν του. Ἡ τιμία καὶ πιστὴ ἐκείνη φύσις εἶχεν ἀνάγκην τινὸς εἰς ὃν ν' ἀφιερωθῆ, καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Τρέμλ δὲν ἐπῆρκει μόνῃ εἰς τὴν αἰωνίαν ἀνάγκην τοῦ ὑπακούειν καὶ τοῦ ἀγαπᾶν, ἥτις συνίστα ὅλον τὸ ἠθικὸν μέρος τοῦ Ἰούδα.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ δρῦφρακτον τοῦ παραδείσου τοῦ Τρέμλαι, ἦτο πλέον ἀνήσυχος ἢ ὅτε ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, διότι ἡ προαίσθησίς του ὡς τέκνου τοῦ δάσους τῷ ἐπρομήνυεν ἐνέδραν σπουδαιοτάτην. Ἡσθάνετο ἐκ ῥοπῆς φυσικῆς ὅτι ἡ ἔπαυλις ἦτο περικυκλωμένη ἀπὸ ἐχθρῶν μυστηριώδεις. Τὸ πᾶν ἐν τούτοις ἦτο εἰσέτι ἡσυχον, καὶ αὐτὸς ἴστατο ταλαντευόμενος, μὴ τολμῶν νὰ ἐγγίσῃ τὸ σχοινίον διὰ νὰ σείσῃ τὸν κώδωνα. Εἴτε ἐκεῖθεν εἰσῆρχετο, εἴτε διὰ τῆς πύλης τῆς αὐλῆς τῆς ἐπαύλεως, ὑπῆρχεν ὁ αὐτὸς κίνδυνος μὴ ἀναγνωρισθῆ· ἀλλὰ δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ, καὶ ἡ πρὸς τὸν λοχαγὸν ἀφοσίωσις του δὲν ἤρκει νὰ τὸν καταστήσῃ ἐπιλήσιμονα τοῦ ἔργου του, δι' ὃ ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του αὐτὴν εἰς τὸν Τρέμλ. Εὐτυχῶς ὅμως, ἐνῶ ἔταλαντεύετο, εἶδε λάμπον τὸ φῶς φανοῦ διὰ τῶν δένδρων, καὶ μετ' ὀλίγον διέκρινε τὴν ἀξιοπρεπῆ μορφήν τῆς κυρᾶς Παρασκευῆς, ἥτις, ἔχουσα τὴν καπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα εἰς δὲ τὴν χεῖρα μέγαν ὀρμαθὸν κλειδίων, ἤρχετο νὰ ἴδῃ κατὰ τὴν συνήθειάν της ἐὰν ὄλαι αἱ θύραι ἦσαν καλῶς κεκλεισμένα.

Ἡ κυρὰ Παρασκευὴ καὶ ὁ Ἰούδας ἦσαν τόσῳ πολὺ φίλοι, ὥστε ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ἔπαυσεν ἡ ἀμηχανία τοῦ ἵπποκόμου. Ἀφίνομεν λοιπὸν τὴν οἰκονόμον εἰσάγουσαν αὐτὸν μυστηριωδῶς, καὶ μεταβαίνομεν ἡμεῖς εἰς τὸ ἐστιατώριον τοῦ Κ. Ἐρβὲ Βωνουά.

Τὸ δεῖπνον ἦτο πλουσιοπάροχον καὶ καλῶς διατεταγμένον· ὁ Βεχαμεῖλ, ὅστις ἀφῆκε τὴν μνησικακίαν του, καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο ἐπιτηρῶν προσωπικῶς τὴν ἀσφάλειαν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ἐφρόνει μέγα διὰ τὴν δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ περιφήμου γλυκίσματός του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναθεωρήσει καὶ ἐπιθεωρήσει. Ὁ οἶνος ἦτο ἐξαιρετός· ὁ βασιλικὸς ἀξιωματικὸς ὁ διοικῶν τοὺς στρατιώτας τῆς Ῥεδόνης ἦτο εἰς ἄκρον εὐθυμος, καὶ ὁ Διδιὲ αὐτὸς ἐδέχετο εὐμενέστερον τὴν φιλοξενίαν τοῦ Βωνουά. Ἐν τι μόνον ἔλειπεν ἀπὸ τὸ συμπόσιον, ἡ Ἀλεξία μένουσα εἰς τὸν θάλαμόν της ἐνεκα τοῦ σφοδροῦ πυρετοῦ, ὅστις ἐβασάνιζεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ἀλλὰ τὴν Ἀλεξίαν, ἃς τὸ εἰπώμεν, ἀντικαθίστα θαυμασίως ἡ θεία της, ἡ Κ. Ὀλιβία Βωνουά, ἥτις καθημένη εἰς τὴν

πρώτην θέσιν τῆς τραπέζης, ἐφέρετο μὲ χάριν, ἦν ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν.

Μεταξὺ τῶν περὶ τὴν τράπεζαν θεραπόντων ἀναφέρομεν τὸν κύρ Ἀλαῖν καὶ τὸν Λαπιέρρον· ὁ Βωνουά δὲν ἀπέσπα ἀπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα του, καὶ, εἰ καὶ διὰ χιλίων θωπειῶν ἐπεριποιεῖτο τὸν λοχαγὸν, ἐφαίνετο μεμφόμενος τοὺς δύο συνεργούς του ἐπὶ βραδύτητι, καὶ δυσκόλως ὑπέκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν του.

Τα πρώτα ἐδέσματα διεδέχθησαν τὰ ὀπτά καὶ τὰ ζυμαρικά τὰ ὁποῖα, τεθειμένα εἰς τὸ κέντρον τῆς τραπέζης, περιεκυκλοῦντο ἀπὸ διπλὴν σειρὰν ὀπωρῶν· ἐκυκλοφορεῖ δὲ ὁ ἀνθοσμίας, ὅστις ἐφαίνετο πρόξενος μεγίστης τέρψεως εἰς τε τὸν Βεχαμεῖλ καὶ τὸν Ῥεδόνιον ἀξιωματικόν.

Ὁ Διδιὲ ἔτεινε τὸ ποτήριόν του ὑπὲρ τὸν ὄμων, καὶ ὁ Λαπιέρρος ἐκέρασε· συγχρόνως δὲ ὁ Βωνουά καὶ αὐτὸς ἀντήλλαξαν ταχύ βλέμμα· ἀλλ' ἐνῶ ἔμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ποτήριον, ὁ Διδιὲ στραφείς ἀποτόμως ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν Λαπιέρρον· ὁ παλαιὸς ἀγύρτης ἐδέχθη ἐν μεγίστη ἀταραξίᾳ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὀπίσω τῆς ἔδρας τοῦ κυρίου του. Ὁ δὲ Διδιὲ ἔχυσεν ἀναφανδὸν τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου του κατὰ γῆς, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν Λαπιέρρον ἐπιτακτικῶς ν' ἀπομακρυνθῆ, ὅπερ οὗτος ἐξετέλεσε κλίνας μὲ σέβας προσπεποιημένον τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Βωνουά ἔγινε κάτωχρος.

— Ὁ οἶνός μας τῆς Γουιέννης δὲν ἀρέσκει εἰς τὸν λοχαγὸν Διδιέ; ἠρώτησεν ἀγωνιζόμενος νὰ μειδιάσῃ.

— Μὴν ὀμιλῆς οὕτω, φίλε μου, εἶπεν ὑπολαβὼν ὁ Βεχαμεῖλ, ὅστις ἐζήτηε λόγον τινὰ πνευματώδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δεῖπνου, εἶδὲ μὴ ὁ Κ. λοχαγὸς θὰ σὲ καταμηνύσῃ ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐνώπιον τοῦ βουλευτηρίου μας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Βεχαμεῖλ ἐνόμισε χρέος του νὰ καγχάσῃ.

— Κύριε Βωνουά, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς μὲ ψυχρὰν φιλοφροσύνην, συγχωρήσατέ με παρακαλῶ. . . Εὐαρεστηθῆτε πρὸ πάντων νὰ διατάξετε ὥστε ὁ ἄνθρωπος οὗτος νὰ μὴ μὲ πλησιάσῃ ποτέ. . . Ἐχω τοὺς λόγους μου νὰ ὀμιλῶ οὕτω, κύριε Βωνουά.

— Ἐξελθε Λαπιέρρε! εἶπεν ὁ ἄρχων τοῦ Τρέμλαι. Νέε μου φίλε, προσέθηκεν, ἐκλέξατε σᾶς παρακαλῶ θερμῶς, μεταξὺ ὄλων τῶν ὑπηρετῶν μου. Εὐχαριστεῖσθε νὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ ὁ ἐπιστάτης μου ὁ ἴδιος;

Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἦτο ὡς ἂν περιέπιπτε κατὰ γράμμα ὁ λοχαγὸς ἀπὸ τῆς Χαρύβδεως εἰς τὴν

Σκύλλαν, διότι ὁ Λαπιέρρος ἐξερχόμενος παρέδωκεν εἰς τὴν ἐπιστάτην τὴν φιάλην τοῦ ὁ Διδιὲ ἔκλινεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συναινεσεως, καὶ ἔτεινε τὸ ποτήριόν του εἰς τὸν κύρ Ἀλαῖν, ὅστις τὸ ἐγέμισε μέχρι χειλέων.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Βασιλέως, εἶπεν ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί ἐγειρόμενος.

Ἄπαντες οἱ συνδαιτυμόνες τὸν ἐμιμήθησαν, ἐξαιρέσει τῆς Κ. Ὀλιβίας ἣτις καθὸ κυρία ἀπηλλάσσετο τοῦ κινήματος ἐκείνου.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Βασιλέως! ἐπανελάβεν ὁ Διδιὲ κενώσας τὸ ποτήριόν του ἀπνευστί.

Ἀόριστον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Ἐρβὲ Βωνουά, ὅστις ἔνευσεν εἰς τὸν κύρ Ἀλαῖν οὔτος δὲ ἔρριψε διὰ τοῦ παραθύρου τὴν φιάλην ἀφ' ἣς ἐπληρώθη τὸ ποτήριον τοῦ Διδιέ. Οὐδεὶς παρετήρησε τὸ γεγονός τοῦτο, καὶ ὁ δεῖπνος ἐξηκολούθησεν ὡς ἂν οὐδὲν συνέβη.

Μετὰ μικρὸν ὁ Διδιὲ ἔπαυσεν αἰφνιδίως ν' ἀποκρίνεται εἰς τὰ χαρίεντα φιλοφρονήματα τῆς Κ. Ὀλιβίας. Ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε βαρέως ἐπὶ τῶν ὤμων του. Τὰ βλέφαρά του ἦνοιγο-κλείοντο ὡσεὶ διώκοντα ἀκατανίκητον ὕπνον. Ἡ Ὀλιβία σκανδαλισθεῖσα, ἐπανήλθεν εἰς ἀξιοπρεπῆ σιγήν, καὶ ἐκ τούτου ὁ λοχαγὸς εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποκοιμηθῇ.

— Παναγία μου! εἶπεν ὁ Βωνουά, ὁ νέος φίλος μας δὲν εἶναι εὐγενὴς ἀπόψε· ρίπτει τὸν οἶνόν μας καὶ ἀποκοιμᾶται ἐνώπιον ἡμῶν. . . Μήπως τῷ διηγήθης ἱστορίαν τινά, ἀδελφῆ μου;

Ἡ Ὀλιβία ἔδρακε τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἐκεραύησε τὸν ἀδελφόν τῆς διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἄλλ' ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἐξηγεῖ διατί ἔχυσε τὸν οἶνον τῆς Γυιέννης, εἶπεν ὁ Βεχαμεῖλ μὲ τὴν συνήθη ἀφέλειάν του.

— Ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ συγχωρήσωμεν εἰς ἀξιωματικὸν τοῦ βασιλέως, εἶπεν εὐθύμως ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί, καὶ μάλιστα θὰ τὸν περιποιηθῶμεν τόσον, ὥστε θὰ τὸν μεταφέρωμεν ἐπὶ τοῦ θρανίου διὰ νὰ μὴ ταραξώμεν τὸν ὕπνον του.

Καὶ ἀμέσως δύο θεράποντες ἀναλαβόντες τὸν Διδιὲ μὲ τὴν ἔδραν του, τὸν ἀπήγαγον κοιμώμενον εἰς τὸν θάλαμόν του. Τοῦτο εὐχαρίστησε πολὺ τὸν Κ. Βεχαμεῖλ καὶ τὸν ἐκ Ρεδόνης ἀξιωματικὸν, ὅστις ὠρκίσθη ἐπὶ τιμῇ ὅτι ὁ Κ. Βωνουά ἐξήσκει τὴν φιλοξενίαν ἀκριβέστατα. Καὶ ὁ μὲν Διδιὲ δὲν ἐξύπνησε κατὰ τὴν μετακόμισιν, οἱ δὲ δύο ὑπηρέται τὸν ἀπέθεσαν ἀποκοιμισμένον εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἀνεχώρησαν.

Μίαν ὥραν σχεδὸν μετὰ ταῦτα θόρυβος φρικώδης ἠκούσθη περὶ τῆς ἐπαύλεως. Αἱ

θύραι προσεβλήθησαν ὄλαι διὰ μιᾶς, καὶ καταθραύσθησαν τόσω μᾶλλον εὐκολώτερον ὅσον οὐδεὶς παρουσιάσθη νὰ τὰς ὑπερασπίσῃ. Κατὰ παραδόξον τινὰ σύμπτωσιν στρατιῶται καὶ χωροφύλακες εὐρίσκοντο εἰς τὸν ἀχυρῶνα, ὅστις ἦτο κλεισμένος ἐξῶθεν. Εἷς μόνος ἀντέστη καὶ ἡ γραῖα Παρασκευῆ, ἣτις, ἀφοῦ ἐπροσπάθησε ματαίως νὰ παροτρύνῃ τὸ θάρρος τοῦ κύρ Σίμου καὶ τῶν ἄλλων θεραπόντων τοῦ Βωνουά, ἤρπασεν ἀνδρείως πυροβόλον, καὶ ἐπυροβόλησε διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ μαγειρείου.

Ὅτε ἠκούσθη ὁ πρῶτος θόρυβος τῆς ἀπροσδοκίτου καὶ μανιώδους αὐτῆς ἐφόδου, ὁ Βωνουά ἦτο εἰς τὸν θάλαμόν του μετὰ τοῦ κύρ Ἀλαῖν, τοῦ Λαπιέρρου, καὶ δύο ἄλλων ὑπηρέτων ἐνόπλων.

— Ἴδου ἡ ὦρα, εἶπε μὲ φωνὴν τεταραγμένην, κοιμᾶται καὶ σεῖς εἶσθε τέσσαρες. . . Παναγία μου! νὰ μὴ μᾶς γλυτώσῃ τὴν φορὰν αὐτὴν.

— Τὸ ἀναδέχομαι μόνος ἐγὼ, εἶπεν ὁ Λαπιέρρος, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὁ νέος αὐτὸς τρελλὸς ἀνέλαβε, φαίνεται, νὰ μὲ ἐμπνέῃ ὄρεξιν εἰς τὸ φονικὸν τοῦτο. Δὶς ἀπὸ χθὲς μὲ περιφρονεῖ ἀδιαφορῶν δι' ἐκδίκησιν, ἀλλὰ θὰ αἰσθανθῶ εὐχαριστήσιν τινά. . .

— Ἀρκοῦν τὰ λόγια, εἶπεν ὁ Βωνουά, σεῖς τὸν λοχαγὸν, ἐγὼ τοὺς Λύκους! . .

Οἱ τέσσαρες ὑπηρέται εἰσῆλθον εἰς τὴν μακρὰν πάροδον, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Διδιέ. Ὁ Λαπιέρρος προηγεῖτο κρατῶν ξίφος γυμνὸν εἰς τὴν δεξιάν, καὶ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ἀριστεράν. Ὁ κύρ Ἀλαῖν ἤρχετο τελευταῖος, καὶ διὰ τοῦτο εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δώσῃ, χωρὶς νὰ φανῇ, ἓν φιλῆμα εἰς τὴν τετραγώνον φιάλην του.

— Προσοχή! εἶπεν ὁ Λαπιέρρος φθὰς εἰς τὴν θύραν, θὰ τὸν κτυπήσω. Ἐὰν ἐξυπνήσῃ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, θὰ μὲ ὑποστηρίξετε.

Καὶ εἰσῆλθε. Σκότος βαθύ ὑπῆρχεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Διδιέ. Ὁ Λαπιέρρος ἐπροχώρησεν ἀψοφητί, καὶ ὅταν ἐνόμισεν ὅτι ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην ὕψωσε τὸ ξίφος του. Ἄλλ' ἄλλο ξίφος ἀνεχαίτισε τὸ ἰδικόν του ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, καὶ ὁ Λαπιέρρος ὠπισθοδρόμησεν ἐκθαμβος.

— Σήκωσε τὸν φανόν, Ἰάκωβε, εἶπεν εἰς ἓνα ἐκ τῶν συνδούλων του, ὅστις ὑπήκουσε. Καὶ οἱ τέσσαρες δολοφόνοι εἶδον ὄρθιον πρὸ τῆς κλίνης τοῦ κοιμωμένου Διδιέ, ἄνδρα ὑψηλόν, ὅστις εὐθὺς καὶ ἀκλόνητος προέτεινε τὴν αἰχμὴν τοῦ γυμνοῦ ξίφους του. Ὁ γέρον ἐπιστάτης ἀφήκε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Χριστέ καὶ Παναγία! ἀνέκραξε φύλαξέ μας! . . τὸν γνωρίζω τώρα . . . δὲν εἶμεθα πολ-
λοὶ τέσσαρες . . . Εἶναι ὁ Ἰούδας Λέκερ ὁ ἰππό-
κόμος τοῦ Νικολάου Τρέμλ.

Δ'. ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΘ' ΕΝΟΣ.

Ὁ Ἰούδας εἰσαχθεὶς, ὡς εἶπομεν ἀπὸ τὴν
γραῖαν οἰκονόμον, ἐπερίμενε τὸν κύριόν του
ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς κλίνης του κειμένης ἐν
τινὶ γωνίᾳ τοῦ θαλάμου τοῦ λοχαγοῦ. Ἐξε-
πλάγη δὲ εἰς ἄκρον, καὶ ἐδιπλασιάσθη ἡ ἀνη-
συχία του ὅταν εἶδε τὸν Διδιέ κοιμώμενον καὶ
φερόμενον ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκί-
νητος διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ. Πολλάκις, μετὰ
τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑπηρετῶν ἔκραξε τὸν κύ-
ριόν του χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἄλλ' οὗτος, βεβυθι-
σμένος εἰς βαθύτατον ὕπνον, οὐδόλως ἀπεκρίθη.
Τὸ ποτὸν τὸ ὁποῖον τῷ ἐκέρασεν ὁ Κύρ Ἀλαῖν
κατὰ τὸ δεῖπνον, ἦτο δραστήριόν τι ναρκωτικόν,
μεμιγμένον μὲ μεγάλην δόσιν τοῦ οἴνου τῆς Γυιέν-
νης, τὸν ὁποῖον ἐξεθείασεν ὁ Βεχαμεῖλ.

Ἡ ἐπίμονος αὐτῆ σιωπῇ ἐπροξένησε μέγαν
φόβον εἰς τὸν Ἰούδα.

— Παράδοξον! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Μὴν ἔφε-
ραν πτώμα οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι;

Καὶ ἐγερθεὶς ἡρέμα ἐπέθηκε τὴν χειρὰ του
εἰς τοῦ νεανίου τὴν καρδίαν, ἥτις ἔπαλλε λίαν
ἡσύχως.

— Κοιμᾶται! εἶπε καθ' ἑαυτόν μὲ στενα-
γμὸν παρηγορίας. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν δώσῃ μακρὸν
καὶ ἡσυχον ὕπνον!

Ἄλλ' ἡ εὐχὴ αὐτῆ ἔμελλε νὰ ἐκπληρωθῇ ὑπὲρ
τὸ μέτρον. Ὅτε ὁ Ἰούδας ἐπανήρχετο εἰς τὴν
κοίτην του, ὁ κρότος τῆς ἐφόδου ἐξεβράγη παν-
ταχόθεν ὁ δὲ γέρων ἰπποκόμος λαβὼν τὸ ξίφος
του, ἠτοιμάσθη πρὸς πᾶν ὅ,τι ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ.

Μετὰ τινὰ λέπτια, ἤκουσε θόρυβον βημάτων
εἰς τὴν πόροdon, καὶ διέκρινε λέξεις τινὰς τῆς
συνομιλίας τῶν τεσσάρων ὑπηρετῶν.

— Πρέπει ἐν τοσοῦτῳ νὰ τὸν ἐξυπνίσω, εἶ-
πε μονολογῶν. Λοχαγέ! Λοχαγέ!

Καὶ κράζων ἔσεισεν ἀποτόμως τὸν λοχαγὸν
ὅστις ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ὡς νεκρός. Ὁ ἀν-
δρεῖος ἰπποκόμος ἀπελπισθεὶς νὰ τὸν ἐξυπνίσῃ
ἐστάθη πρὸ τῆς κλίνης.

— Ἐὰν ἦναι ὁ Πέλο Ρουάν, εἶπε καθ' ἑαυ-
τόν, θὰ τὸν ὀρκίσω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Τρέμλ
πλὴν τούτου, ὁ Πέλο Ρουάν δὲν θὰ φονεύσῃ
ἄνθρωπον κοιμώμενον . . . Ἄλλ' ἀνδὲν εἶναι ὁ
Πέλο Ρουάν; . . .

Καὶ ἀντὶ ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἀμήχανον ταύ-
την ἐρώτησιν, ξιφουλκήσας ἔλαβε θέσιν ἀμυντι-

κὴν, καὶ συγχρόνως, ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ εἰσήλ-
θον οἱ ὑπηρετῆται τοῦ Βωνουά. Καὶ τοὶ κατὰ εἴ-
κοσιν ἔτη πρεσβύτερος ὁ Ἰούδας Λέκερ, δὲν ἀπέ-
βαλε καθόλου τὸ ἀρειμάνιον ἐκεῖνο ἦθος δι' οὗ
ἄλλοτε κατέπληξε τοὺς ἀκολούθους τοῦ ἀντι-
βασιλέως. Ἰστάμενος πρὸ τῆς κλίνης τοῦ λο-
χαγοῦ, μεταξὺ τῆς ἀμυδρᾶς λάμπειως τοῦ φα-
νοῦ, ἐπεδείκνυεν ὅλον τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του
καὶ τὸ ἠράκλειον σῶμά του. Εἰς τὸ πρόσωπόν
του ἐπεκράτει ἡ μεγάλη ἐκεῖνη ἀταραξία ἥτις,
ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἐν μέτῳ τοῦ κιν-
δύνου, διερμηνεύει ἀπόφασιν ἀκαταδάμαστον.
Τὸ βλέμμα του ἦτο βαρὺ, σχεδὸν ἀπαθές, καὶ
πᾶς αὐτοῦ μυὸν ἔμεινεν εἰς ἐντελῆ ἀκινήσιαν.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ Ἰούδα, ὁ Λαπιέρρος
ἐμάντευσεν ἐπίφοβον περιπλοκὴν ἡ παρουσία τοῦ
ἀρχαίου ἰπποκόμου τοῦ Τρέμλ παρὰ τῷ λοχα-
γῷ, καθίστανε πλέον ἀμετάκλητον, εἰ δυνατόν,
τὴν κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου θανατικὴν ἀπό-
φασιν, διότι ἡ ἔνωσις αὕτη δὲν ἦτο τυχαία, καὶ
ἔδιδε νέαν ἰσχὺν εἰς τοὺς λόγους δι' οὓς ὁ Βω-
νουά ἐφοβεῖτο τὸν Διδιέ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ
Λαπιέρρος ἠθέλησε νὰ διατάξῃ τὴν προσβολὴν
ἀλλὰ, βλέμμα δριφθὲν ἐπὶ τῆς σταθερᾶς καὶ
ἀπειλητικῆς στάσεως τοῦ γηραιοῦ ἰπποκόμου
ἀνεχαίτισε τὴν διαταγὴν ταύτην εἰς τὰ χεῖλη
του. Ἐγνωρίζεν ἐκ φήμης τὸν Ἰούδα, ὅστις
ἐνομίζετο ἄλλοτε ὡς ὁ ἀνδρείότερος μαχητὴς
τῆς βεδονικῆς χώρας, καὶ ἡ στάσις του ἐπεκύ-
ρωνε τὴν φήμην αὐτοῦ. Ναὶ μὲν ὁ Ἰούδας ἦτο
μόνος, ἀλλ' ἐκ τῶν τεσσάρων ὑπηρετῶν οἱ δύο
ἐλήφθησαν χάριν ἀπλῆς συνοδίας· ὁ τρίτος, ὁ
Κύρ Ἀλαῖν, γέρων νωθρός καὶ μέθυσος, ἐκλο-
νεῖτο τέλος ὁ τέταρτος, ὁ ἴδιος Λαπιέρρος,
ἐδύνατο μὲν παροργιζόμενος νὰ καταστῇ ἀντί-
παλος οὐχὶ εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἡ μάχη δὲν
ἦτο τὸ ἔργον του, καὶ δὲν ἐμάχετο εἰμὴ μόνον
ὁσάκις δὲν ἐδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως· ὥστε
αἱ ἐχθρικαὶ δυνάμεις, εἰ καὶ ἀνίστοι, δὲν ἦσαν
ὅμως τοσοῦτον ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ὁ Κύρ Ἀλαῖν
ἐστάθη εἰς τὸ πλευρον τοῦ Ἰούδα, ἀλλ' ἀρκετὰ
μακρὰν· ὁ Λαπιέρρος ἦτο κατὰ πρόσωπον, καὶ
οἱ δύο ὑπηρετῆται ἴσταντο μεταξὺ τοῦ τελευ-
ταίου τούτου καὶ τοῦ ἐπιστάτου. Ὁ Λαπιέρρος
ἐχαμήλωσε τὸ ξίφος καὶ ἔβαλε τὸ ἐγχειρίδιον
εἰς τὴν ζώνην του, ἀφοῦ ἐταλαντεύθη ἐπὶ τινὰς
στιγμάς· ἐνῶ δὲ ἐδίσταζεν, αἱ ὀφρὺς του συνε-
στάλησαν ὀλίγον· ἀλλ' ἀναλαβὼν εὐθύς τὸ ἀμέ-
ριμνον ἦθος του,

— Φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν Ἰούδα μετὰ
τόνου εὐσταθοῦς, ὁ σεβαστὸς ἀρχων τοῦ Τρεμ-
λαὶ λέγει ὅτι σὲ ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχαῖον ὑπη-
ρέτην τοῦ οἴκου. Ὡς τοιοῦτον ὁμολογῶ ὅτι

ἔχω πολλὴν εὐχαρίστησιν, νὰ σὲ γνωρίσω . . .
Θέλεις ἐὰν ἀγαπᾷς νὰ παραμερίσῃς διὰ νὰ ἐκ-
τελέσωμεν ὅ,τι εἴμεθα προσταγμένοι;

Ἄλλ' ὁ Ἰούδας ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός.

— Φίλε μου, ἐπανελάβεν ὁ Λαπιέρρος, εἴ-
μεθα τέσσαρες καὶ εἶσαι μόνος. . . . Πρὸς
τούτοις, ἂν λάβῃς τὸν κόπον ν' ἀνοίξῃς τὰ ὠτά
σου, θὰ ἀκούσῃς ὅτι ἔχομεν πολυαριθμούς βοη-
θούς εἰς τὴν ἔπαυλιν. Καὶ ἐνταυτῷ ὁ θόρυβος
εἶχε διπλασιασθῆ, εἰσβαλόντων τῶν Λύκων εἰς
τὴν οἰκίαν. Ἡ ταραχὴ ἦτο φρικώδης καὶ ἱκανὴ
νὰ ἐξυπνίσῃ καὶ νεκρόν. Καὶ ὁμως ὁ λοχαγός
ἐξηκολούθει κοιμώμενος.

— Φίλε μου, εἶπε καὶ τρίτον ὁ Λαπιέρρος
μὲ φωνὴν θωπευτικὴν καὶ ῥίπτων συγχρόνως
βλέμμα ταχὺ εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, μὲ δυσαρέ-
σκειάν μου θὰ μεταχειρισθῶ ἐναντίον σου τὴν
βίαν, ἀλλά. . .

Καὶ πρὶν τελειώσῃ, τὰ πέντε ξίφη διασταυ-
ρωθέντα ἐξέβαλον συγχρόνως πέντε σπινθήρας.
Ἡκούσθη βραχεῖά τις κλαγγή· ὁ κύρ Ἀλαῖν
ἔπεσεν ἐκ φέρων στεναγμὸν ὑπόκωπον, καὶ ὁ
εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἐξηπλώθη κατὰ γῆς ὄλος
καθημαγμένος. Ὁ Ἰούδας, ὅστις δις προσέβα-
λεν ἐπανειλημμένως, ἐπανελάβε τὴν ἀμυντικὴν
θέσιν του. Ὁ δὲ Λαπιέρρος ὠπισθοδρόμησεν ὡς
καὶ ὁ δεύτερος ὑπηρετής· ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπι-
βούλου προσβολῆς, ἣν ἐπεχείρησε καθ' ἣν
στιγμὴν ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ συνθηκολογήσῃ
τὸν ἐσύγχυσεν ὀλίγον, καὶ ἔρριψε βλέμμα
οἴκτου ἐπὶ τῶν ἀπομάχων συνεταίρων του.

— Διάβολε! ἐψιθύρισε δυσχεραίνων, μὰ τὴν
ἀλήθειαν, δὲν εἴμεθα πολλοὶ τέσσαρες. . . .
Σήκωσε τὸν φανόν, Ἰάκωβε.

Τὸ φῶς ἔπεσε κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ ἐπενδύ-
του τοῦ Ἰούδα, καὶ ὁ Λαπιέρρος ἀφῆκε κραυγὴν
χαρᾶς· ὁ γέρον ἵπποκόμος ἔμενε μὲν εὐθύς καὶ
ἀκλόνητος, ἀλλὰ τὸ αἷμά του ἔρρεεν ἀφθονον
ἐκ τριῶν πληγῶν. Ἡ προσβολὴ δὲν ἦτο τόσῳ
κακῇ, ὅσον ὁ Λαπιέρρος τὴν ὑπέθεσε κατ' ἀρχάς.

— Τώρα φθάνει νὰ περιμεινώμεν, εἶπεν ἐπα-
ναλαβῶν τὸ ἀμέριμνον ἦθος του. Ὁ διάβολος
νὰ μ' ἐπάρῃ ἐὰν μείνῃ ὀρθὸς ἐν τέταρτον τῆς
ῥάρας μὲ τὰς τρεῖς αὐτὰς πληγὰς. . . . Προσο-
χῇ, Ἰάκωβε! εἶν' ἐδικός μας. . . . Κάμε ὡς
ἐγώ, στρέψε τὰ νῶτα εἰς τὸν τοῖχον καὶ φυ-
λάττου. . . . Ὅταν ὁ ἀνδρεῖος οὗτος πέσῃ, τε-
λειόνομεν τὸ ἔργον μας.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπήκουσεν. Ὁ Λαπιέρρος καὶ
αὐτὸς ἔστρεψαν τὰ νῶτα εἰς τὸν τοῖχον, ἐνῶ
ὁ κύρ Ἀλαῖν καὶ ὁ ἕτερος ὑπηρετής ἔκειντο
κατὰ γῆς ἀκίνητοι καὶ νεκροὶ καθ' ὅλα τὰ
φαινόμενα. Ὁ Ἰούδας παρετήρησε τὴν θέσιν

του μὲ ὄλην τὴν ἀταραξίαν τοῦ στωϊκοῦ θάρ-
ρους του· ἡ θέσις αὐτὴ ἦτο ἀπελπιστικὴ· ἠσθά-
νετο ἐξασθενῶν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν· αἱ
δυνάμεις του ἐξέλιπον μετὰ τοῦ αἵματός του.
Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ θόρυβος τῶν Λύκων ἐφθασεν
εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἀνεπτερώθησαν αἱ ἐλπίδες
τοῦ Ἰούδα.

— Πέλο Ῥουάν! ἀνέκραξε, βοήθεια!

Ἐπροτίμα ἐχθρόν τιμίον, παρὰ τοὺς ἀθλίους
ἐκείνους ὑπομισθίους δολοφόνους, ἀλλ' ὁ θόρυ-
βος ἀπεμακρύνθη, καὶ ὁ Πέλο Ῥουάν δὲν ἦλθεν.

— Ὡ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Λαπιέρρος, ὁ ἀν-
θρακεὺς ἀνακατόνεται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν προστα-
σίαν τοῦ ὄρφανου; . . . Κατ' εὐτυχίαν εἶναι
πολὺ μακρὰν καὶ δὲν ἀκούει. . . . Καί, ἐπειδὴ
ὁ κύριος αὐτὸς κράζει τοὺς ἀπόντας, εἶναι ση-
μεῖον ὅτι ὁ μυελὸς του σαλεύει. . . . Ἐκλονίσθη,
μὰ τὴν ζωὴν μου!

Ὁ Ἰούδας ἀνωρθώθη ζωηρῶς, ἀλλ' ὁ Λα-
πιέρρος δὲν ἠπατήθη, διότι ἐκλονήθη.

— Ἄ! ἄ! ἐψιθύρισε ὁ πρῶην ἀγύρτης,
εἶναι ταῦρος αὐτὸς ὁ ἵπποκόμος. Ἐχασε περισ-
σότερον αἷμα ἀφ' ὅσον ὑπάρχει εἰς τὰς φλέβας
μου, καὶ μένει ἀκόμη ὀρθός. Ἐὰν ὁ ἄλλος τε-
λειώσῃ τὸν ὕπνον του, θὰ τὴν ἔχωμεν χάσιστα.

Ὁ δὲ Ἰούδας ὠχρῶν ἐπνευστία.

— Ἐξύπνα, κύριε λοχαγέ! ἔκραξε μὲ φωνὴν
ἐξησθενημένην, ἐξύπνα!

— Διατί δὲν τὸν καλεῖς μὲ τὸ πατρικὸν
ὄνομά του, φίλε μου; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ
Λαπιέρρος. Ἐλα δά! μὴ στενοχωρῆσαι. . .
Αὐτὸ τὸ ὄνομα προφερόμενον εἰς τὸν τόπον
τοῦτον, θὰ ἔχῃ ἴσως δύναμιν μαγικὴν.

Ἄλλ' ὁ Ἰούδας δὲν ἐνόει τίποτε. Ἐβαλε
τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν πληγῶν του διὰ
νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα· ὁ Λαπιέρρος ὁμως,
ἀνοικτίρμων, καὶ σπεύδων νὰ τελειώσῃ, ἐπροσ-
ποιήθη προσβολὴν, ἣτις τὸν ἐβίασε νὰ τεθῆ
πάλιν ὑπὸ φύλαξιν, καὶ τὸ αἷμα ἔρρευσε ἐκ νέου.

— Ἐξύπνα, κύριε, ἐξύπνα! ἀνεφώνησε καὶ
δεύτερον ὁ Ἰούδας, ὅστις, ἐκλειπουσῶν τῶν
δυνάμεών του, ἐστηρίχθη εἰς τὰς στήλας τῆς
κλίνης.

Ὁ δὲ Διδιὲ ἐξηκολούθει κοιμώμενος. Ὁ Ἰού-
δας ὁμως ἐξαντληθείς, ἀφῆκε τὸ ξίφος καὶ
κατέπεσεν αἱματοφύρτος παρὰ τὴν κλίνην.

— Ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε ν' ἀποθάνω διὰ τὸν
Τρέμλ! ἐψιθύρισε μὲ θλίψιν.

— Καὶ διὰ ποῖον λοιπὸν, ἀνδρεῖε φίλε μου;
ἀνέκραξεν ὁ Λαπιέρρος ἀνακαγχάζων. Μὴ κατὰ
τύχην ἀγνοῆς; . . . ὦ! θὰ ἦτο πολὺ ἀστεῖον.

Κακεντρεχὲς μειδιάμα διέστειλε τὰ χεῖλη
τοῦ ἀγύρτου λέγοντος ταῦτα. Καὶ πλησιάσας

τὸν Ἰούδα ὅστις ἀναπνέων ἐναγωνίως δὲν ἐκινεῖτο πλέον,

— Φίλε μου, εἶπε, ψηλαφῶν τὸν σφυγμὸν του, ἔχεις τοῦλάχιστον τρία λεπτά ζωῆς ἀκόμη. Θέλεις νὰ σὲ διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν; . . . Καλὰ, καλὰ! ὁ σιωπῶν ὁμολογεῖ, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχεις μεγίστην ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσῃς τὴν ἱστορίαν μου. . . Προσπάθησε ἀκόμη νὰ μὴν ἀποθάνῃς, καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσω. . . Μίαν ἑσπέραν, φαντάσου, διέβαινα τὸ δάσος τῆς Ῥεδόνης· ἤμην τότε ἀγύρτης τὸ ἐπάγγελμα καὶ εἶχα ἀνάγκην ἑνὸς παιδίου. . . Ὁ σφυγμός σου φαίνεται ὅτι θέλει νὰ πούσῃ. Ὀλίγην ὑπομονὴν, τί διάβολο! . . . Εἰς τὸ πλάγιον ἑνὸς λάκκου, εἶδα ὠραῖον μικρὸν πλάσμα τυλιγμένον με δέρματα λαγιδέων· ἀφῆκα τὰ δέρματα ἀλλ' ἐπῆρα τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἦτον ὅπως τὸ ἤθελα· ἅμα φθάσας εἰς Παρισίους. . . Μήπως ἔχῃς σκοπὸν νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃς; εὐθὺς τελειῶν. . . Τὸ παιδίον τοῦτο ἐμεγάλωσεν ἡ τύχη τὸ ὑψήρπασεν ἀπὸ τὴν ἐπιτροπιάν μου· ἔγεινεν ἀκόλουθος τοῦ Κ. Κόμητος τῆς Θελώσσης, ἔπειτα θαλαμηπόλος του, μετὰ ταῦτα. . . Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἀκούω τὸν σφυγμὸν σου καὶ κτυπᾷ καθὼς πρέπει. . . Ἐπειτὰ λοχαγὸς τῆς χωροφυλακῆς. . . Μαντεύεις τώρα. . .

Ἐλαφρὸν καὶ στιγμαῖον ἐρύθημα ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰούδα, ὅστις ὅμως ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ ἐκράτησε τοὺς ὀφθαλμούς του κλειστούς.

— Δὲν μαντεύεις, εἶπεν ὁ Λαπιέρρος. Πολὺ καλὰ! θὰ σὲ τὸ εἰπῶ μετὰ τὸ νῆ καὶ μετὰ τὸ σῖγμα διὰ νὰ ὑπάγῃς εὐχαριστημένος εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ μάλιστα θὰ ἐννοήσῃς συγχρόνως διατί ἐστάλημεν ἐδῶ ἀπὸ τὸν Ἐρβὲ Βωνουά. . . Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον εὗρηκα εἰς τὸ δάσος ὠνομάζετο Γεώργιος Τρέμλ.

Μόλις ὁ Λαπιέρρος ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ αἰφνης ἀφῆκε κραυγὴν λύσσης καὶ ὀδύνης· ἄμετρος χαρὰ ἀναζωογονήσασα τὴν καρδίαν τοῦ Ἰούδα ἐξῆψε τὰς δυνάμεις του· ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος ἐπανελθὼν πρὸς ὦραν εἰς τὴν ζωὴν ὅταν ἤκουσε τὸ λατρευτὸν ὄνομα τοῦ κυρίου του, ἐσφιγξε διὰ τελευταίου τινος ἀγῶνος, τὸν λαϊμὸν τοῦ ἀγύρτου καὶ τὸν ἀνέτρεψεν ὑποκάτω του.

— Βοήθεια, Ἰάκωβε! ἐκράξεν οὗτος ῥογχαζών.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπροχώρησεν, ἀλλ' οὐχὶ ὅσον ἔπρεπε ταχῶς, διότι ὁ Ἰούδας ἀναλαβὼν τὸ ξίφος του τὸ ἐβύθισε μετ' ὅλην τὴν δυνάμιν του εἰς τὸ στήθος τοῦ Λαπιέρρου. Μετὰ ταῦτα στηριχθεὶς διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὰς στήλας τῆς κλίνης, ἀπέκρουσε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ τελευταίου ὑπηρέτου.

Φοβερός μαχητὴς ἦτο ὁ Ἰούδας Λέκερ καὶ κατὰ τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ ὥραν. Καὶ ὁ μὲν ὑπηρέτης βαρέως τραυματισθεὶς ἔρριψε τὸ ὄπλον του καὶ ἔφυγεν, ὁ δὲ Ἰούδας ἐσύρθη μέχρι τοῦ φανοῦ, ὅστις ἡμίσβεστος καὶ κατὰ γῆς κείμενος ἐφώτιζε μετὰ λάμψιν ἀσθενῆ καὶ διαλείπουσαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς τραγικῆς ἐκείνης σκηνῆς. Τὸν ἔλαβεν, ἀνεζωπύρησε τὴν φλόγα του, καὶ βοηθούμενος διὰ τῶν χειρῶν, ἐφθασεν εἰς τὴν κλίνην ὅπου ὁ Διδιὲ νεναρκωμένος εἰσέτι ἐκοιμάτο τὸν ληθαργικὸν αὐτοῦ ὕπνον. Μετὰ ἀπερίγραπτον ἀγῶνα ὁ ἀγαθὸς ἵπποκόμος συγκεντρῶν τὰ ἔσχατα λείψανα τῶν δυνάμεών του κατώρθωσε νὰ ἀνεγερθῇ· ἐστηρίχθη διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὰ στρώματα, καὶ διὰ τῆς ἑτέρας διεύθυνε τὸ φῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Διδιὲ.

Ὁ λοχαγὸς ἐκοιμάτο ὕπτιος ὡς τὸν εἶχον ἀποθέσει οἱ ὑπηρέται τοῦ Βωνουά. Τὸ φῶς ἔπεσε κάθετον ἐπὶ τῶν ζωηρῶν καὶ κανονικῶν χαρακτήρων του.

Ὁ Ἰούδας ἀπέθνησεν, ἀλλ' ἡ χαρὰ του ἐφθανε μέχρι παραφροσύνης. Παρατήρησεν ἐπὶ μικρὸν τὸν Διδιὲ κοιμώμενον· φαιδρότης ἐκστάσεως ἐλάμπρυνε τὴν ἀφελῆ καὶ ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν του, ἐνῶ δύο δάκρυα φλογερά ἐρρέον βραδέως ἐπὶ τῶν ἠλιοκαύστων παρειῶν του.

— Αὐτὸς εἶναι, ἐψιθύρισε τέλος· ὁ Θεὸς νὰ τὸν σώσῃ καὶ νὰ τὸν εὐλογήσῃ! . . . Ἰδοὺ βεβαίως τὸ ὠραῖον μέτωπον τοῦ Τρέμλ! καὶ οἱ κλειστοὶ ὀφθαλμοὶ του· ἐνθυμοῦμαι τώρα, εἶναι τῶν ὀφθαλμοῦ Βρετανουῦ. . . θρασεῖς καὶ υπερήφανοι! . . . ὦ! ὠραῖος στρατιώτης εἶναι ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Τρέμλ! εἶναι ἄξιος βλαστὸς τοῦ γηραιοῦ δένδρου. . . Ἐὰν τὸν ἀνεγνώριζα προτιήτερα! . . .

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Διδιὲ ἐκυψεν ἐπ' αὐτῆς, μὴ δυνηθεὶς νὰ τὴν ἀνασηκώσῃ μέχρι τῶν χειλέων του.

— Κύριέ μου! . . . υἱέ μου! ἐξηκολούθησε κράζων μετὰ πάθος τοσοῦτω διάπυρον, ὥστε αἰτελευταῖαι σταγόνες τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ αἵματος ἀνέβησαν μέχρι τῶν παρειῶν του· ἐξύπνα διὰ νὰ σὲ χαιρετίσω μετὰ τὸ μεγάλο ὄνομα τῶν πατέρων σου! ἐξύπνα τέκνον τοῦ Τρέμλ! . . . ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι ὠραία καὶ ἐνδοξος εἰς τὸ μέλλον, Κύριε Γεώργιε. . .

Εἶπε καὶ ἐστάθη, καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε μέγαν τρόμον.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἀνέκραξε μετὰ φωνὴν βραγχώδη κοιμᾶται, καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκω! ἀποθνήσκω, καὶ φέρω μαζῆ μου τὸ μουσικόν του, τὴν εὐτυχίαν του. . . Πᾶν ὅ,τι ὁ Θεὸς τῷ ἔδωκεν! Ἀπελπισία πικρὰ διεδέχθη τὴν χαρὰν τοῦ

Ίουδα. Ἦτένιζε τὸν νέον κύριόν του μὲ βλέμμα ἀπληπισμένον. Ἡ ζωὴ τὸν ἐγκατέλειπε, τὸ ἡσθάνετο, καὶ κατεθλίβετο ἐνθυμούμενος ὅτι δὲν θὰ ὑπερασπισθῆ τὸν τελευταῖον Τρέμλ ὅτι θὰ ἐγκαταλείπη αὐτὸν κατὰ τὴν ἐσχάτην ὥραν του, καθ' ἣν μία μόνη λέξις, προφερομένη καὶ ἀκουομένη, θὰ τῷ ἀπέδιδε καὶ περιουσίαν καὶ εὐγένειαν.

— Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, ἐπανελάβε μὲ ἀγωνίαν, γίνομαι προδότης! πρέπει νὰ ζήσω διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῶ καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ . . . Σταμάτησε λοιπὸν αἷμά μου ἀνήκεις εἰς αὐτὸν, ὀλόκληρον εἰς αὐτόν . . . ὦ! παραλογίζομαι! Παναγία μου Λογγίτισσα, ἁγία Θεοτόκε! εὖς πλαγίσι με ἄς ἐξυπνήσῃ, ἢ ἄς ζήσω μίαν ἡμέραν ἀκόμη! . . . ἁγία Παρθένε! ὁ θάνατος ἔρχεται . . . φοβοῦμαι! . . .

Ὁ ταλαίπωρος γέρον ἐτρεμε ἀγωνιῶν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του διὰ νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὰ ἐφαπλώματα τῆς κλίνης. Ἐν λεπτὸν παρήλθε καθ' ὃ ὑπέφερε μαρτύριον ἀπερίγραπτον. Μετὰ ταῦτα αἱ χεῖρές του κατέπεσαν βραδέως.

— Ἐξύπνα! ἐξύπνα! ἔλεγε βέγγων. Ἄκουσε . . . Ἄκουσέ με, ἀγαπητέ μου κύριε! . . . ὦ! μὲ ἀκούεις βέβαια, ἀλήθεια; ὑπάρχει εἰς τὸ κοῖλον τῆς δρυὸς τοῦ Λάκκου τῶν Λύκων, μία περγαμηνή, καὶ χρυσίον . . . Ὅλ' αὐτὰ εἶν' ἐδικά σου, Γεώργιε Τρέμλ . . . ἐδικά σου . . . ἐγὼ, εἶμαι κακὸς ὑπηρετής . . . Ἀποθνήσκω ἐνῷ ἔχεις ἀνάγκην νὰ ζήσω . . . Συγχώρησέ με . . . Συγχώρησέ με.

Οἱ πόδες του ἐλιγύσθησαν καὶ ἔπεσε βαρέως ἀνατραπείς ἐνῷ ἐπρόφερε τελευταῖον τὸ λατρευτὸν ὄνομα τοῦ νέου κυρίου του. Ὁ δὲ Διδιὲ ἐξηκολούθει κοιμώμενος. Σιγῇ θανάτου ἐπεκράτησεν εἰς τὸν θάλαμον ἐπὶ τινα λεπτά: ὁ φανὸς μείνας ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔρριπτεν ἀκόμη ἐκ διαλειμμάτων λάμπεις μελαγχολικὰς ἐπὶ τῆς πενθίμου σκηνῆς. Αἰφνιδίως ἠκούσθη μικρὸς καὶ βροντώδης στεναγμός. Τὸ ἐν τῶν πτωμάτων ἐκινήθη καὶ ἤρχισεν ἐκτεῖνον τὰ μέλη του ὡς πράττει τις μετὰ βαρὺν λήθαργον, τὸ δὲ πτώμα τοῦτο ἦτο τὸ τοῦ Κ. Ἀλαῖν τοῦ ἐπιστάτου, ὅστις πληγὴν μόνην εἶχε μεγάλην σχισμάδα ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου του. Ὁ γέρον μέρυσος εἶχε πέσει προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ίουδα, καὶ τὸ μὲν ἐκ τρόμου, τὸ δὲ ἐκ μέθης, δὲν εἶχεν ἔκτοτε ἀνεγερθῆ. Ἄλλως τε εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ οἰνοβαρὴς, ὅσω ἀνανδρὸς καὶ ἀν' ἦναι, δύναται ν' ἀποκοιμηθῆ καὶ πλησίον τροχοῦ ἀμάξης, οὕτω καὶ ὁ Κύρ Ἀλαῖν ἀπεκοιμήθη. Ἐξυπνήσαντος δὲ, πρώτη φροντίς του ὑπῆρξε νὰ δώσῃ

νέον δεῖγμα ἀγάπης πρὸς τὴν τετράγωνον φιάλην του.

Δὲν ἐνθυμεῖτο τίποτε. Ἄφου δὲ ἐβρόφησε μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἠγέρθη κλονούμενος, καὶ ὑπέροποτε μεθυσμένος.

— Ἦὼς διάβολο εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὴν κλίνην μου; ἠρώτησε καθ' ἑαυτόν.

Ἄλλὰ ρίψας τὸ βλέμμα περὶ αὐτὸν ἐνθυμήθη τὰ διατρέξαντα.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἡ μάχη ἐτελείωσεν . . . Ἴδου ὁ γέρον φίλος μου ὁ Ίουδάς εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἐπεθύμουν . . . Καὶ ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος νέος ὁ Γεώργιος Τρέμλ . . . Κοιμᾶται ὡς ἂν ἦτο εἰς τὸν Παράδεισον . . . Μὰ τὴν ζωὴν μου! θὰ τὸν ἀποτελειώσω.

Καὶ λαβὼν τὸ ἐγχειρίδιόν του ἐπροχώρησεν ἀγωνιῶν πρὸς τὴν κλίνην καὶ μὴ λησμονῶν καθ' ὁδὸν νὰ δώσῃ ἀσπασμὸν τινα εἰς τὴν φιάλην διὰ νὰ λάβῃ θάρρος· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου ἐπρόσκοφεν εἰς τὸ πτώμα τοῦ Λαπιέρρου.

— Ἄ! Ἄ! εἶπε μὲ θυμὸν, κοιμᾶται καὶ αὐτός! . . . Λαπιέρρε! . . . Ἐλα νὰ μὲ βοηθήσῃς, φίλε μου.

Ἄλλ' ὁ Λαπιέρρος δὲν ἀπεκρίθη· ὁ δὲ Κύρ Ἀλαῖν κύψας τοῦ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τὸ στόμιον τῆς τετραγώνου φιάλης του.

— Θέλεις; ἠρώτησε κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Καὶ τὸ ρακίον ἐχύθη κατὰ γῆς, ὁ δὲ Κύρ Ἀλαῖν ἠγέρθη.

— Δὲν θὰ πῆ πλέον, εἶπεν.

Ὅτε δὲ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην ἐστάθη διὰ ν' ἀκροασθῆ φωνὴν γλυκεῖαν ἀλλὰ τεθλιμμένην, ἀδουσαν ἐν τῇ αὐλῇ ὑπὸ τὸ παράθυρον, στροφὴν τινα τοῦ ἐλεγείου τοῦ Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας.

— Ὡραία ὦρα δι' ἄσματα! ἐψιθύρισεν·

Ἡ δὲ φωνὴ διακοπεῖσα ἐπρόφερε σιγαλῶς μὲ τόσον ἀπελπισίας·

— Διδιέ! . . . Διδιέ μου!

— Παρών! εἶπε γελῶν ὁ ἐπιστάτης. Ἐμπρός! ἄλλην μίαν στροφὴν.

Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς νέας, ὡς ἂν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν εἰρωνικὴν διαταγὴν, ἐπανελάβε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἄσματος εἰς ὃ περιγράφεται τὸ ἄλγος τῆς δουκίσσης Κωνσταντίας τῆς Βρετανίας καὶ ἔφαλε θρηνωδῶς·

*Ἀπληπισμένη πῆγαινε
καὶ ἐγύρευε τὴ φυλακῇ,
Ποῦ τὸ παιδί της ἐκλείσαν
εἰ Ἄγγλοι οἱ κακοί·*

Καὶ μετὰ ταῦτα εἶπε πάλιν,

— Διδιέ! Διδιέ μου! . . . ποῦ εἶσαι;

Ὁ γέρον ἐπιστάτης, παλίμπαις γενόμενος ἐκ τῆς μέθης, ἐπλησίασε μὲ περιέργειαν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἴδῃ τὴν αἰδὸν, ἀλλὰ συγχρόνως ἤνοιχθη ἡ θύρα, καὶ λάμπρις ζωηρὰ κατεφώτισε τὸν θάλαμον. Ὁ Κύρ Ἀλαῖν στραφείς εἶδε τὴν Ἀλεξίαν Βωνουά, ὠχρὰν, μὲ ἕτεροπλανεῖς ὀφθαλμούς, καὶ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα κρατοῦσαν. Καὶ αὐτὴ ἐπρόφερε μὲ φωνὴν βραγχώδη τὰς αὐτὰς λέξεις τῆς αἰδοῦ.

— Διδιέ! Διδιέ μου!

ΑΑ. ΑΛΕΞΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ.

Ἡ Ἀλεξία Βωνουά εἰσῆλθεν ὠχρά, καὶ τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της διετήρει τὰ ἴχνη βαθείας ὀδύνης· οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον τὸ ἀτενὲς καὶ στεγανὸν ἐκεῖνο βλέμμα τὸ ὁποῖον μένει μετὰ φλογερὸν παροξυσμὸν. Ὅτε ὁ ἄρχων τοῦ Τρεμλαί ἔδωκε τὸ σύθημα εἰς τοὺς τέσσαρας ὑπέρτατας του, ἡ Ἀλεξία, πλαγισμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἐκίματο ὑπνον ὀδυνηρὸν. Περὶ αὐτὴν ἦσαν ἡ θεία της Κ. Ὀλιβία, ἡ θαλαμηπόλος Ρενέ, καὶ ἄλλη τις θεράπαινα. Ὁ θόρυβος τῆς προσβολῆς τῶν Λύκων τὴν ἐξύπνισε, καὶ κατετρόμαξε τὰς τρεῖς νοσηκόμους της· ἡ Κ. Ὀλιβία ἐλειποθύμησε μὲν ἀκούσασα τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν, αἱ δύο ὑπηρετίδες ἔφυγον περὶτρομοί, καὶ ἡ Ἀλεξία ἔμεινε μόνη.

Ὁ ὑπνος της, εἰ καὶ βραχὺς καὶ τεταραγμένος, τὴν εἶχε καταπραῦνει ὀλίγον. Ὁ δὲ κρότος τῆς εἰσβολῆς, κλονήσας τὸν ἐξησθηνημένον ἐγκέφαλόν της, διήγειρεν ἰδέας τινὰς ἀορίστους, ὅπως ὅτε, ταραττομένης λεκάνης περιεχοῦσης ὕδωρ θαλόν, ἀναβαίνουσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὰ κατεσταλαγμένα σώματα. Ἐνθυμήθη τὴν μετὰ τοῦ Λαπιέρρου συνομιλίαν της, καὶ τὴν θανατηρὰν ὀδύνην ἣτις ἐβασάνισε τὴν ψυχὴν της. Ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς της καὶ μετὰ ταῦτα τὸ τοῦ Διδιέ, καὶ ὕστερον ἐγερθεῖσα βραδέως ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων της ὀλόνην λευκὴν, ἔλαβεν εἰς χεῖρας λαμπάδα, καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου της.

Οὐδεὶς ἦτο παρὼν διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ· εἰς τὴν πάροδον ἀπήνησε πολλοὺς Λύκους οἵτινες, κύριοι τῆς ἐπχύλευς, τὴν μετεχειρίζοντο ὡς τὸ πον κατακτηθέντα· ἀλλὰ μὲν εἶδον τὴν ὠχρὰν ἐκείνην μορφὴν ἢ ὁποῖα μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς περιτελυγμένη μὲ νεκρικὴν σινδόνην καὶ ἔφυγον· τὴν ἐξέλαβον ἀντὶ φαντάσματος, καὶ τὴν ἀπήκων νὰ περάσῃ ἀνενόχλητος.

Διευθύνθη δὲ πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ Διδιέ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ Ἀλεξία ὑπνοβάται. Τοῦναντίον ἐγρηγόρει, ἀλλ' ἡ διάνοιά

της ἐκυμαίνεται ἐν μέσῳ σκότους, καὶ ἐσκέπτετο ὡς ἂν ὠνειροπόλει. Ὅτε δὲ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ λοχαγοῦ, μόνη ἐν μέσῳ τῆς νυκτός, δὲν τῇ ἐπῆλθεν οὔτε κἂν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ πράξις της ἦτο ἐπιλήψιμος ἢ τοῦλάχιστον ἐναντία εἰς τοὺς νόμους τῆς γυναικειᾶς σεμνότητος. Καίτοι δὲ εἰς ζόφον βεβουθισμένη, ἐνόει ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ Διδιέ ὑπῆρχε μεσότοιχον ἀδιάβατον, ἄβυσσος τὴν ὁποῖαν ὁ Λαπιέρρος κατέστησε βαθυτέραν διὰ τῶν ἐξηγήσεων του. Ἦρχετο λοιπὸν νὰ βοηθήσῃ ἄνθρωπον δι' ὃν ἠσθάνετο ἔρωτα σπουδαῖον, ἀνιατον, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα, δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἰπώμεν, καὶ χωρὶς καμμίαν ἐπιθυμίαν. Ἐξ ἐμφύτου κλίσεως προνοητικῆς μᾶλλον, ἢ ἐκ σειρᾶς λογικῆς τῶν ἀναμνήσεων καὶ τῶν φρικτῶν αὐτῆς ὑπονοιῶν, ὅσαι προηγηθεῖσαι τῇ ἐπροξένησαν τὸν πυρετὸν, ἠσθάνετο ὅτι ὁ λοχαγὸς ἐκινδύνευε, καὶ ἤρχετο διὰ τοῦτο.

Ἡ σκηνὴ τὴν ὁποῖαν μὲ τσαούτην ἔκτασιν περιεγράψαμεν εἰς τὸ ἀνωτέρω κεφάλαιον, διήρκεσε μόνον λεπτά τινα· καὶ ὅτε ἡ Ἀλεξία ἔφθασεν εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ θαλάμου τοῦ Διδιέ, ἡ μάχη εἶχε τελειώσει, εἰσῆλθεν, ὡς εἶπομεν, προφέρουσα ἀκουσίως, καὶ ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ, τὸ ἀδιαλείπτως ἤχοῦν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της ὄνομα ὁ γέρον ἐπιστάτης, καταπληχθεὶς ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτον ἐκείνην ἐμφάνισιν ἀπέμεινε ἀκίνητος, καὶ οὔτε κἂν νὰ συμβουλευθῇ ἐδυνήθη τὴν τετράγωνον φιάλην του. Ἡ δὲ Ἀλεξία, προχωρήσασα βήματά τινα χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ, τὸν παρετήρησε τέλος, καὶ τεινᾶσα τὴν χεῖρα τῷ ἔδειξε τὴν θύραν καὶ ὁ γέρον ἐξῆλθεν ὅσω ταχέως τῷ ἐπέτρεψεν ἡ κακὴ κατάστασις τῶν κλονουμένων ποδῶν του.

Ἡ Ἀλεξία, ἀποθέσασα τὴν λαμπάδα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐκάθησε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης· τὰ βλέμματά της ἐπλανῶντο εἰς τὸ σκότος τῆς παρόδου διὰ τῆς ἡμικλείστου θύρας, ὁ δὲ πυρετὸς ἐπανερχόμενος ἔρριπτε πέπλον πυκνότερον εἰς τὸ πνεῦμά της.

— Τί ἀλλόκοτος ἀποφορά! εἶπε μετὰ βραχείων στιγμῶν καθ' ἣν τὸ ὄμμα της δὲν ἀνεζήτησε τὸν Διδιέ. Ἀτμοσφαῖρα πνιγηρά!... Διατί οἱ ἄνθρωποι οὔτοι κοιμῶνται κατὰ γῆς;... Εὐτυχεῖς διότι δύνανται νὰ κοιμῶνται!... Ἐγὼ πάσχω καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὄνειρά μου!...

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, καὶ τὰ ὠχρὰ χεῖλη της ἐμειδίασαν.

— Διδιέ, ἐψιθύρισε· ἐνθυμεῖσαι τοὺς λαμρούς χορούς τοῦ Κ. Κόμητος τῆς Θολώσσης; ἐχορεύαμεν μαζῇ... πάντοτε... Καὶ τὸν ἄλλον ἐκείνον χορὸν... δὲν τὸν ἐλησμόνησες βεβαίως...! εἰς τοῦ πατρὸς μου;..

Καὶ σιωπήσασα ἀνετριχίασεν ὁλόσωμος.

— Ὅλην τὴν νύκτα, ἐπανέλαβεν, αἱ καρδίαι μας ἐχαίροντο παραφόρως . . . ἀλλὰ τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξήλθες . . . Ψεύδονται, Διδιέ, ψεύδονται! ὄχι δὲν διεύθυνεν ὁ πατήρ μου τὸν βραχίονα τοῦ δολοφόνου!

— Διδιέ! Διδιέ μου! ἔκραξεν εἰς τὴν αὐλὴν, ὑπὸ τὸ παράθυρον, ἡ φωνὴ τῆς νέας τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν ἤδη.

— Διδιέ! ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Βωνουὰ ἀγωνιζομένη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δραπέτιν ιδέαν τῆς. *Ναί. . . ἤλθα δι' αὐτὸν . . . Ποῦ εἶναι;*

Καὶ περιφέρουσα τὸ βλέμμα εἰς τὸν θάλαμον εἶδε τὸν λοχαγὸν κοιμώμενον πλησίον τῆς ἡ θεὰ αὐτῆ ἐφάνη ὅτι τῆς ἐφώτισεν αἴφνης τὴν διάνοιαν.

— Ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν, ἐνθυμοῦμαι! . . . Οἱ λόγοι τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ὑπηρέτου, ὑπέκρυπτον τρομερὰν ἀπειλήν. Οἱ δολοφόνου πλησιάζουν ἴσως νὰ ἔλθουν. . . .

Καὶ στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντρόμους πρὸς τὴν θύραν, εἶδε κατὰ γῆς τοὺς τρεῖς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὑπέθετεν ὅτι ἐκοιμῶντο. Καὶ συγχρόνως ἡ ὄσμη τοῦ αἵματος προσέβαλεν ἐκ νέου τὴν ὄσφρησίν τῆς.

— Ἦλθα! ἀνέκραξεν εἶνε πληγωμένος; . . . Δόξαν ἄς ἔχη ὁ Θεός! ὁ ὕπνος του εἶνε ἡσυχός. . . ἀλλὰ τίς ἄρα γε τὸν ὑπερασπίσθη;

Καὶ λαβοῦσα τὴν λαμπάδα, καὶ πλησιάσασα ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰ τρία πτώματα, ἀνεγνώρισε τὸν Λαπιέρρον, ὅστις διετήρει καὶ νεκρὸς τὸ κυνικὸν καὶ ἀμέριμον μειδιάματά του, ἀνεγνώρισε καὶ τὸν ἄλλον ὑπηρέτην, ἀλλὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, τὸ τοῦ Ἰούδα, ἦτο ξένον εἰς αὐτήν. Τὸ παρετήρησεν ἐπὶ μικρὸν σιωπῶσα, καὶ μετὰ ταῦτα κύψασα ἐπέθηκε φίλημα εἰς τὸ μέτωπόν του.

— Ὁ Θεὸς ἀναπαύσοι τὴν ψυχὴν του ἐπιθύρισε μὲ εὐγνωμοσύνην περιπαθῆ ἀπέθανε ὑπερασπίζων αὐτόν. . . Πᾶσαν πρωίαν καὶ πᾶσαν ἐσπέραν, καὶ ἑκατὸν ἔτη ἂν ζήσω, θὰ λέγω μίαν δέησιν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του. . . Ἦσαν τρεῖς ἐναντίον του, περισσότεροι ἴσως. . . Ἄνδρεῖος ὑπηρέτης ἦτον.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Διδιέ.

— Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ, ἐπανέλαβε λέγουσα, μέχρι τῆς ἐγέρσεώς του. . . δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τὸν φονεύσουν ἐνώπιόν μου.

Οἱ Λύκοι ἐντοσούτω, ἐξηκολούθουν περιτρέχοντες τὴν οἰκίαν οἱ μὲν ἔπινον, οἱ δὲ ἐλεηλάτουν. Ὁ δὲ θόρυβος τῆς λεηλασίας καὶ τῶν ὀργίων ἤρχετο ἐκ διαλειμμάτων ἀθρόος διὰ τῶν παρόδωγ. Καὶ ὅτε ὁ πάταγος αὐτὸς ἐσιγάζετο,

ἡ Ἀλεξία ἤχροατο ἄνευ πολλῆς προσοχῆς, κλαυθμοὺς γυναικὸς ἐν τῇ αὐλῇ μεταξὺ δὲ τῶν ὀλοφυρμῶν τούτων ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε καὶ δευτερον τὸ ὄνομα τοῦ Διδιέ, καὶ ἐνέτεινε μετὰ πλείστης περιεργείας τὴν ἀκοήν τῆς.

— Δὲν με ἀκούει! ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἀποθαῖρρυθεῖσα! δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὸ ἄσμα. . . Διδιέ! εἴμ' ἐγώ! . . .

Καὶ μετὰ ταῦτα ἀνελάμβανε τὸ ἄσμα τῆς κλαίουσα:

Ἀπελπιομένη πῆγαινε.

Κ' ἐγύρευε τὴ φυλακὴν

Ἐπὶ τὸ παιδί τῆς ἐκλείσαν.

Οἱ Ἄγγλοι οἱ κακοί.

Ἡ Ἀλεξία ἔδραμε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἡ φωνὴ ἐξηκολούθησε:

Σ' τὸν πύργον νύκτα ἤρχετο,

Καὶ κάτω ἔκραζεν ἡ Ἀρθούρ! »

Ἐπὶ τὰ τεῖχη κλαίουσα

Τὰ ὑψηλά. ἡ Ἀρθούρ! Ἀρθούρ! »

— Ἡ Μαρία! εἶναι ἡ Μαρία! εἶπεν ἡ νέα, ἐνῶ ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν ἰσχυρῶς εἶναι ἡ Μαρία ἣτις τὸν ἀγαπᾷ καὶ αὐτῆ, καὶ ἀνταγαπάται. . . ἡ Μαρία ἣτις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἦναι ἐδῶ εἰς τὴν θέσιν μου, καὶ ἔρχεται νὰ με διώξῃ.

— Διδιέ! . . Διδιέ μου! ἔκραξεν ἡ φωνὴ ἐκλείπουσα.

— Ὁ Διδιέ τῆς! ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Βωνουὰ μετὰ πικρίας ἀλήθεια. . . εἶναι ἐδικός τῆς. . . Κ' ἐγώ. . . δὲν ἔχω ἄρα γε πλέον δύναμιν διὰ νὰ ὑποφέρω;

Καὶ ἀνοίξασα τὸ παράθυρον,

— Μαρία! ἔκραξε.

Τὸ ταλαίπωρον Ἄνθος τοῦ Σπάρτου, εἶχε καθῆσει καταβεβλημένον ἐπὶ λίθου ἐγεθῆν δὲ ζωηρῶς ἀνεγνώρισε τοὺς ὠχρούς χαρακτήρας τῆς Κ. Βωνουὰ.

— Τὸν εἶδες; ἠρώτησεν.

— Εἶν' ἐδῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλεξία στραφεῖσα πρὸς τὴν κλίνην.

Ὁ θάλαμος τοῦ Διδιέ ἦτο εἰς τὴν πρώτην ὀροφήν. Τὸ δὲ παράθυρον, τὸ πρὸς τὴν αὐλὴν, ἦτο περικυκλωμένον ἀπὸ ὀγκώδεις βλαστοὺς κλημάτων τῶν ὁποίων οἱ κυρτοὶ κλάδοι κατέβαινον ἐλικοειδῶς μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἀνέβη εἰς αὐτοὺς ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν, καὶ ἀνερχόμενον ὡς εἰς κλίμακα, ἐπήδησεν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν θάλαμον τοῦ λοχαγοῦ.

— Ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι; ἀνέκραξεν.

Ἡ Ἀλεξία ἐδειξε τὴν κλίνην. Τὸ δὲ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἐκλίνε γόνυ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Διδιέ.

— Πόσον ὑπέφερα! εἶπε σπογγίσασα ἐν

δάκρυ της, τὸ ὁποῖον μὴ ξηρανθὲν ἕως τότε ἔλαμπεν, ἐνῶ ἐκείνη ἐμειδία· πρὸ πολλοῦ ἔκραζα καὶ ἐτραγωδοῦσα διὰ τὴν νὰ μὲ γνωρίσῃ· ἔτρεμα μὴπως φθάσω πολὺ ἄργά. . . εὐχαριστῶ, Ἀλεξία. . . εὐχαριστῶ, ἀγαθῆ μου Κυρία! . . κοιμᾶται. . . δὲν ἤξεύρει ὅτι ἡ ζωὴ του εὐρίσκειται εἰς κίνδυνον. . . .

— Καὶ πῶς τὸ ἤξεύρεις σὺ, Μαρία; ἠρώτησεν ἡ Βωνουά, ἥτις διανοουμένη τὸν πατέρα της ἐφοβεῖτο.

— Πῶς τὸ ἤξεύρω, Ἀλεξία; . . . Καὶ δὲν τὰ ἤξεύρω ὅλα ὅσα γίνονται δι' αὐτόν; . . . ἀλλὰ πόσον εἶναι ὠραῖος! ἰδὲ, Κυρία!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο νεανιδῶν προσηλώθησαν περιπαθῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ λοχαγοῦ.

— Ναι, εἶπε μελαγχολικῶς ἡ Ἀλεξία, εἶσαι πολὺ εὐτυχῆς, Μαρία! . . . Ἀλλ' ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διέτρεχεν, εἶναι ἄρα γε γνωστὸς εἰς τὸ δάσος!

— Ἀπὸ τὸ δάσος ἔρχεται αὐτὸς ὁ κίνδυνος, Κυρία· ἀνεχώρησαν ἀπόψε ἀπὸ τὸν Λάκκον τῶν Λύκων διὰ τὴν νὰ φονεύσουν τὸν ὠραῖόν μου λοχαγόν! . . . Ὁ Θεὸς δὲν ἐσυγχώρησε νὰ εὕρουν ἕως τώρα οἱ Λύκοι τὸν θάλαμον ὅπου ἀναπαύεται, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐξυπνίσωμεν ἀμέσως.

— Οἱ Λύκοι! ἐπανέλαβεν ἡ Κ. Βωνουά ἐντρομος, Οἱ Λύκοι θέλουν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ νὰ τὸν δολοφονήσουν!

— Ὅχι, ὄχι αὐτοί, ἀλλ' ἕνας ἄθλιος τοῦ ὁποῖου ἀγνοῶ τὸ ὄνομα, ὅστις τοὺς ἀνοίξε τὰς θύρας τοῦ Τρεμλαί. . . Ὁ πατήρ μου ἀποστρέφεται τὸν λοχαγόν, διότι εἶναι Γάλλος, καὶ διότι τὸν ἀγαπῶ. . . Ὁ πατήρ μου εἶπε « Δὲν θὰ τὸν κτυπήσω, ἀλλὰ θ' ἀφήσω νὰ τὸν κτυπήσουν. . . . » Εἰς τὴν καλύβην μας ἔλεγεν αὐτὰ ἐχθὲς, κ' ἐγὼ ἠχροαζόμεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου. Ἐπεσα εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρός μου, τὸν ἰκέτευσα μὲ δάκρυα νὰ μὲ ἀφήτῃ νὰ σώσω τὸν Διδιέ, ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἐκλείσεν εἰς τὸ δωματίόν μου. . . .

Ἐκλαυσα, ἐκλαυσα! Ὑστερον ἔλαβα θάρρος. Ἰδὲ τὰς χεῖράς μου, Ἀλεξία, εἶναι ἀκόμη αἱματωμένα. Ἐσύντριψα τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου μου· ἐπήδησα ἔξω καὶ ἔτρεξα διὰ μέσου τοῦ δάσους. . . ἀλλὰ τὰ τείχη τοῦ κήπου εἶναι πολὺ ὑψηλά, ἀγαπητῆ μου Κυρία· ἀφιέρωσα τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Θεὸν πρὶν τὰ ὑπερβῶ, διότι ἐνόμισα ὅτι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου ἔφθασεν. Ἡ Παναγία ἡ Λογγίτισσα μὲ εὐσπλαγχνίσθη, ὁ ὠραῖός μου Διδιέ εἶναι σῶος καὶ ὑγιής, καὶ σ' εὐρίσκω ἀγρυπνοῦσαν πλησίον του ὡς ἀγαθὸς ἄγγελος. . .

Ἀλλ' αἴφνης ἐσιώπησε, καὶ τὸ μέτωπόν της ἔγινε ζοφερόν.

— Ἀλλὰ διατί ἀγρυπνεῖς πλησίον του, Ἀλεξία; ἠρώτησεν.

Ἡ ψυχὴ τῆς Μαρίας ἔμαθε τότε τὴν ζηλοτυπίαν ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦτο ἦτο στιγμιαῖον. Ἡ Ἀλεξία οὔτε κἀν ἠναγκάσθη ν' ἀποκριθῇ. Καὶ τῶντι τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου, πρῶτον τότε ἀφοῦ εἰσῆλθε, μετέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς χαρακτήρας τοῦ Διδιέ. Εἶδε τὰ τρία πτώματα καὶ ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης.

— Ἡ Παναγία ἡ Λογγίτισσα σ' εὐσπλαγχνίσθη, κόρη μου, εἶπεν ἡ Κ. Βωνουά μὲ τόνον βραδὺν καὶ σοβαρόν. Δύο τῶν ἀνθρώπων τούτων οἱ ὁποῖοι παρίστανται τώρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἦσαν δολοφόνοι. . . Τοὺς γνωρίζω. . . Ὁ ἄλλος τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω, εἶχε καρδίαν γενναίαν καὶ ἀνδρεῖον βραχίονα. Εἶθε νὰ ἔζη ἀκόμη, διότι ὁ Διδιέ δὲν εἶναι ἐκτὸς κινδύνου! . . . Ὁ παράδοξος αὐτὸς ὕπνος μὲ τρομάζει, καὶ εἰξεύρω ὅτι οἱ ἐχθροὶ τοῦ λοχαγοῦ εἶναι ἄξιοι νὰ τολμήσουν τὰ πάντα.

Ἡ Μαρία, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ Διδιέ, τὴν ἔσεισεν.

— Ἐξύπνα! εἶπεν, ἐξύπνα! . . . Ἀλλὰ μένει ἀκίνητος. . . .

— Ἀνέγνωσα κατὰ τύχην εἰς τὰ ματαιόσπουδα καὶ ψεύδους γέμοντα βιβλία, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων ἡ θεία μου ἐντροφαῖ, ἐψιθύρισεν ἡ Κ. Βωνουά ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν, ὅτι ὁ ἀνὰ ἄνδρος ἀποκοιμίζεται ἐνίοτε τὴν ἀνδρεῖον τὸν ὁποῖον θέλει νὰ κτυπήσῃ ἀσφαλῶς. . . Εἰς τὸ δεῖπνον. . . Δὲν ἤμην ἐκεῖ! Ἴσως ἐκέρασαν τὸν λοχαγόν. . . ἂν δὲν ἦτον αὐτό, τόσοι θόρυβοι δὲν θὰ τὸν ἐξύπνουν;

— Ἀλλ' ἰδὲ, Ἀλεξία, ἔκραξεν ἡ Μαρία, δὲν σαλεύει καθόλου!

Καὶ ὠχριάσασα ἀνέφριξεν ὀλόσωμος.

— Αὐτὸς ὁ ὕπνος ὁμοιάζει τὸν θάνατον! προσέθηκεν.

— Εἴμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὸν θάνατον, κόρη μου, ἀπήντησεν ἡ Ἀλεξία τῆς ὁποίας οἱ ὠραῖοι χαρακτήρες εἶχον ἀποβάλλει τὸ νεανικὸν αὐτῶν ἦθος, καὶ ἥτις ἐφαίνετο δέκα ἔτη πρεσβύτερα ἢ τὴν προτεραίαν· εἶσαι δυνατή;

— Δὲν εἰξεύρω. . . Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! βοήθησέ με νὰ τὸν ἐξυπνίσω.

— Δὲν ἐξυπνᾷ τώρα. . . βοήθησέ με νὰ τὸν σώσωμεν.

Τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου, ὑπακοῦσαν εἰς τὸν ἔξοχον νοῦν τῆς φίλης του, ἦλθε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἰκέτευσε διὰ τοῦ βλέμματός, ἐλπίζον ἐξ

αὐτῆς μόνης τὴν σωτηρίαν τοῦ Διδιέ. Ἡ Ἀλεξία ἔπασχε δεινῶς. Ἡ θεὰ τοῦ κορασίου ἐκείνου οὐ-
τινος ὁ εὐτυχῆς ἔρωσ ἐξηφάνιζε τὴν ἐλπίδα τῆς,
καὶ τὸ ὅποιον οὐδὲ κἄν τὸ ὑπωπτεύετο, ἐβασά-
νιζε τὴν ψυχὴν τῆς χωρὶς νὰ δύναται νὰ τῆ ἐμ-
πνεύσῃ μίσος ἢ φθόνον. Ἦτον εὐγενῆς κόρη,
ἀξία καλεϊτέρου πατρός· ἔκλινε πρὸς τὸ Ἄνθος
τοῦ Σπάρτου καὶ ἐπέθηκεν εἰς τὴν παρεϊάν του
φίλημα μητρός.

— Ὅταν σὲ νυμφευθῇ, εἶπε, θὰ γενῆς ἀγαθὴ
καὶ γλυκεῖα· ἀλήθεια; Πρὸς ἀμοιβὴν τοῦ ἔρω-
τός του, θὰ τὸν δώσῃς ὅλην σου τὴν καρδίαν...
Ναί... αὐτὸ εἶναι τὸ καλεϊτερον... θὰ τὸν κά-
μῃς εὐτυχῇ.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ, Ἀλεξία, ἀπήντησεν ἡ Μαρία·
ἔλεγεσ νὰ τὸν σώσωμεν...

Ἡ Κ. Βωνουὰ ἀνεσκήρτησε, καὶ εἶπεν·

— Ἐχεις δίκαιον, ἄς σπεύσωμεν, ἀνάλαβε
ὄλον τὸ θάρρος σου, κόρη μου.

Καὶ ἐπέραςε ταχέως τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἰούδα
εἰς τὴν ζώνην τῆς, καὶ ἔδωκε τὸ τοῦ Λαπιέρρου
εἰς τὴν Μαρίαν, ἣτις ἀποροῦσα διέστειλε τοὺς
ὀφθαλμούς, καὶ δὲν ἐμάντευε τὸ σχέδιον τῆς
φίλης τῆς.

— Εἶσαι κόρη τοῦ δάσου, εἶπεν ἡ Ἀλεξία·
εἰξεύρεις νὰ ἱππεύῃς, ν' ἀγαπᾷς, καὶ πρέπει νὰ
ῆσαι δυνατὴ... ἀνάγκη τὴν νύκτα ταύτην νὰ
πράξωμεν ὡς ἄνδρες, κόρη μου· κάμε ὅ,τι καὶ
ἐγὼ, καὶ ἂν εἰς τὰς παρόδους ὄπλον τι ὑψωθῇ
κατὰ τοῦ Διδιέ, μιμήθητι πάλιν ἐμέ, καὶ ἀπό-
θανε ὑπερασπίζουσα αὐτόν.

Πῦρ ἠρωϊσμοῦ ἤστραπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
τῆς Ἀλεξίας ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα. Τὸ Ἄνθος τοῦ
Σπάρτου τὴν ἠτένισεν ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἔκλινε
τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα.

— Φοβεῖσαι; ἠρώτησεν ἡ Κ. Βωνουὰ μὲ
οἶκτον.

— Ὅχι· ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ἀλλὰ πιστεύω
ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, Ἀλεξία.

Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς τελευταίας ταύτης ἐξέ-
λιπεν ὡς ἐκ μαγείας.

— Πιστεύεις ὅτι τὸν ἀγαπῶ! ἐπανελάβε
μὲ φωνὴν βραγχώδη· λοιπὸν σκέπτεσαι διὰ τὸν
ἑαυτόν σου, κόρη μου, τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὅτε
ἴσως κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ! πιστεύεις ὅτι τὸν
ἀγαπῶ!... Ἀλλ' ἐγὼ εἰξεύρω ὅτι τὸν ἀγαπᾷς,
εἰξεύρω ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, καὶ δὲν συλλογιζομαι
ἄλλο παρὰ πῶς νὰ τὸν σώσω!... Ἄκουσε,
Μαρία· πρὸ ἐνός ἔτους εἶμαι δυστυχεστέρα·
ἀλλὰ θὰ ἔπασχα παρὰ πολὺ ἂν σ' ἐνόμιζα ἄ-
ναξίαν αὐτοῦ... Τὸν ἠγάπων! ναί, προσέθηκε μὲ
ὄρμηξ, τὸν ἠγάπων πρὸ σοῦ! περισσότερον παρὰ
σύ... Τί σὲ μέλει;

— ὦ! εἶσαι τόσον ὠραία! ἐψιθύρισε τὸ τα-
λαίπωρον Ἄνθος τοῦ Σπάρτου κλαῖον.

Ἀλλ' ἡ Ἀλεξία εἶχε στεγνοὺς τοὺς ὀφθαλ-
μούς· ἐπροσπάθησε νὰ μειδιάσῃ μειδιάμα ἐξ ἐ-
κείνων τὰ ὅποια μετέχουσι τῶν γενναίων πα-
θημάτων τῆς ἀνδρίας, καὶ ἐμπνέουσι τρόμον
καὶ συμπάθειαν εἰς τοὺς ἀσθινεῖς, διότι διερμηνεύ-
ουσιν ὀδύνην καὶ ἰσχύν.

— Δός με τὴν χεῖρά σου, κόρη μου, εἶπεν
εἶναι ἐδικός σου... δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον!

— Ἀλλ' αὐτός;

— Δὲν μὲ ἠγάπητε ποτέ!... Ἴδου! σὲ θυ-
σιάζω τὸ τελευταῖόν μου ἐνθύμημα.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐκρέμασεν εἰς τὸν τρά-
χηλον τοῦ κοιμωμένου Διδιέ τὸ χαλκοῦν νομισ-
ματόσημον, τὸ ὅποιον εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Λαπι-
έρρον τὴν νύκτα, καθ' ἣν οὗτος εἶχεν ἀποπειρα-
θῆ νὰ δολοφονήσῃ τὸν νέον λοχαγὸν εἰς τὰς ὁδοὺς
τῆς Ῥεδόνης. Ἡ Μαρία δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἴδῃ
ὅποια ἦτο ἡ προσφορά, διότι ἡ Ἀλεξία ἐπα-
νέλαβεν εὐθὺς τὸν λόγον ἐντόνως.

— Ἐμπρὸς τώρα, κόρη μου! πρέπει ὁ Διδιέ
νὰ ἐξυπνήσῃ ἔξω τῆς οἰκίας τοῦ πατρός μου.

Ἡ Ἀλεξία, μὲ δύναμιν τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἐδύ-
νατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦτο ἱκανὴ, καὶ μάλιστα ἐν
καιρῷ καθ' ὃν πρὸ μικροῦ ἐκγατέλειπε τὴν κλί-
νην, ἀνεσήκωσε τοὺς ὤμους τοῦ Διδιέ, καὶ ἐνευ-
σεν εἰς τὴν Μαρίαν νὰ λάβῃ τοὺς πόδας του·
αὕτη δὲ ὑπήκουσε μηχανικῶς, ὡς παιδίον τὸ ὁ-
ποῖον ἀκολουθεῖ χωρὶς νὰ συζητήσῃ τὰς διαταγὰς
τοῦ κυρίου του· ἔβαλον τὸ ἐφάπλωμα ὑπὸ τὸ
σῶμα τοῦ Διδιέ, καὶ αἱ δύο νέαι, λαβοῦσαι τὰς
τέσσαρας ἄκρας του ὡς φορείου, ἀνεσήκωσαν τὸ
ἔμψυχον φορτίον των.

Ἀλλὰ τὸ βᾶρος τοῦ ἦτο μέγα δι' αὐτάς. Καὶ
ὅμως κατώρθωσαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς μα-
κρὰς παρόδους τοῦ Τρεμλαί. Πανταχόθεν ἠκού-
οντο οἱ γέλωτες καὶ τὰ ἄσματα τῶν Λύκων, οἱ
ὅποιοι, κατ' εὐτυχίαν ἐνασχολούμενοι σπουδαίως
εἰς τὸ πίνειν, δὲν ἐτάραξαν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν
νεανίδων. Διαβᾶσαι ἀκωλύτως τὰς σκοτεινὰς
στοὰς τῆς ἐπαύλευς ἔφθασαν εἰς τὸ κατώ-
φλιον τῆς πύλης τῆς αὐλῆς, ὅπου ἀπέθηκαν τὸν
λοχαγόν, διὰ ν' ἀναπνεύσωσι.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἐμπνευστία καὶ ἔτρεμεν.
Ἡ Ἀλεξία ἀνέπνεεν ἠρέμα, καὶ δὲν ἐφαίνετο ὅτι
ἀπέκαμεν. Ἡ σύντροφός τῆς τὴν παρετήρησε μὲ
θαυμασμόν ἐνταυτῷ καὶ φρίκην. Ἡ Ἀλεξία καὶ τὸ
Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἐγνώριζον ἀλλήλας ἀπὸ
τῆς παιδικῆς ἡλικίας των· ἡ φιλία δὲν ἐβλάπτετο
ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως·
ἡ ἀγάπη τῆς Μαρίας πρὸς τὴν Ἀλεξίαν μετεἶχε
βεβαίως καὶ τιγος σεβασμοῦ, ἀλλὰ τὸ σέβας τοῦτο

ἦτο ὄλως ἔμφυτον, καὶ οὐδεμίαν εἶχε σχέσιν μετὸν πλοῦτον ἢ τὸ γένος τῆς Κ. Βωνουά, ἣτις ἠγάπα ἀληθῶς τὴν Μαρίαν· καὶ ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο εὐγενῆς, ὁ ἔρωσ, κοινὸς εἰς αὐτὴν καὶ τὴν πτωχὴν φίλην τῆς, δὲν ἐδυνήθη νὰ μεταβάλλῃ τὴν καρδίαν τῆς. Ἴσως, ἐὰν τὸ χρέος δὲν τὴν διέταττε θὰ ὑπερασπιζετο τὴν εὐτυχίαν τῆς, ὡς τοιοῦτο εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς γυναικός, ἀλλ' ἡ θυσία ἐγένετο ἤδη πρὸ πολλοῦ, καὶ δὲν κατέβαλε μέγαν ἀγῶνα διὰ νὰ ἀγαπήσῃ τὴν ἀντιζηλὸν τῆς. Καὶ ἐν τσοῦτῳ ἤρατο, καὶ ὁ ἔρωσ τῆς ἦτον ἀληθῆς, ἔχων ρίζας βαθείας, καὶ μέλλων νὰ διαρκέσῃ διὰ παντός.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἐξ ἐναντίας ποτὲ δὲν ὑπώπτευσε τὴν πρόσκαιρον σχέσιν τοῦ Διδιᾶ μετὰ τῆς Ἀλεξίας. Ἐὰν τὸ ἐγίνωσκεν, ἴσως θὰ ἀπέριπτε μετὰ πολλὴν γενναιοφροσύνην τὰς προτάσεις τῆς πλουσίας κληρονόμου τοῦ Τρεμλαί· διότι ἡ Μαρία εἶχε τὴν φιλύποπτον ἀλαζονίαν τῶν μαθητριῶν τῆς φύσεως· καὶ πλὴν τούτου, ἡ ζωὴ τῆς ὀλόκληρος συνεκεντροῦτο εἰς τὴν πρὸς τὸν Διδιᾶ μεγίστην συμπάθειάν τῆς· ἄλλως τε πρὸ ὀλίγου τὸ κάλυμμα ἐσχίσθη, ἡ Ἀλεξία ἦτο ἀντιζηλὸς τῆς, καὶ ἡ Μαρία ἠσθάνετο ὅτι ἡ Ἀλεξία ἦτον ἀνωτέρα τῶν γυναικῶν. Δὲν εἶχε λοιπὸν δίκαιον νὰ φοβῆται;

Ἀμφότεραι ἐστάθησαν ἐπὶ μικρὸν ἀκίνητοι, ἡ μία πρὸς τοὺς πόδας καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ λοχαγοῦ. Ἡ Ἀλεξία ἐσκέπτετο. Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου τὴν ἐβλεπε μετὰ συστολὴν φωτιζομένην ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῆς σελήνης, ἣτις ἔλαμπε φαεινεστάτῃ εἰς τὸν οὐρανόν.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Κυρία Βωνουά δείξασά τι κινούμενον εἰς τὴν σκιάν τοῦ τοίχου.

— Εἶναι ἄλογον, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία. Ὁταν ἐγύριζα εἰς τὴν αὐλήν, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ ἄρχοντος τοῦ Τρεμλαί, τοῦ πατρός σου, ἤλθε καὶ τὸ ἔδесе πλησίον τῆς θύρας.

— Λοιπὸν, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ κλειδίου τοῦ σταύλου... Ὅσω δὲ διὰ τὸ κλειδίον τῆς πύλης, οἱ ἄνθρωποι τοῦ δάσους τὴν κατέστησαν ἀναμφιβόλως τοιαύτην, ὥστε πιστεύω, δὲν θὰ τὸ χρειασθῶμεν... Ἀκόμη ἕνα κόπον, κόρη μου!

Καὶ ἀνέλαβον τὸ φορτίον των, καὶ μετὰ πολλὰς ἀλλὰ ματαίας προσπαθείας, κατῶρθωσαν τέλος νὰ θέσωσι τὸν λοχαγὸν ἐπὶ τοῦ ἵππου· ἡ δὲ Μαρία ἰππεύσασα τὸν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Ὑπαγε, κόρη μου, εἶπεν ἡ Ἀλεξία, τὸν ἀγαπᾷς, καὶ θὰ δυνηθῆς βεβαίως νὰ τὸν εὔρης ἔσουλον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἠρυθρίασε καὶ ἐλυπήθη διὰ τὰς ὑπονοίας του. Ἐκκλινε δὲ πρὸς τὴν Κ. Βωνουά ἣτις τὸ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

— Εἶσαι, καλὴ καὶ γενναία κυρία, ἐπιθύρῃσεν ἡ κόρη τοῦ δάσους. Σ' εὐχαριστῶ καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐμέ.

Οἱ Λύκοι εἶχον τῶντι ἀφήσει τὴν πύλην ἀνικτήν. Ἡ Ἀλεξία ἐκτύπησε μετὰ τὴν χεῖρα τὸν ἵππον, ὅστις ἀνεχώρησε πάραυτα.

— Ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ! εἶπε.

Μετὰ ταῦτα ἐκάθησε καταβεβλημένη ἐπὶ τοῦ λιθίνου θρανίου τὸ ὅποιον εἶναι ἀναπόφευκτον προσάρτημα πάσης πύλης βρεταννικῆς. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐξεπληρώθη· ἡ δύναμις τῆς ὄλως ἐπίπλαστος, καὶ ἀποτέλεσμα θελήσεως ἡρωικῆς, ἐξέλιπεν ὡς ἐκ μαγείας. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν ἦτον κατάστασιν πρὸ μιᾶς ὥρας, κατεσπαραγμένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, καὶ ἀνίκανος νὰ κινήθῃ.

Ὁ Κύρ Ἀλαῖν ἐν τούτοις συνελθὼν ὀλίγον εἰς ἑαυτὸν ἐκ τῆς παρουσίας τῆς θυγατρὸς τοῦ κυρίου του, ὑπῆγε νὰ πληροφορήσῃ τὸν Κ. Βωνουά περὶ τοῦ ἀτυχοῦς ἀποτελέσματος τῆς κατὰ τοῦ Διδιᾶ νυκτερινῆς προσβολῆς. Ἀλλὰ μετὰ δυσκολίαν εὔρε τὸν κύριόν του, διότι οὗτος, ἐξεληθὼν τοῦ δωματίου του κατὰ τὸν πρῶτον θόρυβον τῆς προσβολῆς, διέταξε καὶ τοῦ ἠτοίμασαν τὸν ἵππον, ἐκεῖνον ἐφ' οὗ τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου καὶ ὁ Διδιᾶ ἀναβάντες ἀνεχώρησαν ἔντρομοι διὰ τοῦ δάσους. Ἐπειτα, θαρρῶν εἰς τὰ ἐπίβουλα μέτρα ὅσα ἔλαβε διὰ νὰ καταστήσῃ τοὺς βασιλικοὺς στρατιώτας ἀνικάνους πρὸς ὑπεράσπισιν, μετέβη εἰς προὔπαντησιν τῶν Λύκων τοὺς ὁποίους εἶχεν ὀδηγήσει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπὸ τὸ παράπηγμα ὑφ' ὃ ἦσαν αἱ ἄμαξαι αἱ φέρουσαι τὰ χρήματα. Τούτου γενομένου ἐσκόπευε, κατακεντῶν τὸν ἵππον του, νὰ τρέξῃ ἀπνευστί εἰς Ῥεδόνην.

Τὸ σχέδιον, εἰ καὶ ἀπλούστατον, ἦτο ὁμῶς εὐφύεστατον. Ὁ Διδιᾶ, δολοφονούμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων ὑπηρετῶν του κατὰ τὴν προσβολὴν, θὰ ἐνομιζετο φυσικῶ τῷ λόγῳ ὅτι κατεβλήθη ὑπερασπιζόμενος τὸν δημόσιον θησαυρὸν, τοῦ ὁποίου ἦτο φύλαξ. Μόνον οἱ Λύκοι θὰ κατηγοροῦντο διὰ τὸν φόνον τοῦτον, καὶ αὐτὸς, ὁ Βωνουά, φθάσας πρῶτος εἰς Ῥεδόνην διὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰδησιν ταύτην, θὰ ἐδείκνυε μεγίστην ἀπελπισίαν διὰ τὴν καταστροφὴν ἐκείνην ἣτις ἤρπαζεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, νέον ἀξίωματικὸν παρέχοντα τοσοῦτον μεγάλας ἐλπίδας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀτρόμητον τοῦ Διδιᾶ θὰ ἐπεκύρονε τὴν πιθανότητα τῆς διη-

γήσεως τοῦ Βωνουά. Ὅθεν ἦτο βέβαιος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, μόνην δὲ ἀνησυχίαν ἢ μάλ-
λον μόνην ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ μακρυνθῆ λεύγας
τινάς ἀπὸ τοὺς νέους φίλους του τοὺς Λύκους,
τῶν ὁποίων τοὺς περὶ αὐτοῦ σκοποὺς εἶχεν
ἰσχυροὺς λόγους νὰ ὑποπτεύεται.

Ἀφοῦ ἐπὶ δύο ὥρας ἠγωνίσθη ματαίως νὰ
διαφύγῃ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἐπικινδύνων αὐ-
τῶν συνεταιίρων, τοὺς ἐξέφυγε τέλος, καὶ ἐνώ-
ῆρχετο ψηλαφῶν εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς διὰ νὰ
εὕρῃ τὸν ἵππον του, προσέκρουεν εἰς τὸν Κ. Ἀ-
λαῖν ἐν τῷ σκότει· ἀλλὰ μόλις ἤκουσε τὰς πρῶ-
τας λέξεις τοῦ ἐπιστάτου, καὶ ἀπελιθώθη τοῦ
Διδιέ ζῶντος τὸ πᾶν ἦτο πόνος μάταιος.

— Πῶς! ἀνάνδροι! ἀνέκραζεν ὁ Βωνουά
βλασφημῶν, δὲν εἰμφορέσετε; ὀρκίζομαι εἰς τὸν
Θεὸν ὅτι ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος Λαπιέρρος. . .

— Ἐφονεύθη, διέκοψεν ὁ Ἀλαῖν.

— Ἐφονεύθη; λοιπὸν ὁ δαίμων ἐκεῖνος, ὁ λο-
χαγὸς ἐξύπνησεν;

— Ὅχι. . . ἀλλὰ ὁ ὑπηρέτης του, τὸν ὁποῖ-
ον δὲν εἰμφορέσα νὰ γνωρίσω χθές, ἦτον ὁ Ἰού-
δας Λέκερ, ὁ ἀρχαῖος ἱπποκόμος τοῦ Τρέμλ.

— Ὁ Ἰούδας Λέκερ! ἐπανελάβην ὁ Βωνουά
σκεφθεὶς ὡς καὶ ὁ Λαπιέρρος, καὶ ἀπελιπισθεὶς· λοι-
πὸν ὁ Γεώργιος Τρέμλ τὰ ἤξεύρει ὅλα. . . καὶ ζῆ!

— Δὲν πταίω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κύρ Ἀλαῖν, ὁ
Ἰούδας Λέκερ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μας,
καὶ ἔμεινα μόνος ἐνώπιον τοῦ Διδιέ, ἢ τοῦ Γε-
ωργίου, ὅστις ἐκοίτετο ὡς ἄψυχος.

— Λοιπὸν; Παναγία μου! λοιπὸν; . . .

— Τὴν στιγμήν ὅτε ἐπήγαίνα νὰ τὸν ἀποτε-
λειώσω, εἶδα. . .

— Ποῖον; διέκοψεν αὐθις ὁ Βωνουά σείων
ὅσον ἐδύνατο ἰσχυρῶς τὸν ὦμον τοῦ γέροντος.
Παναγία μου! ποῖος ἦλθε νὰ σ' ἐμποδίσῃ; . . .

— Ἡ Κυρία Ἀλεξία Βωνουά ἡ κόρη σας,
ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης.

— Ἡ κόρη μου! ἐφέλλισεν ὁ ἄρχων τοῦ
Τρέμλαί, ἢ Ἀλεξία!

Καὶ ἀνορθωθείς διὰ μιᾶς,

— Ψεύδεσαι! ἀνέκραξε μανιωδῶς, ψεύδεσαι
ἢ ἀπατάσαι. . . ἡ κόρη μου εἶναι κλινήρης. . .
Ἀλλὰ, Παναγία μου! κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἂν πρέπη νὰ
τὸν φονεύσω, δὲν θ' ἀφήσω τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν
τὴν ὁποίαν ἠγόρασα μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου!

Εἶπε καὶ ἀπωθήσας ἀποτόμως τὸν γέ-
ροντα Ἀλαῖν, ὅστις ἀπέμεινε στηλωμένος εἰς
τὸν τοῖχον, ἔδραμε πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ Διδιέ.

Πρὸ πέντε σχεδὸν λεπτῶν εἶχον ἀναχω-
ρήσει ἐκεῖθεν ἡ Ἀλεξία καὶ τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρ-
του. Ἡ λαμπὰς τῆς Κ. Βωνουά ἔκαιεν ἀκόμη
ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Ἐρβέ, ἂν καὶ φύσει περισκεπτικὸς καὶ ἀ-
τολμος, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήφθη τὴν στιγμήν ἐ-
κείνην, ὥστε διεσκέλισεν ὡς παράφρων τὰ τρία
πτώματα, καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν κλίνην. Ἀλλ'
ἡ κλίνη ἦτο κενή.

— Ἐφυγεν! ἐφιθύρισε ὁ Βωνουά μὲ φω-
νὴν πνιγμένην καὶ ἡ κόρη μου ἦλθεν!

Ἀρπάσας δὲ ἐξω φρενῶν τὰ ὀθόνα τῆς
κλίνης τὰ κατεπάτησε καὶ μετὰ ταῦτα ὤρ-
μησεν ὡς τυφλὸς πρὸς τὴν θύραν· ἀλλὰ δὲν
ἐπέρασε τὸ κατώφλιον. Βραχίων σιδηροῦς τὸν
ἤρπασε καὶ τὸν ὠθησεν ὀπίσω μὲ ἰσχὺν ἀκατα-
μάχητον. Ὁ Βωνουά ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν
καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν ἀλλόκοτον ἐκεῖνον
ἄνθρωπον τὸν φέροντα προσωπεῖον λευκόν, ὅς-
τις ἐβάδιζε τελευταῖος τῶν Λύκων εἰς τὸ δά-
σος, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ δυστυχὴς Ἰούδας εἶχε
θαυμάσει τὴν ἀπίστευτον εὐκινήσιαν. Καὶ ὁ μὲν
Βωνουά ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Λευκὸς
Λύκος τῷ ἐπέβαλε σιωπὴν διὰ χειρονομίας ἐ-
πιτακτικῆς, καὶ προέβη εἰς τὸν θάλαμον μὲ βρα-
δέα βήματα.

— Πάντοτε αἶμα ὅπου φανεῖς, Κύριε Βω-
νουά! εἶπε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ ἀπειλητικὴν.

Λαβίων δὲ τὴν λαμπάδα ἐξέτασε διαδοχικῶς
τὰ τρία πτώματα· ἀλλ' ὅτε ἀναγνώρισε τὸν
Ἰούδαν, ἄλγος μέγα διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν
του ὑπὸ τὴν καλύπτουσαν αὐτὸ λευκὴν δορᾶν.

— Εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, ἐ-
φιθύρισε ἦτον Βρεταννός.

Μετὰ ταῦτα προσέθηκε μὲ τόνον βραδὺν καὶ
μελαγχολικόν·

— Λοιπὸν ἐγὼ μόνος ἐπιζῶ διὰ νὰ ὑπη-
ρετήσω τὸν Τρέμλ ζῶντα, ἢ νὰ σέβωμαι τὴν
μνήμην του, ἂν ἦναι νεκρός.

— Παναγία μου! εἶπε τότε ὁ Βωνουά ὅς-
τις ἐν τούτοις ἐδυνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀτα-
ραξίαν του· σὰς ἔδωκα ἀπόψε πεντακοσίας χι-
λιάδας φράγκων· τοὺλάχιστον μὴ μ' ἐμποδίζετε
ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις μου. . . Ἄφες με νὰ πη-
γαίνω, σὲ παρακαλῶ, φίλε μου.

Ὁ Λευκὸς Λύκος ἠτένισε τὸν Ἐρβέ κατὰ
πρόσωπον διὰ τῶν ὀπῶν τοῦ προσωπείου του.
Μετὰ ταῦτα, στραφεὶς πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θύραν
ἐνευσε· καὶ πέντε ἕξ ἄνδρες ἐνοπλοὶ ὤρμησαν
εἰς τὸν θάλαμον.

— Εἰς τὸν Λάκκον! εἶπεν ὁ Λευκὸς Λύκος.

Ὁ Βωνουά ἠσθάνθη ὅτι τὸν ἀνῆρπασαν καὶ
ὅτι χεὶρ πλατεῖα ἐπετέθη εἰς τὸ στόμα του διὰ
νὰ ἐμποδίσῃ τὰς κραυγὰς του. Μετὰ τινα λε-
πτὰ, ἐξηπλωμένος ἐπὶ φορείου, βασταζομένου
ὑπὸ τεσσάρων ἀνδρῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων τῷ
ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν καὶ δύο τῶν ἰδίων ὑπηρετῶν

του, ὁ Ὑβων καὶ ὁ Κορεντίνος, φέροντες προσ-
ωπεῖα ἐκ δορᾶς, μετεκομιζέτο εἰς τὸν Λάικον
τῶν Λύκων.

ΛΒ'. Ο ΘΑΛΑΜΙΣΚΟΣ.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἐβάσταζεν ὅσον ἐ
δύνατο καλεῖτερον τὸν λοχαγὸν κοιμώμενον
ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου· δὲν ἤθελε δὲ καὶ νὰ ἐνθῶ
μηθῆ ὅτι ὁ κόπος τὴν κατέβαλλεν· ἦτο ὁμως
νέα κόρη, καὶ αἱ δυνάμεις τῆς ἡλαττοῦντο τα-
χέως. Κατ' εὐτυχίαν, ὅσω δυνατόν καὶ ἂν ἦτο
τὸ ναρκωτικὸν τοῦ Κύρ Ἀλαῖν, τὴν ἐνέργειάν
τοῦ ἐμετρίασεν ἡ κίνησις τοῦ ἵππου. Μετά τι-
να λεπτά τὰ μέλη τοῦ Διδιέ διεστάλησαν, καὶ
τὸ σῶμά του ὁλόκληρον ἔσεισαν ἐλαφροὶ σπα-
σμοί.

— Διδιέ μου! ἀνέκραζε περιχαρῆς ἡ Μαρία·
ἐξύπνα! σὲ ἔσωσα.

Ἦτο ἡ νύξ ἐκ τῶν σπανίων καθ' ἃς τὸ σο-
βαρὸν τοῦ Βρετανίας φθινόπωρον, φαιδρυνόμε-
νον, λησμονεῖ νὰ περιβληθῆ τὸν αἰώνιον τῆς
ὁμίχλης μανδύαν του. Ἡ σελήνη ἐκρέματο λαμ-
πρὰ εἰς τὸ κέντρον τοῦ διαυγοῦς οὐρανοῦ. Ἄδρα
δροσερά, διερχομένη μεταξὺ τῶν προαιωνίων
δένδρων τῆς ὁδοῦ, ἔφθανεν εἰς τὴν ὄσφρησιν,
συμπαρσύρουσα τὴν ὀξεῖαν ὀσμὴν τῶν δένδρων
τοῦ δρυμῶνος. Αἱ ὑψηλαὶ κορυφαὶ τῶν δρυῶν,
ἐταλαντεύοντο βραδέως καὶ ἐνερμονίως, σείουσαι
τῆδε κακίσει ἐπὶ τῶν θάμνων τὰς δροσοβόλους
ἄκρας των.

Βεβαίως, δύσκολον εἶνε νὰ φαντασθῆ τις ἀφύ-
πνωσιν θελκτικωτέραν καὶ ὄνειρου μᾶλλον με-
τέχουσαν, τῆς τοῦ Διδιέ· ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα,
ὁ νέος λοχαγὸς ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο. Ἡ-
σθάνετο ὅτι τὸν ἔφερεν ἵππος καλπάζων, καὶ
ἤκουε πλησίον του τὸν ἤχον φωνῆς προσφιλοῦς.
Καὶ ἤθελε μὲν νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του,
ἀλλὰ τοὺς ἐκράτει ἐπιμόνως κλειστοὺς διὰ
νὰ μὴ φύγῃ ἡ ὄπτασις του.

Ἡ αὔρα ὁμως τοῦ δάσους ἐρχομένη βαθμη-
δὸν ψυχροτέρα εἰς τὸ μέτωπόν του ἀπεδίωκε τοὺς
τελευταίους καπνοὺς τοῦ ὀπίου. Τέλος ἤνοιξε τὰ
βεβαρημένα βλέφαρά του, καὶ εἶδε τὸ θελ-
κτικὸν πρόσωπον τοῦ Ἄνθους τοῦ Σπάρτου,
νεῦον πρὸς τὸ ἰδικόν του, καὶ τὸσω πλησίον,
ὥστε ἡ ξανθὴ κόμη τῆς κόρης ἐφήπτετο ἠδέως
τῆς παρειᾶς του· ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του ἐκπλησσομένου διὰ τὴν ἐπιμονὴν
τοῦ παραδόξου ἐκείνου ὄνειρου· ἀλλὰ τὸ Ἄν-
θος τοῦ Σπάρτου, ἀπέσυρεν αὐτὴν ἐπιχαρίτως,
καὶ ὁ νέος ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἴδῃ καὶ πάλιν.

— Εἶσαι λοιπὸν σύ; ἐπιθύρισε ἀγορθοῦ-

μενος ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου καὶ ἐνδίδων εἰς τὸ ἵππευ-
τικὸν ἔνορμόν του· σὺ ἐδῶ, ἐφιππος, εἰς τοι-
αύτην ὥραν... μαζῆ μου;

Ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἐξέφραζεν ἐκπληξίν
τόσω μεγάλην ὥστε ἡ Μαρία ἐμειδίασεν.

— Εἴμ' ἐγὼ ἡ ἴδια, εἶπε· θὰ σ' ἐξηγήσω τὸ
μυστήριον. . . Μὴ πάσχεις ἀκόμη, Διδιέ;

Παρατηρητέον ὅτι δὲν ἐπανέλαβε τὴν λέξιν
ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε πρὸ μικροῦ αἰ-
σθανθεῖσα τὸν θρίαμβόν της, Σὲ ἔσωσα. Ἡ
συνειδήσις τοῦ πρέποντος, καὶ ἡ λεπτοτάτη κρί-
σις τὴν ὁποίαν ἐκ φύσεως ἔχουσιν αἱ κόραι τῆς
ἐρημίας, καθὼς καὶ αἱ μεγάλοι φιλόσοφοι τῶν
πόλεων, τῇ ὑπηγόρευον τὴν διάκρισιν. Ἐμάν-
τευεν ὁποῖον γόητρον ἔχει ὁ κίνδυνος διὰ τὸν
στρατιώτην, ὁποῖον τὸ χρέος τῆς δυνάμεως,
καὶ δὲν ἠθέλησε ν' ἀποκαλύψῃ τὴν στιγμὴν ἐ-
κείνην, τὰ ἐν τῇ ἐπαύλει συμβάντα. Ὁ Διδιέ ἀ-
νέπνεεν εὐχαρίστως τὸν νυκτερινὸν ἀέρα. Ἡ
ζωογόνοσ δρόσος τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ἡ ἰσχὺς
τῆς κράσεώς του, κατεπολέμουν τὴν χαινωτι-
κὴν ἐνέργειαν τοῦ ναρκωτικοῦ. Καὶ ὁμως ἔ-
πασχεν εἰσέτι· τὸ κρανίον του ἐβάρυνεν ἐπὶ τοῦ
ἐγκεφάλου αὐτοῦ ὡς μόλυβδος.

— Φθάνει, εἶπε πειρώμενος ν' ἀποβάλλῃ τὴν
βαρεῖαν νάρκην ἀφ' ἧς κατείχετο καὶ μὴ θέ-
λων· δὲν φαίνεται ὅτι μὲ ἤρπασαν; Βεβαίως
δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν συνήθη κατάστασιν τῶν
ἀξιωματικῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. . .
Ἄς πεζεύσωμεν, Μαρία. . . Δὲν εἰξεύρω. . . ἔχω
ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Εἶχον ἤδη ἀφήσει ὀπισθεν αὐτῶν τὰ τελευ-
ταῖα δένδρα τῆς ὁδοῦ, καὶ ὁ θόλος τοῦ δάσους
τοὺς ἐσκέπαζεν. Ἡ Μαρία ἐπήδησεν εἰς τὴν
χλόην.

— Θαυμάσια! ἐπιθύριτεν ὁ Διδιέ· σὺ λοι-
πὸν εἶσαι ἵπποκόμος μου. . . ποῦ λοιπὸν ἔχω
τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δυνάμιν μου; . . . Βοήθησέ
με. . .

Καὶ προχωρήσας βήματά τινα κλονούμενος,
ἔπесе παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου ὅπου ἀπεκοι-
μήθη ἀμέσως. Ἡ Μαρία ἔσυρε τὸν ἵππον εἰς
πυκνὸν μέρος, ἔβαλε τὴν κεφαλὴν τοῦ Διδιέ ἐπὶ
τῶν γονάτων της, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος. Εἶχε
σωθῆ ἐκεῖνος· αὐτὴ δὲ τὸν ἐφύλασσε χαίρουσα.
Μόλις παρήλθεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ
ἤκούσθη θόρυβος βημάτων εἰς τὴν ἀτραπὸν. Ἡ
Μαρία ἐκράτησε τὴν πνοὴν της, καὶ εἶδε πρῶ-
τον τέσσαρας ἀνδρας, ὧν ἕκαστος ἐβάσταζε τὴν
ἄκραν φορείου ἐφ' οὗ πέμπτος ἄλλος ἔκειτο δέ-
σμιος. Ἐβάδιζον δὲ καὶ οἱ τέσσαρες ἐν σιωπῇ.
Μετὰ ταῦτα θόρυβος ὑπόκωφος ἤχησε πρὸς
τὸ Τρεμλαί, αὖξων ἀδιακόπως καὶ πλησιαζων

μετά ταχύτητος. Ἡ Μαρία ἐντρόμος ἔσυρε τὸν λοχαγὸν εἰς τὰ πυκνότερα χαμόδενδρα, καὶ ἀμέσως σχεδὸν, ἢ σπειρα τῶν Λύκων εἰσέβαλεν εἰς τὴν ἀτραπὸν.

Δὲν ἐβάδιζαν δὲ σιγῶντες οὔτε προσέχοντες νὰ καταστειλλῶσι τὸν κρότον τῶν βημάτων των, ὡς ὅτε ὁ ἀτυχῆς Ἰούδας τοὺς εἶχεν ἀπαντήσῃ ὥρας τινος πρότερον ἐξ ἐναντίας ἐκραύγαζον, ἔχαιρον, ἐκρότου ὡς παράφρονες. Ἐτρεχον, ἔψαλλον ἢ ἐβαττάριζον θορυβωδῶς. Ἐπὶ τῶν ὤμων των ἐκωδώνιζον χαίροντες ὀγκῶδεις σάκκους μεστοὺς τιλλήρων τοῦ Κ βασιλικοῦ ἐφόρου ἢ λεία των ἦτο ἀξιόλογος, καὶ διήλθον τὴν νύκτα λαφυραγωγοῦντες καὶ ὀργιάζοντες. Εἶχον ἄρα πανήγυριν εἰ καλοὶ μας λύκοι ἦσαν δὲ τοσοῦτον εὐχαριστημένοι, τοσοῦτω ἐμέθυον, αὖτε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐπραξάν ἔργον τι εὐσεβές. Ἐνόμιζον ὅτι τὰ χρήματα τὰ ὅποια ἤρπασαν εἶχον διπλὴν ἀξίαν, διότι ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸ Δημόσιον, τὸν θανάσιμον τοῦτον ἐχθρόν των, καὶ δυνάμεθαι νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι οὐδεμία τύψις ἐτάραττε τὴν συνειδησίην των.

Τὰ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἔτρεμε διότι κατὰ τὴν παράφορον ἐκείνην πορείαν των, ἐν πῆδημα ἤρκει νὰ φέρῃ τινὰ ἔξω τῆς ὁδοῦ, καὶ νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ κοιμώμενος λοχαγός. Ἄλλως τε, κατὰ τὴν συνομιλίαν ἣν εἶχε ἀκούσει εἰς τὴν καλύβην μετὰ τοῦ Πέλο Ῥουάν καὶ τοῦ Ἰακώβου, τοῦ ἀπεσταλμένου τῶν Λύκων, φαίνεται ὅτι οἱ Λύκοι ἐπεβουλεύοντο τὴν ζωὴν τοῦ Διδιέ· ἐν τοσοῦτω ἐπέρασαν ὅλοι, εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς σπειρας ἐβάδιζε καὶ πάλιν ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Λευκὸν Λύκον τοῦ δάσους· ἀλλ' αὐτὸς, ἀντὶ νὰ συμμετέχη τῆς χαρᾶς τῶν συνεταίρων του, ἐφαίνετο μελαγχολικὸς καὶ ἔκλινε πρὸς τὸ σῆθος τὸ πρόσωπόν του. Ὅτε δὲ διεβῆ πλησίον τοῦ Ἄνθους τοῦ Σπάρτου, ἡ νέα ἀνασκιρτήσασα ἐπρότεινε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐψιθύρισε λέγουσα·

— Νὰ ἦναι αὐτὸς ἄραγε!

Ὁ Λευκὸς Λύκος ἔγινεν ἄφαντος ὡς καὶ οἱ λυκιδεῖς του. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ πᾶν εἰσῆγε, καὶ μόνῃ ἤκούετο ἡ μυστηριώδης καὶ παροδικὴ ἀρμονία, ἡ κατερχομένη ἐν ὠραία νυκτί ἀπὸ τῆς σαλευομένης κορυφῆς τῶν μεγάλων δένδρων τοῦ δάσους. Αἱ ὠραι παρήρχοντο. Μόλις δὲ ὅτε ἡ αὔρα ὀξυτέρα γινομένη ἀνήγγειλε τὴν πλητιάζουσαν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας, ὁ Διδιέ ἀπέβαλε τὴν ληθαργίαν του. Ἦτο παράλυτος καὶ κατάψυχρος. Τὰ ξηρὰ μέλη του ἔμειναν ἀκίνητα ἐξυπνήσας δὲ ἐξεπλάγη ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν καὶ ἀπέτεινεν ἀλλεπαλλήλως ἐρωτήσεις πρὸς τὴν νεάνιδα.

— Εἶσαι μαζῆ μου, ἀπήντησεν ἡ Μαρία· ἐπεθύμεις νὰ ἦσαι ἄλλου; . . . Ἐλθέ . . . ἔχω ἓνα θαλαμίσκον καλῶς προφυλαγμένον εἰς τὴν καλύβην τοῦ πατρός μου. Θέλω νὰ σὲ φυλάξω ἐκεῖ.

— Ἀλλὰ διατί νὰ μὴν ὑπάγω εἰς τὴν ἔπαυλιν; εἰς ὅλ' αὐτὶ ὑπάρχει μυστήριον τὸ ὁποῖον μάτην ἀγωνίζομαι νὰ ἐννοήσω . . . αἱ ιδέαι μου εἶναι συγκεχυμέναι . . . Ἐνθυμοῦμαι μόλις ὅτι ὑπνος ἀκατανίκητος μὲ κατέβαλε χθές εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Κ. Βωνουά . . . Τί συνέβη, Μαρία, θέλω νὰ τὸ μάθω.

— Ὅτι τὰ μάθης ὅλα, ἀπήντησε τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου ὑπομειδιῶν· ἀλλὰ, τὰ μέλη σου εἶναι παγωμένα, ὠραίε μου λοχαγέ. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω τρέμοντα, διότι παγώνει ἡ καρδιά μου. . . Ἐλθέ σὲ λέγω. Ὅτι σὲ βάλω νὰ πλαγιάσῃς εἰς τὴν κλίνην μου, καὶ θ' ἀγρυπνήσω εἰς τὸ πλευρόν σου.

— Ν' ἀγρυπνήσῃς εἰς τὸ πλευρόν μου! ἐπανέλαβεν ὁ Διδιέ.

— Καθὼς ἀγρυπνεῖ τις εἰς τὸ προσκέφαλον ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ Μαρία, ὡς ἡ μήτηρ ἀγρυπνεῖ πλησίον τοῦ τέκνου της. Ἐλθέ λοιπόν.

Καὶ ἔσυρε τὸν Διδιέ, ὅστις καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν νάρκην, δὲν εἶχεν οὔτε θέλησιν οὔτε δύναμιν· ἀνέβησαν δὲ καὶ οἱ δύο εἰς τὸν ἵππον, ὅστις ὤρμησεν ἔκδρομος πρὸς τὸ σταυροδρόμιον τῆς Λογγίτισσας· ἑκατὸν δὲ περίπου βήματα μακρὰν τῆς καλύβης πεζεύσασα ἡ Μαρία,

— Μεῖν ἐδῶ, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ· δὲν πρέπει νὰ σὲ ἰδῇ ὁ πατήρ μου.

Καὶ προχωρήσασα ἡρέμα πρὸς τὴν καλύβην, ἣς ἡ θύρας ἦτον ἀνοικτῆ,

— Πάτερ μου! εἶπε τείνουσα τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλῆν εἰς τὰς ἄκρας τῆς καλύβης.

Ἄλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νέα χαίρουσα. Δόξα σοι ὁ Θεός! ὁ Διδιέ εὑρηκεν ἄψυλον.

Καὶ δραμοῦσα πρὸς τὸν λοχαγὸν τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ ἀμφότεροι ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν.

— Σούτ! ἐψιθύρισε ἡ Μαρία, βάδιζε ἤτυχα.

Διέβησαν τὸ σκοτεινὸν χαμόγαιον ὅπου ἐγένετο ἄλλοτε ἡ συνέντευξις τοῦ Ἰούδα μετὰ τοῦ Πέλο Ῥουάν, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ Μαρία, ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ ὠθήσασα ἐντὸς αὐτῆς τὸν Διδιέ,

— Τώρα, εἶπε, κλείουσα τὴν θύραν ἔσωθεν, εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ! . . . εἶσαι ὑπὸ τὴν φύλαξίν μου, καὶ ποτὲ ὁ πατήρ μου δὲν ἐρχεται ἐδῶ.

Τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου δὲν εἶχεν ἰδεῖ

διερχόμενον τὴν καλύβην, δύο ὀφθαλμούς ἐρυθρούς καὶ φλογερούς ἀστράπτοντας ὄπισθεν τοῦ ἐξ ἀχύρων σωροῦ, ὅστις ἐχρησίμευεν ἀντὶ στρώματος εἰς τὸν Πέλο Ῥουάν. Ἐνῶ δὲ διέβαιναν ἡ νέα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι ἐξηκόντιζον λάμψιν μᾶλλον περιφλεγῆ. Καὶ ἀφοῦ διέβη, ἤλλαξαν εὐθὺς θέσιν, καὶ ἀνυψώθησαν ἰκανῶς, διότι ὁ Πέλο Ῥουάν, κατακείμενος ἐπὶ τοῦ ἀχύρου, ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ἐψιθύρισε μὲ τόνον μίτους, ὅτι μ' ἔδωκεν ὀφθαλμούς θηρίου, ὀφθαλμούς βλέποντας καὶ εἰς τὸ σκότος... Τὸν ἀνεγνώρισα βεβαίως, τὸν ἐπάρατον Γάλλον!... Εἶν' ἐδῶ... Μαρία!... ταλαίπωρος κόρη!

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε μὲ τόνον βαθείας ἀγωνίας καὶ πατρικοῦ οἴκτου δὲν ἐδίστασεν ὁμως ν' ἀρπάσῃ τὸ κρεμάμενον εἰς τὸν τοῖχον ἀρχαῖον πυροβόλον καὶ νὰ ἐμβάλῃ δύο σφαίρας καὶ ἄφθονον πυρίτιδα. Μετὰ ταῦτα παρετήρησε προσεκτικῶς τὸν χάλυθα, ἐξῆλθε τῆς καλύβης καὶ ἀνέβη ἀθουρόπως καὶ ἀνευ δυσκολίας τὸν μακρὸν, εὐθὺν καὶ λεῖον κορμὸν σημύδας ὑψουμένης πρὸ τοῦ παραθύρου τῆς Μαρίας, καὶ ἤς οἱ κλάδοι ἐπέκειντο τῆς καλύβης. Ἐκάθητε δὲ ἐφ' ἐνὸς τῶν κλάδων οὕτως ὥστε, κρυπτόμενος ὑπὸ τοῦ κορμοῦ, ἐδύνατο νὰ βυθίξῃ τὸ βλέμμα του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦωματίου τῆς Μαρίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παράθυρον ἦτο κλειστόν, ὁ δὲ Πέλο Ῥουάν ἐπερίμενε ἀκίνητος. Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ ταῦτα ὁ οὐρανὸς ἔλαβε ῥοδινὸν χρῶμα πρὸς ἀνατολὰς· τὰ σκότη διελύοντο βαθμηδόν, καὶ τὰ πτηνὰ ἤρχησαν νὰ κελαδῶσι τὸ φαιδρὸν αὐτῶν ἄσμα εἰς τὸ φύλλωμα.

— Τότε τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἤνοιξε τὸ παράθυρον, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Πέλο Ῥουάν συνεκεντρώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ θαλαμίσκου τῆς ἡ Μαρίας, ἐπραξεν ὅ,τι ἐπραττε πᾶσαν πρωίαν. Ἐγονυπέτησε, συνήνωσε τὰς μικρὰς καὶ λευκὰς χεῖρας τῆς, καὶ ἀπήγγειλε τὴν προσευχὴν τῆς εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Λογγίτισσαν. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψε παρά τὴν κλίνην ἄδουσα τροφὴν τινὰ τοῦ ἐλεγεῖου τοῦ Ἀρθούρου, καὶ προσέφερεν ἀγγεῖον πλήρες γάλακτος εἰς τὸν λοχαγόν.

Ὁ θαλάμος τοῦ ἄνθους τοῦ Σπάρτου ἦτο μικρὰ τις φωλεὰ δροσερωτάτη καὶ χαριστάτη· οἱ τοῖχοι του ἦσαν λευκοὶ καὶ πεποικιλμένοι μὲ δεσμιῶδες κορυδαλλιδῶν, ὠραίου ἄνθους ὅπερ κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν τῶν κατοίκων τοῦ δάσους ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ διώκειν τὸν πυρετὸν ἄν-

τικρὺ τοῦ παραθύρου μικρὰ κλίνη ἐκ δρυὸς μελανῆς ἀνευ ποδῶν καὶ κωνωπέου, ἔδιδεν εἰς τὸ δωμάτιον θέαν παρθενικῆς αὐστηρότητος· ἄνω τῆς κλίνης ὑπῆρχεν εἰκονοστάσιον περιέχον ὑάλινον ἀγγεῖον μὲ ἀγίασμα, εἰκόνα τῆς Παναγίας, καὶ κλάδον φοινίκης ἀγιασθέντα κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Λιφρέ. Τὰ δὲ λοιπὰ ἐπιπλα ἦσαν μία ἔδρα, καὶ πέντε ἐξ κόνυστρα ἐξ αἰγοκλήματος διαφόρων σχημάτων, τὰ ὅποια τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου εἶχεν ἐφαρμόσει εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς, ὥστε ν' ἀντικαθιστῶσι κιβώτια καὶ σκευοθήκας.

Καὶ ὁ μὲν Διδιὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης, ἡ δὲ Μαρία προσελθοῦσα χωρὶς φόβου ἢ προσοχῆν ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου. Ἀγνοοῦσα τί ἐστὶ κακόν, ἠγνόει καὶ τί ἐστὶν αἰδῶς, ἡ ἀρετὴ αὐτῆ ἦν οὐδόλως εἶχεν ἢ πρώτη γυνή, ὅτε ἐξῆλθεν ἀσπίλος καὶ σχεδὸν θεια ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ πλάστου. Ὁ Διδιὲ τὴν ἠτένιζε μὲ συμπάθειαν καὶ σέβας· ἀμφοτέροι ἐμειδίων πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἀπήλασον σιωπηλῶς τῆς ἀπείρου ἐκείνης εὐδαιμονίας τῶν νέων ἐρώτων τοὺς ὁποίους οἱ ποιηταὶ αἰσθάνονται μὲν ἀλλ' ἀδυνατοῦσι νὰ περιγράψωσι, διότι ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐφεύρῃ λέξεις δι' εὐδαιμονίαν τόσῳ σπανίαν, ἀλλὰ καὶ τόσῳ ἐπίκαιρον.

Ἡ ἡμέρα ἤρχετο. Ἔως τότε ὁ Πέλο Ῥουάν οὐδὲν ἐδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐντὸς τοῦ θαλαμίσκου, ἀλλὰ τέλος εἶδε τὴν ἀρρενωπὸν μορφήν τοῦ Διδιὲ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ προσκεφαλαίου. Ἀνετριχίασεν ὡς λυσσῶν, καὶ ἔσφιξε σπασμωδῶς τὸ πυροβόλον του.

— Πόσον καλὰ εἴμεθα! ἐψιθύρισε ἡ Μαρία μετὰ κατανύξεως.

Ὁ Διδιὲ ἔλαβε τὴν ξανθόκομον κεφαλὴν τῆς εἰς τὰς δύο χεῖρας του, καὶ ἔφερε τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος μέχρι τῶν χειλέων του. Ὁ Πέλο Ῥουάν ἤκουσε τὸν ἤχον φιλήματος, καὶ ἠτοίμασε τὸ πυροβόλον του.

— Τί εἶν' αὐτό; εἶπεν αἰφνης ἡ Μαρία λαβοῦσα εἰς χεῖρας τὸ νομισματοσῆμον, τὸ ὁποῖον ἡ Κ. Βωνουὰ εἶχε κρεμάσει εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ Διδιὲ εἶδε τὸ νομισματοσῆμον, καὶ οἱ χαρακτήρες του ἐξέφρασαν μικρὰν τινὰ ἐκπληξιν.

— Τοῦτο τί εἶναι; ἀπήντησε μὲ βραδύτητα· αὐτὸ εἶναι οἱ τίτλοι μου καὶ τὰ ἐγγράφα μου, Μαρία· εἶναι, ὡς πάντοτε ὑπέθεσα, τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ μου, πτωχὴ γυνή, ἔβαλεν εἰς τὸν τράχηλόν μου ἐκθέτουσά με εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν διαβατῶν... Ἀλλὰ μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τούτων, κόρη μου... ἐνόμιζα ὅτι τὸ εἶχα ἀπωλέσει· τὸ ἐζήτησαν ματαίως ἀπὸ ἐνὸς ἔτους...

Υπάρχει μαγία εἰς πᾶν ὅ,τι συνέβη τὴν παρελθούσαν νύκτα!

Ἡ Μαρία ἐξηκολούθει παρατηροῦσα τὸ νομισματοσήμενον.

— Παράδοξον! εἶπε τέλος· ἔχω κ' ἐγὼ ἓνα ἐντελῶς ὅμοιον.

Καὶ ἐκβαλοῦσα μετὰ ταχύτητος τὸ νομισματοσήμενον ἀπὸ τὸν τράχηλον τοῦ Διδιέ, ἀνέσυρε συγχρόνως καὶ τὸ ἐδικόν της ἀπὸ τοὺς κόλπους της, καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ τὰ παραβάλῃ.

Ὁ Πέλο Ρουὰν ὅστις πρὸ πέντε λεπτῶν κατεσκόπευε τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Μαρία θὰ ἀπεσύρετο ἀπὸ τῆς κλίνης τοῦ λοχαγοῦ, ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἐσκόπευσεν.

— Εἶναι ὅμοια, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία μὲ χαρὰν παιδικήν... ἐντελῶς ὅμοια!

Ὁ Πέλο Ρουὰν ἐσημάδευε τὸ στήθος τοῦ λοχαγοῦ, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ πυροβολήσῃ, ὅτε ἡ κραυγὴ τῆς Μαρίας ἀπέτρεψε τὴν προσοχήν του, καὶ τὸ βλέμμα του ἔπεσε μηχανικῶς ἐπὶ τῶν δύο νομισματοσήμων. Ἐβόρῃσε τὸ πυροβόλον του, ὅπερ ἀπὸ κλάδον εἰς κλάδον κατέπεσε θορυβωδῶς, καὶ ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως ἐξέφυγε τῶν χειλέων του ἡ Μαρία, ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν εἶδε τὸν πατέρα της καὶ ἀπέμεινεν ἐμβρόντητος.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν, ὑπέικουσα εἰς τὸ ἔνορμον της, ἠθέλησε νὰ ριφθῆ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρον· ἀλλ' ὁ Πέλο Ρουὰν τὴν ἐκράτησε διὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ, καὶ ἔβαλε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα του παραγγέλων τὴν σιωπήν. Ὁ Διδιέ εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐπλάνα τὸ πνεῦμά του εἰς γλυκειάν τινα ὄνειροπόλησιν ἔραστοῦ εὐδαίμονος. Ὁ δὲ Πέλο Ρουὰν κατῆλθε δι' ἑνὸς τῶν κλάδων τοῦ δένδρου, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς καλαμίνης σκέπης τῆς καλύβης, ὅθεν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Καὶ ἡ μὲν Μαρία δὲν ἐτόλμα νὰ σαλεύσῃ, ὁ δὲ λοχαγὸς οὐδὲν ἔβλεπεν· ὁ Πέλο ἔλαβε τὰ δύο νομισματοσήμα καὶ μὲ προσοχήν μεγάλην ἤρχισε νὰ τὰ ἐξετάζῃ. Μετὰ ταῦτα παρεμέρισε τὴν θυγατέρα του διὰ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν κλίνην.

— Μὴ τὸν φονεύῃς, πάτερ μου! μὴ τὸν φονεύῃς! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία κλαιούσα.

Τὴν κραυγὴν ταύτην ἀκούσας ὁ Διδιέ ἀνεσηκώθη διὰ μιᾶς, ἀλλ' ὁ Πέλο Ρουὰν τὸν εἶχε προλάβει καὶ ἐκράτει μὲ τὴν στιβαρὰν χεῖρά του τὸν γυμνὸν ὦμον τοῦ λοχαγοῦ.

— Πάτερ μου! πάτερ μου! ἔκραξε καὶ πάλιν ἡ Μαρία ἀπηλπισμένη.

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ ἀνθρακεὺς χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἠτένιζε σιωπῶν τὸν λοχαγόν. Ἐνῶ δὲ τὸν ἔβλεπε, σιγκίνησις ἔκτακτος καὶ βαθμηδὸν αὐξάνουσα, ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ μελανοῦ προσώπου του, καὶ δύο δάκρυα καταστελλόμενα ἀνέβλυσαν ἐπὶ τέλους ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Κατέπεσε μηχανικῶς ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρα τοῦ Διδιέ μὲ σέβας πλήρες ἀγάπης.

— Τί σημαίνει αὐτὸ, καλέ μου ἀνθρώπε; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς ἐκπλησσομένης.

— Καὶ ἡ φωνὴ του! ἐψιθύρισεν ὁ Πέλο Ρουὰν βυθισθεὶς εἰς εἶδος ἐκστάσεως, ἡ φωνὴ του ὡς καὶ οἱ χαρακτῆρές του... καὶ δὲν τὸν εἶχα ἀναγνωρίσει!

Καὶ ὁ μὲν Διδιέ τὸν ὑπέθεσε τρελλόν, τὸ δὲ ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

— Ἐνοῶ τώρα, ἐπανέλαβεν ὁ Πέλο Ρουὰν, ἐξακολουθῶν νὰ ὀμιλῇ καθ' ἑαυτὸν, ἐνοῶ διατὶ ὁ Βωνουὰ ἤθελε νὰ τὸν δολοφῆσῃ. Κ' ἐγὼ ὅστις τὸν ἄφινά νὰ πράξῃ ὅ,τι ἤθελε! Τίς λοιπὸν τὸν ἔσωσεν ἀντ' ἐμοῦ;

— Ἐγὼ, ἐπρόφερον ἀσθενῶς ἡ Μαρία.

— Σὺ! εἶπεν ὁ Πέλο Ρουὰν θλίψας τὴν κόρην του ἐπὶ τῆς καρδίας του μὲ παραφορὰν, σὺ, παιδίον; εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας!... Ἐπραξες πᾶν ὅ,τι ἐγὼ ἐχρεώσθουν νὰ πράξω. Τὸν ἀγάπησες, ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἐμίσησα τυφλῶς. Τὸν ἐμάντευσες, ἐνῶ ἐγὼ τὸν παρεγνώριζα... Ἐγὼ ἔδωκας τὴν κλίνην σου, κ' ἐγὼ, ἠθέλα νὰ τὸν φονεύσω!... Συγγνώμην, προσέθηκεν ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν Διδιέ, ὅστις ἀπέμεινεν ἐκπληκτος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, συγγνώμην, νέε ἡμῶν Κύριε Γεώργιε!

— Γεώργιε; ... ἐφέλλισεν ὁ λοχαγὸς ἀπατάσαι.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν ἀπατώμι... αὐτὸ τὸ νομισματοσήμενον τὸ ὅποιον ἡ θεία πρόνοια μ' ἔκαμε νὰ ἐξαναεύρω, ἐγὼ τὸ ἔβαλα εἰς τὸν τράχηλόν σου πρὸ εἰκοσι ἐτῶν, μίαν νύκτα τρομερὰν καθ' ἣν ὁ Βωνουὰ ἀπεπειράθη καὶ τότε νὰ σὲ δολοφονήσῃ... διότι πρὸ πολλοῦ σὲ καταδιώκει, νέε μου κύριε... Κ' ἐγὼ ὅστις ἐφοβούμην... πολὺ ἐφοβούμην!... ὅτε σ' ἔβλεπα πλανώμενον ὑπὸ τὸ δάσος, μοναχὸν μὲ τὴν Μαρίαν! ὡς νὰ ἐδύνατο ὅστις ὀνομάζεται Τρέμλ ν' ἀπατήσῃ πτωχὴν κόρην! ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε συγκεντρωμένον βεβαίως εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς Τρέμλ πᾶν ὅ,τι καλόν, εὐγενές, γενναῖον, καὶ τίμιον!

— Ἀλλὰ, ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ εἴπῃ ὁ Διδιέ δυσπιστῶν, εἰς ὅλα ὅσα εἶπες δὲν βλέπω καμμίαν ἀπόδειξιν.

— Καμμίαν ἀπόδειξιν!... ὁ ὀφθαλμὸς σου δὲν εἶναι τοῦ γέροντος Νικολάου Τρέμλ, ἀγίτου

γέροντος τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶναι εἰς τὸν παράδεισον; Ἡ φωνὴ σου, ἡ ἡλικία σου, τὸ νομισματόσημον, τὸ μῖσος τοῦ Βωνουὰ ὅστις ἔκλεψε τὴν ἀπέραντον κληρονομίαν σου... Ἄκουσε! προσέθηκεν αἴφνης ὁ ἀνθρακεὺς ἀνορθούμενος ἦσο σχεδὸν ἐξαετῆς τότε, καὶ ὁ Θεὸς μ' ἔδωκε πρόσωπον τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖ τις νὰ λησμονήσῃ ἀφοῦ τὸ ἰδῆ ἅπαξ...

— Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω, διέκοψεν ὁ Διδιέ!

Ὁ Πέλο Ρουὰν ἐπήδησεν ἔξω τοῦ δωματίου. Ἦκούσθη δὲ εἰς τὸ πικρακείμενον δωματίον κρότος ὕδατος ταρασσομένου καὶ καταρρέοντος εἰς τὸ ἔδαφος. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπῆλθε σιγὴ, καὶ ἔπειτα ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἐνδεδυμένος δέρματα λευκῶν λαγιδέων, τοῦ ὁποίου τὸ πελιδνὸν πρόσωπον ἦτο ὑγρὸν ὡς ἂν ἐρραντίσθη ἀφθόνως, ὥρμησε πρὸς τὸ δωματίον, καὶ δι' ἐνὸς σκιρτήματος ἔφθασεν εἰς τὴν κλίνην ὅπου ὁ Διδιέ ἦτον εἰσέτι ἐξηπλωμένος. Μόλις ἰδὼν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τοῦ ὁποίου ἡ λευκὴ κόμη ἐξηπλοῦτο διεσπαρμένη ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ὁ Διδιέ ἠσθάνθη συγκίνησιν τινα παράδοξον. Ἐφερε πολλάκις τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον ὡς ἵνα συλλάβῃ φεύγουσάν τινα ἀνάμνησιν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἵστατο ἐνώπιόν του ἀκίνητος, καὶ εἰς προφανῆ καὶ βιαίαν ἀγωνίαν διακείμενος.

Τέλος ὁ Διδιέ ἐφάνη ὅτι ἀνεκάλεσε τὴν ἀνάμνησιν του! Ἐρύθημα πυκνὸν ἐκάλυψε τὴν παρειάν του, καὶ τὸ στόμα του ἀνοιχθὲν σχεδὸν μηχανικῶς εἶπεν:

— Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς!

Ὁ Πέλο Ρουὰν ἐκρότησε τὰς χεῖρας μὲ χαρὰν παράφρονος.

— Ἐνθυμεῖται τὸ ὄνομά μου! ἀνέκραξε δακρύων, τὸ ἀληθινὸν ὄνομά μου! Καλὲ μικρέ μου Κύριε!... Μὲ ἐνθυμεῖται!

— Ναί· εἶπεν ὁ λοχαγὸς, σ' ἐνθυμοῦμαι... καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμη... Κόσμος ὀλόκληρος ἐνθυμήσεων εἰσέβαλεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου... Δὲν ἠπατώμην χθὲς, πιστεύσας ὅτι ἀνεγνώριστα τοὺς τάπητας τοῦ θαλάμου ἐκεῖνου.

— Αὐτὸς ἦτον ἐδικός σου ἄλλοτε... ὦ! δοξασμένος ἄς ἦναι ὁ Θεὸς ὅστις δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀπολέσῃ ὁ ἀνδρείος γέρων καὶ τὸν τελευταῖον ἀπόγονόν του! Εὐλογημένος νὰ ἦναι ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία διὰ τὴν χαρὰν τῆς τάλαιπώρου καρδίας μου!

Καὶ ἐπῆλθε στιγμικία σιγὴ· ὁ λοχαγὸς ἀνεκάλει τὰς ἀναμνήσεις του. Τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου ἐγέλα, ἔκλαιε καὶ ἐδόξασε τὴν Παναγίαν τὴν Λογγίτισσαν, ὁ Ἡέλο Ρουὰν, ἡ ὁ Ἰω-

άννης Λευκὸς, κύπτων ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ νέου κυρίου του, ἀπῆλαυε τῆς ἀμέτρου χαρᾶς ἧτις ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του. Μετὰ τινα λεπτά ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἠγέρθη· αἱ ὀφρῦς του ἔσκεπάσθησαν ἐλαφρῶς καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ ὄλοι ἐξέφραζον σοβαρὰν τινα ἀπόφασιν.

— Τώρα λοιπὸν, εἶπε, Γεώργιε Τρέμλ, εἶσαι Βρεταννὸς καὶ εὐπατρίδης· πρέπει νὰ ἀνακτήσῃς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός σου ὀλόκληρον, εὐγένειαν καὶ περιουσίαν.

Ὁ Λευκὸς δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ δώσῃ μακρὰς ἐξηγήσεις εἰς τὸν νέον κύριόν του, ὅστις ἐγένωσκε κατὰ μέγα μέρος τὴν ἱστορίαν του, καθόσον τὴν ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀτυχοῦς ἱπποκόμου Ἰούδα, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη σχέσις μεταξὺ αὐτοῦ, τοῦ Διδιέ, ἀξιωματικοῦ τυχηροῦ, καὶ τοῦ Γεωργίου Τρέμλ, ἀντιπροσώπου οἰκογενείας ἐπισήμου.

Αἱ περιστάσεις, ὡς λέγουσι, δημιουργοῦσι τοὺς ἄνδρας. Ἡ παροιμία αὕτη εἶναι ἀληθὴς ὑπὸ τινα ἔποψιν, καὶ μᾶς φαίνεται ὅτι λέγεται πρὸς τιμὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Τίς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἀπόγονος σημαντικοῦ οἴκου, γεγυμνωμένος διὰ δόλου ἀτίμου, καὶ φυσικὸς προστάτης ὀλοκλήρου λαοῦ βασανιζομένου, ὀφείλει νὰ ζῆ ὡς στρατιώτης ἀμέριμος μὴ ἔχων ἐπὶ γῆς ἄλλην ἐντολὴν παρὰ νὰ πολεμῆ πάντοτε ἀνδρείως καὶ νὰ εὐθυμῆ ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ; Ὁ Διδιέ, γινόμενος Γεώργιος Τρέμλ, ἠσθάνθη γεννωμένην εἰς τὴν καρδίαν του βαρύτητα ἀγνωστον. Ἐνόησε τί ἀπῆτουν παρ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ ἡ μνήμη τῶν προγόνων του. Ἀπὸ ἀνδρείου, οἷος ἦτο, ἐγένετο δυνατός.

— Θὰ μεταβῶ, εἶπεν, εἰς Τρεμλαί, διὰ νὰ ζητήσω λόγον ἀπὸ τὸν Κ. Βωνουὰ.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης Λευκὸς μὲ μειδίαμα τοῦ ὁποίου ὁ λοχαγὸς δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν. Ὑπαγε εἰς Τρεμλαί, Κύριε Γεώργιε, καὶ περίμεν' ἐκεῖ τὸν Κ. Βωνουὰ.

Πρὶν δὲ χωρισθῆ ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, ὁ λοχαγὸς τοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα.

— Θὰ εἶναι τῶντι εὐγενῆς γενεὰ ἡ τῶν Τρέμλ, εἶπε, καὶ αἰσθάνομαι ὑπερηφάνειαν ἔχων ὀλίγον ἀπὸ τὸ καλὸν αὐτῶν αἷμα εἰς τὰς φλέβας. Δὲν εἶναι οἰκογένεια συνήθης, ἐκεῖνη ἧτις δύναται νὰ ἔχῃ ὑπηρέτας ὁποῖος σὺ... Ἰωάννη Λευκὲ, σ' εὐχαριστῶ.

— Ὁ Ἰούδας ἐπράξε καλεῖτερον ἐμοῦ, ἀπήντησεν ὁ λευκαίθιοψ μὲ μετριοφροσύνην. Ὁ Ἰούδας ἀπέθανε διὰ σέ, ὁ ἀνδρείος... Ἡξίσε τὸν θάνατον αὐτὸν, Κύριε Γεώργιε, διότι πολὺ σὲ ἠγάπα.

— Ταλαίπωρε Ἰούδα! ἐψιθύρισεν ὁ Διδιᾶ. εἶχε καρδίαν πιστὴν καὶ ἀγνήν. . .

— Ἦτον Βρεταννός, ἐπανελάβεν ὁ Ἰωάννης Λευκός. Ἀγγεῖλά μου, πρέπει νὰ λησμονήσῃς ὅτι ἔφερες τὴν στολὴν τῆς Γαλιλαίας. . . Τὰ ὄσθα τοῦ πάππου σου σώζονται ἐκεῖ πέραν, καὶ θὰ κράζουν ἐναντίον σου εἰὰν τὸ ξίφος σου μείνῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως τῶν Παρισίων.

Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπεκρίθη. Ἐθελύκωσε τὸν ζωστήρα του, ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἴστατο ἡ Μαρία στηριζομένη εἰς τὸν τοῖχον καὶ μὴ ἔχουσα πλέον τὸ φαιδρὸν μειδιάματά της. Λυπηρὰ τις ἰδέα εἶχεν ἀποδιώξει τὴν εὐθυμίαν της. Εἶχεν ἐρωτήσῃ καθ' ἑαυτὴν τί ἐσήμαινεν ἡ κόρη ἀνθρακέως ἐνώπιον τοῦ διαδόχου τοῦ Τρέμλ. Διελθὼν πλησίον της ὁ λοχαγὸς τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Λευκὸν μειδιῶν.

— Ἰωάννη, φίλε μου, μέγα ἄδικον θὰ εἶχες ἂν μ' ἐφόνευες, διότι ἐγὼ ὅστις ἄλλοτε μετεχειρίσθην ὡς δημῶδη κοράσια εὐγενεῖς κυρίας, ἐφέρθην πρὸς τὴν Μαρίαν ὡς πρὸς εὐγενῆ. . . καὶ ἂν ὁ Θεὸς μὲ δώσῃ ζωὴν, πρέπει τοῦ λοιποῦ ὁ κόσμος ὅλος οὕτω νὰ φέρεται πρὸς αὐτήν.

Ἡ Μαρία ἐπανελάβε τὴν φαιδρότητά της. Καὶ ὁ μὲν λοχαγὸς ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Πέλο Ρουάν πλησιάσας τὴν κόρην του καὶ φιλήσας τὸ μετωπὸν της.

— Παιδίον, εἶπε, μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ μελαγχολικὴν, σὺ εἶσαι ἡ μόνη μου χαρὰ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ σὲ ἀγαπῶ ὡς τὴν ἐνθύμησιν τῆς μητρός σου. . . Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃς. Οἱ Τρέμλ ποτὲ δὲν ἔκαμαν συνοικέσιον ἀνάρμοστον, καὶ ἐφόσον ἐγὼ ζῶ, ἡ κόρη μου δὲν θὰ γενῆ σύζυγος τοῦ ἀπογόνου των.

Τὸ ἄνθος τοῦ Σπάρτου ὠχρίασε καὶ ἐκλίνε τὴν ξανθόμαλλον κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Πρέπει λοιπὸν ν' ἀποθάνω; ἐψιθύρισεν!

— Ὁ Θεὸς θὰ σὲ κάμῃ τὴν χάριν νὰ τὸν λησμονήσῃς, ἀπεκρίθη ὁ Πέλο Ρουάν πλὴν τούτου, ἡ ζωὴ μας ἀνήκει εἰς τὸν Τρέμλ.

Καὶ ἐνδυθεὶς ἐκ νέου ὡς ἀνθρακεὺς ἐφίλησε τελευταῖον τὴν κάτωχρον παρειὰν τῆς Μαρίας, καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς καλύβης. Ἡ δὲ Μαρία ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, καὶ καταβλήθεισα ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῶν νυκτερινῶν ἀγώνων της, ἀπεκοιμήθη.

ΛΓ'. ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ.

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα, τὰ ὑπόγεια τοῦ Λάγκου τῶν Λύκων παρίστανον θέαμα παράδοξον, σχεδὸν ἐπίσημον. Δὲν ἐπεκράτει πλέον ἡ ἀταξία ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἰδομεν τὴν πρώτην φορὰν ὅτε εἰσῆλθομεν εἰς τὸ σπήλαιον. Οἱ Λύκοι, τεταγμένοι κανονικῶς, φέροντες προσωπιᾶ καὶ ὄπλα ὡς ἐτοιμοὶ εἰς μάχην, ἐσχημάτιζον ἰστάμενοι κύκλον περὶ τὴν τράπεζαν τῶν γερόντων, οἵτινες ἀοπλοὶ περιεστοίχουν ἀνὰ τέσσαρες ἐκατέρωθεν ἑδραν ὑψηλοτέραν κατὰ δύο βαθμίδας ὑπὲρ τὰς ἑαυτῶν, ὅπου ἐκάθητο ὁ Λευκὸς Λύκος.

Ἄκρα σιωπὴ ἐπεκράτει εἰς τὸ ὑπόγειον. Μετὰ τινα δὲ λεπτὰ αἱ τάξεις ἠνοίχθησαν, καὶ διέβη ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ τρέμων τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐξέφραζε τρόμον θανάσιμον. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ Ἐρβὲ Βωνουά. Δύο Λύκοι τὸν συνώδευσαν μέχρι τῆς τραπέζης περὶ ἣν ἔδρευον οἱ ὀκτὼ γέροντες προεδρεύοντος τοῦ βασιλέως τῶν Λύκων, τοῦ Λευκοῦ Λύκου.

— Ἀρχηγέ, εἶπεν εἰς τῶν γερόντων ἀποτεινόμενος εὐσεβάστως πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον, ἐγένινεν ὅ,τι διέταξες. Ἴδου ὁ δολοφόνος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μας. Ἐπιθυμεῖς νὰ τὸν ἐξετάσωμεν;

— Ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη ὁ Λευκὸς Λύκος.

Καὶ ἐγερθεὶς ὁ πατὴρ Βαρθολομαῖος,

— Ἐρβὲ Βωνουά, εἶπεν, εἴκοσιν ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας ἀπέθανον ἐξ αἰτίας σου· τὸ αἷμά των βαρύνει εἰς τὴν κεφαλὴν σου, καὶ θὰ φονευθῆς, εἰὰν δὲν ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου.

— Εἴχαμεν κάμει συμφωνίαν, ἐψέλλισεν ὁ Βωνουά. Ἐξετέλεσα τὰς ὑποχρεώσεις μου· ἔχετε τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. . . Διατί δὲν κρατεῖτε τὸν λόγον σας;

— Ὁ λόγος μας δὲν εἶναι τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ Βαρθολομαῖος· ὁ λόγος τοῦ ἀρχηγοῦ εἶναι τὸ πᾶν, καὶ σὺ δὲν εἶχες τὸν λόγον τοῦ ἀρχηγοῦ. . . Ὑπερασπίσθητι κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ σπεῦσον. Ἰάκωβε, προσέθηκεν ὁ γέρον Λύκος ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀλλοιώσεως, ετοίμασε σχοινίον, μικρὸ μου.

Ἰδρὼς κρυερὸς κατέβρεξε τὸ πρόσωπον τοῦ Βωνουά.

— Καλοὶ μου φίλοι ἀνέκραξεν, εὐσπλαγχνισθῆτε με! . . . Μ' ἐσυκοφάντησαν. Ἐγὼ πάντοτε ἠγάπησα ὡς πατὴρ τοὺς πτωχοὺς τοῦ δάσους ὑποτελεῖς μου. . . Τοῦ λοιποῦ θὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῶν ἔτι περισσότερον, θὰ . . .

— Σιώπα! διέκοψεν ἡ σοβαρὰ φωνὴ τοῦ Λευκοῦ Λύκου, ψεύδεσαι!

— Τὸ σχοινίον εἶναι ἔτοιμον, Ἰάκωβε; ἠρώτησεν ὁ πατήρ Βαρθολομαῖος μὲ μεγίστην ἀφέλειαν.

Ἐπὶ τῷ Ἰάκωβῳ ἀπεκρίθη καταφατικῶς, καὶ ὁ Βωνουὰ στρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε τῶντι σχοινίον κινούμενον μεταξὺ τοῦ ἀμυδρου φωτός τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει ὀπισθεν τῶν πεπυκνωμένων τάξεων τῶν Λύκων. Καὶ τὸ σῶμά του ἐταράχθη σπασμωδῶς.

— Ἄθλιοι! ἀνέκραξε λυσσῶν, μὲ ποῖον δικαίωμα μὲ δικάζετε, ἐμέ, εὐπατρίδην, καὶ κύριόν σας; . . . Θὰ ἐκδικηθῶ, ἡ φωλεὰ σας θὰ καταστραφῆ, θὰ γενῆτε! . . . Ἄλλ' ὄχι, ἀξιόλογοι φίλοι μου, ἡ κεφαλὴ μου πλανᾶται! Ἐλεος! ἔλεος δι' ὄνομα Θεοῦ! . . . Ποτέ δὲν σὰς ἔβλαψα. . . Σὰς εἶπαν ψεύματα. . . Ἐάν σὰς ἦτον δυνατὸν νὰ ἰδῆτε ἐκ τοῦ πλησίον τὴν διαγωγὴν μου. . .

— Ἰσα ἴσα τοῦτο σὲ καταστρέφει, εἶπεν ὁ γέρον Βαρθολομαῖος· διότι κατὰ δυστυχίαν σου, σὲ γνωρίζομεν παραπολύ.

— Ἀπατάσθε, ἐπανελάβεν ὁ Βωνουὰ, μὰ τὴν ψυχὴν μου, παραγνωρίζετε τὰ πρὸς σὰς αἰσθήματά μου. Ἐάν ἐδύνασθε νὰ ἐξετάσετε τὸν Κ. Βεχαιμείλ. . . ἢ τὸν ἐπιστάτην. . . ἢ τοὺς ἀνθρώπους μου. . . Αναβολὴν, φίλοι μου! ἐπιτρέψατέ με ἀναβολὴν διὰ νὰ εἰμφορέσω νὰ δικαιολογηθῶ!

— Θέλεις νὰ ἐρωτηθῶν οἱ ἀνθρωποὶ σου; ἠρώτησεν εἰρωνευόμενος ὁ Βαρθολομαῖος.

— Τὸ θέλω! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουὰ, δραττόμενος τῆς ἀσθενοῦς ταύτης ἐλπίδος, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ κερδήσῃ καιρὸν ὅλοι θὰ μαρτυρήσουν περὶ τῆς μερίμνης μου ὑπὲρ τῶν κατοίκων τοῦ δάσους. . .

— Ἔστω! ἐπανελάβεν ὁ πατήρ Βαρθολομαῖος. Δὲν εἰμφοροῦμεν νὰ σε ἀρνηθῶμεν τὴν αἴτησιν αὐτήν.

Ἐπὶ τῷ Βωνουὰ ἀνέπνευσε.

— Πλησιάζετε! ἐπανελάβεν ὁ Βαρθολομαῖος ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς δύο Λύκους τοὺς ἱσταμένους ἐκατέρωθεν τοῦ Βωνουὰ.

Οἱ δύο Λύκοι ἐκινήθησαν, καὶ νεύσαντος τοῦ γέροντος ἀπέσπασαν τὰ ἐκ δορᾶς προσωπεῖα τῶν ὁ Βωνουὰ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀγωνίας.

— Ὁ Ὑβων! ἐψιθύρισε, καὶ ὁ Κορεντῖνος!

— Ἐλοιπόν! εἶπεν ὁ Βαρθολομαῖος, οἱ ἀνθρωποὶ σου θὰ μᾶς μαρτυρήσουν περὶ τῆς μερίμνης σου. . .

— Ἐλεος! διέκοψεν ὁ Βωνουὰ, γονυπετήσας.

Τὸ δικαστήριον διεσκέφθη ἐπὶ ἓν λεπτόν, ὁ δὲ

Λευκὸς Λύκος δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν διάσκεψιν.

— Ἐρβὲ Βωνουὰ, εἶπε μετὰ ταῦτα ὁ γέρον Βαρθολομαῖος μὲ βαρύτητα. Οἱ Λύκοι τὲ καταδικάζουν ν' ἀποθάνῃς διὰ τῆς ἀγχόνης, καὶ θὰ κρεμασθῆς ἐκτὸς ἂν ὁ ἀρχηγὸς ἔχη ἄλλην γνώμην καὶ καλεϊτέραν.

Ἐπὶ τῷ Λευκῷ Λύκῳ ἠγέρθη.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἄς μὲν πλησίον τοῦ σχοινίου. . . Σεῖς ἀποσυρῆτε.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ φωτισθέντος τοῦ σπηλαίου μακρὰν ἐφάνησαν ἀπέραντοι στοαὶ καὶ ἀτελεύτητοι θόλοι. Οἱ Λύκοι ἀπεμακρύνθησαν εἰς διάφορα μέρη, καὶ κατ' ὀλίγον αἰλαμπάδες τῶν ἐπλανῶντο ὡς σημεῖα φωτεινὰ, ἐνῶ αὐτοί, φαινόμενοι μικρότεροι ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, καὶ ἀλλοκότως φωτιζόμενοι ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ὁμοιάζον ὄντα, ἀνθρωπίνην ἔχοντα μορφήν, ἀλλὰ σμικρότατα ὡς δαιμονίδια.

Ἐπὶ τῷ Βωνουὰ ἦτο εἰσέτι γονυκλιτῆς. Ὁ Λευκὸς Λύκος καταβάς τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου του καὶ πλησιάζας,

— Ἐγέρθητι, εἶπεν, ἐγγίζων αὐτὸν διὰ τοῦ ποδός.

Ἐπὶ τῷ Βωνουὰ ἠγέρθη.

— Ὁ ἀποθάνῃς, εἶπεν ὁ Λευκὸς Λύκος, ἐάν δὲν παρεμβάλω τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν μου μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς ἀγχόνης.

— Διὰ ποίας ἀμοιβῆς πρέπει ν' ἀγοράσω τὴν ζωὴν μου;

— Τὴν ζωὴν; ἐπανελάβεν ὁ Λύκος μὲ ἀλλόκοτον ἔκφρασιν. Διὰ καμμίαν τιμὴν δὲν πωλῶ τὴν ζωὴν σου, Ἐρβὲ Βωνουὰ, δολοφόνε τοῦ πατρὸς καὶ τῆς γυναικός μου. . .

— Ἐγώ. . . ἐγώ. . . ἀλλ' ἐγὼ δὲν σὲ γνωρίζω!

Ἐπὶ τῷ Λευκῷ Λύκῳ ἐξέβαλε τὸ προσωπεῖόν του.

— Σύ! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουὰ ἐμβρόντητος ὁ Ἰωάννης Λευκός! . . .

— Μ' ἐπίστευες πρὸ πολλοῦ ἀποθαμμένον.

Ἐ; . . ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Λύκων, δὲν ἠλπίζεις ὅτι ὁ ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς ἀνθρωπος εἶναι ὁ σκώληξ τὸν ὁποῖον κατεσύντριψε τόσον ἀσπλάγχχνως ἄλλοτε ἢ πτέρνα σου; . . . Ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξεν ὑπὸ τὴν σκέπην του, ὄχι δι' ἐμυτὸν, νομίζω, ἀλλὰ διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Τρέμλ, βλάστημα γενεᾶς ἵπποτων καὶ χριστιανῶν!

— Τὸν υἱὸν τοῦ Τρέμλ! ἐπανελάβεν ὁ Βωνουὰ τοῦ ὁποίου ὁ τρόμος ἀνεμίγη μὲ τινα περιέργειαν.

— Ἀκόμη ἓνα τὸν ὁποῖον ἠθέλησες νὰ δολοφονήσῃς. . . δὲς!

Ὁ Βωνουά διελογίσθη ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Λύκων ἐλησμόνει καὶ τὴν τρίτην ἀπόπειραν.

— Δίς! ἐπανελάβεν ὁ Ἰωάννης Λευκός... Ἄφρων! ἠγνόεις ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτον ἡ ἀπίς σου! ἠγνόεις ὅτι ἐκεῖνου θανόντος, οὐδὲν ὑπῆρχε πλέον μεταξὺ τοῦ ἀτίμου ἐτήθους σου καὶ τοῦ μολύβδου τοῦ γηραιοῦ πυροβόλου τοῦ πατρός μου!... Ποσάκις σ' ἐσκόπευσα εἰς τὸ δάσος, Ἐρβέ Βωνουά!

Καὶ ἀνετριχίασεν οὗτος.

— Ποσάκις, ὅτε διέβαινες διὰ τῶν λεωφόρων τοῦ δάσους, μόνος, ἢ μὲ τούς ὑπηρέτας σου τούς μὴ δυναμένους νὰ σέ προστατεύσουν κατὰ τῆς καλῶς διευθυνομένης σφαίρας μου, ἐστήριξα τὸ πυροβόλον μου εἰς τὸν ὄμον, καὶ διεύθυνα τὴν ὁπὴν του ἐπὶ σέ!... Ἄλλὰ φωνή τις μυστικὴ μὲ ἀνεχαίτιζε πάντοτε. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐλάμβανα ἀνάγκην σοῦ διὰ τὸν μικρὸν Γεώργιον, καὶ σ' ἐφύλαττα. Καλῶς ἐφέρθη πρᾶξας οὕτω. Δοξασμένη ἄς ᾔναι ἡ Παναγία! Ἦλθεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ ζωὴ σου καὶ ἡ μαρτυρία σου καθίστανται ἀναγκαῖαι εἰς τὸν νόμιμον κληρονόμον τῶν Τρέμλ.

— Εἰξεύρεις λοιπὸν ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Βωνουά χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Εἶναι εἰς τὸν οἶκόν του, εἰς τὸν πατρικὸν οἶκόν του, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τρεμλαί.

— Ἄ!... ἐπρόφερον ὁ Βωνουά γενόμενος σύννοος.

— Ναί! ἐπανελάβεν ὁ Λευκός Λύκος, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν, δὲν θὰ τὸν δολοφονήσης... ἄς τελειώσωμεν. Θέλεις νὰ ἐξέλθης ἐντεῦθεν σῶος καὶ ὑγιής;

— Μὲ πᾶσαν θυσίαν! ἀπεκρίθη ὁ Ἐρβέ ὅστις, παρὰ τὸ σύνηθες, ἔλεγε τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ λογισμόν.

— Ἄς ἐξηγηθῶμεν... δὲν σέ χαρίζω τὴν ζωὴν. Εἶσαι ἐδικός μου, διὰ τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου, διὰ τὴν τιμὴν καὶ διὰ τὸ αἷμα τῆς συζύγου μου· ἀλλὰ μόνον σέ παραχωρῶ προθεσμίαν καὶ ἐλπίδα σωτηρίας. Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ τί σέ ζητῶ.

Καὶ ὁ Ἰωάννης Λευκός, δακτυλοδεικτῆσας γωνίαν τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς ἔκειντο τὰ πρὸς γραφὴν, ἐπανελάβε·

— Θὰ σέ ὑπαγορεύσω· γράψε.

« Ἐγὼ Ἐρβέ Βωνουά, ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ Κύριος Διδιέ, λοχαγὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, εἶναι ὁ Γεώργιος ἔγγονος καὶ νόμιμος κληρονόμος τοῦ Νικολάου Τρέμλ τοῦ Τρεμλαί, ἀρχοντος τοῦ Βουεξι, τοῦ μακαρίτου καὶ σεβαστοῦ συγγενοῦς μου, καὶ εἰς ἐνδειξὴν ὑπογράφω. »

Ὁ Βωνουά οὐδὲ στιγμὴν ἔταλαντεύθη. Ἄλλὰ ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τροχάδην μὴ ἀφαιρέσας μὴδὲ συλλαβὴν.

— Καὶ τώρα, εἶπεν, εἴμ' ἐλεύθερος;

Ὁ Ἰωάννης Λευκός ἐσυλλάβισεν ἐπιπόνως τὴν διομολογίαν καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὸν κόλπον του.

— Εἰς' ἐλεύθερος· ἀπεκρίθη· ἀλλὰ στοχάσου καὶ πρόσεξε. Τοῦ λοιποῦ δὲν σέ χρειάζομαι πλέον... Κρύψε καλὰ τὸ στήθός σου τὸ ὅποιον μένει ἀπροστάτευτον κατὰ τῆς ἐκδικήσεώς μου· Ὑπαγε!

Ὁ Βωνουά δὲν ἐπερίμενε νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ διαταγή. Διευθύνθη ταχέως πρὸς ἓν τῶν κέντρων τοῦ φωτός.

— Ἐντεῦθεν! εἶπεν ὁ Ἰωάννης Λευκός. Ἰάκωβε, δέσε τούς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ ὀδήγησέ τον πέραν τῆς φάραγγος... ἀκόμη ἓνα λόγον, Κύριε Βωνουά. Θὰ εὖρης εἰς Τρεμλαί τὸν Γεώργιον Τρέμλ τὸν υἱὸν τοῦ εὐεργέτου σου, τὸν ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας σου· ἐὰν εἰς τὰς φλέβας σου ἔχῃς μίαν μόνην σταγόνα τοῦ εὐγενοῦς ἐκεῖνου αἵματος, διὰ τὸ ὅποιον ἀμφιβάλλω... ἀναγνώρισέ τον ἀμέσως, σέ συμβουλεύω, καὶ φέρθητι πρὸς αὐτὸν ὡς πρέπει.

Ὁ Βωνουά ἐπρότεινε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔδεσε τούς ὀφθαλμούς του καὶ ἔλαβε τὸν βραχιόνά του· ἀνέβησαν οὕτω ἀμφοτέροι τὰς ὑγρὰς καὶ ὀλισθηρὰς βαθμίδας τοῦ ὑπογείου. Μετὰ ταῦτα ὁ Βωνουά ἤσθάνθη ρεῦμα ἀέρος καθαροῦ, καὶ εἶδε διὰ τοῦ ἐπιδέσμου τῶν ὀφθαλμῶν του λάμπιν ἐρυθρὰν· ἀνέπνευσε δὲ εὐχαρίστως, καὶ ἀφῆκε φωνὴν χαρᾶς.

— Ἐχεις δίκαιον νὰ χαιρέσαι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, πιστεύω ὅτι ὁ σατανᾶς σέ προστατεύει, διότι, ὅθεν καὶ ἂν ἐπέρασες, ἓνας καλὸς ἄνθρωπος ἄφησε τὰ κόκκαλά του... ἀδιάφορον. Τὴν ἐγλύτωσες δίς, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἤρκούμην εἰς τόσα.

— Καλὴ ἡ συμβουλή σου, φίλε μου, ἀπῆντησεν ὁ Βωνουά ἀναλαμβάνων τὸ θάρρος του· θὰ πράξω καλλίτερα. Θα πωλήσω τὴν ἔπαυλίν μου τοῦ Τρεμλαί, θὰ πωλήσω τὸ ὑποστατικόν μου τοῦ Βουεξι, καὶ θὰ ὑπάγω τόσῳ μακρὰν, ὥστε, ἐλπίζω, νὰ μὴν ἀκούσω πλέον νὰ ὀμιλοῦν περὶ τῶν Λύκων... Ὑγίαινε!

Ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐβλεπεν ἐνῶ εἰσέδουε κατεσπευσμένως εἰς τὸ δάσος.

— Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν δὲν θὰ ἔκαμνα καλεῖτερα νὰ τὸν ἀφήσω νὰ τὸν κρεμάσουν τὴν πρώτην φορὰν, ὅταν ἐτοιμάσαν τὸ σχοινίον, ἐψιθύρισε δυσχεραίνων. Ἄλλ' ὁ ἀρ-

χηγός έχει τὴν ιδέαν του, καὶ αὐτὸς εἶναι εὐφύστερος ἀπὸ ἡμᾶς.

Ὁ Βωνουὰ διήλθε τὸ δάσος σπεύδων καὶ εἰ σέδυσε, χωρὶς νὰ βραδύνη τὸ βῆμα εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ δάσους. Δὲν ἐστράφη δὲ οὐδὲ ἀπαξ καθ' ὅλην τὴν πορείαν του, καὶ πολλάκις ἀνετριχίασε βλέπων σαλευομένους τοὺς κλάδους τῶν χαμοδένδρων. Οὐδὲν συνέβη καθ' ὁδόν· καὶ ὅτε τέλος εὗρέθη μετὰ τῆς διπλῆς σειρᾶς τῶν ωραίων δρυῶν τῆς δενδροστιχίας τοῦ Τρεμλαί, ἀφῆρσε τὸν πῖλόν του, καὶ ἐσπόγγισε τὸ κἀθιδρόν μέτωπόν του ἀναπνέων ἀέρα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του.

— Παναγία μου! ἐψιθύρισε· δις νὰ μὲ βάλουν τὸν βρόχον εἰς τὸν λαιμόν ἐντὸς τεσσαρακοντακτιῶ ὥρων! εἶναι ζῶη πολὺ τραγεῖα... Θὰ πράξω ὡς εἶπα. Θ' ἀφήσω τὴν Βρετανίαν... Μὲ τὸ τίμημα τῶν κτημάτων τοῦ Τρέμλ, θὰ εἶμαι παντοῦ μέγας ἄρχων... Ἄλλὰ τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος τρελλὸς ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἔζη ἀκόμη; Παναγία μου! ἄς μοῦ πῆσῃ μίαν φοράν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ δὲν θὰ μὲ σημαδεύσῃ ποτὲ πλέον οὔτε εἰς τὸ δάσος οὔτε εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἐξηκολούθησε δὲ βαδίζων ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐν σιωπῇ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐστάθη αἶφνης καὶ μειδιάμα εὐαρεσκείας διέστειλε νὰ ἰσχνὰ χεῖλῃ του.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπεν, ὅτι εὐθιγὰ τὴν ἐγλύττωσα· ἡ ὁμολογία μου εἰμφορεῖ νὰ δώσῃ ὄνομα εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν Γεώργιον Τρέμλ, ἐὰν ὁ Κ. Βεχαμεῖλ, καὶ τὸ Βουλευτήριον δὲν εὔρουν μέσον τι πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἀξιώσεων του, τὸ ὁποῖον καὶ εἶναι ἐπιθυμητόν. Ἄλλὰ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὰ θεοχάρακτά μου ἐκεῖνα δὲν δύνανται νὰ μὲ ἀφαιρέσουν τὰ κτήματά μου. Ἔχω πωλητήριο συντεταγμένον καλῶς καὶ κατὰ τοὺς ἀπαιτούμενους τύπους. Παναγία μου! ἔχω φίλους εἰς τὸ Βουλευτήριον, καὶ εἰκοσαετῆς νομῆ σημαίνει βεβαίως κάτι τί... Ἀναμφιβόλως, ἐπροτίμουν νὰ εἶναι ὁ Κ. λοχαγὸς νεκρὸς μᾶλλον ἢ ζωντανός, ἀλλ' ἀφρὺ ἡ τύχη τὸν προστατεύει, ἄς ζήσῃ· πλύνω τὰς χεῖρας καὶ ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀποδώσω οὐδὲ ὀβολὸν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν του...

Ταῦτα λέγων καθ' ἑαυτὸν ὁ Βωνουὰ, ἔφθασεν εἰς τὴν πύλῃν τῆς ἐπαύλευς, ὅπου εἰσῆλθεν.

Ὁ δὲ Ἰωάννης Λευκὸς, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ αἰχμαλώτου, ἔμεινεν ἐπὶ μικρὸν βεβουλισμένος εἰς σκέψεις. Μετὰ ταῦτα βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου ὅστις εἶχεν ἐπιστρέ-

ψει, ἐμσύρισε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἀνέλαβε τὸ ἐνδυμα τοῦ ἀνθρακῆως. Καὶ ἔπειτα ἐξελθὼν τοῦ ὑπογείου, κατέβη εἰς τὸ βάθος τῆς φάραγγος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοῖλον τῆς μεγάλης δρυός· εἶχε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ ἐργαλεῖον διὰ νὰ σκάψῃ τὴν γῆν.

ΑΔ'. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΕΥΚΟΣ.

Ὅτε ὁ Διδιὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τρεμλαί, ὁ Ἐρβὲ Βωνουὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ἡ ἔπαυλις ἐφαίνετο ὡς ὄχυρόν κυριευθὲν ἔξ ἐφόδου, καὶ ὁ νέος λοχαγὸς ἐξεπλάγη μαθὼν ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα. Ὁ Ἰωάννης Λευκὸς καὶ ἡ Μαρία δὲν τῷ εἶχον διηγηθῆ εἰμὴ ὅτι ἀνεφέρετο ἀμέσως εἰς αὐτὸν, τουτέστι τὴν νυκτερινὴν προσβολὴν, τὸν θάνατον τοῦ Ἰούδα, καὶ τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ, τοῦ Διδιὲ, πραγματοποιηθεῖσαν ὑπὸ τῶν δύο νεανίδων. Οὐδὲν ἐγίνωσκε περὶ τῆς κλοπῆς τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, οὐδὲ περὶ τῆς προσβολῆς τῶν Λύκων. Πρῶτος τὸν ὁποῖον ἀπῆντησε ὑπὸ τὸν πρόδομον ἦτον ὁ βασιλικὸς ἔφορος. Ὁ ταλαίπωρος Βεχαμεῖλ εἶχεν ἀποβάλει τὸ στιλπνὸν χρῶμα τοῦ προσώπου του, ἦτο ὠχρὸς, καὶ ἡ καταβεβλημένη φυσιογνωμία του ἐξέφραζε θλίψιν βαθειάν· αὐτὸς διηγήθη εἰς τὸν λοχαγὸν τὰ συμβάντα τῆς νυκτός, ἐξιστορήσας αὐτὰ μακρῶς καὶ μὲ φωνὴν θρηνώδη.

— Ὑπῆρξε προδοσία, εἶπε τελευτῶν· οἱ στρατιῶται καὶ οἱ χωροφύλακες ἐμποδίσθησαν ἐπιβούλως νὰ ἐκπληρώσουν τὸ χρέος των... καὶ τοῦτο μὲ ζῆμοιὶ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα, Κύριε.

— Βεβαίως ὑπῆρξε προδοσία, ἀπήντησεν ὁ λοχαγός· δὲν ἔχεις καμμίαν ὑποψίαν;... Δὲν εἰξεύρεις τίς δύναται νὰ ἦναι ὁ ἔνοχος;

Ὁ Βεχαμεῖλ ἔβαλε τοὺς δακτύλους εἰς τὴν ὀσρακίνην ταβακοθήκην του, καὶ ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὸν λοχαγόν.

— Ὑπόνοιαν; ἐπανέλαβε, δὲν εἰξεύρω· ἔχασα πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα, τοῦτο εἶναι τὸ βέβαιον δι' ἐμέ... Κύριε λοχαγέ. θὰ εἶδα ἔξ μῆνας τῆς ζωῆς μου ἂν σ' ἐβλεπα κύριον καλοῦ καὶ πλουσίου κτήματος.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Διδιὲ ἀπορῶν.

— Διότι ἔχασα πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα, καὶ ἐπειδὴ εἶσαι πτωχός, τὸ Βουλευτήριον δὲν θὰ κάμῃ ἄλλο παρά θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν ἢ νὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν... Μὴ σὲ κακοφανῇ, Κύριε λοχαγέ, τὸ λέγω, χωρὶς νὰ σὲ προσβάλω, καὶ μὲ ὅλην τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν

χρεωστῶ εἰς τὸν τίτλον σου ὡς βασιλικῶ ἀξιωματικῶ.

— Τίς τολμᾷ νὰ μὲ κατηγορήσῃ; ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ!

— Καὶ τίς ἄλλος; ἀπήντησεν ὁ Βεχαιμὴλ μελαγχολικῶς· τίς ἄλλος θὰ φροντισῇ περὶ τούτου, ἢ ἐγώ; Εἶμαι μόνος ἐγὼ θῦμα, καὶ δὲν παραπονοῦμαι διότι πολὺς καιρὸς θὰ σ' ἐχρειάζετο, Κύριε λοχαγέ, διὰ νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς διὰ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα, μὲ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ σου.

Ὁ Διδιέ εὐρίσκετο εἰς τινὰ τῶν στιγμῶν ἐκείνων καθ' ἃς ἡ καρδιά εἶναι, ὡς εἶπεῖν, ἀνεπίδεκτος ὀργῆς. Ἡ ζωὴ του εἶχεν ὑποστῆ κρίσιν τόσῳ σοβαρὰν, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ὀργὴν τοῦ ἐναντίον ἀνθρώπου οἷος ὁ Βεχαιμὴλ. Τούναντίον, συμπαθῶν τὴν θλίψιν του ἥτις ἐπήγαγεν ἀπὸ σπουδαίας αἰτίας, καὶ ἐνθυμούμενος ζωηρῶς τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἔφορον, σχεδὸν ὡς θὰ ἀπεκρίνετο εἰς ἄνδρα συνετὸν, καὶ τῷ ὑπέδειξεν ὅτι ἡ τύχη του ἐμελλε νὰ μεταβληθῇ ἐντελῶς.

Ὁ δὲ Βεχαιμὴλ ἀνυψώσας τοὺς ὤμους·

— Κληρονομία τις ἀσήμαντος, ἐπιθύρισε δυσχεραίνων διακοσίων ταλλήρων εἰσόδημα! ἀδιάφορον, ἀν' ἧναι δυνατόν νὰ κατασχεθῶν, θὰ τὰ κατασχῶ... ἀλλὰ καὶ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα μου μέχρι λεπτοῦ νὰ μὲ ἀποδώσῃς Κύριε, δὲν θὰ τελειώσῃ ἀκόμη ὁ λογαριασμός μας.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ οὔτε κἂν φροντίζων ν' ἀποκριθῇ εἰς ὅ,τι ἀπέβλεπε τὴν κλοπὴν τῆς παρελθούσης νυκτός·

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Βεχαιμὴλ θρασυδέμενος ἐκ τῆς ἀταραξίας τοῦ ἀκρατοῦ του, μὲ τὸ ἐρωτᾶς, Κύριε!... Ἦμην ὁ μνηστήρ τῆς Κ. Ἀλεξίας Βωνουά.

— Ἐ! καὶ λοιπόν;

— Σήμερον τὸ πρωτὶ τὴν εὔρηκα ἡμιενδεδυμένῃν εἰς τὸν θάλαμόν σου. Προσηύχετο πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ ὑπηρετοῦ σου... Μὴ μὲ ζητῆς καμμίαν ἐξηγήσιν περὶ τοῦ φόνου αὐτοῦ. Ἡ οἰκία αὐτῆ εἶναι σφαγεῖον, καὶ δὲν θὰ ἐκοιμώμην ἐδῶ οὔτε μίαν νύκτα οὔτε ἀν' ἐπρόκειτο νὰ ἀνακτῆσω τὰς πεντακοσίας μου χιλιάδας φράγκα... Ἡ Ἀλεξία προσήχετο. Ἐξαρκῶν τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἐπίστευα ὅτι εἶχον, τὴν ἐπρότρεψα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν θάλαμόν της· αὐτὴ μὲ ὠμίλησε διὰ σέ... Ὑποθέτω δὲ ὅτι ἦτον ἔξω φρενῶν... μὲ λέξεις αἱ ὁποῖαι δὲν μὲ ἀρίνουں καμμίαν ἀφιβολίαν περὶ τῆς δυστυχίας μου.

— Ταλαίπωρε Ἀλεξία! ἐπιθύρισε ὁ λοχαγός. Μὴ φαντασθῆς, Κύριε, τίποτε δυνάμενον νὰ προσβάλλῃ τὴν τιμὴν τῆς Κυρίας Βωνουά, προσέθηκε μὲ σοβαρότητα.

— Ἐχω ἱκανὰς ἀποδείξεις, καὶ χωρὶς νὰ καταφύγω εἰς ὑποθέσεις! ἀπήντησεν ὁ Βεχαιμὴλ, ἔχασα πεντακοσίας χιλιάδας φράγκα, καὶ τὴν μνηστῆρ μου!... Διότι μὲ εἶπε, Κύριε, ὅτι προτιμᾷ νὰ γενῆ καλογραῖα παρὰ νὰ μὲ νυμφευθῇ!

Ὅτε ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μὲ φωνὴν θρηνώδη, ὁ Κ. βασιλικὸς ἔφορος ἔσυρε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἐνδεκα ὦραι! ἐπιθύρισε· νὰ ἰδῆς ὅτι μεταξὺ τοῦ κυκεῶνος τούτου κανεὶς δὲν θὰ ἐφρόντισε διὰ τὸ πρόγευμα!

Καὶ χαιρετίσας τὸν Διδιέ ἐν σπουδῇ διευθύνθη πρὸς τὸ μαγειρεῖον. Ὁ Διδιέ ἀπέμεινε σύννευς. Βεβαίως ὁ Κ. Βεχαιμὴλ δὲν θὰ ἦτο ὁ μόνος κατήγορός του, διότι τὰ χρήματα τῶν φόρων ἦσαν ὑπὸ τὴν φύλαξίν του. Διὰ ν' ἀθωώθῃ, ἐν μόνον μέσον παρουσιάζετο, νὰ φανερώσῃ τὴν ἀτιμον διαγωγὴν τοῦ Ἐρβὲ Βωνουά. Ἀλλ' ἡ Ἀλεξία! ἡ Ἀλεξία ἥτις τὸν ἔσωσεν! ἡ Ἀλεξία ἥτις τὸν ἠγάπα καὶ τὴν ὁποῖαν κατέστεινε ἤδη τοσοῦτῳ δυστυχῇ!... Ὁ Διδιέ ἀπέκρουσε πολὺ μακρὰν τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ μὲ μεγαλειτέραν ἀνυπομονησίαν ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀρχοντος τοῦ Τρεμλαί.

Καὶ διευθύνθη ἀσκόπως πρὸς τὸν θάλαμόν του. Ἐνῶ διήρχετο τὴν αὐλὴν, πλήθος ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε παρατηρήσει, προσέβαλον τὴν ὄρασίν του, καὶ τῷ ἀνεκάλεσαν ἀναμνήσεις πρὸ πολλοῦ λησμονηθείσας. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὰς γλυφὰς τῆς προσόψεως, καὶ τὰ εὐγενῆ οἰκόσημα. Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου του ἦτον ὀλάνοικτος, καὶ εἰσῆλθεν.

Ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἦτον ἐκτεταμένον τὸ πτώμα τοῦ ἀνδρείου ἱπποκάμου Ἰούδα. Γυνὴ τις γονυπετῆς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον προσήχετο μεγαλοφώνως ἀπαγγέλλουσα βραδέως τροπάρια νεκρώσιμα. Ἦτον δὲ αὐτὴ ἡ Κυρὰ Παρασκευὴ ἥτις ἀπέδιδε τὰ τελευταῖα κατήκοντα εἰς τὸν ἀρχαῖον φίλον της. Ὁ Διδιέ, ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν, ἐπροχώρησεν. Ἀκούουσα τὸν κρότον τῶν πτερυσιτῆρων του ἡ οἰκονόμος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ μόλις τὸν εἶδε, καὶ ἡ θεὰ του τῇ ἐπροξένησε συγχίνησιν τῆς ὁποίας ἡ αἰτία ἦτο δι' αὐτὴν μυστήριον. Ὁ Διδιέ ἐστάθη παρὰ τὴν κλίνην καὶ παρετήρησεν ἐν μακρᾷ σιωπῇ τοὺς χαρακτήρας

τοῦ Ἰούδα, ἀφ' ὧν ὁ θάνατος δὲν ἐδυνήθη ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀτρομότητος καὶ ἀταξίου σταθερότητός του.

— Δυστυχῆ Ἰούδα! εἶπε μετὰ τινα λεπτά· ὁ Θεὸς δὲν τῷ επέτρεψε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον τοσοῦτω θερμῶς ἐπεθύμει . . . Ἀπέθανε πρὶν ἢ ἀνεύρῃ τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου του . . . Ἀπέθανε μίαν ἡμέραν ταχύτερον!

Ἡ γραῖα Παρασκευὴ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

— Κύριε! Κύριε! εἶπεν· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐγήρασαν, καὶ πρὸ εἴκοσι ἐτῶν δὲν εἶδα τὸν Γεώργιον Τρέμλ· ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τίς εἶσαι;

Ἡκούσθη τότε ὁ τριγμὸς τῶν ἐκτωριασμένων στροφίγγων τῆς πύλης. Ὁ Διδιὲ ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ εἶδε τὸν Βωνουά εἰσερχόμενον εἰς τὴν αὐλήν.

— Τίς εἶσαι; ἐπανελάβεν ἡ Παρασκευὴ συμπλέκουσα τὰς χεῖρας.

— Ἐνθυμείται λοιπὸν καὶ σὺ τὸν Τρέμλ; εἶπεν ὁ λοχαγός.

— Τὸν ἐνθυμοῦμαι, λέγει; Χριστέ καὶ Παναγία! . . .

— Λοιπὸν, Κυρὰ, ἀκολούθησέ με· θ' ἀκούσῃς τὸν ἄρχοντα τοῦ Τρεμλαὶ νὰ μὲ δώσῃ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον μὲ ἀνήκει.

Ὁ Διδιὲ ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ θαλάμου, διήλθε τὴν πάροδον μὲ μεγάλα βήματα, καὶ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου εἶχεν εἰσελθεῖ ὁ Βωνουά. Ἡ γραῖα Παρασκευὴ τὸν ἠκολούθησε μακρόθεν. Εἰς τὴν αἴθουσαν εὐρίσκοντο ἡ Κυρία Ὀλιβία Βωνουά, ὁ Κ. Βεχαμεῖλ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῶν στρατῶν τῆς Ρεδόνης, ὅστις πλησιάσας ἀποτόμως τὸν λοχαγόν·

— Λοχαγέ, τῷ εἶπε, χθές τὸ ἑσπέρας, εἰς τὸ δεῖπνον ἀπεκοιμήθη. Αὐτὸ δὲν εἶναι φυσικόν. Ἐνῶ δὲ ἐκοιμᾶσο, ἐλεηλάτησαν τὴν ἑπαυλιν . . . Ἐγὼ εὐρέθην κλεισμένος εἰς τὸν θάλαμόν μου, καὶ οἱ στρατιῶταί μας εὐρέθησαν μανδρισμένοι εἰς ἀχυρῶνα κλειστόν . . . Τί στοχάζεσθε περὶ τούτων;

— Θὰ σὲ ἀποκριθῶ ἀπόψε, ἀπήντησεν ὁ Διδιὲ, προχωρῶν πρὸς τὸν Βωνουά, ὅστις ἠτοίμασεν ἀμέσως τὸ γλυκύτατον τῶν μεϊδιαμάτων του.

— Παναγία μου! νέε μου φίλε, ἀνέκραξεν ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας καὶ προχωρῶν, ἔμαθον πράγματα τὰ ὁποῖα μ' ἐγέμισαν χαρὰν . . . Ἡ Βρεταννίχ ἀνευρίσκει εἰς σέ ἐν τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ὀνομάτων, καὶ ἐγὼ τὸν υἱὸν ἑνὸς ἀξιολόγου ἐξαδέλφου μου . . . Ἄς ἐναγκαλισθῶμεν, νέε μου συγγενῆ . . . Κύριε Βεχαμεῖλ, Κυρία ἀδελφῆ μου, καὶ ὑμεῖς ἅπαντες οἱ ἐδῶ παρόντες,

σᾶς γνωστοποιῶ ὅτι τὸ ἀληθινὸν ὄνομα τοῦ φιλάτου λοχαγοῦ εἶναι Γεώργιος Τρέμλ . . .

— Τοῦ Τρεμλαὶ, ἄρχων τοῦ Βουεξί Ἀμφορέ, προσέθηκεν ὁ ἴδιος Γεώργιος . . .

Ἡ γραῖα Παρασκευὴ, ἥτις ἔφθασεν εἰς τὸ κατώφλιον, ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον. Αἱ κινήμαί τῆς κοπεῖται, ὡς λέγεται χυδαίως ἀλλ' ἐκφραστικῶς, ἐκ τῆς συγινήσεως, δὲν τὴν ἐβάσταζον πλέον.

— Τὸν ἐμάντευτα! ἐψιθύρισε σπογγίζουσα ἐν δάκρυον διὰ τῆς ρυτιδωμένης χειρός τῆς ὦ! καλὰ ἤλπιζα ὅτι θὰ τὸν ἐξαναῖδω! . . . ὦραϊον, δυνατόν, μὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ πλευρόν, μὲ τὸ πρόσωπον ὑψηλὸν καὶ ὑπερήφανον, καθὼς ἀρμόζει εἰς Βρετανὸν εὐγενῆ.

Ἡ Κυρία Ὀλιβία ἔπαιξε μὲ τὸ ριπίδιόν τῆς, διότι ἡ ὦραϊα αὕτη κυρία ἐξεῖχεν εἰς τὸ ἀξιότιμον τοῦτο γυμνάσιον· ὁ δὲ Κ. Βεχαμεῖλ διέστειλε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν·

— Διάβολε! δὲν εἶναι ἐπαίτης.

— Τοιαῦτα ἦσαν τὰ ὀνόματα καὶ οἱ τίτλοι τοῦ Νικολάου Τρέμλ τοῦ σεβαστοῦ πάππου σου. νέε μου φίλε, ἐπανελάβεν ὁ Βωνουά, ἀποκρινόμενος εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ λοχαγοῦ.

— Καὶ τοιαῦτα θὰ εἶναι καὶ τὰ ἐδικά μου, κύριε, εἶπεν ὁ Γεώργιος μὲ τόνον σταθερόν.

— Εὐγε! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Παρασκευὴ ἥτις ἐθαύμαζεν ἐκάστην λέξιν, ἕκαστον κίνημα τοῦ νέου κυρίου τῆς.

— Κύριε ἐξαδέλφῆ μου, ἀπήντησεν ὁ Βωνουά χωρὶς πλέον νὰ μειδιᾷ θωπευτικῶς, νομιζῶ ὅτι ἔχεις ἰδέαν ἐσφαλμένην καὶ εἰς ἄκρον ὑπερβολικὴν περὶ τῆς νέας θέσεώς σου.

— Δὲν εἶμαι ὁ κληρονόμος τοῦ πάππου μου;

— Ναί, βέβαια! . . . ὅμως . . .

— Ὅμως, τί; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος ἀνυπόμονος.

— Ὅμως, τί; ἐπανελάβε καθ' ἑαυτὴν ἡ γραῖα Παρασκευὴ ἐν θριάμβῳ.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ βασιλικὸς ἔφορος πεπεισμένος περὶ τοῦ δικαίου τοῦ λοχαγοῦ, εἶπε καθ' ἑαυτόν·

— Ὅμως, τί;

Ὁ Ἐρβὲ Βωνουά ἀνέλαβε τὸ μεϊδιάματόν του, — Νέε μου φίλε, εἶπεν ὁ θυμὸς βλάπτει ἐνίστε, καὶ δὲν ὠφελεῖ ποτέ. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου ὀμιλεῖ τις ὅπως φθάσει . . . Πίστευσέ με· ἡ κληρονομία τοῦ Νικολάου Τρέμλ τοῦ ὁποῖου ὁ Θεὸς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν εἰς τὸν παράδεισον, δὲν θὰ σὲ κάμη πολλὰ πλούσιον.

Ὁ λοχαγὸς ἠσθάνθη τὸ ἐρύθημα τῆς ἀγανακτήσεως καλύπτον τὸ πρόσωπόν του. Ἐπλησία-
φυ.λ.λ. 118.

σε δὲ εἰς τὸν Βωνουὰ οὕτω ὥστε νὰ τὸν ἀκούῃ μόνος αὐτός.

— Ὑπάρχει εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἶπε μὲ φωνὴν καταστελλομένην μὲν ἀλλὰ τρέμουσαν ἐξ ὀργῆς, ὃν τὸ ὅποιον σέβομαι, ὅσον σὲ περιφρονῶ, τὸ ὅποιον ἀγαπῶ, ὅσον σὲ μισῶ . . . Εὐχαρίστητε τὸν Θεὸν ὅτι ἔχεις τοιαύτην αἰγίδα. Κύριε· διότι σὲ γνωρίζω. Φέρω τὰ ἴχνη τῶν ἐπιβούλων προσβολῶν σου. Εἰξεύρω ποσάκις ἐδοκίμασες νὰ μὲ δολοφονήσῃς· εἰξεύρω ὅτι καὶ αὐτὴν τὴν παρελθοῦσαν νύχτα . . .

— Διατί δὲν ὁμιλεῖς φανερά, Κύριε ἐξιδελφέ μου; ἤρώτησεν ὁ Βωνουὰ ὀπλισθεὶς δι' ὅλης τῆς ἀναιδεΐας του.

— Ἄθλιε! ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος μὴ ὑψῶν τὴν φωνήν· εἰξεύρεις βεβαίως ὅτι ἡ κόρη σου εἶναι μεταξύ μας . . . Ἡ κόρη σου ἦτις εἶναι τοσοῦτον ἀγνή, ὅσον σὺ εἶσαι ἀσθεὴς καὶ ἀκάθαρτος. Δὲν θὰ εἰπῶ τίποτε· ἀλλὰ εἶσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τοῦλάχιστον, δύναμαι νὰ σὲ διώξω διὰ τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου στρατιωτῶν.

Ὁ Βωνουὰ, ἐχαιρέτισεν εἰρωνευόμενος, καὶ εἶπε·

— Κυρία ἀδελφή μου, καὶ ὑμεῖς Κύριε Ἐφορε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μᾶς συγχωρήσετε διὰ τὴν ἰδιαιτέραν συνομιλίαν μας· ἄλλως τε θέλω σᾶς εἰπεῖ τί τρέχει . . . Ὁ νέος ἐξάδελφός μου, πρῶτην πρᾶξιν καλῆς συγγενείας κάμνει ἀπειλῶν μὲ νὰ μὲ διώξῃ ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου διὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Ἀληθινά! . . . ἤρώτησεν ὁ Βεχαμεῖλ.

— Εἶναι δυνατόν! ἀνεφώνησεν ἡ Κυρία Ὀλιβία ἥτις ἤθελε νὰ φαίνεται ὅτι ἔννοε.

— Δὲν ὑπάρχει μεταξύ μας καλὴ συγγένεια, Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Διδὸς ἀγωνιζόμενος νὰ καταστείλῃ τὴν ὀργήν του. Σὲ ἀπειλῶ τῶνόντι νὰ σὲ διώξω, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὸν οἶκόν σου, διότι ἡ ἔπαυλις αὐτὴ εἶναι ἰδιοκτησία μου.

— Καὶ εἰς τοῦτο εἰμφορεῖς νὰ κάμῃς ὄρκον, ἀκριβόν μου τέκνον! ἐψιθύρισεν ἡ Κυρία Παρασκευή.

— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουὰ ἐμπαικτικῶς· τὸ πιστεύεις . . . Σὲ λέγω λοιπόν, νέε μου ἐξάδελφε, ὅτι εἶσαι ἀπατημένος. Συγχώρητέ με νὰ λείψω μίαν στιγμὴν . . . διὰ νὰ ὑπάγω μόνον ἕως εἰς τὸ γραφεῖόν μου . . . Καὶ θὰ ἐπιστρέψω νὰ σὲ γνωστοποιήσω πλήθος πραγμάτων τὰ ὅποια φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖς.

Καὶ χαιρετίσας ἐξῆλθεν. Ὁ δὲ λοχαγὸς ἔμεινε ταλαντευόμενος καὶ ἀγνοῶν ποῦ ὄφειλε νὰ βασισθῇ. Ὁ Βεχαμεῖλ, ὁ Ρεδόνιος ἀξιωματικὸς καὶ ἡ Κ. Ὀλιβία πλησιάσαντες ἀλλήλους,

διηρμήνευον ὅπως ἤθελον τὸ παράδοξον ἐκεῖνο συμβάν. Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο, ἐφάνη εἰς τὸ κατώφλιον ἡ μεμαυρισμένη μορφή τοῦ ἀνθρακίως Πέλο Ρουάν, κρατοῦντος ὑπὸ μάλῃς μικρὸν κιβώτιον σιδηροῦν κατεφθαρμένον ἐκ τῆς σκωρίας. Ἡ γραία Παρασκευὴ μόνη τὸν εἶδε, καὶ ἐκινήθη ἐκπλαγεῖσα, ἀλλ' ὁ Πέλο Ρουάν ἔφερε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα του, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέσον τῆς σκιᾶς τῆς μιᾶς τῶν ὑψηλῶν πτυχῶν τῆς ἀνοικτῆς θύρας.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, ὁ Κ. Βωνουὰ ἐπέστρεψεν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Κύρ' Ἀλαῖν, καὶ κρατῶν ἀνά χεῖρας περγαμητὴν ἀνεπτυγμένην.

— Νέε μου φίλε, εἶπε μὲ τόνον αὐθάδη μόλις μετριαζόμενον διὰ τῆς συνήθους ὑποκρισίας του, σὲ παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ μὲ συγχωρήσῃς διότι ἐβράδυνα. Εὐαρεστήθητι ν' ἀναγνώσῃς τὸ ἐγγραφον τοῦτο.

Ὁ λοχαγὸς ἔλαβε τὴν περγαμητὴν καὶ ἀνέγνω. Ἦτο τὸ πωλητήριον γεγραμμένον ὀλόκληρον διὰ χεῖρός τοῦ Νικολάου Τρέμλ, ὅστις τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Ἐρβε Βωνουὰ. Ἀναγνοὺς αὐτὸ ὁ Γεώργιος ἔγεινε κάτωχρος.

— Φαίνεται, ἐψιθύρισεν ὁ Βεχαμεῖλ ὅτι τὸ ἐγγραφον τοῦτο δὲν θὰ εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν νέον μας· ἀλλὰ πῶς διάβολο ν' ἀποζημιωθῶ διὰ τὰς πεντακοσίας μου χιλιάδας φράγκα;

— Σιωπὴ! εἶπεν ἡ Κ. Ὀλιβία μετὰ σοβαρότητος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ λοχαγὸς μετὰ τινα σιωπὴν, ὑπάρχει εἰς ὅλα ταῦτα ἀποτρόπαιος σκευωρία τὴν ὁποίαν δὲν ἔννοῶ . . . Πῶς σὺ, πτωχὸς, καὶ τρεφόμενος διὰ τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ πάππου μου, ἐδυνήθης ν' ἀγοράσῃς καὶ νὰ πληρώσῃς τὰ κτήματά του;

— Ἡ οἰκονομία! νέε μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Βωνουὰ εἰρωνευόμενος. Μὲ τὴν οἰκονομίαν, καὶ μέτιστα πείραν τοῦ κόσμου, κατορθώνει τις πράγματα τῶνόντι μεγάλα . . . Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦτου, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ σ' ἔλθῃ πλέον ἡ φαντασία νὰ μὲ ἀπειλήσῃς . . . Θέλεις νὰ φιλιωθῶμεν;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος ἀπωθῶν τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν ὁ Βωνουὰ τῷ ἔτεινεν . . . Εἰμφορῶ νὰ σὲ φεισθῶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς κόρης σου, εἰμφορῶ νὰ ρίψω κάλυμμα εἰς τὰς ἀτιμίας σου . . .

— Κύριε ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Βωνουὰ ἀνορθῶν τὸ μέτωπον, ἡ ὑπομονὴ ἔχει καὶ τὰ ὄριά της.

— Τὰς ἀτιμίας σου! ἐπανέλαβεν ὁ Γεώργιος μὲ ἔξαψιν· ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ ὑπάρχει πόλεμος μεταξύ μας Κύριε! . . .

— Πόλεμος; ἔστω... Κυρία ἀδελφή μου, καὶ σὺ, Κύριε Ἐφορε, εἰσθε μάρτυρες ὅτι παρέτεινα τὴν μετριοπάθειαν μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς... Νομίζω λοιπὸν κ' ἐγὼ τώρα ὅτι δύναμαι νὰ εἶπω εἰς τὸν λοχαγὸν ὅστις μ' ἐξύβρισεν ἐνώπιον ὄλων· φύγε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, Κύριε.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! ἐψιθύρισε ἡ Κυρὰ Παρασκευή, θὰ διώξῃ τὸν πτωχόν μου μικρὸν Γεώργιον.

Ὁ δὲ λοχαγὸς καλύψας τὴν κεφαλὴν, ἐτόξυσεν εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ Τρέμλαι βλέμμα περιφρονήσεως καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἄλλ' ἐνώ ἐπροχώρει, ἀπήντησε τὸν Πέλο Ρευάν ὃς τις τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἐπανήγαγεν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

— Ὁ Ἰωάννης Λευκός! εἶπε ὁ λοχαγὸς ἐκπλαγεῖς.

— Ὁ Ἰωάννης Λευκός! εἶπεν νοερῶς ὁ Βωνουὰ ἀτενίζων προσεκτικῶς αὐτόν· Παναγία μου! αὐτὸς εἶναι τῶνόντι.

Κλίνας δὲ πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἐπιστάτου τῷ εἶπε λέξιν τινά, καὶ οὗτος ἐξῆλθε.

— Τί ζητεῖς ἐδῶ; ἠρώτησε τὸν ἀνθρακέα.

— Ἐρχομαι ν' ἀπονεύμω δικαιοσύνην, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης Λευκός μὲ φωνὴν βαρεῖαν ἔρχομαι, Ἐρβὲ Βωνουὰ, νὰ σὲ ἀφαιρέσω τοὺς καρποὺς εἴκοσιν ἔτῶν δόλου καὶ ἐγκλημάτων.

Ὁ Βωνουὰ ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Κύρ Ἀλαῖν δὲν ἤρχετο.

— Ὁφελήθης ἀπὸ ἐγγραφῶν ὑπογεγραμμένων ἀπὸ τὸν Νικόλαον Τρέμλ. Ὁ νέος ἡμῶν κύριος θὰ σὲ ἀπαντήσῃ δι' ἐγγράφου ὑπογεγραμμένου ἀπὸ σέ...

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Βωνουὰ ταραχθεῖς.

Ὁ Ἰωάννης Λευκός ἀπέθεσε τὸ σιδηροῦν κιβώτιον κατὰ γῆς, ἐγονυπέτησε παρ' αὐτῷ, καὶ εἰσήγαγε τὴν μάχαιράν του εἰς τὴν σχισμάδα τοῦ καλύμματος. Ἡ σκωρία εἶχε καταφάγει τὸ μέταλλον, καὶ τὸ ἐπικάλυμμα ἐξεβράβη σχεδὸν αὐτομάτως. Τὸ κιβώτιον περιεῖχε χρυσίον, καὶ περγαμηνὴν τὴν ὁποίαν ὁ Βωνουὰ ἀνεγνώρισε βεβαίως διότι ἔδραμε νὰ τὴν ἀρπάσῃ· ἀλλ' ὁ Γεώργιος Τρέμλ τὸν ἀπώθησεν ἀποτόμως, καὶ ἔλαβε τὸ ἐγγραφοὺν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ.

— Τὸ εἴξευρα! ἀνέκραξεν ἀφοῦ ἀνέγνω, τὸ εἴξευρα ὅτι ὑπάρχει δόλος καὶ ψεῦδος... Ἰδού ὁμολογία μὲ τὴν ὑπογραφήν σου ἐκθέτουσα ὅτι πᾶς ἀπόγονος τοῦ Τρέμλ δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ κτήματά του πληρόνων ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ ἰδοὺ αἱ ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα! προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης Λευκός κτυπῶν ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.

Ὁ Βωνουὰ ἀνετριχίασεν ἐκ λύσεως· τὰ χεῖλη του, πλήρη ἀφροῦ ἔτρεμον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο ἐκ τῆς τροχιάς των.

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ρεδόνης, ἡ κυρία Ὀλιβία, καὶ ὁ Βεχამεῖλ ἠπόρουσαν εἰς ἄκρον, ὁ τελευταῖος μάλιστα συνελάμβανεν ἐλπίδα τινὰ τῆς ἀνακτήσεως τῶν πεντακοσίων τοῦ χιλιάδων φράγκων· ἡ δὲ γραῖα οἰκονόμος ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει θαῦμα καὶ ὑπέσχετο καθ' ἑαυτὴν τσσαρακονταλείτουργον εἰς τὴν Παναγίαν τὴν Λογγίτισσαν.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Κύρ Ἀλαῖν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης συνωδευμένος ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς τῆς ἐπαύλειος καθόπλους, καὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τῆς Ρεδόνης. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Ἐρβὲ Βωνουὰ, ἠκτινοβόλησεν ὑπὸ τὰς πυκνάς ὀφρῦς του.

— Φυλάξατε ὄλας τὰς ἐξόδους! ἀνέκραξεν. Ὑπόσχομαι δέκα χρυσᾶ λουδοβίκεια εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐπιβάλλει πρῶτος τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ληστῆ τοῦτου...

Καὶ ἐδακτυλοδείκτησε τὸν Ἰωάννην Λευκόν.

— Τὸ ἐγγραφοὺν τοῦτου εἶναι ἐναντίον μου, ἐπανέλαβεν, ἀγωνιῶν νὰ καταστείλῃ τὴν λύσσαν του, μ' ἐγύμνωσαν, μ' ἐλήττευσαν... ἀλλὰ, Παναγία μου! θὰ ἐκδικηθῶ!... Κυττάξατε καλὰ τοῦτον τὸν ἀνθρωπον, Κύριε Βεχამεῖλ, χθὲς τὴν νύκτα, πεντακόσαιο χιλιάδες φράγκων σὰς ἠρπάγησαν ὁ λοχαγὸς δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπερσιπισθῇ τὰ χρήματα, ἢ μᾶλλον τὰ παρέδωκε καὶ ἀναμφιβόλως αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶν' ἐδῶ (ἐδείκνυε τὸ κιβώτιον) εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῆς προδοσίας του!

— Ἄτιμε! ἄτιμε! ἐφέλλισεν ὁ Γεώργιος ἐξαφθεῖς ὑπερμέτρως διὰ τὸ ἀπίστευτον ἐκεῖνο θράσος.

Ὁ Κ. Βεχამεῖλ ἤκουε μετὰ προσοχῆς καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ρεδόνης ἐφαίνετο σχεδὸν πεπεισμένος.

— Ἐχεις τὴν τὸλμην ν' ἀρνηθῆς, Γεώργιε Τρέμλ; ἐξηκολούθησεν ὁ Βωνουὰ· αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ὅστις ἔρχεται πρὸς βοήθειάν σου, δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὅστις τὴν παρελθούσαν νύκτα διέθυνε τὴν προσβολήν;...

— Ἄν τὸ εἴξευρα, ἐψιθύρισε δυσχεραίνουσα ἡ Παρασκευή, ὁ διάβολος νὰ μ' ἔπερνε ἂν ἐπυροβολούσα!

— Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ὅστις σὲ φέρει χρυσόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βωνουὰ δὲν εἶν' ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα μόνον εἶναι καταδί-

κη; . . . Ἐμπρός, καλοὶ ὑπηρεταὶ τοῦ βασιλέως! συλλάβετε τὸν ἀρχηγὸν τῶν Λύκων.

— Ὁ Λευκὸς Λύκος! ἀνέκραξαν συγχρόνως ὁ Βεχαμεῖλ, ἡ Κυρία Ὀλιβία οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ὑπηρεταί.

Καὶ οὗτοι μὲν ἀρκετὰ περισκεπτικοὶ ἐχώρησαν εἰς τὰ ὀπίσω· οἱ δὲ στρατιῶται ὁρμήντατες περιεκύκλωσαν τὸν Ἰωάννην Λευκόν.

— Συλλάβετέ τον! ἀνέκραξεν ὁ Βεχαμεῖλ. Ἄ! ληστὰ ἀποτρόπαιε! θά μ' ἀποδώσης τὰς πεντακοσίας μου χιλιάδας φράγκα!

Ἡ κυρία Ὀλιβία, τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Λευκοῦ Λύκου ἀκούσασα ἐλειποθύμησεν. Ὁ Γεώργιος Τρέμλ ἔσυρε τὸ ξίφος του ἀπόφασιν ἔχων νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἄνδρα ὅστις τοσοῦτω σημαντικῶς τὸν ὑπηρετήσῃ, καὶ ὅστις ἦτον ὁ πατήρ τῆς Μαρίας· ἀλλὰ δὲν ἠναγκάσθη νὰ τὸ μεταχειρισθῇ· διότι ἐνῶ οἱ στρατιῶται, συστέλλοντες τὸν κύκλον των ἐμέλλον νὰ ἐπιβάλωσι χεῖρα ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Λύκων, οὗτος συστειλας τὰς μακρὰς κνήμας του ἐπήδησε πῆδημα ἀπίστευτον, ὑπερέβη τὴν γραμμὴν τῶν πολιορκητῶν του καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης. Οἱ στρατιῶται ἔμειναν ἐμβρόντητοι, ὁ δὲ Ἰωάννης Λευκὸς σταθεὶς ὀρθὸς παρὰ τὸ παράθυρον,

— Ὅ,τι καὶ ἂν πράξῃς, Ἐρβέ Βωνουά, εἶπεν, εἶσαι νικημένος . . . Οὔτε κἀν ἐκδίκησιν θὰ λάβῃς.

— Πῦρ! πῦρ! . . . Πυροβολήσατε λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Βωνουά ἀσπάτας τὸ ὄπλον ἐνὸς τῶν στρατιωτῶν καὶ σπμαδεύσας τὸν Ἰωάννην Λευκόν.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος, μὲ ἐν κτύπημα τοῦ ξίφους του, ἀπέτρεψε τὴν κίνησιν, καὶ ἡ σφαῖρα συρτίξασα ἐτρύπησε τὸ φάνωμα.

— Θὰ συναντηθῶμεν ἀκόμη μίαν φορὰν, Ἐρβέ Βωνουά, εἶπεν ὁ λευκαίτιος ἀταράχως. Θὰ εἶναι ἡ τελευταία, καὶ οἱ λογαριασμοὶ μας θὰ ἐκκαθαρισθοῦν τελειωτικῶς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπήδησεν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου τὸν εἶδον ἀναβαίνοντα τὸν ἐξωτερικὸν τοῖχον μὲ τὴν ὑπερφυσικὴν εὐκίνησιν του.

— Πῦρ! πῦρ! ἐπανελάθεν ὁ Βωνουά πεσῶν ἐξηγνλημένος ἐπὶ ἔδρας.

Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ἐπυροβολήσαν· ἀλλὰ μόνον κρότος καὶ καπνὸς ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Ἡ κατὰ τοῦ νέου κληρονόμου τοῦ Τρέμλ κατηγορία ἦτο ἀνυποστήρικτος. Αὐτὸς ὁ Βωνουά, ἅμα κατασιγασθείσης τῆς πρώτης μ-

νώδους ἐξάψεώς του, δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ. Ἄλλως τε μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ μεγίστη ἐκείνη ὀργή του δὲν ἦτο πάντῃ φυσικὴ, καὶ ὅτι ἤλπισε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν θορυβώδη σύγχυσιν ἣτις ἐμέλλε νὰ συμβῇ ἄνευ τῆς ἀπροσδοκῆτου φυγῆς τοῦ Ἰωάννου Λευκοῦ, καὶ οὕτω ν' ἀνακτήσῃ διὰ μιᾶς τὴν περιουσίαν ἣτις τῶ ἐξέφευγε, δολοφονῶν τὸν λοχαγόν· ἀλλὰ τῆς τελευταίας ταύτης ἐλπίδος ματαιωθείσης, δὲν ἀπεπειράθη πλέον νὰ παλαίσῃ. Ὡς χαρτοπαίκτης ζημιωθείς ἔδειξε καρτερίαν, τοῦλάχιστον κατὰ τὰ φαινόμενα.

Ὁ Κ. Βεχαμεῖλ, μαρκίων τοῦ Νουαντέλ ὑπέφερε τὴν ἀπώλειαν τῶν πεντακοσίων του χιλιάδων φράγκων, καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ λυπήσῃ τὸν ἀναγνώστην, καθόσον ὁ βασιλικὸς οὗτος ἔφορος, εἶχε πιθανῶς κλέψει τὸ τριπλάσιον τοῦ ποσοῦ ἐκείνου.

Ὁ Γεώργιος Τρέμλ, γενόμενος Βρεταννὸς δὲν ἀπέβηκε τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἃ τινὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὄφειλεν εἰς τὸν ἡγεμόνα του. Δὲν ἀντεπολιτεύθη μὲν τὴν αὐλὴν τῶν Παρισίων, ἀλλ' ἐτέθη μεταξύ τῶν πτωχῶν γατοίκων τοῦ δάσους καὶ τῶν χιλίων τυρανίσκων των. Οὕτω κατώρθωσε ν' ἀποδοθῇ εἰς τοὺς σανδαλοποιούς, εἰς τοὺς οἰσουργοῦς, τοὺς πιθοποιούς καὶ τοὺς ἀνθρακεῖς τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως τῆν ὁποῖαν παραγράφῃ ἀρχαιοτάτη κατέστησε νόμιμον ἰδιοκτησίαν των· τοὺς συνέδραμε δὲ νὰ πληρώσωσι τὸν φόρον, καὶ τοὺς ἐβοήθησε καθ' ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους. Μόλις δύο ἢ τρία ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων συμβάντων, καὶ δὲν ὑπῆρχον πλέον οὔτε ἴχνη τῶν Λύκων εἰς τὸ δάσος. Ἀντὶ τούτων, ἔβλεπέ τις συχνάκις στίψη ἀγαθῶν ἀνθρώπων γονυκλιτούντων εἰς τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ τῆς Λογγίτισσας, καὶ οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνθρωποι εὐχαρίστουν τὴν Παναγίαν ἣτις τοῖς ἀπέδωκεν ἕνα υἱὸν τοῦ Τρέμλ, τοῦτέστιν ἕνα προστάτην ἰσχυρὸν καὶ ἀκάματον εὐεργέτην.

Ὁ Γεώργιος Τρέμλ τοῦ Τρεμλαὶ δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ὑπῆρξε ἀπλοῦς Διδιέ. Διὰ τοῦτο ἀναλαμβάνων τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τοὺς πρέποντας εἰς τὸ γένος του, δὲν ἔλαβε καὶ τὰς ἀποκλειστικὰς αὐτῶν καὶ ἀκαθέκτους ιδέας, αἵτινες ἀποτελοῦσι μέρος τῆς κληρονομίας τῶν γήραιων γενεῶν, καὶ τὰς ὁποίας μάλιστα πρέπει νὰ σέβεται τις ὅταν δὲν δύναται νὰ τὰς συμμαρισθῇ. Μέγας εὐπατρίδης ἐξ αἵματος, ἀλλὰ τυχηρὸς στρατιώτης ἐξ ἀγωγῆς, δὲν ἐδίσταζε νὰ συμβουλευθῇ ἀποκλειστικῶς τὴν καρδίαν του διὰ τὴν ἐκλογὴν συζύγου

ἡ δὲ καρδία του εἶχεν ἐκλέξει τὸ Ἄνθος τοῦ Σπάρτου πιστεύουσα μάλιστα ὅτι ἡ ἔνωσις αὐτῆ δὲν ἐμελλε ν' ἀπαντήσῃ ἐμπόδια. Καὶ ὁμῶς ἀπῆντησεν, ἐν καὶ μάλιστα ἐκ τῶν μᾶλλον σπουδαίων, διότι ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἠρνήθη ἐντόνως τὴν συγκατάθεσίν του.

Καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτῆ δὲν ἦτο ἐπιπόλαιος. Ποτὲ ἑκατομμυριοῦχος ἀποποιούμενος νὰ λάβῃ γαμβρόν του ἓνα ἐνδὲξ, ποτὲ δοῦξ καὶ πατριχίος ἀποβάλλων τὴν συγγένειαν ποιητοῦ, δὲν ὑπῆρξαν δυτκαμπτότεροι τοῦ πτωχοῦ λευκαίσιος. Εἶχε καὶ αὐτὸς, τὰς περὶ τιμῆς ιδέας του, ἀκάμπτους, αὐστηράς, καὶ ἀλαζονικώτερας βεβαίως ἀπασῶν τῶν προλήψεων συνάμα ὄλων τῶν εὐγενῶν τῆς Βρεταννίας. Ὁ Διδιὲ ὅτε μὲν ἐπρόσταζεν ὅτε δὲ παρεκάλει, πάντοτε, ὁμῶς ἐπὶ ματαίῳ. Ἀλλὰ μίαν τῶν ἡμερῶν τῷ ἦλθεν ἡ εὐτυχῆς ἐμπνευσις νὰ ὀρκισθῆ εἰς τὴν τιμὴν του ὡς εὐπατριδῆς Βρεταννὸς ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῆ ποτὲ γυναῖκα ἄλλην πλὴν τῆς Μαρίας. Τότε ὁ Ἰωάννης Λευκὸς ἐνέδωκε, διότι ἔπρεπε νὰ ἔχη ὁ Τρέμλ κληρονόμους.

Ἦτο ἡμέρα εὐτυχίας μεγίστης ἐκείνη καθ' ἣν ἡ Μαρία διέβη τὸ κατώφλιον τῆς καλῆς ἐπαύλεως τοῦ Τρέμλαϊ. Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ χαρὰ εἰσῆλθον ἐκεῖ μετ' αὐτῆς καὶ δὲν ἐξῆλθον ἕκτοτε. Δὲν ἔφερε μὲν αὐτὴ οἰκόσημον ἀμιλλώμενον πρὸς τὰ τοῦ Τρέμλ· ἀλλὰ πολλὰ ἄλλα ὑπῆρχον ὑπὸ τὰς σοβαρὰς εἰκόνας τῶν ἀρχαίων ἀρχόντων τοῦ Τρέμλαϊ· οὐδὲν παράσημον συμβολικὸν ἔλειπεν ἐκεῖθεν. Ἄλλως πρὸς ἀντιστάθμισιν, μεταξὺ τῶν εἰκόνων αἱ ὁποῖαι ἐσώζοντο, οὐδεμία ἐδύνατο νὰ διαφιλονεικήσῃ τὸ καλλιστεῖον τῆς ὠραιότητος πρὸς τὴν πτωχὴν κόρην τοῦ δάσου. Δικαίως δὲ ἡ ἀδίκως, ὁ λοχαγὸς ἐφρόνει ὅτι τοῦτο εἶχεν ἀξίαν ὄχι ἐκαταφρόνητον.

Πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα ὅτε τὰ τέχνα τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Μαρίας ἔτρεχον εἰς τὸ δάσος ὀδηγούμενα παρὰ τῆς γραίας Παρασκευῆς, ὑπῆρχεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Ὡβίου μοναχῆ τις ὀνόματι Ἀλεξία, ἣτις ἐνεδρεύουσα συχνάκις τὰ περιπτώσσετο κλαίουσα. Ἡ μοναχῆ Ἀλεξία ἦτο ὠραία, ἀλλὰ τὰ μεγάλα γαλανὰ ὀμμάτιά της δὲν ἐμειδίων πλέον, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ δάσου διέκοπτον τὸ ἄσμά των ὅτε διέβαινε πλησίον αὐτῶν . . . τόσῳ μελαγχολικὸν ἦτο

τὸ ὠχρὸν μέτωπον καὶ τὸ νεναρκωμένον βλέμμα τῆς!

Περὶ δὲ τῶν κατὰ Ἑρβὲ Βωνουά, ἰδοὺ τί συνέβη ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Γεωργίου εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων του. Εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Τρέμλαϊ ἀποσυρθεὶς εἰς Ῥεδόνην. Μετὰ παρέλευσιν τοῦ καιροῦ τούτου ἐζήτησε παρὰ τοῦ Γεωργίου τὴν ἀδειαν, νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ δωματίου ὅπερ κατεῖχεν ἄλλοτε εἰς τὴν ἔπαυλιν, πράγματά τινα τὰ ὅποια μετεχειρίζετο ἰδίως. Ὁ Γεώργιος σπεύσας παρεδέχθη τὴν αἴτησιν ταύτην.

Ὁ Βωνουά ἦλθε συνωδευμένος ὑπὸ διαφόρων ἀνδρῶν. Τὸ δωμάτιόν του ἦτο ἐκεῖνο ὅπερ ἐχρησίμειυσεν ἄλλοτε ὡς ἀποχωρητήριον εἰς τὸν Νικόλαον Τρέμλ, καὶ περιεῖχε τὴν σκευοθήκην ἀφ' ἧς ὁ γέρον Βρεταννὸς, ἀναχωρῶν κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ταξείδιον, εἶχε παραλάβει τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων, περὶ ὧν τισάκις ἀνεφέρομεν εἰς τὴν παρούσαν διήγησιν. Ἡ σκευοθήκη αὐτῆ περιεῖχε ἀκόμη μέγιστα ποσά, καταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ Νικολάου Τρέμλ, καὶ ἄλλα νέα, καρποὺς τῆς οἰκονομίας τοῦ Βωνουά. Τὴν πλουσίαν αὐτὴν παρακαταθήκην ἤρχετο οὗτος ζητῶν.

Οὐδεμίαν δὲ δυσκολίαν ἀπαντήσας ἀπὸ τὸν Γεώργιον, ἐπέστρεψε τὸ ἑσπέρας διὰ τῆς ὁδοῦ Ῥεδόνης. Ἀλλ' οἱ ὑπηρέται του ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν ἄνευ αὐτοῦ, καὶ διηγήθησαν ἐντρομοὶ ὅτι κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ δάσου, κρότος πυροβόλου ἠκούσθη ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των, καὶ ὅτι ὁ Ἑρβὲ Βωνουά, βληθεὶς ἀπὸ σφαῖραν κατὰ μέσον τὸ στήθος, κατεκυλίσθη ἐκ τοῦ ἵππου νεκρός.

— Διευθύνουμεν τὰ βλέμματά μας πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἦλθεν ἡ βολή, προσέθησαν οἱ ὑπηρέται. Κεῖ ἦτο μὲν σκότος, ἀλλὰ κατορθώσαμεν νὰ ἴδωμεν μορφὴν τινα λευκὴν πηδῶσαν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον μετὰ τισαύτης εὐστροφίης καὶ ταχύτητος, ὥστε παραλόγως ἠθέλαμεν ὑποθέσει ὅτι ἄνθρωπος ἦτο ὁ οὕτω πως πηδῶν. Μετὰ ταῦτα ἡ μορφή ἐγένετο ἄφαντος ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν καστανεῶν.

Τὴν ἐπιούσαν εὐρέθη ἐπὶ τοῦ χόρτου τὸ πτωμα τοῦ Ἑρβὲ Βωνουά· πλησίον του δὲ ἦτο τὸ ἀρχαῖον πυροβόλον, ὅπερ ὁ Ἰωάννης Λευκὸς εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΟΥΜΕΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΧΙΝΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ